

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF LIES BOOK 1

A
COURT
THIS

CRUEL &
LOVELY

STACIA STARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Teşekkür

KINGDOM OF LIES BOOK ONE

A
COURT
THIS
CRUEL &
LOVELY

STACIA STARK

*Annem için.
Bana inandığın için teşekkür ederim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

PRISCA

T Köyümüzün meydanındaki yüksek platformda, hemen arkasında kralın birkaç muhafızıyla birlikte duran kül rengi yüzlü Abus'u izlemekten daha tedirgin edici çok az şey vardı.

"On bakır sikke kusacağını söylüyor."

Dirseğimi kardeşimin karnına vurdum. "Sessiz ol."

Tibris bana nadiren sırtıttı ve göğsümün etrafındaki mengene, dikkatimi muhafızlardan uzaklaştırma çabası karşısında biraz gevşedi.

"Bahse girerim," diye mırıldandı arkadaşı Natan sağımda. Soğuk bir esinti tepemizdeki ağaç dallarını hışırdattı ve omuzlarını kamburlaştırarak ellerini pelerininin ceplerine soktu.

"İkiniz de çok kötüsünüz," dedi Asinia ama dudakları kıpırdadı.

Küçük köyümüzün ortasında durduğumuzda kırağı benekli toprak zayıf kış güneşinin altında parılıyordu, nefeslerimiz soğuk havada puslu bulutlara dönüşüyordu. Abus yirmi beş kışa ulaşmıştı ve bugün gücünün bir kısmını geri alacaktı.

Kalabalığın arka tarafına yakın konumumdan herkesi gözlemleyebiliyordum. Bordo ve altın rengi giysiler giyen muhafızlar köylülerin arasına dağıldı. Köylüler

Mavi cüppeli rahibe dikkatimizi çekti. Siyahlar giymiş kralın değerlendircisi, büyük gümüş broşu onun gücünü gösteriyordu.

Onlara göre, yüzlerimiz muhtemelen bulanıklaşarak kaba ev kıyafetleri giymiş yoksul, az eğitilmiş köylülerden oluşan bir kitleye dönüşüyordu.

Abus sessiz ve zayıftı, ellerini sıkıyordu, gergin olduğu belliydi. Büyü gücümüzün çoğu biz doğduktan günler sonra tanrılara kurban edilmiş olsa da, bugün geri aldığı güç fısıltısı köyümüze katkıda bulunmasına yardımcı olacaktı.

Abus'un arkasında duran kral muhafızı sıkılmış görünüyordu, üniforması yolculuktan dolayı tozla kaplanmıştı. Ama Abus'un ailesinin etrafını saran üç muhafız ellerini kılıçlarının kabzalarına dayamıştı. Abus'un bir şekilde tanrılara karşı geldiği anlaşılırsa, annesi, babası ve kız kardeşi anında katledilecekti. Abus, Tanrılar Günü'nde yakılmak üzere şehre götürülmeden hemen önce. Titredim, keşke daha kalın bir pelerin getirseydim diye düşündüm.

Muhafızlardan biri grubumuza doğru baktı ve ürpermem tüm vücudumu saran bir titremeye dönüştü. Kalbim bir sonraki atışında tökezledi ve nefeslerim sığ pantolonlara dönüştü.

"O kadar da soğuk değil, Prisca." Natan bana kaşlarını çatı. Ama onun da yüzü solgundu. Zerre kadar akıllı olan herkes kralın muhafızlarından korkardı.

Sol tarafımda, Tibris sessizdi, gözleri kederle kararmıştı. Birkaç yıl içinde ortadan kaybolduğumda ne olacağı hakkında pek konuşmazdık. Geleceğime karar vermem gerekecekti, hem de çok yakında.

Çünkü bu krallık benim için ölüm demekti.

Kralın değerlendircisi öne çıktı, koyu renk gözleri güçlü bir şekilde oyulmuş yüzünde daralmıştı. Bıçak gibi keskin elmacık kemikleri, sert ağzı ve geniş omuzları onu güçlü ve korkutucu bir adam yapıyordu; yaptığı işten son derece keyif aldığı biliniyordu.

Abus'un bunca yıldır sihrini bir şekilde saklayıp saklamadığını kontrol etmek onun göreviydi. Bu güç, değerlendirciyi ve onun gibileri kral için son derece değerli kılıyordu.

Değerlendirici Abus'u izledi. Ellerini Abus'un yüzüne yakın tutarken gülümsemesi yavaştı.

Başını salladığında değerlendircinin gözlerindeki hayal kırıklığını görmemek için kör olmak gerekirdi. Abus gerçekten de güçsüzdü; kurbanı daha yeni doğmuşken tanrılar tarafından kabul edilmişti. Göğsümde bir şeyler gevşedi ve aniden daha rahat nefes alabildim. Köyümüzdeki bir Hediye Verme töreni sırasında bir değerlendircinin bozuk olanlardan birini bulmasına hiç rastlamamıştık. Onlar

Genellikle çocukken, güçlerini kazara ilk kez kullandıklarında keşfedilirler. Ya da yirmi beş kışa ulaşmadan önce kaçmaya çalışırken yakalanmışlardır.

Abus'un arkasında üç köylü daha sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu; her biri yirmi beşinci kışını yeni kutlamıştı ve üçü de farklı seviyelerde heyecan ve dehşet içindeydi. Jelle bayılacak gibi görünüyordu, ikiz kardeşi Wilkin ise ifadesizdi. Lina ayaklarının üzerinde kıpırdandı, açıkça kendi gücünü almaya hevesliydi. Kalabalığın en önünde duran ve kendisine gururla gülümseyen büyükanne ve büyükbabasına başıyla işaret etti.

Kralın değerlendiricisi geri çekildi. Rahibe elini kaldırdı ve biz de başımızı eğdik.

"Bebekken büyümüşü tanrılara armağan ederiz, böylece onlar da bize sunduklarımızdan memnun olur ve onları himayeleri altında büyütürler. Bugün Abus ödülünü alacak, tanrılar onun yaptığı fedakârlığı kabul edecek, böylece bizi izleyebilecek ve yaşam tarzımızı tehdit edenlerden koruyabilecekler."

Son kelimeleri neredeyse tükürüyordu, Fae'lere olan nefreti aşikârdı. Onlar böyle bir fedakârlığa ihtiyaç duyulmasına neden olan yaratıklardı. Kralımız krallığımızı onların zulmünden korumanın bir yolunu bulmasaydı bizi avlayacak olan canavarlar.

Rahibe diğer elini kaldırdı ve güçle parlayan mavi bir Oceartus taşı gösterdi. Abus'a döndü. "Fedakârlığın hepimize servet getirdi. Şimdi tanrılar kutsadıkları sana ait olanı geri veriyorlar. Ve bu dünyadan ayrıldığınızda fedakârlığınız için sizi daha da kutsayacaklar."

Taş daha parlak parlamaya başladı. Ve daha parlak. Abus sertleşti, yanakları kızardı. Ve taş karardı. Hareketsiz. Boş.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Abus hediyesini geri almıştı.

Rahibe elini onun şakağına götürdü. Bir an sonra, mavi daire onu yirmi beş kışa ulaşmış ve Hediye Verme törenini tamamlamış biri olarak işaretledi. Bu mavi işaret özgürlük anlamına geliyordu. Abus'un etrafını saran köylülerden birkaç vuu sesi duyuldu.

Sıra ikizlere gelmişti ve yüksek platformda birlikte durarak değerlendirilmeyi bekliyorlardı. Kralın muhafızları için özel olarak inşa edilmiş, bağımsız duran ahşap yapılara baktım. Muhafızlardan birkaçı

Şu anda meydana çevreleyen sazdan çatılar arasındaki yapıların üzerinde, ellerinde arbaletleri ile duruyorlar.

Öfke keskin ve hızlı bir şekilde yükseldi.

Göğsümde fokurdadı, parmaklarımda karıncalandı, tenimde kıvılcımlar çıktı.

Genellikle bunu hayatımızın acımasız kabullenişinin derinliklerine gömmeye çalışırdım. Bugün ise onu bir aşık gibi kucakladım.

Tanrıların bizi Fae'lerden korumak için büyümüze ihtiyacı vardı. Ama neden bu şekilde olmak zorundaydı?

Krallığımızın fedakârlığı neden aynı zamanda terör ve ölüm anlamına gelmek zorundaydı?

Tibris bana dirsek attı ve derin bir nefes alarak törene yeniden odaklandım ve yüz ifadem boş olduğundan emin oldum. Herhangi bir garip davranış, değerlendircinin sürpriz bir ziyareti anlamına gelebilirdi. Ve sonra ikimiz de ölmüş olurduk.

Wilkin ve Jaelle güçlerini geri kazanmış olarak aşağı indiler. Lina adeta dans ederek yanlarından geçti, belli ki kendi hediyesine fazlasıyla hazırды. Muhafızlar ikizlerin ebeveynlerinden ayrıldı ve Lina'nın büyükannesi ile büyükbabasını çevreledi.

Rahibe Oceartus taşına uzandı. Kralın değerlendircisi elini Lina'nın başının üzerinde tuttu.

Ve gülümsedi.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Yanımda Tibris kaskatı kesilmiş, etrafına bakarken ağırlığını yavaşça kaydırıyordu. Kardeşim meydandan çıkmak için bir yol arıyordu. Ama tepemizdeki muhafızlar kaçmaya çalışan herkesi fark ederdi.

"Şansın büyüü," diye açıkladı eksper. "Tam burada, olmaması gereken yerde."

Lina kaşlarını çattı. "Ben- ben değilim-" "Sessizlik!"

Gözlerimi kapattım. Şans pasif bir güçtü. Lina'nın kullandığını bile bilmediği türden bir güç.

Büyükannesi ve büyükbabası yüksek ve umutsuz seslerle yalvarmaya başladılar. İkisinin de kafası yere yuvarlanırken gözlerimi açtım.

Kralın muhafızları onları bir anda yok etmişti. Arkamda biri öğürüyordu. Sol tarafımda bir kadın yüksek bir çığlık attı. Bakakaldım, zihnim az önce gördüklerimi kabullenemiyordu.

Lina ayaklarının üzerinde sallandı. Ve sonra çığlık atmaya başladı.

Ses sessizliği deldi. Ve kalabalık anında karşılık verdi.

Biri bana sağdan itti. Başka biri sol tarafıma vurdu. Saf panik. Bir çocuk dizlerinin üzerine çökmüş, annesi için ağlıyordu ve Tibris onu gömleğinin arkasından tutup kaldırdı.

Kralın muhafızları Lina'ya doğru ilerliyordu. Lina çığlık atmayı bırakmış ve tahta platformda hareket edebildiği kadarıyla onlardan uzaklaşıyordu.

Birkaç tavuk meydanın kenarındaki kafeslerinden kurtuldu ve muhafızların ayaklarına doğru kanat çırpı. Muhafızların ayağı takıldı ve dizlerinin üzerine düştüler.

Şans hediyesi.

Köyün kasabı kaçmak için döndü. İlk ok onu omuzlarının arasından vurdu. İkinci ve üçüncüsü omurgasına isabet etti ve yere düştü.

"Kimse kımıldamasın!" diye kükredi bir muhafız tepemizde.

Tüm kalabalık donmuş gibiydi. Tek görebildiğim iri gözler ve şaşkın yüzlerdi. Bakışlarımı tekrar platforma kaydırduğımda boğazımda bir düğüm oluştu.

Değerlendirici döndü ve Lina'nın suratına ters bir yumruk attı. Lina dizlerinin üzerine düştü ve gardiyan sırtına bir tekme atarak başka bir gardiyan çağırmasını işaret etti. Merdivenlerden çıkan gardiyan onu ayağa kaldırdı ve bileklerine ağır demirler geçirdi.

Lina başını eğdi, açıkça sersemlemişti. Tek ailesi ölmüştü ve onun için savaşacak bir kocası da yoktu. Yasal evlilik yaşının yirmi beş kış olmasının bir nedeni vardı.

Değerlendirici bize döndü. "Tanrılar tarafından reddedilen ya da tanrıların güçlerini almalarına engel olan -gerçek yerine *küfrü* seçen- yozlaşmışlar günahları için yakılacaklar. Kralımız krallığını fae'lerden korumaya o kadar kararlı ki yakın zamanda bir ödül ilan etti."

Rahibe başıyla onayladı. "Hainlerden biri hakkında bize bilgi veren herkese yüz altın."

Sağımızda birkaç adım ötede bir kadın keskin bir nefes çekti. Onu suçlayamazdım. Yüz altın ve bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Değerlendirici kalabalığı inceledi, bakışları sanki olmaması gereken yerde duran büyüü bulabilecekmiş gibi hararetle yanıyordu.

Eminim kalbimin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Tenime yapışan korku terinin kokusunu alabiliyordu. Dünya, görebildiğim tek şey onun yüzü olana kadar geri çekildi.

Kendisi için ayrılan kalabalığın içine doğru adım attı. Sanki *biliyormuş* gibi doğrudan bana doğru yürüyor gibiydi.

Tibris benimle değerlendiricinin arasına girdi. Sanki Abus'u tebrik etmekten heyecan duyuyormuş gibi rahat bir hareket yaptı. Ama geriye doğru tökezledim, pelerinimin eteklerine takıldım ve sert bir erkek göğsüne çarptım.

Güçlü kollar beni yakaladı. Adam beni uzun bir süre askıda tuttu ve ikimiz de donup kaldık, değerlendiriciyi izledik.

Ama o çoktan kalabalığın arasından geçip gitmiş, muhtemelen bir sonraki köye gitmek için hazırlanıyordu.

Adama baktım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Güneş, kızgınlıkla parlayan gözlerini kesiyordu. Yüzünün geri kalanı siyah yün bir atkıyla gizlenmişti ve pelerininin kapüşonunu yukarı kaldırarak saçlarını örtmüştü. Yaşını, traşlı olup olmadığını... hakkında *hiçbir şey* söyleyemiyordum.

Ama onu tanıyordum.

Ayda en az bir kez rüyamda yeşil gözlü bir adam görürdüm. Hayır, sadece *yeşil* değil. Bu kelime bile onları tanımlamaya yetmezdi. O gözler unutulmazdı. Koyu ama canlı bir yeşil ve ışığı çeken gümüş benekleri vardı. Rüyalarımda adam sanki sabırla bekliyormuş gibi bana bakıyordu. Bazı günler rüyalar beni endişelendiriyordu. Diğer günler, derin bir memnuniyet hissederdim -neredeyse... güvende.

"Nereye gittiğine dikkat et," diye hırladı ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"Büyüleyici," diye mırıldandım. "Peki, teşekkür ederim-"

Çoktan dönüp gitmişti.

Soğuk, kaba saba adamın ardından bakakaldım ve şaşkınlığımı üzerimden attım. Elbette onu tanımıyordum. Bu sabah yaşananlar zihnimi allak bullak ediyordu. Tibris'in köy meydanını çevreleyen çatılardan inen muhafızları izlediğini görmek için döndüm.

"Pris? İyi misin?" Asinia omzumu sıktı. Gözleri karanlık, yüzü solgun, dudakları kansızdı.

Muhtemelen ben de aynı şekilde sarsılmış görünüyordum. Bozuklardan birinin bulunması her zaman bir olasılık olsa da, kimse bugün gördüklerimizi görmeyi beklemiyordu.

"Olacağım," dedim. "Öyle misin?"

Sadece başını salladı. Uzun bir süre birbirimize baktık. Biri kahkaha attı, kasvetli kalabalığı yaran bu ses hiç de uygun değildi ve Asinia irkildi. İkimiz de döndük.

Abus ailesini kucaklarken yüzüne renk gelmişti. Annesi gülümserken, babası da sırtını sıvazladı. Şimdi aile, kralın hediyesi olan beş gümüş sikkeyi alacaktı. Geleneklere göre bu meydandaki kutlamaya tüm köy davetliydi; her köylü getirebildiği kadar yiyecek getirirdi.

Abus'un babası sabahın erken saatlerinden beri şişte kızarmakta olan bir domuzu takas etmeyi bile başarmıştı. Etin kokusu köyün dört bir yanına yayılmış, açık pencerelere ve kapalı kapıların altlarına sinmişti.

Bu düşünceyle midem huzursuzca sıkıştı.

Tibris bana baktı ve ağzını açtı. Ama Natan çoktan bize doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Yani... bu korkunçtu. Kutlama için kimler kalıyor? Bir içkiye ihtiyacım var."

Güneş daha yeni doğmuştu ama az önce olanlardan sonra bu köyün yarısının öğlene kadar fincanlarında olacağına bahse girmeye hazırdım.

Tibris, Natan'ın şaraba doğru gidişini izledi. Sonra bana döndü. "Gidip anneme bakmalısın," dedi dikkatle. "Ben burada kalacağım."

Ne söylediğini biliyordum. Ziyafete kalmak istemedi. Muhtemelen yalnız kalmak istiyordu. Ama birimizin kalıp kutlama yapıyormuş gibi davranması gerekiyordu, yoksa ev halkımız dikkat çekecekti. Doğrusu, Lina'nın büyükannesi ve büyükbabasının öldüğü yerden sadece birkaç adım ötede oturup yemek yenmesini anlamak zordu. Hem büyükannesi hem de büyükbabası bu köyde sevilen kişilerdi, ancak cesetleri çoktan kaldırılmış, kanları akıtılmış ve sanki hiç var olmamışlardı. Yakında komşularımızın çoğu, yozlaşmışlardan biri bulunup köyümüzden götürüldüğü için yüksek sesle tanrılara şükredecekti.

Ve Tibris beni bundan kurtarmak istiyordu. İçimden minnettarlık geçti. "Haklısın. Nasıl hissettiğine bakacağım."

Hediye Verme ve Alma törenlerinden muafiyet almak zordu. Annemin sadece bir tane vardı çünkü imgelemleri her an ortaya çıkabilir ve huzuru bozabilirdi.

"Seninle eve kadar yürüyeceğim," dedi Asinia. "Sadece anneme söylememe izin ver."

O uzaklaştı ve bakışlarım Thol'unkilerle buluştu. Abus'un ailesinin yanında duruyordu ve her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Bana gülümsedi ve midemdeki çalkantıya rağmen yanaklarım ısındı. Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar mahcup olmamıştım ama ona her baktığımda göğsümde kanatlar çırpınıyordu.

Thol. Kız kardeşi Chista ona doğru eğilip bir şeyler mırıldandı ve ben de kendimi bakmamaya zorlayarak arkamı döndüm.

Yakınlarda Kreilor bir grup arkadaşıyla konuşurken neredeyse bağılıyor ve çevredeki herkesin konuşmasını duymasını sağlıyordu.

Tibris başını salladı ve muhtemelen kendi içkisini almak üzere uzaklaştı. Kreilor'u hiç sevmemişti. Onu suçlayamazdım.

Köyümüzdeki tüm erkeklerin nasıl savaşılabacağını öğrenmesi gerekiyordu; sınırlarımız başarısız olursa Fae'lerin üzerine yürümeye çağrılmaya hazırđılar. Erkekler küçük yaştan itibaren eğitilirdi ve eğitimden muaf tutulmalarının tek yolu tanrılara giden yolu seçmeleriydi. Kreilor tam olarak bunu yapmıştı ve köyümüzün rahibesinin yardımcısı olarak çalışıyordu.

"Ve sonra rahibe bana kutsal mekânı gösterdi," diye açıkladı Kreilor, yüzünde kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeyle.

Tamamen, tamamen hareketsiz kaldım.

Eğer Kreilor iç mabede girebilirse, boş ocartus taşlarına da ulaşabilir. Belki onu takip edip bir tane *ödünç* alabilirim.

Rahibenin ilahilerini ezberlemiştim. Ya taşların benim için çalışmasını sağlayabilirsem? Nabzım daha hızlı atıyor, zihnim yüzlerce farklı yönde yarışlıyordu.

Arkadaşlarından biri homurdandı. "Böyle kutsal bir alana girmene izin mi verildi?"

Kreilor'un göğsü kabardı. "Elbette öyleydim. Ne de olsa önümüzdeki üç yıl içinde törenler düzenleyeceğim."

Düşündükçe ürperiyordum. Kreilor çocukluğumuzdan beri zorba biriydi. Dilencilere sırttır, kendisinden aşağı gördüğü kişilerle eğitim yapmamasını sağlayacak tek pozisyonu seçer, ailesinin servetini ve itibarını istediğı her şeyi elde etmek için kullanırdı.

Thol, Kreilor'un dikkatini kolayca çekerek yanından geçti.

İki adam birbirlerinden nefret ediyordu. Babaları iyi arkadaştı ve ikisi de büyüdüklerinde bu köyde bulunan her türlü ayrıcalığa sahip olmuşlardı. Ancak Thol iyi kalpli olmaya devam ederken, Kreilor kendini kanıtlamayı takıntı haline getirmişti.

Asinia yanıma geldi ve kolunu koluma doladı. Thol Kreilor'u tamamen görmezden gelirken, "Bu çok garip," diye mırıldandı. "Hadi seni annene geri götürelim." Beni çekıştirdi ve evime doğru yürüdük. Botlarım kaldırım taşlarına sürtünüyordu ama tek görebildiğim Lina'nın büyükanne ve büyükbabasının meydandaki taşların üzerinde birikmiş kanıydı.

Bu köyden çıkmayı başaramazsam, bir gün o platformda Tibris ve annemin katledilişini, cesetlerinin bir hiçmiş gibi sürüklenip götürülüşünü izleyeceğimi söylesem Asinia ne derdi?

Eğer sırrımı saklarsa ve değerlendirci bunu öğrenirse, Asinia da ölecekti.

Eve dönüş yolunun büyük bölümünde sessizlik içinde yürüdük. Sonunda Asinia derin bir nefes aldı.

"Sen ve Thol'un olduğu bir andı," dedi.

Beni neşelendirmeye çalışıyordu. Ben de onun için aynısını yapabildim. "Sadece bir gülümsemeydi. Onun yanında konuşma yeteneğimi kaybediyorum."

"Unutuyorsun, flört etmekte berbat olabilirsin ama bu *benim* en iyi yeteneklerimden biri.

Ve bir erkeğin ne zaman ilgilendiğini bilirim."

"Beni teskin etme. Bu daha da iç karartıcı."

Kolumu sıktı. "Sıkmıyorum. Göreceksin."

Köyün bu tarafından eve doğru her zamanki rotamızı izleyerek, onları köyün geri kalanından ayıran kalın metal kapının ardındaki geniş, ferah, *sıcak* evlerin önünden geçtik. O evlerde yaşamak nasıl bir şey olmalı? Her bozuk parayı izlemek zorunda kalmamak ya da yatak odasının penceresindeki cam kırık olduğu için kışın ateşin yanında toplanmak zorunda kalmamak?

"Prisca?"

"Özür dilerim. Hayal kuruyorum. Ziyafetten sonra ne yapacaksın?" "Anneme bazı işlerde yardım edeceğim."

Asinia'nın annesi bir terziydi ve kızı da bu yeteneğini doğuştan getirmişti.

Asinia'ya baktım. Farklı hayallerimiz vardı. Ben burada kalabilmekten başka bir şey istemezken, o şehirde bir yaşamın özlemini çekiyordu. Asinia'nın iki kış sonra reşit olduğunda ne kadar büyü aldığını bakmaksızın, yaptığı işin ününün yayılacağını ve bu haberin şehirde onu işe alacak birine ulaşacağını umuyordu.

Olabilirdi. Kimse Asinia gibi dikemez ya da tasarlayamazdı.

Nereye gidersem gideyim, ona güvende olduğumu bildirmenin bir yolunu bulacaktım. Belki beni affedebilirse, bir ya da iki mektuplaşmamız bile mümkün olabilirdi. Asinia'yı her gün göremeyeceğim düşüncesi göğsümü ağrıttıyordu. Böyle bir sahtekârlık yaptığım için beni affedebilecek miydi?

"Yarın akşam yemeğe gelmelisin," dedi Asinia.

Yüzümü buruşturdum. Asinia ve annesi bizim kadar fakir değillerdi, ama kesinlikle ayıracak fazla yiyecekleri de yoktu. Yine de ikisi de beni beslemeye çalışıyordu.

"Asinia."

"Annem seni seviyor, Prisca. Baban öldüğünden beri işlerin nasıl gittiğini biliyor."

"Bunu düşüneceğim."

Asinia tam olarak ne düşündüğümü anladığında yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı. "Annen de benim için aynısını yapardı."

El salladı ve meydana doğru geri döndü. Tozlu yoldan devam ettim ve ön kapımızın kilidini açtım.

"Anne?"

Evimiz sessizdi. Doğal olmayan
bir sessizlik. Ürkütücü bir
sessizlik.

Koşarak odasına girdim ve yanına diz çöktüm. Gözleri doldu ve nefes nefese kaldı.

Annem bir imgelemin ortasındaydı.

İKİNCİ BÖLÜM

LORIAN

"F "Tuzak gibi," diye mırıldandı Rythos, güneş koyu teninin üzerinde titreşirken atının üzerinde kayarak. Başını eğdi, özellikle alçakta duran bir dalı kıl payı kaçırdı. Dağlar doğumuzda yükseliyordu, pürüzlü, karla kaplı zirveleri gökyüzüne saplanıyor.

"Elbette bu bir tuzak." Marth kaşlarını çattı, pelerinini daha sıkı sardı ve önümüzde uzanan şehir kalıntılarına dikkatli bir bakış attı.

Lanetli Şehir bir zamanlar Eprotha'nın başkentiydi. Yüzyıllar önce, insanlar şimdi Çorak Kıta olarak bilinen yeri istila ettiklerinde, karşılaşacakları misilleme için hazırlıksızdılar.

Başkent, krallığın diğer ucundaki Lesdryn'dı.

Günlerce süren yolculuktan sonra çoğumuz iyi bir dövüşü hak etmiştik. Ama ayıracak çok az zamanımız vardı. Zaten bu toplantı için doğudaki küçük köylerden birinden zorlu bir yolculuk yapmak zorunda kalmıştık.

Derim çok sıkıydı. Bunun gerçekten de bir tuzak olduğu kesindi.

Cavis her zamanki gibi sessizdi. Karısı ilk çocuklarını yeni doğurmuştu ve o da ev özlemi çekiyordu. Ama şikâyet etmemişti. Hepimiz gibi o da önümüzdeki birkaç haftanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

"Peki ya sen Cavis?" diye sordum. "*Sence* taş cadıları bir kez olsun gerçekten onurlu davranacak mı?"

Cavis bana alaycı bir gülümseme gönderdi. "Bizim gibi adamlar bile Lanetli Şehir'e karşı dikkatli olmalı. Ve orada dolaşan yaratıklara karşı."

Lanetli Şehir'in artık meskûn olduğunu çok az kişi biliyordu. Daha da azı krallığın bu kısmının yakınına geliyordu. Yine de, bir zamanlar bu harap şehrin kapıları olan yerdeydik.

"Dışarı çıkın, cadalozlar," diye emrettim.

"İçeri gelin," diye bir ses geri seslendi.

Başımı salladım. Taş cadıları bizi canlı canlı gömmek için o molozları kullanabilecekken, molozlarla dolu bir şehre mi yürüyecektik? "Bir anlaşmamız var. Bozun ve sonuçlarına katlanın."

Gücümün bir kısmının serbest kalmasına izin verdim. Çünkü geriye kalan tek şey bir ipucuydu. Dişlerimi gıcırdatarak bir elimi kaldırdım, büyüm güneş ışığında parılıyordu. Yakında. Yakında gücüm tam olarak geri dönecekti.

"Bizi tehdit etmeye cüret mi ediyorsun?"

Rythos'un atı altından kaydı. Attan atladı ve kılıcını çekti. "Bizi oraya girmeye zorlama."

"Oraya girmemizi *istiyorlar*," diye mırıldandı Marth. "Mesele de bu zaten."

Bunun için zamanımız yoktu. Gücümün en yakın moloz yığınının çarpmasına izin verdim - muhtemelen bir gözetleme kulesiydi. Kulaklarımı delen çığlığa bakılırsa, taş cadılardan biri bizi gözetlemek için onu kullanıyordu. Gülümsedim. Umarım bu, burada geçirdiğimiz süreyi kısaltırdı.

Molozların arasından birkaç cadı çıktı. Hepsi yavaşça hareket ediyordu, gri derileri buruşuk ve toz gibi kuruydu. Ortadaki cadı turmalinden bir taş takıyordu.

Attan indim ve bize gelmelerini bekledim. Gücü her zaman sessizlikte bulmuşumdur. Rythos elindeki kılıcı tembelce salladı. Ona uyarıcı bir bakış attım ve ağzı vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunca yıl geçmesine rağmen cadılardan neden nefret ettiğini hâlâ bilmiyordum.

"Pazarlık değişti," diye tısladı kraliçe. "Daha fazla altına ihtiyacımız olacak."

Galon yanımda atından atladı, yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. Bir kez anlaşmaya varıldığında, anlaşmalar asla bozulmamalıydı. Arkamızda Marth ve Cavis bizi koruyordu, ancak iki adamı da dövüşmeyi umduklarını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Ve taleplerinize uyacağımıza inanıyor musunuz?"

Kraliçe gülümsedi, ufalanan taş dişlerin grotesk bir görüntüsüydü bu. "Sanırım bu küçük malzemeye neden ihtiyacınız olduğunu biliyorum." İhtiyacımız olan özel yosunu içeren bir şişeyi havaya kaldırdı. "Ve eğer haklıysam, gizliliğe ihtiyacınız olacak. Çünkü kral planlarınızı öğrenirse hepiniz *yanarsınız*."

Bakışlarını indirene kadar kraliçeyi izledim. Hemen kaldırdı ama artık çok geçti. İkimiz de kimin daha baskın olduğunu biliyorduk.

Gülümsedim. "Ve bir zamanlar şehir olan bu lanetli topraklarda güvende olduğuna mı inanıyorsun? Sabium'un bu taşı toza çevirmek için ellerindeki tüm büyüyle birlikte muhafızlarını buraya göndermeyeceğine inanıyor musun?"

Yüzümü inceledi. Kız kardeşlerinden biri kraliçenin kulağına bir şeyler mırıldandı. Omuriliğimin tabanını kaşıyan huzursuzluğa rağmen yüz ifademi boş tuttum. Bu planımızın en zayıf kısmıydı. Cadıların işbirliği ve kraliçenin elindeki yosun olmadan, intikamım sonsuza dek ulaşılmaz kalacaktı.

Kraliçe sonunda, "Orijinal anlaşılmayı kabul edeceğiz," dedi.

"O zaman neden vaktimizi harcıyoruz?" Rythos mırıldandı. Cadı onu görmezden geldi ve atına bindi, ona yaklaşırken kılıcı hâlâ elindeydi.

Marth da onunla gitti. Rythos yosun için elini uzattı. Marth paraları uzattı. Hepimiz gergin bir sessizlik içinde bekledik. Yanlış bir hareket yaparsak yerde cesetler olurdu. O şişeyi taş cadalozun soğuk, ölü elinden kurtarmak zorunda kalsam da pek umurumda değildi. Aslında bir parçam dövüşmek için can atıyordu. Kraliçe gözlerimle buluştu ve yardımcısına eliyle işaret etti. Yosun Rythos'un eline çarptı, sikkeler Marth'ın avucundan kapıldı ve iş bitti.

Cadılar alay ederek taş şehirlerine geri döndüler. Planımızın ilk kısmı tamamlanmıştı. İçimde acımasız bir kararlılık kaynıyordu. Eğer yapabilseydim, şu anda savaş başlatırdım. Ama bir sonraki adım daha da uzun sürecekti.

Başımızın üzerinde bir şahin süzülüyordu. Kardeşim bağımsız kuşu mesajlarını göndermesi için eğitmekte ısrar etmişti. Umarım taşıyacağı küçük parşömen parçası iyi haberler içerir ve planımızın bir sonraki aşamasına *geçebiliriz*.

Kuş Marth'ın omzuna kondu, pençeleri sarı saçlarına dolandı ve Marth irkilerek mesajı çözdü.

"Bağlantımız onunla Gromalian sınırında buluşmamız gerektiğini söylüyor."

İyi haberlerin antitezi. Kıpırdamadım. "Bu ters yön.

Bu, şehri *geçmek* anlamına geliyor."

Marth iç çekti. "Biliyorum. Kardeşine göre, bağlantısı şu anda Eprotha'ya seyahat etme riskini alamayacağını söylüyor. Güvenlik çok sıkı."

"Bu bize en az iki günlük bir yolculuğa mal olacak." Eğer yolda çok uzun süre kalırsak, şehirdeki zamanımız ve bizden alınan şeyi arama süremiz kısılacaktı. Bu araştırmanın dikkatle yürütülmesi gerekiyordu. Metodik. Yine de diğer şişe olmadan kalenin yakınına bile yaklaşamazdık.

Risk almamız gerekiyordu.

Derin bir nefes almak için kendimi zorladım. İntikamım çok yakındı, tüm planlarım yerine oturuyordu. Önümüzdeki haftalarda karşılaşacağımız en kötü felaket bu olsaydı, bunu memnuniyetle karşılardım.

Marth elindeki diğer notu bana uzattı.

Parşömeni açarak taradım.

Sevgili L,

Kaynaklarım bana paketi almak için sınırı geri dönmek zorunda kalacağınızı söylüyor. Dişlerinizi gıcırdattığınızı duyar gibiyim ama bu yapılmalı. Hızlı seyahat ettiğiniz sürece toplantınıza yetişebileceksiniz.

*Riniana seni soruyordu. **Ben** de Onu düşündüğünü söyler misin?*

/Büyük, son derece sabırlı kardeşimiz

C

Başımı sallayarak Marth'ın bana uzattığı tüy kalemi aldım ve cevabımı karladım.

Sevgili C,

Sanırım Riniana'nın durumunun eğlenceli olduğunu düşünüyorsun. Hepimiz mutlu bir evliliğe sahip ve hastalık derecesinde aşık olamayız. Çoğumuz da olmak istemeyiz.

Pakete gideceğiz. Yine de bir dahaki sefere böyle bir toplantı düzenlediğinizde kiminle uğraştığımızı düşünmenizi öneririm.

/Küçük, çok daha yakışıklı kardeşimiz, L

"Şimdi gidiyoruz," dedim. "Başka hiçbir şey bizi geciktirmemeli."

Kaybedeceğimiz zamanı telafi etmek için bütün gece hiç durmadan yol almamız gerekecekti. Çünkü geldiğimiz yöne doğru geri dönüyorduk. Boşa geçen saatler yüzünden dişlerim sıkıldı.

Marth başını salladı. Rythos gözlerini arkamızdaki taş a dikti. "Buraya yakın bir yerde olmaksan ormanda seyahat etmek daha iyi."

PRISCA

Ellerim titreyerek bir yastığa uzandım ve onu annemin başının altına koydum. İmgelemler onu ele geçirdiğinde yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu, sadece onu güvende tutabilirdik.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, midem bulanıyordu. "Seni yalnız bırakmamalıydık."

Uzun dakikalar sonra annem gevşedi. Gri saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım, aynı ben hasta ya da üzgün olduğumda bana yaptığı gibi.

"Prisca?" Sesi halsiz, hareketleri yavaştı, sanki yarı uykuluydu. Kısa bir an için gözlerimi kapattım. Hâlâ bir gün bir hayalin içinde kaybolup gideceğini ve o tanıma kıvılcımını bir daha asla göremeyeceğimi merak ediyordum.

"Buradayım anne. Yatağa girmene yardım etmemi ister misin?" "Birkaç saat uyuyacağım. Sadece birkaç saat."

"Tamam." Sesimi alçak ve yatıştırıcı tuttum.

Anneme neden rastgele gelen, genellikle tanımadığı insanlarla ilgili görüşler verdiklerini sadece tanrılar biliyordu. Bir keresinde bana gücünün gençken işe yaradığını, krallığın en zengin insanlarından bazılarının evlilik sözleşmeleri ve iş anlaşmaları konusunda tavsiye almak için ona geldiklerini söylemişti. Ama yavaş yavaş, yararlı vizyonlar kayboldu. Artık sık sık böyle kalıyordu, anlayamadığı ya da anlayamayacağı bir imgelemden sonra yerde titriyordu.

Annem yatar yatmaz gözleri kapandı ve ben de öğleden sonranın geri kalanını pencere kenarında oturup Lina'yı parmaklıkları bir arabanın arkasında yalnız ve korkmuş bir halde hayal ederek geçirdim. Yüzünde beliren o heyecanlı ve umutlu gülümsemeyi asla unutmayacağım. Gözlerim doldu.

Hâlâ gücünün olduğunu bile bilmiyordu. Bu yüzden kaçması gerektiğini de bilmiyordu. Yüzümdeki ıslaklığı temizledim.

"Prisca?"

Annem yatağında yatıyordu. Neyse ki yanaklarına biraz renk gelmişti.

"Kalkmama yardım et, sevgilim."

İtaat ettim, oturmasına yardım ettim. Annem kilo kaybediyordu. Bu akşam yemekte daha fazla yemesini sağlamalıydım.

"Bu kötü bir taneydi," dedim sessizce.

Buğulu gözleri keskinleştirdi ve elini uzatıp yanağımı okşayarak başını salladı.

"Seni çok seviyorum. Ve yaptığım her şey seni güvende tutmak içindi."

Bana bakışını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Sanki çoktan yas tutmaya başlamış gibiydi.

"Biliyorum anne. İnan bana, biliyorum. Şimdi Tibris eve gelip yaygara koparmadan önce seni yerleştirelim."

Gülümsedi. "Telaşlanmayı çok seviyor."

Yüzündeki teri temizlemesine yardım ettim, bir fincan çay ile masaya oturttum ve dün yaptığı çorbadan biraz ısıttım.

"Seni çok seviyorum," diye mırıldandı annem. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

O imgelemde her ne gördüyse belli ki onu sarsmıştı. Bu kadar duygusal olmak ona göre değildi. "Ben de seni seviyorum. Hey, bu da ne? Her şey yoluna girecek."

Yanağından tek bir damla yaş süzüldü ve diğer elimle uzanıp onu sildim. Elimi kendi elinin içine aldı.

"Burada kalamayacağını biliyorsun, Prisca."

Göğsüm çukurlaştı. Bu konuda bu kadar açık konuşması...

Belli ki onun hayalinde yer etmişim.

"Ne gördün anne?" Sessizlik.

Derin bir nefes aldım. "Planın her zaman benim gitmem olduğunu biliyorum ama bir fikrim var."

Annem sadece başını salladı. "Her ne düşünüyorsan, işe yaramayacak."

Ses tonundaki kayıtsızlık sinirlerimi bozdu. Öylece pes edip kaçamazdım. Eğer kaçarsam, hayatımın sonuna kadar kaçmaya devam etmek zorunda kalacaktım. Kendimi böyle bir kadere nasıl teslim edebilirdim?

Yapamazd

ım.

Yapamazdı

m.

Ne kadar küçük olursa olsun, bulduğum her umuda sarılırdım.

Kreilor'un Oceartus taşlarına erişimi vardı. Girişin nerede olduğunu görmek için onu takip edebilirdim. İçeri nasıl girdiğine dikkat eder ve kendim bir taş çalardım.

Derin bir nefes aldım ve kelimelerim aceleyle döküldü. "Ya büyümü geçici olarak taşa depolayabilirsem? Yetenek Verme'ye kadar mı? Değerlendirici büyüm olmadığını görürdü ve ben de-"

"Senin sihrin böyle çalışmıyor."

Kaskatı kesildim. Sihrim hiç işe yaramıyordu. Olabilecek en kötü anlar dışında. Ama bu sefer farklı olacaktı. Olmak zorundaydı.

Annem yüzümü inceledi, gözlerinde yorgunlukla savaşıyor bir eğlence vardı. "Babanın inatçı doğasına sahipsin. Bu hayatta sana yardımcı olacak - ne zaman

o hayatı olması gerekenden çok daha zor hale getirmemektir."

Keder boğazımı sıkıyordu. Hâlâ bazen babamın sesini duyduğumu düşünerek uyanırdım. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Sadece başını salladı. Ama yüz ifadesi hâlâ kederliydi.

Tibris döndüğünde annem onun için ısıttığım çorbayı yudumluyordu.

"Ziyafet nasıldı?" diye sordum.

Bana hafif bir gülümseme verdi. "Güzel. Natan King's Web oynamak için ısrar etti."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki öyle yaptı.

Oyun efsaneye dayanıyordu. Eski hikayelere göre, kralın büyük büyük büyükbabası o kadar sinsi ve kurnazmış ki, halkını çocukken yabancı saraylara kaçırmış. Bu çocuklar bilmeden "uyuyan örümcekler" olarak adlandırılmış. *Uyandırıldıklarında*, bilgi sağlamak ya da eski kralın düşmanlarına suikast düzenlemek için çağrılırlardı. Hâlâ yüzümü dikkatle boş tutmayı öğreniyordum ama en son Kralın Ağı oynadığımızda neredeyse kazanıyordum.

Annemin alnına bir öpücük kondurup masaya otururken Tibris'i inceledim. Kaşlarının arasındaki kırısklık bana kızgın olduğunu söylüyordu. Ve elinde tuttuğu kâğıt bana nedenini söylüyordu.

Tibris'in arkadaşı Vicer, köyümüzden koparılıp iş başvurusunda bulunmak üzere şehre gönderilecek kadar sihirle sınavını geçtiğinden beri kardeşim her zamankinden daha da sessizdi.

Vicer'e gönderdiği ve ondan aldığı mektuplar çocukken oluşturduğumuz kodla yazılmıştı. O zamanlar Vicer ve Tibris tüm planlarına beni de dahil etmişlerdi ve ben de her gizli nottan ve gizli kelimedenden haberdar olmuştum. Onların peşinden gitmiştim -genellikle Asinia yanımdaydı- ve Tibris de her yerde ağabeylerin mükemmelleştirdiği o ezik iç çekişlerle bize katlanmıştı. Ama bu mektuplar farklıydı. Açıklayamadığı nedenlerden ötürü Tibris bunları okumama izin vermedi. Elbette, ne kadar ketum olursa, o kadar daha da meraklandım. Vicer'in başı dertteyse yardım etmek istiyordum.

Tibris'in elindeki mektuba kaşlarını çatarak bakmasını izledim. Şimdi muhtemelen günlerce kara kara düşünecekti. "Gidip yıkanacağım." Dışarı çıktı.

Son bir kez annemden bazı cevaplar almaya çalıştım. "Anne... bilmem gereken bir şey var mı?"

Diğer odadan su sesi geldi. Tibris banyosunu soğuk suyla dolduruyordu.

Annem, kralın müfettişi beni aramaya gelirse bana haber verirdi. Peki ne görmüştü? Neden bu kadar sarsılmıştı?

Gözleri doldu ve sessizce başını salladı.

Kahinlerin kuralları vardı. Çünkü bazen birine geleceğini söylemek, çok ama çok daha kötü bir kaderi beraberinde getiriyordu. Dehşet içime aktı ve orada kaldı.

"Yorgunum," dedi annem.

"Yatmana yardım edeyim."

"Yapabilirim. İyi geceler, sevgilim."

Tibris'in yatak odası olarak da kullanılan ana odaya geri döndüm. Banyo odasından gelen seslerden hâlâ meşgul olduğunu anladım. Ama Vicer'den gelen mektubu yatağının yanındaki küçük, cılız masanın üzerine bırakmıştı.

Yapmamalıydım. Artık çocuk değildik. Tibris mahremiyeti hak ediyordu. Yine de... belli ki bir şeyler ciddi şekilde yanlış gidiyordu. Kız kardeşi olarak ona yardım etmek benim *görevimdi* - o bu yardımı özellikle istemese bile.

Ayrıca, kardeşim ne zaman ihtiyaç duysa hayatıma girmekten çekinmiyordu. Sürekli beni korumaya çalışıyordu ama belki bu kez ona gerçekten yardım edebilirdim.

Ellerimi arkamda birleştirerek mektuba baktım. Ama şifremizi en son okuduğumdan beri çok uzun zaman geçmişti ve çevirmek biraz zaman alacaktı.

Yine de bir kelimeyi tanıdım.

"Prisca." Tibris mektubu masadan aldı ve bana ters ters baktı.

Sarsıldım. Kardeşim zaman zaman bir kedi gibi hareket edebiliyordu.

"Vicer sana neden Crawyth hakkında yazıyor?"

Tibris'in yüzü öfkeden bembeyaz kesildi. "Eşyalarımın uzak dur."

Sinirlenerek geri çekildim. Tibris benimle *hiç* bu şekilde konuşmamıştı.

"Çocuklar?" Annem odasından seslendi.

Gözlerimi kardeşime diktim. "Geliyorum anne."

Tibris bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Özür

dilerim." "Unut gitsin."

"Pris-"

"Sorun değil." Ne de olsa onun mahremiyetini ihlal ediyordum. Sırlarını saklayabilirdi.

Kolumu tuttu. "Yarın fırındaki işin bittikten sonra antrenman için müsait misin?"

Gülümsemeye çalıştım. Tibris kendi eğitimine başlar başlamaz öğrendiklerini bana da öğretmek konusunda ısrar etmişti. Onun arkadaşlarıyla güreşerek ve sürpriz unsurunu kullanmayı öğrenerek sayamayacağım kadar çok saat geçirmiştım.

"Elbette."

Gecenin geri kalanı sakın geçti. Hem Tibris hem de annem her zamankinden daha erken uykuya daldılar ve ben sürekli olarak kralın müfettişinin kapımızı çaldığını hayal ederek uyanık kaldım.

Sonunda uyuduğumda, rüyalarım şaşırtıcı değildi.

Adamın alev alev yanan yeşil gözleri ve vahşi bir sırtısa dönüşen dolgun bir ağzı vardı. Tek kaşını meydan okur gibi kaldırarak bana baktı. Yine de ona her uzanışında daha da uzaklaştı. Ve onu artık göremediğimde, sanki kalbim kırılacakmış gibi hissettim.

Güneşle birlikte uyandım, huzursuz ve... üzgün.

Kendimi yataktan dışarı attım, giyindim, kahvaltı ettim ve pencereden dışarı baktım, gözlerim kurumuştı.

Tibris zaten mutfaktaydı. Biri acil bir durum için ona gelmediği takdirde birkaç saat içinde iyileşmiş olacaktı.

Kardeşim iki kış önce Deneme Sınavı'nı geçmişti ve onun küçük yaraları ve hastalıkları iyileştirme yeteneği sayesinde - fırıncılıktaki işimle birlikte - alacaklılarımıza olan borcumuzu neredeyse ödemiştik. Bu gerçekleşir gerçekleşmez, geleceğimiz için para biriktirmeye başlayabilir ve ailemiz bu köyden ayrılabilirdi. Bu düşünce göğsümü ağrıttı.

Uzandı ve saçımı karıştırdı. Ona hak ettiği bakışı attım ve o da gülümsedi.

Eğildim ve terliklerimi - temizlik yaparken giymeyi tercih ettiğim hafif, rahat ayakkabılarımı - çektim.

"Kışlık botlarını giymiyor musun?" Tibris sordu.

"Sadece fırına gidip geliyorum. Annene göz kulak ol, tamam mı?"

Bu görüntü onu gerçekten sarstı."

Başını salladı. "O iyi olacak, Prisca. Bundan emin olacağız."

Kapı çalındı ve ben irkildim. Tibris ve ben birbirimize baktık. Kapıyı açtı ve kalbim birkaç kez yerinden fırladı.

Thol bana sırıttı. Esinti açık kahverengi buklelerini karıştırdı ve o kadar yakışıklı görünüyordu ki iç çekmek istedim.

"Merhaba, Prisca."

Ben de gülümsemeyi başardım. Anlamsız ama tutarlı. Bu işte iyiye gidiyordum.

Thol'un sırtışı genişledi ve kardeşime baktı. "Merhaba, Tibris."

"Hey." Tibris Thol'u severdi ama yine de ona uyarıcı bir bakış attı. Ona dirsek attım, o da sırtarak karnını ovuşturdu ve annemin odasında kayboldu.

Evden çıkarken kapıyı arkamdan kapattım. Şimdiden yanaklarım yeniden ısınmaya başlamıştı.

Thol sanki beni özellikle sevimli bulmuş gibi bana gülümsedi.

Utanç vericiydi, olan buydu. Daha önce bir erkekle hiç konuşmamış, masum, deneyimsiz bir genç kız değildim. Yıllar boyunca birden fazla sevgilim olmuştu. Ama Thol'la ilgili bir şey beni kekeleyen bir aptala dönüştürdü.

Bir adım daha yaklaştı ve elimi avucunun içine aldı. Eli büyük, sıcak ve hayal ettiğim her şeydi. "Prisca. Yarın sabah benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Gülümsedim. Thol'u düşünerek geçirdiğim onca zamandan sonra, en azından bu kısım kolaydı. "Evet. Yapacağım."

"Seni meydanda bekliyor olacağım." Son bir sırtışla elimi bıraktı, ellerini ceplerine soktu ve uzaklaştı.

Gidişini izledim, bedenim birden havadan hafifledi.

Ama gerçeklik araya girdi ve beni hızla yere geri getirdi.

Thol'un babası köyümüzün muhtarıydı.

Şehre birçok kez gitmiş. Söylentilere göre kralla bile tanışmış.

Tanrılar Günü'nde beni seve seve canlı canlı yakacak olan kral.

Thol, bir dilencinin yanından geçerken para atmadan geçmeyen bir adamdı. Sadece ailesi için değil, köyümüzdeki en fakir ailelerden bazıları için de avlanan bir adamdı. Kendi hayatını kolaylaştırmak için babasının itibarını asla kullanmayan bir adamdı.

Bu köyde kalmanın ve Thol ile evlenmenin nasıl bir şey olacağına dair fanteziler içinde kendimi kaybedebilirdim. İkimiz de nasıl sıkı çalışılacağını biliyorduk. Birlikte, o büyük evlerden birinde yaşamaya gücümüz yetene kadar çalışacaktık. Sonra çocuklarımız olur ve birlikte yaşlanırdık. Güzel, *sakin* bir hayat.

Ama bu hayat asla gerçekleşmeyecek. Çünkü bu köyde kalmak ölmek demek. Acı çekerek. Ve ailenin de.

Omuzlarım çöktü. Annem haklıydı.

Thol ile vakit geçirmenin bile bir anlamı yoktu. Gittiğimde her şey daha da zorlaşacaktı.

Ben Herica'nın fırınına doğru yürürken köy uyanmaya başlamıştı. Köylüler evlerinin önünü süpürüyor, komşularıyla dedikodu yapıyor, çocuklarını kahvaltıya çağırıyorlardı.

Thol'u zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ve onun yerine Tibris'i düşündüm. Onun işine burnumu sokmak dikkatimi dağıtmak için mükemmel bir fırsattı. Kardeşim Vicer'e yazdığı mektuplarla benden ne saklıyordu? Vicer tam olarak neden Crawyth'ten bahsetmişti?

Harabe güney sınırimızın hemen içinde, Fae topraklarına yakın bir yerdeydi. Sadece on yıllar önce, tüm krallıklardan gelenlerin okumak, yaşamak ve gelişmek için geldiği bir öğrenim yeri olarak biliniyordu.

Sonra Fae'ler geldi. Şehri neden harabeye çevirdiklerini kimse bilmiyordu. Birçok teori duymuştum, ama en popüler olanı çılgın fae kralının şehri kendisi için istediği idi. Kralımız buna boyun eğmeyince, fae kralının acımasız kardeşi korkunç güçleriyle şehri yakıp kül etti.

Fırına giden yolun yarısında titremeye başladım. Pelerinimi evde bırakmıştım. Fırın görüldüğünde hızımı artırdım. Alçak ahşap bina yıllar içinde sürekli olarak yamalanmıştı ama benim için ikinci bir evdi.

Herica bugün şafaktan önce ekmek pişirmeye başladıktan sonra çoktan gitmiş olacaktı. Thol'un küçük kız kardeşi Chista bugünün kalan ekmeğini satarken ben de yerleri ve yüzeyleri temizlerdim.

Fırının kapısı aralıktı ve iterek açtım. Kreilor sırtı bana dönük duruyordu ama o kalın boynunu nerede görsem tanırdım.

Donuk panik karnıma küf gibi yayıldı. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle omzunun üzerinden baktı. Arkasında biri kıpırdandı ve boynumu bükerek bir adım daha yaklaştım. Chista. Kreilor'un eli bileğini sarmıştı ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

Öfke içime işledi ve süpürgeyi duvara yaslanmış halde bıraktığım yerden aldım.

"Chista, git," dedim.

Kreilor sadece güldü. Bu Thol'a saldırmanın bir başka yoluydu. Ama Kreilor ona doğrudan meydan okuyamayacak kadar korkaktı. Bunun yerine Thol'un kız kardeşini hedef alıyordu.

Onun için her şey bir oyundu.

Yırtıcı bir bakışla beni kıstırdı ve derin bir nefes aldım. "İyi düşün Kreilor. Senden korkmuyorum."

Bakışları gümbür gümbür atan nabzımın beni ele verdiği boğazıma kaydı. "Oh, Prisca. *İkimiz* de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Kreilor Chista'yı da yanında sürükleyerek yaklaştı. Süpürgemi hazırladım, onu bir asa gibi kullanmaya hazırlandım.

"Bunu bir düşün," dedim ona. "Burada ne yaptığını bir düşün."

"Anormal davrandığımı mı düşünüyorsun? Thol *her şeye* sahip," diye tısladı.

Bakışlarım Chista'ninkilerle buluştu. Benden birkaç yaş küçüktü. Hiç konuşmamıştık ama o bakışta vahşi bir umut yakalamıştım. Güvendiği kişi bendim.

Belki Kreilor'un bana odaklanmasını sağlayabilirdim. Ona dudak bükerken sesimden küçümseme damlamasına izin verdim. "Mesele bu mu yani? Thol'u mu kıskanıyorsun?"

Kreilor'un eli Chista'nın bileğini sıkıca kavradı ve Chista irkildi.

"Benimle konuşurken dikkatli ol, Prisca. Alacaklılarını biliyorum. Babanı hayatta tutmanın ne kadar mal olduğunu ve her ay o alacaklılara ödeme yaptıktan sonra senin ve ailenin nasıl zar zor geçindiğini biliyorum. Seni bu fırından çalmaya çalışırken yakaladığımı herkese söylediğimde ne olacağını sanıyorsun? Kimse sana iş teklif etmediğinde ve ailen köy meydanında dilenmeye başladığında?"

Tüm vücudumda karanlık bir şey dalgalandı. Dişlerimi gösterdim. "Bırak onu gitsin."

Tekrar güldü.

Ve sonra etli bir yumruğu kadının yüzüne doğru savurdu.

Tek görebildiğim onun eli olana kadar dünya daraldı. Onun eli ve eğilmeye çalışan Chista'nın gözlerindeki dehşet.

Zaman durdu.

Ve ben zaten hareket ediyordum.

Kreilor ve Chista'nın arasına dalarak onu kenara ittim ve ön kolumu kullanarak Kreilor'un elini ondan uzaklaştırdım.

Dünya bir kez daha yeniden başladı.

Ve Kreilor'un çılgılık atmaya başlamasına hazırlandım. Muhafızları çağırmak için. Vücuduma donuk bir umutsuzluk yayıldı - kendi ölümümün kaçınılmazlığı.

Kreilor'un yüzü morardı ve tökezledi. Şaşkınlığı Chista'nın bileğini onun elinden çekmesine izin verdi.

Gözlerinde herhangi bir tanıma, ne yaptığımı bildiğini söyleyecek herhangi bir şey aradım. Ama hiçbir şey yoktu. Chista'ya odaklanmıştı ve benim hareket ettiğimi görmemişti. Uzuvarım güçsüzleşti, bacaklarım dengesizleşti. Güvende miydim?

Gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Ve gözlerim Chista'nınkilerle buluştu. Geri çekilmiş ve açık kapının yanında durmuştu, gözleri benim üzerimdeydi. Yüzü ölüm kadar beyazdı ve fırından koşarak çıktı.

Dizlerim titredi ve tüm vücudum uyuştı. Chista, Kreilor'u nasıl dondurduğumu tam olarak görmüştü. Gücümün zamanın ipliğini nasıl çekiştirdiğini.

Kreilor bana yaklaştı, dudakları dişlerinin arasından çekilmişti, yüzü neredeyse morarmıştı. İri bir adamdı ve benimle kapı arasında durdu.

Bir adım daha yaklaştık.

Eğer bana elini sürerse, işim biterdi.

Yana doğru sıçrayarak süpürge'nin sapıyla yüzüne vurdum.

Küfrederek geri çekildi.

Elimi bıraktım ve süpürgeyi bacaklarının arasına doğru çektim. Kreilor ikiye katlandı, kendini tutmaya çalışırken yüzünün rengi soldu.

Gözlerimiz buluştu. Sanki bedenimin üzerinde süzülüyor ve aşağıya, kendime bakıyordum.

"Eğer bir daha Chista'ya yaklaşırsan, seni öldürürüm." Kreilor'un gözleri büyüdü. "Seni çılgın fahişe."

Sonunda doğrulmayı başardı, ancak yüzünde yine o yeşil renk vardı. Bu onda çekici bir görünüm değildi.

"Bunu ödeyeceksin."

"Haklısın," dedim, Chista'yı ve *bana* bakarken gözlerindeki dehşeti düşünerek. "Ama beni yalnız bırakmazsan, senin kadar değil. Dene beni Kreilor. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Küfretti ve tökezleyerek dışarı çıktı, hâlâ iki büklümdü.

Doğrudan yere oturdum. Ellerim titredi, mide bulantısı vücuduma yayıldı ve aniden nefes alamaz hale geldim.

Son söylediklerim hiç de doğru değildi. Hâlâ kaybedecek çok şeyim vardı.

Islak yüzümü ellerimin topuklarıyla sildim. Burada oturup sallanarak hıçkırı hıçkırı ağlayacak vaktim yoktu. Bunu düzeltmek zorundaydım.

Chista nereye gitmiş olabilir? Tek umudum onu bulmaktı. Sessiz kalması için yalvarmak.

Rahibeden bir taş çalmama yetecek kadar bile.

Bir sonraki hıçkırığımda boğuldum. Bunun için artık çok geçti. Köyün kapatılması, kralın muhafızlarının çağırılması ve ailemin katledilmesi an meselesiydi.

Sonra da yakılmak üzere şehre götürülürdüm.

Dizlerime kadar gelebildim. Ve sonra ayaklarıma. Tüm vücudum uyuşmuştu. Ama fırından tökezleyerek çıktım.

Bacaklarım zar zor çalışıyordu ve uzuvlarımla suya dönüştüğünü hissediyordum. Dünya etrafımda baş döndürücü bir şekilde dönüyordu, ta ki görüşüm daralana ve tek görebildiğim evime giden yol olana kadar.

Aklımda birkaç seçenek savaşıyordu. Chista'yı bulmak, taşı bulmak, ailemi uyarmak.

Önce aile. Onları bulmak zorundaydım.

Köylülerin bakışlarına ve fısıltılarına aldırmadan daha hızlı koştum. Biri kolumu yakaladı ve döndüm, kolumu kaldırdım, elimi yumruk yaptım. Muhafız değildi. Kralın değerlendiricisi de değildi.

Dizlerimin bağı çözülde, neredeyse tökezliyordum. "Anne?"

Güvendeydi. O güvendeydi. Hâlâ zamanımız vardı.

"Sessiz ol, Prisca." Yüzü kül rengiydi. "Benimle gel ve daha fazla dikkat çekme."

Annemin bir imgelemden kurtulduğunu gören hiç kimse onu şimdi tanıyamazdı. Şiddetli bir kararlılıkla yürüyor, neredeyse beni de kendisiyle birlikte köyümüzün sınırındaki ormana doğru sürüklüyordu.

Garip bir metalik tat ağzımı doldurdu.

"Gidip Tıbris'i bulmalısın anne." Yıllar boyunca tekrar tekrar yaptığımız planlarımız vardı. Eğer en kötü şey olur da ayrılırsak, birbirimizi tekrar bulacaktık.

Annemin masaya bıraktığı özel bir tabağı vardı. Hiç kullanmadığımız bir tabak. Eğer Tıbris eve geldiğinde o tabağı dışarıda bulursa, kaçması gerekirdi. Ama çocukluğumuzdan beri bu planları hiç konuşmamıştık.

"Zaten seni arıyorlar. Tıbris ne yapacağını bilir." Çoktan arıyorlar.

Hayatım boyunca bu günle ilgili kabuslar görmüştüm. Yine de kâbuslarımda bile bu kadar çabuk olmamıştı.

"Nereye gidiyoruz?"

Annem bunu görmezden gelerek beni daha hızlı çekti, ta ki ben yetişmek için tırıs gitmek zorunda kalana kadar. Terliğimle ayağımın arasına bir diken girince irkildim. Kışlık botlarımı ve pelerinimi evde bırakmışım, fırından doğruca dönmeyeceğimi hiç düşünmemişim.

Hayatım boyunca korku içinde yaşadım. Ve yine de bir şekilde kayıtsız kalmışım.

"Geliyorlar," dedi annem. "Daha hızlı, Prisca."

Beni ormanın derinliklerine doğru götürürken aklımdan düşünceler geçiyordu, adımlarında aciliyet, yüzünde panik yazıyordu.

Uzaktan bağırışlar geliyordu. Elini çekiştirdim. "Anne-" "Kralın muhafızları," dedi.

Dehşet tüm bedenimi ele geçirirken nefesim boğazımda düğümlendi. "Şimdiden mi?"

Başını salladı, elleri çırpınıyordu. Kararlılığının altında katıksız bir dehşet vardı. Dudakları bile bembeyazdı. "Chista geçtiğimiz aylarda muhafızlardan biriyle flört ediyordu. Şimdiden onunla konuşmaya başladı bile. Onları gördüm ve doğruca sana geldim."

"Chista'nın ona söylediğinden emin misin?" "Dün ona söylerken izledim."

İmgeleminden bahsediyordu. Bunun olduğunu görmüş ve beni uyarmamıştı.

Sırf bu durum için bir çanta hazırlamışım. İçinde sıcak tutacak giysiler, yiyecek, silahlar, hatta yıllar boyunca sakladığım birkaç bozuk para olan bir çanta. Eğer annem bana söyleseydi, onu alırdım. O olmadan... ne kadar dayanabilirdim?

Dünya etrafımda dönüyordu ve ciğerlerim sıkışmıştı. Konuşabilmem için birkaç deneme yapmam gerekti. "Yanlış yöne gidiyorsunuz," diyebildim. Nehre bakan uçurumdan çok uzakta değildik. Oradan başka gidecek yerimiz yoktu.

Uçurumun üzerinde durduğumuzda korkudan titriyordum. "Gidip Tibris'i uyarmalısın. Ben koşacağım."

Annem başını sallıyordu. "Tibris iyi olacak. Ona açıklayan bir not bıraktım-"

"Bir not mu? Anne, onun için gelecekler."

"O zeki biri. Ne yapacağını biliyor." Derin, titrek bir nefes aldı. "Zamanı geldiğinde yapılması gerekeni yapmanın kolay olacağını düşünmüştüm."

Bu sözleri söyleme biçiminde, yüzünün acımasız bir kararlılıkla gerilmesinde bir şey var... omurgamın tepesini kaşındırdı.

"Burada kaybedecek vaktimiz yok anne. Erzak almak için bir sonraki köye gitmem gerekiyor." Kafamda düşünceler dönüyor, saniyeler içinde planlar oluşturuluyor ve bir kenara atılıyordu. "Sonra şehir. Ben de bir gemiye kaçak binerim..." Güneye, diğer insan krallığı Gromalia'ya giden bir gemi. Eprotha'dan ayrılmadan önce sahte bir iz yaratacak, muhafızların başka bir yere gittiğini düşünmelerini sağlayacaktım. Dikkatlerini ailemi avlamaktan uzaklaştıracaktım.

Annem sadece başını salladı. "Beni dikkatle dinle. Daha fazla zamanımız olacağını umuyordum ama kaderin başka planları varmış."

Kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı ve onun uçuşunun kenarına çok yakın bir şekilde adım atmaya başlamasını izledim.

Düşünemiyordum. *Nefes* alamıyordum. "Kaçmamız gerek."

"Bekle. Bilmen gereken şeyler var." Sesi ürkütücü bir şekilde sakinleşmişti. Yüzü bomboştu ve yanaklarına renk gelmişti. Sanki hava durumunu tartışıyor gibiydik.

Uzaktan bağırışlar duyuldu. Artık çok geçti. Yanlış yola sapmıştık. İkimizi de burada köşeye sıkıştırmaları an meselesiydi. Ağzım kurudu, tüm derim kaşınmaya başladı, *hareket etmek* için çaresizce ayaklarımın üzerinde dans ediyordum.

"Anne, lütfen. Saklanmak zorundayız."

Saklanmanın bir faydası olmazdı. Kralın muhafızları tam da bunun için eğitilmişlerdi. Ciğerlerim taş gibi hissedene kadar göğsüm sıkıştı.

Annem yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni ona odaklanmaya zorladı. "Sen her zaman kalbimin kızı oldun ama seni ben doğurmadım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bana titreyen bir gülümseme verdi. "Seni bu kadar seveceğimi tahmin etmemiştim. Ben... Ben seni korumak için elimden geleni yaptım. Seni aileden ayırdığım için üzgünüm. Ama hayatını kurtardığım için asla üzgün olamam."

Nefesim ciğerlerimde dondu. "Sen... sen beni *kaçırdın* mı? Ne zaman?"

"Hepimizi kurtarabilmen için yaşaman gerektiğini biliyordum. Ama önce prensi bulmalısın," dedi bana. "Onu bul ve kaderinle tanış."

Sadece başımı salladım. Prens sadece on dokuz kış görmüştü. Kral Sabium -babası- benim ve benim gibilerin ölmesini istiyordu. Genç prens benim için ne yapabilirdi ki? Nasıl yardım edebilirdi ki?

"Prens," diye ısrar etti. "Zaman kaybediyoruz."

"Onu bulacağına söz ver."

Annemin zihni kırılıyordu. Kahinlerin başına sık sık gelirdi.

"Söz veriyorum." Elini tuttum. Gerekirse annemi de yanımda sürükledim. İkimizi de kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Annem çırpınıyor, çılgınca saldırıyordu. Zayıf bedenine rağmen onu zar zor sabit tutabiliyordum. Tibris iyileşip eve döndüğünde ikimizin de öldüğünü öğrenince ne yapacaktı? Ailemizin hayatta kalan tek üyesi olduğunda? Hayatını kaybettiğini öğrendiğinde?

Bağırışlar artarken, muhafızlar yaklaşırken, "Lütfen," diye boğulmayı başardım. Etrafıma çılgınca bakındım. Eğer o yolu henüz kapatmamışlarsa doğuya doğru gidebilirdik. Bu bizim tek şansımızdı.

Hemen o yönden daha fazla bağırış duyuldu. Önümüzde tek bir seçenek kalmıştı. Boğazımda düğümlenen suçluluk duygusuyla boğuldum. Annemin aklının başından gittiğini bilmeliydim. Durumu kontrol altına almayarak ikimizin de sonunu hazırlamıştım.

"Saklanmamız gerek," diye tersledim.

Ama artık çok geçti. Kralın üç muhafızı bizi çoktan bulmuştu. İçlerinden biri ağaçların arasından geçerken bir ağaç köküne takılıp tökezledi ve başka bir zaman olsa sırtıtabilirdim.

Muhafızlar nefes nefese kalmışlardı ama gözlerindeki acımasız memnuniyeti anlamak mümkün değildi.

İçlerinden biri "Tutuklamaya boyun eğin" diye emretti. Her şey bitmişti.

Annem kollarını uzattı. Ben de ona sokuldum. Tanrılardan saklanmaya çalışanlara bir uyarı olarak ikimiz de katledilmeden önce son bir kucaklaşma.

"Yüz, sevgilim. Yüz."

Annem geri çekildi ve iki eliyle beni itti. Boğazımdan bir çığlık koptu.

Ayaklarımın altında havadan başka bir şey hissetmiyordum. Sonra öyle bir soğğun içine gömüldüm ki, ciğerlerim tuttuğum az miktardaki nefesi kekeleyerek dışarı verdi.

Umutsuzca tekmeledim, akıntıya karşı savaştım. Kollarımı suyun içine doğru iterken zorlandım. Ama nehir beni sürükledi. Başımı kaldırdım, boğuluyordum ve vücudumu kıyıya doğru eğerek değerli bir yudum hava çektim.

Sırtıma bir şey çarptı ve ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Bir taş. Su başımın üzerine kapandı. Yüzeye ulaşmak için tekmeledim. Ama başka bir şey beni aşağıda tuttu. Bacağım başka bir kayaya çarptığında kaval kemiğimden keskin bir acı yayıldı. Nefes alma dürtüsü neredeyse kaçınılmazdı.

Elbisem yakalandı. Nehrin derinliklerinde yakalandı. *Aptalca* bir yol ölmek.

Oh tanrılar, oh tanrılar, oh tanrılar.

Çekiştirdim. Hiçbir şey yoktu. Burada boğulacaktım.

Ciğerlerim hava için çılglık atıyordu. Boğulmak, ölmekten daha mı iyi bir ölümdü? diri diri yakıldı mı?

Görüşüm kenarlarda karardı.

Öfke içimi yaktı. Bu şekilde ölemezdim. Reddettim.

Belimden eğildim ve iki elimle elbiseme uzanarak boştaki bacağımla tekme attım.

Ben

çektim.

Hiçbir

şey yok.

Paniğim donuklaşıyor, bedenim halsizleşiyor, soğuk suya karşı verdiği savaşı çoktan kaybediyordu. Parmaklarım sertleşmiş, uyuşmuş, neredeyse işe yaramaz hale gelmişti.

Ciğerlerim kasıldı.

Elbisemi pençeledim. Son bir kez, umutsuzca çektim. Tüm gücümle yukarı doğru çekerken dirseğimi başka bir kayaya çarptım. Ve sonra dönüyordum, nehir beni uçurumdan daha uzağa taşıırken çırpınıyordum. Evimden. Ailemden.

Devrilmiş bir ağaç dalına çarpmadan önce hayat kurtaran bir nefes çektim, vücudum bir kez daha suyun altına itildi.

Başımı kaldırmayı başardığım her seferinde nehrin iki yakasındaki ağaçların görüntüsünü yakalıyordum. Bir dilim mavi gökyüzü. Yeşilliğin bulanıklığı. Çok hızlı gidiyordum. Nerede olduğumu takip edemeyecek kadar hızlı.

Soğuktu. Çok soğuktu.

Hareketlerim yavaşladı. Uyuşuk. Bir nefes daha çektim ama çoğunlukla köpüktü. Daha fazla su soluyarak, bir kez daha aşağı çekildiğimde boğuldum.

Belki çabuk olur. Belki de sadece uyuyakalırdım.

Koluma bir şey dolandı. Zayıfça ittim ama daha da sıkıttı.

Ve sonra her şey karardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

C Hava ciğerlerime doluyor. Üstümde sıcak bir beden. Üzerimde bir ağız.

Ciğerlerim yandı. Boğuldum. Büyük, güçlü eller beni Benim tarafımda. Bir adam. Nehrin yarısı kadar öksürdüm.

Gözlerimi açtım. Üstümde, gökyüzü canlı bir maviydi. Bir şekilde hayattaydım. Ama beni kurtaran kişi, sırf kral yanışımı izleyebilsin diye beni kurtaran bir muhafız olabilirdi.

Hayatımı kurtaran adamın sert bir yüzü, koyu kahverengi bir teni ve koyu, hafifçe kalkık gözleri vardı. Burnu birden fazla kez kırılmıştı ve kaşlarını çatarak bana açıkça kurtarıcıyı oynamak istemediğini ve onu bu duruma soktuğum için bana içerlediğini söyledi. Etkileyici bir kaş çatmaydı.

Gardiyan değil. Bu güvende olduğum anlamına gelmiyordu. Yine de... beni kurtarmıştı. "Ah, teşekkür ederim. Siz kimsiniz?"

"Benim adım Galon." Yanağıma dokundu ve vücudum aniden kurudu, giysilerim nehir suyundan kırıılmıştı ama artık sıırılsıklam değildi.

Sarsılarak geri döndüm ve ona baktım. Bu kadar güce sahip olmak...

Atların nal sesleriyle döndüm. Gardiyanlar mı? Ayağa kalkmak için çabaladım ve o tekne büyüklüğündeki ellerden biri beni aşağı doğru itti.

beni kolayca yerinde tuttu. Ormanın içinden bir grup adam çıktı. İyi giyimli, ince deri çizmeli ve kalın pelerinliydi. Muhafız değillerdi ama güvenli de değillerdi.

Yanımdaki adam da dahil olmak üzere beş kişi saydım.

Gözlerim ağırlaştı. Artık kuruydum ama hâlâ donuyordum.

"Bir selkie bulmuşsun," dedi adamlardan biri. Bana sırtıttı, koyu tenine karşın dişleri inanılmaz derecede beyazdı. Beni öldürmeyi planlayan bir adam için gülünç derecede çekici bir gülümsemesi vardı.

Galon başını salladı. "Bir köylü kızı. Nehirde boğuluyor, Lorian."

Atlar ayrıldı ve Galon'un konuştuğu adamı gördüğümde ağzım kurudu.

Bu, sürekli rüyalarımın giren adamdı. Daha dün köy meydanında beni tersleyen adam.

Gözlerim onu içine çekti. Geniş omuzları ve hareket ettiğinde dalgalanan kaslarıyla kocaman bir adamdı. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu, birkaç küçük örgü saçlarını yüzünden uzak tutuyordu. Çenesi bir yumruğu kaldırabilecek gibi görünüyordu ve ona vuracak kadar şanssız biri kendi kemiklerini kırabilirdi.

Elini kaldırıp gözlerini gölgeledi. Parmak eklemlerini beyaz çizgiler süslüyordu. Yara izleri. Birkaç bıçak ve bir kılıç taşıyordu. O zaman bir paralı asker. Muhtemelen acımasız biri. Beni istediklerini öğrendiği anda muhafızlara satacak türden bir adam. Kendisi için tehdit oluşturmayan birine zarar verecek türden bir adam olup olmadığını ise zaman gösterecekti.

Yüz hatları taştan oyulmuş gibi erkeksiydi, ancak yüksek elmacık kemikleri ona neredeyse vahşi bir güzellik veriyordu. Mide bulandırıcı derecede yakışıklıydı ve titrek bir nefes aldım.

Yeşil gözler benimkilerle buluştu, soğuk ve kayıtsız. Haklıydım. O gözleri tanıyordum. Hediye töreninde de onlara bakmıştım.

Ama nasıl? *Neden?*

Uzun bir süre birbirimize baktık ve ben herhangi bir tanıma ışıltısı bekledim. Bu adamı *rüyamda görmem* nasıl mümkün olabilirdi? Kaderinde hayatımı kurtarmak olduğu için mi?

Ama o çoktan bakışlarını kaçırmıştı. "Bırak onu Galon. Bunun için vaktimiz yok."

Kalbim bir sonraki atışında tökezledi. Beni böyle bırakılırsa öldürdüm. Muhafızlar köyümü çevreleyen ormanı aramak için yayılmakla kalmayacaktı, aynı zamanda ne giysim ne de yiyeceğim vardı...

"Lütfen," diye mırıldandım.

Güzel adam atını döndürerek beni görmezden geldi. O kadar önemsizdim ki ifadesi çoktan düşünceli bir hal almıştı, aklının başka yerde olduğu belliydi.

O sert ve güzel yüzü ezberledim.

Kışkırtıldığımda öfkem alev alev yanardı. Ama daha önce hiç böyle buz gibi bir öfke hissetmemiştim. Birinin benim acı çektiğim gibi acı çektiğini görme *ihtiyacı*.

Bir gün, bir şekilde, bunu ona ödetecektim. Eğer bunu yaşarsam. Beni burada bıraktığı için onu pişman edeceğim.

Galon bana pelerinini fırlattı. Beni terk ettiği için suçluluk duyduysa bile bu yüzünden okunmuyordu. "İyi şanslar," dedi. Ben dizlerimin üzerine çökerken o döndü ve atına bindi.

Atlarını sürüp gittiler. Ve tek yapabildiğim onların gidişini izlemektir, zihnim kapanıyordu.

Pelerini etrafıma sardım, gözlerim bir kez daha ağırlaştı. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Hareket etmeye devam etmeliydim.

Gözlerim kapandı.

Sonunda onları tekrar açtığımda hava daha da soğumuştı.

Vücudumu büyük bir çürük gibi hissediyordum. İnce terliklerimi kaybetmişim ve ayaklarım birçok kez kayaya çarptığı için hâlâ kanıyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım ve bir iniltiyi bastırdım. Ay parlaktı ve bana nehrin yanında yeterince görüş sağlıyordu. Ama ormanın örtüsü altında umutsuzca kaybolmam muhtemeldi. Panik göğsüme yayıldı. Burada kalamazdım.

Bir uluma geceyi yırttı ve pelerinin altında titredim. Uyumama asla izin vermemeliydim. Uyanmış olmam bir mucizeydi. Çok daha kalıcı bir uykuya dalmamış olmam bir mucizeydi.

Ama hayattaydım.

Artık başarmam gereken şeylerin bir listesi vardı.

En önemlisi, muhafızlar beni bulmadan önce buradan uzaklaşmalıydim. Bilinçsiz bedenime rastlamamış olmaları bile bir mucizeydi. Tanrıların ölümlülere böyle mucizeler sunma alışkanlığı olmadığından emin olduğumdan ve daha önce *bana* yardım etmek için hiç zaman ayırmadıklarından, iyi şansımın avantajını kullanmalıydim.

Tibris beni bulurdu. Bunun onu daha fazla tehlikeye atacağını umursamazdı. Bunun için onu ne kadar sarsmak istesem de, onu tekrar göreceğim düşüncesiyle rahatlamıştım. Annemi düşünemedim. Annemi düşünemiyordum.

Kral'ın muhafızları. Belki... belki de onu öldürmemişlerdi. Belki de onu sorgulamak için götürmüşlerdi ve Tibris onu serbest bırakmanın bir yolunu bulacaktı. Hepimiz yeni bir yere yerleşirdik.

Sadece şehre gitmem gerekiyordu. Vicer'i bulur ve planladığımız tüm buluşma noktalarına gönderilecek notları ayarlardım. Oradayken şehirden çıkış yollarını araştıracaktım.

Birbirimizi tekrar bulacaktık. Bildiğim bir şey varsa o da kardeşimin beni sevdiğiydi.

Ama o benim gerçek kardeşim değildi.

Nefesim boğazımda düğümlendi, anlık bir inkâr vücuduma yayıldı. Hayır. Kan bağımız olmasa bile Tibris her zaman benim kardeşim olacaktı. Ve benden hayatta kalmamı beklerdi. Tek umudumun şehre gitmek, kıtadan ayrılan bir gemiye binmeye çalışmak olduğunu bilirdi. Kral, tanrılara borçlu olduğum şeyi reddettiğimi öğrenmeden önce. Yozlaşmışlardan biri olarak yakılmadan önce. Ama çok tehlikeli hale gelirse, mecbur kalırsam Tibris'i burada bıraktırdım. Zekiydi ve dikkat çekmemeyi başarabilirdi. Onu bir daha hiç görmeyeceğim anlamına gelse bile yaşadığından emin olurdum.

Bir planım vardı. Sadece yürümeye başlamam gerekiyordu.

Ve bir gün, Galon'a beni ölüme terk etmesini emreden adamı bulacaktım. Onu bulacak ve bunu ona ödetecektim.

LORIAN

"O kadına yardım edebilirdik," diye mırıldandı Cavis. Ona bir bakış attım. Genelde nazik olan adamın kaşları çatılmıştı. Çocuklar, kadınlar, hayvanlar... Cavis her zaman masumları kurtarmayı takıntı haline getirmişti. Ve ziyaret ettiğimiz son köyde Hediye Verme törenine tanık olmak onu karanlık bir ruh haline sokmuştu.

"Yaptık," dedim. "Galon onun hayatını kurtardı."

"Peki sence vahşı doğada daha ne kadar hayatta kalmaya devam edecek? Boğulmasına izin vermek daha nazik bir davranış olabilirdi."

Birlikte seyahat ederken rütbe almaya zahmet etmedim. Herhangi bir eleştiri duymaktan korkanlar çok kötü liderler oluyorlardı. Cavis'in surat asması keşke farklı bir yaklaşım sergileseydim dedirtti.

"Yarı boğulmuş yaban kedilerini kurtardığınızda, sizi parçalara ayırmalarına hazırlıklı olmalısınız," dedim. İhtiyacımız olan son şey dikkat çekmekti ve bir şekilde nehre düşmüş bir kadın çok fazla dikkat çekmişti. O bir belaydı. Bunu köyünde bana rastladığı anda anlamıştım, neredeyse eksperin dikkatini çekecekti.

Ona köyüne kadar eşlik ederek geçireceğimiz birkaç gün, aradığımız şeyi bulmakla onu sonsuza dek kaybetmek arasındaki fark olabilirdi. O köylülerden ve bölgedeki muhafızlardan göreceğimiz ilgi, sorular sormaya başladıklarında planlarımızı da tehlikeye atacaktı. Ve olmamız gereken yerde olmadığımızı fark ettiler.

Adamlarımı gözden geçirdim. Galon gözlerini devirdi. Marth sırttı, Rythos ise sadece başını salladı.

"Çok güzel bir şey," dedi Marth.

Çok güzel bir kızdı. Solgun olmasına rağmen teni güneşte vakit geçirmekten hoşlandığını belli edecek kadar renkliydi. Kıvrıkcık beyaz-sarı saçları bana dik dik bakarken omuzlarına dökülmüştü. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu - tuhaf ama çekici olmayan bir kehribar rengi, kahverengiden çok altın rengi. Yastık gibi alt dudağı olan gür bir ağzı vardı. Onu terk ettiğimizi fark ettiğinde ağzı bükülmüş, sivri çenesi dışarı fırlamıştı.

Rythos homurdandı. "Bazen bu kadar soğuk olman çok yazık Lorian."

Gözlerimi devirdim. Eğer ağabeyim adamlarımın bir grup iyi kalpli yaşlı kadın gibi konuştuklarını duysaydı, benimle acımasızca alay ederdi.

"Onun çaresiz hareketini gören tek kişi ben miydim?"

Rythos bana bön bön baktı. Cavis kaşlarını çatı.

Başımı bir kez daha salladım. Vahşi kedi yarı boğulmuştu ve kendini hâlâ hayatta bulduğu için şaşkın olduğu belliydi. Ama hiç de çaresiz değildi. Bizi nasıl değerlendirdiğini anlamıştım. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi. Ama bana kendi başına hayatta kalabileceğini söylemişti. Ayrıca, bu yolculukta oyalanacak vaktimiz yoktu.

Uğruna çok çalıştığım her şey elimin altındaydı ve köyden bir kız nehre düşecek kadar aptal olduğu için bunu riske atamazdım.

Üzerinde ikinci bir deri gibi üzerine yapışan ıslak beyaz bir elbiseden başka bir şey olmayan bir köylü kıızı. Elimi çenemde gezdirerek başımı salladım. Belli ki günlerce süren yolculuklar beni yormuştu.

Köylü kızdan ayrılmakla ilgili tereddütlerim varsa bile, bunlar onun garip kehribar gözlerindeki soğuk intikamı gördüğüm anda yok olmuştu.

"Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayanlar en tehlikeli düşmanları oluşturur," dedim. Bilmem gerekirdi.

Rythos'un gözleri yarıklara dönüştü. Belli ki Cavis'in tarafındaydı.

En yakın arkadaşşıma baktım. "Sen de yufka yürekli dostlarımıza katılıyor musun Galon?"

Sadece kaşlarını çatı. "O pelerini severdim."

Bir kıkırdamayı bastırırken dudaklarım titredi. Rythos'un dehşete düşmüş yüz ifadesine bir bakış attım ve acımasızca onları sertleştirdim. "Gün batımından önce köprüyü geçeceksek daha hızlı hareket etmeliyiz. Sıcak bir yemek ve derin bir uyku istiyorum," dedim.

Rythos burnunu çekti ve yüzünü öne çevirerek atını artık yanımda olmayacak şekilde dürttü. Adam günlerce surat asardı ve en iyi aşçımızdı. Köylü kız sağ olsun, bir sonraki yediğim et ya kömürleşmiş siyah, ya ortası çiğ ya da her ikisi birden olurdu.

İçimi çekerek kendi atımı ileriye doğru ittim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

I Önümüzdeki birkaç gün hayatta kalabilseydim, geriye şaşkın bir merakla bakacaktım. Hayatta kalma ihtimalim o kadar düşüktü ki, eğer bu ihtimalleri düşünseydim, hayatımın geri kalanında burada sıkışıp kalırdım,

Korku içinde donup kalmış.

Ve böylece Dytur Nehri'ni doğuya doğru takip ederek ilerlemeye devam ettim. Karşıya geçmek için bir yer bulmam ve güneydoğuda şehre doğru ilerlemeye devam etmem gerekiyordu.

Bu yolculuk için hazırlıklı olsaydım, nehri kendi köyümün yakınından geçebilirdim. Bu, yolculuğuma birkaç gün ekleyecekti ama diğer gezginlerin çoğundan kaçınmış olacaktım. Ama soğuk hava ve yiyecek eksikliği ölüm fermanım olurdu. Bu yüzden nehrin kuzeyinde kasaba denebilecek kadar büyük birkaç yerleşim yerinden biri olan Mistrun'a gitmem gerekiyordu. Orada yiyecek, silah, hatta belki bot bile çalabilirdim.

Mistrun'u en son ziyaret ettiğimde çocuktum. Annem de babam da hayattaydı. En azından kendilerine ailem diyen insanlar. Suçluluk, öfke, keder, bu düşünceyi bir kenara itene kadar hepsi bir araya geldi.

O sıralar, bir sonraki taşınacağımız yeri tartışıyorlardı ve babam ellerini havaya kaldırarak ailesinin olduğu her yerde mutlu olacağını ilan etmişti.

öyleydi.

Keder kaburgalarımın altında kıvrıldı ve nazik babamı düşününce dışarı fırladı. Onu kayıp bir uzvum gibi özlüyordum ama yine de tüm çocukluğum bir yalandı. Kollarımı kendime doladım ve sallandım.

Hayır. Sonra dağılırdım. Eğer içimde açılan kocaman deliğe teslim olursam, burada yatar ve bir daha asla kalkamazdım. Hayatta kalabilmem akıllıca kararlar vermeme bağlıydı. Burada yanlış bir hareket yaparsam, ölürdüm.

Bir an önce nehirden uzaklaşmalıydım. Eğer hâlâ hayattaysam kralın muhafızları nehre yakın durmamı beklerdi. Gerçi o dondurucu nehre düştüğümü öğrendikten sonra hayatta kalmamı beklemezlerdi. Güneş ağaçların arkasına doğru kayıyor, son öğleden sonra sıcaklığını da beraberinde götürüyordu. Yakında kıvrılıp geceyi geçirmek için saklanacak bir yer bulmam gerekecekti.

Beni o uçurumdan ittikten sonra anneme ne olmuştu? Kralın muhafızları aklıma geldi ve onları dışarı çıkmaya zorladım. Tibris neredeydi? Kardeşim, ödeme gücü ne olursa olsun herkesi iyileştirme konusundaki ısrarı sayesinde her zaman sadakat uyandırmıştı. Belki de yardım ettiği insanlardan biri ona biraz yiyecek vermiş ya da geceyi geçirmesi için bir barınak ayarlamıştı.

Bir kayaya tekme atarken ayağım acıdan inledi. Nefesimi içime çektim ve ona doğru baktım. Ayak parmağım bana bağıırıyordu.

"Pekâlâ," dedi bir ses. "Burada kim varmış?"

Dehşet karnımda bir yılan gibi kıvrıldı. Döndüm. Nehirden uzak durmak için bir neden daha. Beni takip eden birinin sesini maskeliyordu.

Adam bronz tenli ve temiz traşlıydı. Geniş omuzları ve kalın kalçalarıyla benden birkaç adım daha uzun duruyordu. Elinde bir yay vardı, gömleği erkeklerin günlerini köylerine geyik taşıyarak geçirdiklerinde elde ettikleri türden kasları zorluyordu. Bana baktı ve eli kalçasındaki uzun bıçağa gitti.

Bir avcı. Onun burada olması Mistrun'a umduğumdan daha yakın olduğum anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda bu adamın avını indirmeye ve ödeme için eve sürüklemeye alışkın olduğu anlamına geliyordu.

Ölmüştüm.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi usulca. "Mistrun'da haberler hızlı yayılır." Yalınayak ve titreyerek beni içine çekerken ağzı buruştu. "Hızlı yapacağım, küçük kuzum. Ne olduğunu bile anlamayacaksın."

Kıpırdamadan durarak yaklaşmasına izin verdim. Omuzlarım çöktü ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Yüzündeki gerginliğin bir kısmı gitti. Muhtemelen benim bir geyikten daha kolay katledilebileceğimi düşünmüştü.

Zayıf, yorgun ve silahsızdım. Eğer önümüzdeki birkaç dakika içinde bir plan yapmazsam, onun en kolay avı olacaktım.

Göğsüme donuk bir öfke yerleşti. O nehirden kurtulmuştum ama *burada mı* ölecektim?

Tek görebildiğim onun yüzü olana kadar dünya daraldı. Avcı bana doğru bir adım attı ve acıma duygusunun altında, gözlerindeki vahşi zevki yakaladım. Bu adam avlanmak için yetiştirilmişti. Bana kolay bir ölüm vaat etse bile, yine de bundan zevk alırdı.

Onun işini kolaylaştırmazdım.

Solumda bir şey hareket etti. Atı sadece birkaç adım ötemde duruyordu. Ayağımı sağımdaki bir kayaya sürttüm. Gözlerim avcıninkilerle buluştu.

Tibris ve arkadaşlarından aldığım dersler sırasında birkaç şey öğrenmiştim. En önemlisi, ne kadar antrenman yaparsam yapayım, adamlardan biri beni kısıtırsa işimin bittiği idi. Sadece benden daha ağırlardı. Bu avcı Tibris ve arkadaşlarından çok daha iriydi. Kasları onlarınkine kıyasla neredeyse kadınsı görünüyordu.

"İşte böyle," diye avcı beni yatıştırdı. "Yakında her şey bitecek." Gözlerine hastalıklı bir ışık girmişti. Muhtemelen ölümüm karşılığında alacağı altını zihninde harcıyordu. Beni kralın muhafızlarına canlı götürürse daha fazla altın alacaktı ama bu adamın beni öldürmekten kendini o kadar uzun süre alıkoyamayacağını hissediyordum.

Bir adım daha yaklaştı. Bıçağının ağzı son güneş ışığında parlıyordu.

Şimdi.

Çömeldim. Elim kayayı buldu. Sertti, hayal ettiğimden daha ağırdı. Avcı bana dişlerini gösterdi ve bir adım daha attı.

Taşı ata doğru fırlattım, ona çarpmamaya dikkat ettim.

Uzaktan atın şaha kalktığını, avcının dönerken ettiği laneti fark ettim. Ama ben çoktan dönmüş, umutsuzca orman zeminini tarıyordum.

Şurada.

Dal çok ağırdı. Uzun ve hantal. Kötü bir seçim. Ama avcı hâlâ dönüyordu, koşarak uzaklaşan atına bakmakla beni hemen öldürmek arasında kalmıştı.

Bana doğru döndü ve ben de dalı salladım.

Yüzünün yan tarafına çarptı, tökezlemesine yetecek kadar.

Çılgık atarak ona tekrar vurdum. Dizlerinin üzerine düştü, bir eli yüzünü korumak için yukarı kalkarken diğer eliyle bıçağını çekiyordu. Burnundan kan akıyordu.

Ona tekrar vurdum.

Sırt üstü düştü. Göğsüm kabardı. Gözleri kafasının içinde geriye y u v a r l a n d ı . Gerçekten bilinci yerinde değil miydi? Dalımı bir kez daha kaldırdım.

Tereddüt ettim.

Boğazıma bir şey kaçtı. Bunu yapamazdım. Ben bir katil değildim. İnledi.

Dalın aşağı inmesine izin verdim.

Ona bir kez daha vurduğumda hıçkırıklar bedenimi sarstı. Burnundan kan fışkırdı. Yanına düştüm ve elim bıçağını buldu.

Ya o ya ben.

Boğazına gömdüm ve bıçağı çektim. Yüzüme sıvı çarptı, öğürdüm ve sıçradım. Eğilerek safra kustum. Gözyaşları yüzümden aşağı aktı.

Tökezleyerek, titreyerek kıyıdan nehre doğru kaydım. Ayaklarım artık acımıyordu. Hiçbir şey acımıyordu. Yüzümü yıkarken ve bıçağı temizlerken buz gibi suyu neredeyse hiç hissetmedim.

Avcının cesedine doğru kıyıya tırmanırken hislerim geri gelmeye başladı. Onu gömmek için ne zamanım ne de gücüm vardı. Toprak yarı donmuştu ve hareket etmem gerekiyordu.

Yüzü çoktan rengini kaybetmişti. Loş ışıktaki bile öldüğü belliydi. Ve kötü, kanlı bir ölümle ölmüştü.

Midem yine bulandı ama onu bastırdım. Cesedinin yanına çömelip bozuk para cüzdanını buldum ve kesip çıkardım.

Görünüşe göre nefes almaya devam etmek için batmayacağım derinlik yokmuş.

Bir hışırtı duydum ve elimi bıçağı sımsıkı sararak donakaldım.

Karanlık gözler benimkilerle buluştu.

At.

"Tüm o taş olayı için özür dilerim. O anda tek düşünebildiğim buydu."

Eğer bir at kaşlarını çatabilseydi, bu çatardı.

Yavaşça ayağı kalktım. "Sen ve ben mi? Bir takım olabiliriz."

Bir atla çok ama çok daha hızlı yol alırdım. Yavaşça yaklaşırken, ormanın içinden geçerken rahatlatıcı sesler çıkarıyordum. Artık çok karanlık oluyordu.

zar zor görebiliyordum.

"Güzel bir çocuk var." Başımı eğdim. "Kız. Özür dilerim. Her halükarda, harikası."

At bana tam olarak güvenmiş gibi görünmüyordu ama onu okşamama izin verdi. Ellerim titremeye devam ederken bile içimdeki düğüm çözülmeye başladı.

Avcının heybesine uzandım ve yiyecek stoklarını çıkardım. Ekmek. Avcının elinde ekmek, bir elma ve yumuşak bir beze sarılmış bir valeo vardı.

Nefesim kesildi. Bu tatlı meyveyi bulmak nadirdi, hatta neredeyse imkansızdı. Ben küçükken babam yılda birkaç kez başka köylere seyahat ederdi. Babam güneydoğuya gittiğinde çok sevinirdim, çünkü kıyıya yakın köylerde benim değerli valeo'mun bulunma olasılığı çok daha yüksekti.

Tibris en çok babamın kuzeye, en iyi ahşap ustalarının yaşadığı yere gitmesini severdi. Babam her zaman küçük tahta hayvanlar getirirdi ve öldüğünde, yataklarımızın yanındaki küçük masalarda her birimizin bir koleksiyonu vardı. Şu anda onlardan birinin cebimde olması için neredeyse her şeyimi verirdim. Onu hatırlamak için sadece küçük bir tahta parçası.

Meyveyi burnuma götürüp içime çektim. Hatıralar bana hücum etti. Babamın gülümsemesi, hiç valeo bulamamış gibi davranması ve sonra cebinden bir tane çıkarması. Ölmeden hemen önce *onun* için birkaç kuruş harcayıp bir valeo almıştım.

Şimdi benim hakkımda ne düşünür?

At kişnedi ve ben anıları bir kenara ittim. Artık ekmeğim, meyvem, suyum ve bir atım vardı. Tek yapmam gereken bir adamı öldürmekti.

Yeterli.

Korkuyla heybeyi atın üzerinden tamamen çektim. Geceyi geçirmeme yetecek kadar yedikten sonra atı yaya olarak götüreceğim. Karanlıkta uzağa gitme riskini göze alamazdım. Atın bir bacağı kırılırsa, başladığım yere geri dönerdim.

"İyi geçineceğiz," diye mırıldandım. "Yemek yiyeceğim, sığınacak bir yer bulacak kadar yürüyeceğiz" -ve *arkamdaki cesetten uzaklaşacağız*- "ve sonra dinleneceğiz. Yarın bugünden daha iyi olacak."

Arkamda bir şey kırıldı. Sarsıldım.

At sağa doğru şahlandı. Küfrederek dizginlere uzandım ama artık çok geçti.

At kaçtı. Zaten ürkmüştü ve ben onu daha da korkutmuştum. Şimdi çılgına dönmüştü, karanlıkta dörtmala koşuyordu.

Geri gelmeyecekti.

Ormanın zeminine oturdum ve burnumu çektim, ekmek parçalarını koparıp ağzıma tıktırdım. Ekmek bayattı ama o an için hayatımda tattığım en güzel şeydi.

İçimi donuk bir öfke kapladı. Bunu hiç istememiştim.

Tanrılara sihrimi binlerce kez verebilirdim.

Ben daha birkaç günlükken teklifimi reddedip beni gücümle baş başa bırakanlar *onlardı*. Sebebini asla bilemeyecektim ama artık hayatımın geri kalanında sadece tanrılar gücümü istemediklerine karar verdikleri için avlanacaktım.

Tüm bu adaletsizlik nefesimi kesti.

Ellerimi yumruk yaptım ve ayağa kalktım. Sırf onlara inat hayatta kalacaktım.

Yaşayacaktım ve öldüğümde, kendi yatağında yaşlı ve memnun bir şekilde, o tanrılardan bir açıklama talep edecektim. Ve eğer beni öbür dünyada yakmaya karar verirlerse, en azından önce bu hayattaki tüm neşeyi, kederi ve sevgiyi emmiş olurdum.

Yukarı bakarak titrek bir nefes verdim. Başımın üstünde, gece gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Bugün birden fazla kez, onları bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ama işte buradaydım, birdenbire ısıltılarına hayran kalmıştım.

Hayatta kalmıştım. İsteyebileceğim tek şey buydu.

Avcının cesedine geri dönerek, ellerim soğuk ahşapla buluşana kadar karanlıkta ilerledim. Onun yayı. Berbat bir nişancıydım. Gerçekten berbat. Ama yine de aldım, oklarıyla birlikte.

Başım sanki Tibris'in iyileştirici bandajlarıyla doldurulmuş gibi hissediyordum. O kadar yorgundum ki artık bir düşünceyi birkaç dakikadan fazla tutamıyordum. Ama kendimi uyanık tutmak için adımlarımı sayarak hareket ettim.

Başıma konan ödülün haberi çoktan Mistrun'a ulaşmıştı. Daha fazla yiyecek ya da daha iyi kıyafetler çalmak için durma riskini göze alamazdım. Ama köprüden geçebilirdim. Şimdi, hava karanlık ve soğukken ve karşıya geçen çok az insan varken. Bu benim en iyi şansımdı.

Nihayet, nihayet, köprü görüldü. Nöbet tutan muhafız da öyle.

Umutsuzluk yükseldi, keskin ve hızlı. Onu aşağı ittim. *Elbette* bu köprüye bir nöbetçi yerleştirmişlerdi. Güneye kaçmayı planlayan herkes ya

dondurucu nehri geçmeye çalışın, Normathe Dağları'ndan geçin veya Mistrun'dan köprüyü kullanın.

Keşke nehrin diğer tarafına geçmiş olsaydım.

Hiçbir yerde yıkanmayacaktın. Yarı ölüydün, hatırladın mı?

Oh, hatırladım. Ve paralı asker Galon'a beni ölüme terk etmesini söylediğinde o koyu yeşil gözlerdeki mesafeli, sıkılmış bakışı hatırladım.

Başka hiçbir şey olmasa bile, öfkem önümüzdeki günlerde beni sıcak tutacaktı.

PRISCA

Muhafız çok yaşlı görünmüyordu. Kendini tetikte tutmaya çalıştığı belli olan bir şekilde ileri geri volta atıyordu. Hareketlerini inceledim. Muhafızın genç olması benim için iyi değildi. Genç demek güçlü demekti.

Arbaletle daha çok çalışsaydım, onu buradan öldürebilirdim. İçimi çektim. Sadece birkaç saattir kaçıyordum ve şimdiden, sabah orucumu bozmayı düşündüğüm kadar kolay bir şekilde cinayet işlemeyi düşünüyordum. Muhtemelen bu konuda endişelenmeliydim.

Ne yazık ki, bu kadar uzaktan -karanlıkta- muhafızı vurma ihtimalim, Asinia'nın King's Web oyununu kazanması kadar yüksekti.

En iyi arkadaşımı düşününce kalbim sızladı. Öldüğümü mü düşünüyordu? Yozlaştığım için benden nefret mi ediyordu?

Daha sonra. Bunu daha sonra düşüneceğim.

Muhafızın belinde bir kılıç vardı ve ne yaptığını biliyormuş gibi hareket ediyordu. Ama bu tür görevlerde yeni olduğu belli olacak kadar tetikteydi. Ve yeni muhafızların dikkat etmesi daha muhtemeldi.

Ama *bu* muhafız muhtemelen yoksul köylerden birinden zorla askere alınmış ve görevlendirilmeden önce temel eğitim için şehre gönderilmişti. Biraz umudu olsa, zavallı, savunmasız bir genç kadın görür ve kız kardeşini hayal ederdi. Köprüyü inceledim. Korkuluklar muhafızın kalçalarının hemen üzerindeydi.

Tamam.

Avcı bıçağını heybeye soktum. Arbalet sorun değildi, ava çıkıp kaybolmuş çaresiz bir kadın gibi görünüyordum.

Bir an için hayatın son zamanlarda bana nasıl haksızlık ettiğini düşünerek gözlerimin dolmasına izin verdim. Beni aşağı çekmek isteyen hüzne teslim olmak için fazla bir şey gerekmedi.

Hıçkırıklara boğuldum. "Affedersiniz?"

Muhafız sarsıldı, kızardı ve kaşlarını çattı. Eli kılıcına kayd ve ben ellerimi kaldırdım, boğazımdan bir hıçkırık daha çıktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Sadece birkaç yıllık hizmet, gardiyanı ilk sözleri "*Sen kimsin?*" olana kadar sertleştirmiş olmalıydı. Birkaç yıl daha hizmet etseydim, silahlarımı almadan önce hemen yere yatmamı emredecekti.

"Hayır."

Ağladığımda hep acınacak halde görünürdüm. Bundan bu kadar nefret etmemin nedenlerinden biri de buydu. Alt dudağımın titremesine izin verdim ve muhafız elini kılıcının kabzasından çekti.

"Ormandaydım, ailem için yiyecek arıyordum," diye burnumu çekerek yaklaştım. "Kayboldum. Ve sonra..."

"Sorun yok." Gardiyan yırtık kıyafetlerime ve üzerlerindeki kana baktı ve mantıklı bir sonuca vardığı anı gördüm.

"Bu kasabada bir şifacı var." Muhafız köprünün korkuluklarına yaslandı ve Mistrun'a doğru başını salladı. O kadar genç olmasına rağmen beni oraya götürmeyi teklif etmedi. Onun yerine kemerinde asılı duran keseye uzandı ve yeşil bir büyüme taşı çıkardı.

Sikeyim.

O taşı kullanarak komutanıyla irtibata geçecek ve o da derhal tutuklanmamı emredecekti.

Elim heybemdeki bıçağa gitti.

Ve avcının şok olmuş, suçlayan yüzü zihnimde canlandı. Gözlerimden gerçek yaşlar döküldü. Bu genç muhafızı incitmek *istemiyordum*. "Lütfen yapma," dedim başımla büyüme taşıyı işaret ederek. "Ben... Ben tercih ederim mahremiyet."

Kaşlarını çattı ama eli taştan uzaklaştı.

"Şifacıya kadar size kendim eşlik ederdim ama görev yerimden ayrılamam."

"Sanırım bir sonraki köyde bir şifacı bulmayı tercih ederim." Başımla nehrin diğer tarafını işaret ettim, hâlâ muhafızlara doğru yaklaşıyordum.

Kaşlarını çattı, bu durumda neden yürümeye devam ettiğimi merak ettiği belliydi.

Bana tekrar baktı. Gözlerinde farkındalık titreşti ve eli kılıcına gitti.

Ama ben çoktan kendimi ona doğru fırlatmıştım.

Eğer kadın olsaydı, işe yaramazdı. Daha düşük bir denge noktamız vardı. Ve eğer gardiyan parmaklıklardan bir adım daha uzakta dursaydı, o kılıcı beni ezmek için kullanırdı.

Ama ben neredeyse çömelmiş gibi durdum ve yukarı ve ileri doğru ittim. Düşerken bir çığlık attı.

Sıçrama.

Pişmanlık anında tüm kaslarımı dondurdu. Hayır. Ben hayatta kalmıştım.

O da kurtulacaktı.

O zalimlerden biri seni nehirden çıkardığı için hayatta kaldın.

Hayır. Gardiyan benden daha iriydi. Daha fazla vücut ağırlığı, donmasının daha uzun süreceği anlamına geliyordu.

Hayatta kalma ihtimali konusunda kendimi daha iyi hissetmek için zamanım yoktu. Çıkardığı ses geceyi yarmış, aşağıda akan suyu aşmıştı ve duyma mesafesindeki herkes muhtemelen araştırmaya gelecekti.

Dönerek köprüden aşağı, diğer taraftaki ormana doğru gürledim. Hemen bir bağırış duymadığımda derin bir nefes aldım ama yine de koşmaya devam ettim, en azından başımın üzerindeki gölgelik yıldızları engelleyene kadar.

Karanlıktı, o kadar yorgundum ki tökezliyordum ve saklanacak bir yer bulmam gerekiyordu. Ama muhafızın ortadan kaybolması dikkat çekecekti. Eğer hayatta kaldıysa, o küçük yeşil taş beni ölüme götürebilirdi.

Ben de yürümeye devam ettim. Yoldan saptığım zaman anlıyordum, çünkü çalılıklar ayak bileklerimi tırmalıyor ve yırtıyordu. Dizlerimin üzerine düşene kadar zaman anlamını yitirdi.

"Sadece biraz daha," diye mırıldandım. Kendimi yukarı iterek etrafımı taradım. O kadar karanlıktı ki, tek yapabildiğim patikadan çıkmak ve bir ağaç gövdesine yaslanacak bir yer bulana kadar çalılıkların arasında sürünmektir. Pelerinimi etrafıma sararak şafağı bekledim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

PRISCA

A Ertesi sabah gökyüzü aydınlanır aydınlanmaz yeniden ayağa kalktım. *Eğer kaybolursanız, yüksek bir yer arayın. Oradan daha kolay gezinebilirsiniz. Ve su bulma şansınız daha yüksek olacaktır.* Tibris'in sesi kafamın içinde yankılanıyordu, sakın ve emin.

Şu anda neredeydi? Soğukta korkunç bir gece mi geçirmişti? Birinin ahırında ya da çatı katında mı saklanıyordu?

Diğer seçeneği düşünmeyi reddettim. Onun çoktan ölmüş olduğunu. Bunun yerine etrafımı taradım. Dağ yoktu ama sağ tarafta küçük bir tepe vardı. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya çalışarak tepeye tırmandım. Çabalarım işe yaramadı, çünkü dallara takıldım, bir ağaca çarptım ve kanayan ayağım bir kayaya çarptığında homurdandım. Her yanlış adımda durakladım, her seste irkildim, en küçük ses için kulaklarımı zorlarken bakışlarım etrafımda gezindi.

Altımdaki alanı inceledim. Kuzeyde dün gece geçtiğim nehir vardı. Ölümüne kadar yaklaştığımı hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı.

Yüzümü ters yöne çevirerek güneye baktım. Başka bir nehir - Dytur Nehri'nden çok daha dar. Onu geçmem gerekecekti.

Daha fazla dondurucu su düşüncesiyle avuçlarım terlemeye başladı. Derin bir nefes aldım ve kendimi odaklanmaya zorladım. Köprüden çıkan yolda kalsaydım, güneybatıya doğru ilerleyecek ve sonunda krallığın başkenti Lesdryn'a ulaşacaktım. O yol boyunca daha büyük kasabalar vardı. Bir at çalıp şehre ulaşana kadar uyum sağlama şansımın daha yüksek olduğu kasabalar. Ama berbat durumdaydım. Ayaklarım kanıyordu, topallıyordum ve bu halim sadece dikkat çekerd.

Bu yüzden Lesdryn'a ulaşana kadar ormandan uzak duracaktım. Elimdeki tek gerçek seçenek buydu. Umarım yolu kullanmak zorunda kaldığımda kendimi güvende tutacak bir plan yapmış olurdum.

Bunu yapabilirim.

Sonuçta, her şeye rağmen hâlâ hayattaydım. Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyordu.

Nehir sadece diz derinliğindeydi ama hızlı akıyordu.

Göğsüm sıkıştı ve planladığım yola bakarken birkaç sığ nefes aldım.

Tek bir yanlış adımda kendimi o dondurucu suda bulabilirdim. Sadece diz yüksekliğinde olabilir, ama kayabilir, başımı çarpabilir, aynı şekilde boğulabilirdim.

Çekil.

Hiçkırıklara boğuldum, tereddüt ettiğim için bile nefret ediyordum. Bunu yapabilirim. I bunu yapmak zorundaydım, yoksa hemen şimdi geri dönebilirim.

Buz gibi suya girdim, kaymadan olabildiğince hızlı hareket ettim. Diğer tarafa ulaştığımda, ayaklarım keskin kayalardan kaynaklanan taze kesiklerle sızlıyordu.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak titremem durana kadar eğildim. Başımı kaldırdığımda, çevrem etrafımda dönüyor gibiydi.

Bütün gün yürüdüm. Güneş batarken karnım gurulduyordu ama az miktardaki yiyeceğim neredeyse bitmişti ve kalan azıcık yiyeceğimi de yarına saklamam gerekecekti.

Uzakta kırmızı bir ışık yandı. Alevler mi?

Hareketsiz kaldım. Sıcaklığı hissedemiyordum elbette. Ama bir an için hissedebildiğimi hayal ettim. O ateşin önünde yattığımı, doyurucu bir yemekten sonra uykulu olduğumu hayal ettim.

Kralın muhafızları muhtemelen ateş yakmazdı. Herica bir keresinde bana genellikle bir umber taşı ile seyahat ettiklerini söylemişti - büyük siyah bir taş.

büyü ile yüklenebilir ve ısı yayabilir.

Alevlerin olduğu yerde muhtemelen yiyecek de vardı. Midem aynı fikirdeymiş gibi homurdandı ve bakışlarımı ağaçların arasından gelen turuncu-kırmızı parıltıya diktim.

Sürünerek yaklaştım, ağacın etrafına ve açıklığa baktım.

Keskin bir nefes aldım. Kamp ateşinin başında dünyayı umursamadan uzanmış olan o adam grubunu tanıdım. Dişlerimi gıcırdatarak dört kişi saydım. Vahşilerden biri bir yerlerde saklanıyordu, muhtemelen nöbet tutuyordu.

Öfke, sağlıklı bir öfke dozuyla birlikte içimi kapladı. Galon beni nehirden çıkardığından beri yaşadığım onca şeyden sonra, onları ateşin sıcaklığında, muhtemelen karınları tok ve kuru giysilerle uyurken görmek...

Bıçak kemiğe dayandı.

Galon bana en yakın yerde yatıyordu. Açıklığın karşısında, lider - ona Lorian diyorlardı - uzanmış, gözleri kapalıydı. Arkasında, atları birkaç erzak paketinin yanında dinleniyordu.

Muhtemelen bu malzemelerin arasında yiyecek de vardı. Beklentiyle tüylerim diken diken oldu.

Nöbetçi tam olarak neredeydi?

Lorian yuvarlandı ve soluna baktı. Köyümden kaçtığımdan beri ağzım ilk kez gülümsedi. Zorba, adamının işini yapmasına izin veremiyordu. Onun nefesini ensesinde hissetmek zorundaydı.

Ve az önce nöbetçi yerini kaptırmıştı. Aptal.

Yiyeceklerini alır ve onları neredeyse hiçbir şaysız bırakırdım. Beni bıraktıkları gibi.

Yavaş yavaş Lorian'ın sağına doğru ilerlemeye başladım. Burada daha fazla görüş alanım vardı ama acele edip bir dalı kırmayı göze alamazdım.

Adamlardan biri öksürdü. Sesi birkaç hızlı adımı örtmek için kullandım.

Sanki saatler sürmüş gibi geldi. Güçlü yönlerimi biliyordum ve ormanda sinsice ilerlemek bunlardan biri değildi. Ama sabırsızlığımın bana o atı kaybettirmesine izin vermeyi reddettim. O erzakları. Bütün yiyecekleri.

Nihayet atlardan sadece birkaç adım uzaktaydım. Yavaşça ciğerlerime biraz hava çektim ve dinlenen adamlara son bir kez bakarak hazırlandım-

Donup kaldım. Lorian gitmişti.

Sesi arkamdan geliyordu. "Gerçekten burada olduğunu bilmediğimizi mi sandın köylü kızı?"

Eğilerek döndüm ve beni yakalama girişiminden kaçındım. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve bana saldırdı.

Ona çelme taktım, kendi bacağımla onunkine dolandım. Küfretti ve düştük, ateşe doğru yuvarlandık.

Durduğumuzda bıçağım boğazındaydı ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki kaburgalarım kırılacakmış gibi hissediyordum. Kocaman gövdesiyle beni kıstırmıştı ama bileğimin bir hareketiyle ölecekti.

Bana baktı, o orman yeşili gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Bir tuzak. Piç kurusu beni yakınına çekmek ve ters yöne gitmemi sağlamak için nöbetçiye bakmıştı. Böylece beni takip edebilecekti. Muhtemelen ben onun ateşini görmeden önce burada olduğumu biliyordu.

İçimi bir hüznün kapladı. Daha iyisini yapmalıyım. Şehre ulaşır bir gemiye binmek istiyorsam hızlı öğrenmeliydim.

"Gerçekten atlarımızdan birini almana izin vereceğimizi mi sandın? Hırsızlığınızı hak edecek ne yaptık?"

Öfke içime işledi. "Beni ölüme terk ettin," diye tısladım. "Sen hayatta kaldın."

"Senin sayende değil!"

Bir iç çekti. Sanki *onu* rahatsız ediyormuşum gibi.

Bıçağımın onu ikiye böldüğünü hayal ettim. Kan püskürmesini gözümde canlandırdım. Genelde kana susamış biri değildim ama bu adam beni kana buladı.

Yüz ifadesi sıkılmışa dönmüştü. Son birkaç gündür cehennemi yaşıyordum ve bu adam yükümü hafifletebilirdi. Onun yerine esnemesine dakikalar kalmış gibi görünüyordu.

İyi. Onu ölüme terk *ettiğim*de ne kadar hoşuna gideceğini göreceğiz.

Keskin bir bıçak aniden derimin üzerinde, nabzımın attığı noktanın hemen yanında duruyordu. Kendi bıçağımı Lorian'ın boğazına yaklaştırdım.

"Bırak onu," dedi eğlenen bir ses.

Tenim nemli bir hal aldı, göğsüme ağır bir yük çöktü.

Lorian'ın yeşil gözlerine baktım ve kendi kendime sessiz bir yemin ettim. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca yaşarsam ve tanrılar yollarımızı bir kez daha kesiştirmeye karar verirse, bu adamın beni ölüme terk ettiği için pişman olmasını sağlayacaktım.

Bakışları sanki zihnimi okuyormuş gibi keskinleşti. Kocaman, nasırlı bir el bileğimi sıkıca kavradı ve ben bıçağı bırakmak zorunda kaldım.

Lorian üzerimden yuvarlandı ama bir yere *gitmeme* yetmedi. Şimdi bana ne yapacaklarını kim bilebilirdi? Bana tecavüz edebilirler, beni öldürebilirler, kralın muhafızlarına teslim edebilirler. Bu adamların bana yapabilecekleri şeyler, o avcının hızlı ölümünü bir hediye gibi gösterirdi.

Çaresizliğim hayatıma mal olmuş olabilir.

Lorian'ın arkadaşı ellerime uzanarak beni ayağa sürükledi. Taşıdığı ipin sert dokusu bileklerime sürtündü.

Tenim ısındı ve keskin, ısrarlı bir çığlık zihnimi doldurdu, ta ki bu çığlık için tek bir çıkış noktası kalana kadar.

Dur.

Zaman dondu.

Bıçağımı süpürerek döndüm ve atlarına doğru koştum. Birkaç dakikam vardı. Eğer şanslıysam.

En yakın atı çözdüm. Ve vücudum yere çarptı.

"Ne yaptın sen?" O ipeksi seste artık hiçbir eğlence yoktu. Bir kez daha çaresizdim. Kıpırdamadan durdum, hayal kırıklığı içime akıyordu. Bugün çok yorulmuştum.

"Bırak!"

"Büyünü bir daha üzerimde kullanırsan pişman olursun." "Benim sihrim mi?"

"Aptal numarası yapma."

Beni ters çevirdi ve ben nefes nefese kaldım. Bakışları kabaran göğsüme kaydı ve sonra tekrar yüzüme geldi.

Paralı askerler neler yapabileceğimi gördükleri için yalan söylemek aptalcaydı. Bu durumda, gerçek benim en iyi savunmamdı. "Bilmiyorum. Kastettiğin gibi değil. Sadece tek bir şey yapabilirim. Ve sadece bazen. Ve uzun sürmez."

Şimdi anlamasını sağlamak için umutsuzca saçmalıyordum. Buraya hiç gelmemeliydim. Atlarından birini çalabileceğimi düşünmemem gerektiğini bilmeliydim. Yeterince yorgun ve aç olduğum için çaresizliğimin mantığının önüne geçmesine izin vermiştim. Şimdi beni almaya gelen muhafızlara teslim edecekler ve sonra da kralın ödülünün tadını çıkaracaklardı.

Lorian şakağımdaki boş noktayı, yirmi beş kışa ulaşmış olsaydım mavi dairenin olacağı yeri inceledi. Yüz ifadesi

Yine de kim olduğumu tam olarak anlamaya çalışırken zihninin hızla çalıştığını hissedebiliyordum.

Bakışlarım şakağındaki mavi lekeye kaydı, damarlarımda kızgınlık dolaştı. Ama vahşi adam bir kez daha konuşmaya başlamıştı bile.

"O nehre nasıl düştün? Yalan söyle," diye mırıldandı ben daha konuşmadan, "seni tekrar suya atarım. Ama Galon'a ayaklarına taş bağlamasını emretmeden önce değil."

Korku içime işledi ve uzun, sonsuz bir an boyunca nefes alamadım. Suyun bana doğru aktığı, ağzıma girdiği, ciğerlerimi doldurduğu düşüncesi...

Lorian hâlâ beni inceliyordu. Küçük tehdidinin ne kadar işe yaradığını biliyordu. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama tek yaptığım kalçalarımı onunkilere yaklaştırmaktı.

"Konuş," diye hırladı.

"Annem... beni nehre itti. Çünkü muhafızlar benim yozlaşmışlardan biri olduğumu öğrenmişlerdi. Benim için geliyorlardı."

Alt dudağım titredi ve acımasızca dişlerimle dudağımı sıktım. Annemin beni ittiği andan beri bunu inkâr etmeye çalışıyordum ama artık gerçekle yüzleşme vakti gelmişti.

Annem ölmüştü.

Muhafızlar onu anında öldürebilirdi. Krala karşı gelip kaçmama yardım ettiğini gördükleri için belki de acımasızca.

Gözlerim yandı ama Lorian bana bakarken annemin yasını burada tutmayı reddettim.

Bu kadar yakından, gözlerindeki yeşilin tüm farklı tonlarını görebiliyordum. Defalarca hayalini kurduğum adam buydu ve ben hâlâ nedenini bilmiyordum. Küçük bir parçam umut etmişti.

Bu düşünceyi öldürdüm. Adamın gerçekliği hayal kırıklığından başka bir şey değildi.

"Sanırım planınız şehre ulaşmak."

"Evet." Ona kesinlikle bir gemiye ulaşma planımdan bahsetmeyecektim. Hayatım hakkında ne kadar az şey bilirse o kadar iyiydi.

"Sihri istediğin zaman kullanabilir misin, yoksa tehlikede mi olmalısın?"

Bu adam belli ki sorularını beklenmedik bir şekilde sorarak beni sarsmaya çalışıyordu.

"Hayatımda sadece birkaç kez kullandım."

Galon bir adım daha yaklaştı ve başını salladı. "Düşündüğünü sandığım şeyi düşünmediğini söyle bana."

Gözlerimi kırptım. Lorian ellerini etrafımda sıktı. Sonra ayağa kalktı ve beni bir tahıl çuvalıymışım gibi kendisiyle birlikte kaldırdı. Beni yere dikti.

Gücünü rahatça göstermesi korkutucuydu. Muhtemelen niyeti buydu.

"Sana bir teklifim var." Lorian'ın ifadesi düşünceli bir hal almıştı. Ondan gelen herhangi bir teklifin benim için iyiye işaret olması pek olası değildi. Şimdiye kadar gerekli de olsa bazı çaresiz seçimler yapmış olsam da, bir grup paralı askerle ilişkiye girmek içlerinde en kötüsü olurdu.

Bu adamlar beni öldürecekmiş gibi görünmedikleri için büyük bir adım geri attım.

"Teklif ettiğin hiçbir şeyi istemiyorum. Beni donarak ölmeye terk ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

İç çekti. "Hep böyle dramatik misin?"

Adamlarından biri homurdandı ve Lorian'ın ağzına bir yumruk atma isteğiyle titredim. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi sadece kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Evet, öyleyim. Gitmeme izin vermen için harika bir sebep." "Ben öyle düşünmüyorum. Henüz teklifimi dinlemedin."

Dişlerimi sıktım. Belki de en akıllıca hareket dinlemektir. Zayıflıklarını incelemek. "Peki. Konuş."

"Biz de şehre gidiyoruz."

Homurdanma sırası bendeydi. Elbette öyleydiler. Paralı askerler ya işleri bitmiş olarak müşterilerine dönüyor ya da iş aramak için şehre gidiyorlardı. Birinin çok daha hafif bir cüzdanla ya da daha kötüsü... ölümle sonuçlanacağı türden bir iş.

"Ve?"

"Ve" dedi, "fark edilmeden varmamıza yardımcı olması için senin gibi birini kullanabiliriz."

Ah. Benimki gibi büyüye sahip biri, bir şehre gizlice girmesi gereken paralı askerler için *çok* yararlı olurdu. "Teklif ettiğiniz şey tam olarak nedir?"

"Günde üç öğün yemek, bir at, battaniye ve sana uyacak ne kadar kıyafet bulabilirsek. Karşılığında şehir kapılarında bize yardım edeceksin."

"Bekle. Bilerek sihrimi kullanmamı mı istiyorsun? Kralın muhafızlarının önünde mi? Delirdin mi sen?"

Geleceğim gözlerimin önünden geçti. Alevler, alay eden bir kalabalık ve yanarken attığım acı dolu çığlıklar vardı.

Kara kaşlarından biri kalktı. "Eğer büyüğü doğru kullanırsan, kimse orada olduğumuzu anlamaz."

"Nasıl kullanacağımı
bilmiyorum!" "Sana
öğreteceğim."

"Sen... bunu yapabilir misin?"

Ya gücümü kullanmayı öğrenebilirsem? Kendimi güvende tutmak için kullanabilirim. Yeteneğimle, hayatta kalmak için çok daha büyük bir şansım olurdu.

Oh, o *iyiydi*.

Onu kendimden uzaklaştırarak hırladım. "Şehirde görülemeyecek bir paralı asker sürüsü mü? Seninle yakalanırsam, ölmekten *beter* olurum." Düşmanları sadece kralın muhafızlarından ibaret değildi. Bahse girerim pek çok rakip grup, rakiplerini saf dışı bırakma fırsatından memnuniyet duyacaktır.

Gözleri benimkilerle buluştu. Şaşırtıcı derecede nettiler. "Hiç kazıkta yakılan birini gördün mü?"

Yutkundum. "Hayır."

"İstemiyorsun. Ve kesinlikle bu ölümü istemezsin. Eğer yakalanırsak, sana kendim hızlı bir ölüm vereceğim."

Ne hoş bir teklif. "Sana ihtiyacım yok." Sesim tiz çıkıyordu. Çaresiz.

Ona ihtiyacım olsun *istemedim*. Bu kesinlikle aynı şey değildi.

Lorian sıkılmış bir ifadeyle elini salladı. "Az önce atımı çalmaya çalıştın. Bu düşüncesizlik mi? Bu bana köyünün dışında hayatta kalmak hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmış olman bile bir mucize."

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Buraya kadar inatçılık, öfke ve kör şansla gelmiştim. Ama paralı askerlerle seyahat etmek yemek, sıcaklık ve güçlerimi öğrenmek demekti.

Hâlâ beni inceliyordu. Gözlerinin çok fazla şey gördüğüne dair bir his vardı içimde. "Beni öldürmezdin." Çenemi parmağıyla başparmağının arasına aldı. "Bir adam gözlerinin içine bakarken onu öldürecek kadar güçlü değilsin."

Zihnim beni avcının son gürlleme sesine geri götürdü ve derin, titreyen bir nefes aldım.

Hayır. Odaklan.

"Buraya kadar geldim. Tek başıma."

"Tebrikler, yaşadın. Ama ikimiz de şehre asla tek başına gidemeyeceğini biliyoruz."

Tanrım, bu adamdan nefret ediyordum. Başımı çektim. Parmakları çenemde sıkıştı.

Her ne kadar kasıtlı olarak kaçmak istesem de fazla seçeneğim yoktu. Ya burada tek başıma ölecektim, ya beni takip eden muhafızlar tarafından yakalanacaktım ya da bu adamlarla şansımı deneyecektim.

Anlaşma mı istedi? Bu paralı askerlerin bana büyü hakkında bildikleri her şeyi öğretmelerine izin verecektim ve sonra bu büyüü onları sınırın yakınında terk etmek için kullanacaktım. Beni terk ettikleri gibi.

Bazen intikamınızı bulduğunuz yerde almanız gerekirdi. "Tamam," dedim sonunda.

Çenemi bıraktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. "Yemek yememiz ve ardından birkaç saat uyumamız gerekiyor. Şafaktan önce kalkacağız."

Lorian benden uzaklaşır uzaklaşmaz arkadaşları rahatlamış görünüyordu. Galon hâlâ hoşnutsuz görünüyordu ama pelerinin düşürdüğüm yerden alıp etrafıma sardım. Gözlerimi kısarak ona en sert bakışımı attım.

Pelerin artık benimdi.

Galon'un ağzının kenarı seğirdi ama hiçbir şey söylemedi, sadece odun toplamak için uzaklaştı. Genç adamlardan birinin ona attığı şaşkın bakışa bakılırsa, bu onun her zamanki görevi değildi.

Bu grubu dikkatle izlemem gerekiyordu. Güçlü ve zayıf yönlerini anlamalıydım ki ikincisinden faydalanabileyim.

"Gel, bir şeyler ye," dedi adamlardan biri. Ona kafamda Smiley lakabını takmıştım ve yanına oturmamı işaret ederken bu lakabı bir kez daha parlattı.

Ona doğru yürüdüm ve gösterdiği yerden birkaç adım öteye oturdum. Bana sadece içinde bir çeşit et olan bir tabak uzattı. Buna karşılık midem guruladı.

Onu aldım ve bana bir su kesesi uzattı. "Bu sende kalabilir," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Benim adım Rythos."

"Prisca."

Sessizlik içinde yedik. Ateşe yaklaştım, hâlâ iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum. Diğer adamların çoğu uyumaya devam etti ama Rythos

yakında nöbetçi olacağı için bana yemek yapmaktan mutlu oldu.

Belki de onun yanında gardımı düşürmemi sağlamanın bir yoluydu. Böyle bir şey olmazdı ama onun yemeğini seve seve yedim.

Lorian kampın etrafında huzursuzca dolaşüyor, atları kontrol ediyor, yere fazladan bir yatak örtüsü atıyor ve ara sıra bana gözlerini kısarak bakıyordu. Onu benden daha da uzaklaştıracak herhangi bir yorum yapmaktan kendimi alıkoydum. Burada liderin o olduğu açıktı ve küçük paralı asker grubu önce ona danışmadan hiçbir şey yapmıyordu.

Eti mideye indirdim, suyun yarısını yudumladım ve cesaretimi topladım. Bir sonraki görevim pek de eğlenceli olmayacaktı.

Eğilerek kirli ayaklarımı inceledim. Kesiklerden birkaçı hâlâ kan sızıyordu, bir tanesi de kumla kaplanmıştı. Enfeksiyon kapma riskini göze almak aptallığın zirvesi olurdu. Bandajlanacak kadar temizlenene kadar bir ayağımın üzerine su döktüm. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebildiğim için, kahramanca bir tavırla acıdan irkilmedim. Kirli elbisemi inceleyerek yırtabileceğim en temiz yeri bulmaya çalıştım. "İşte," dedi Rythos, bir avuç dolusu temiz keten şeridi uzatarak.

Paralı askerler tıbbi malzemelerle seyahat etmek zorundaydı. Köyümdeki erkeklerden duyduğum kadarıyla, sürekli savaşıyor, öldürüyor ve para için ahlaki açıdan iflas etmiş çeşitli işler yapıyorlardı.

"Teşekkür ederim."

"Merhemimiz de var."

Merhemi uzatırken kaşlarımı kaldırdım. Macun haline getirilmiş ve merhemin içine karıştırılmış olan acı otun kokusunu alabiliyordum. Enfeksiyonu önleyecektir. Şimdiye kadar Rythos tüm adamlar arasında en nazik olanı gibi görünüyordu. Yine de, hepsi gibi o da Lorian'ın beni boğdurmakla tehdit etmesini sadece izlemişti. Bunu unutmayacağım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu kaba bir ses.

Omzumun üzerinden baktım. Lorian beni izliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda garip bir farkındalık tenimi karıncalandırdı.

Başımı salladım. "Kardeşim bir şifacı."

Yüzünde bir an şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından yerini her zamanki esrarengiz ifadesine bıraktı. "Küçük kesikleri ve sıyrıkları iyileştiriyor ve ara sıra hafif hastalıklara yardımcı oluyor, öyle mi?"

"Evet."

Başını salladı ve uzaklaştı. Rythos'a baktım, o da omuz silkti ve ayaklarımla ilgilenmemi izledi.

Lorian'ın şifacılarla ne alıp veremediği olduğunu bilmiyordum ama kardeşimin kötü yaraları ve kronik hastalıkları iyileştirmeye çalışırken defalarca kendini yaktığını görmüştüm. Babamız hastalandığında Tibris haftalarca onun yanında yatmış, bir deri bir kemik kalana ve kendi gücünü toplayamayacak kadar zayıf düşene kadar varını yoğunu ona aktarmıştı.

Neredeyse ikisini de kaybediyordum.

Şimdi, Tibris ya inanılmaz bir tehlike içindeydi ya da...

Hayır. Kardeşim hayatta kalanlardan biriydi. Tam da bu senaryo için insanları vardı.

Ayaklarıma merhem sürmeyi bitirirken adamları inceledim. Galon dışında hiçbiri kendi güçlerine dair bir ipucu göstermemişti. Galon'un yeteneğinin tam olarak ne olduğundan emin değildim ama kamplarına rastladığımdan beri onu bir daha kullanmamıştı.

Ne yapabileceğimi bildiklerine göre, her birinin ne tür bir tehdit oluşturduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Ayaklarım sargılanır sargılanmaz Rythos'un bana uzattığı battaniyeyi alıp yatağıma uzandım ve yanmadan ateşe yaklaşabildiğim kadar yaklaşıp top gibi kıvrıldım. Hâlâ donuyordum ama karnım toktu, yaralarım sargılıydı ve gözlerim yorgunluktan yanıyordu.

Uyanık kalmayı planlamıştım çünkü bu adamlara güvenilemezdi. Sağımda bir hareket hissettim ve Lorian'ın bakışlarını üzerimde bulmak için gözlerimi açmayı başardım.

Gözlerindeki değerlendirci bakışla ilgili bir şey tenimde bir ürperti yarattı. Bana yırtıcı bir odaklanmayla bakıyordu -sanki yeni, beklenmedik bir piyonmuşum ve hangi hamleyi yapacağına karar veriyormuş gibi.

Titredim ve gözlerimi kapattım.

ALTINCI BÖLÜM

PRISCA

I Lorian'a başımı salladım. Bir kez daha bineğine doğru işaret etti, hemen hareket etmediğimde dudakları inceldi.

Onun buyurgan hareketini görmezden geldim. "Bana bu gece bir atı paylaşmak."

Lorian kollarını kavuşturdu. "Yanımızda hiç yedek at gördün mü tatlım?"

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi kısarak nefesimi içime çektim. "Bana öyle deme." Ellerimi kalçalarımaya koyarak tehditkâr görünmeye çalıştım. "Diğer adamlardan biriyle paylaşabilirim."

Belki Rythos. Şimdiye kadar iyi davranmıştı. Ve Lorian'ın aksine, her konuştuğunda elim boğazına sarılmak için kaşınmıyordu.

Lorian daha da yaklaştı, gözleri kısıldı. "Benim atım iki kişiyi taşımak için en büyük ve en uygun olanıdır, biri senin kadar sıska olsa bile."

"Hepimiz iri yarı vahşiler olamayız."

Bana dişlerini gösterdi. "Seni oraya kendim koymadan önce eyere bin."

Burnumu çektim ve bacağımı atın sağırsına doğru salladım, neredeyse Lorian'ın suratına tekme atacaktım. Ne yazık ki, ayağımın yolundan çekildi.

Bir dahaki sefere daha geniş sallardım.

Kocaman vücudu benimkinin arkasındaki eyere yerleşti. Ona önce ata binmesini söylemeliydim. Kocaman kollarının beni hapsetmesindense ona tutunmayı tercih ederdim.

Lorian bana seçenek bırakmadı. Kollarını belime doladı ve dizginleri kavradı. Vücudu o kadar büyüktü ki, bir anda etrafımı sarmıştı. Erkeksi kokusu burun deliklerimi sardı ve kendimi ağzımdan nefes almaya zorladım, atını okşarken yakınımaya eğilmesini görmezden geldim.

Adam iriydi, pazuları kalçalarımın daha büyüktü. Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa, hantal bir hödük de sayılmazdı. Hayır, panter sessizliğinde ve onun cüssesindeki bir adamın yapabileceğinden çok daha hızlı hareket ediyordu.

Bu onu son derece tehlikeli yapıyordu.

En azından şimdilik, anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmemi engelleyecek herkes için ölümcül bir tehdit olduğu anlamına geliyordu. Her nasılsa, beni hayatta tutması en muhtemel adam haline gelmişti - en azından önümüzdeki birkaç gün için. Ne kadar ironik.

Lorian'ın topuklarını dürtmesiyle hemen dar orman yoluna geri döndük.

Ormanın bu kısmı karanlıktı ve sarmaşıklar iç içe geçip yer kapma mücadelesi veriyordu. Ağaç dalları boğumlu eller gibiydi.

-Kırık parmaklar daha yoğun yaprakları kavırıyor.

Arada sırada bir dalın gıcırdaması ya da bir dalın kırılması dışında ölü bir sessizlik vardı. Sanki orman nefesini tutmuş bekliyordu.

"Rahatlaman gerek," dedi Lorian bana. "Atımı rahatsız ediyorsun."

Bir nefes verdim, göğsümdeki sıkışma nefesi çok uzun süre tuttuğumu anlamamı sağladı. "Daha hızlı gitmeliyiz," diye mırıldandım.

"Kralın muhafızları bu yolu bilmiyor. Evet, hızlı hareket etmeliyiz ama paniğe kapılmamalıyız. Ne kadar hızlı gidersek, atları o kadar sık dinlendirmemiz gerekir."

Bunu biliyordum. Ama yakalanırsak *öleceğimi* de biliyordum. Bu adamlar mı? Her yerlerinde *hayatta kalan* yazıyordu. Onlara bakan herkes en kötü durumlardan kurtulmak için yaratıldıklarını bilirdi.

durumlar. Ve onlara birkaç dakika bile fazladan zaman kazandıracak olsa beni feda etmeyeceklerini düşünmek için aptal olmak gerekir.

Ben mi? Hayatta olmam bir mucizeydi. Mucize değilse bile, bir dizi şanstı. Ama ne mucizelere ne de şansa güvenilebilirdi. Ve bir şekilde kendi amaçlarına ulaşmalarına yardımcı olabileceğime inanan paralı askerler de güvenemezdi. Nefes almaya devam etmemi sağlayacak tek kişi bendim.

Sonunda, kendimi bu kadar sert tutmaktan kaslarım ağrımaya başladı. Omuzlarımı yuvarladım ve kendimi olabildiğince gevşemeye zorladım.

En azından artık kıyafetlerim vardı. Adamlar gömlekler, artık yerde sürüklenmeyecek hale gelene kadar sardığım bir çift pantolon, hatta içinde zar zor yürüebildiğim kocaman botlar getirmişlerdi. Neyse ki Rythos yüzüstü düşmemem için botların altına sokmam için birkaç çift çorap vermişti.

Arkamdaki atın üzerindeki iri cüsseye rağmen düne göre daha iyi bir konumdaydım. En azından bu kadarı için minnettar olabilirdim.

Yol yeterince genişlediğinde, adamlardan biri atını bizimkinin yanına çekti. Diğerlerinin çoğundan daha gençti, muhtemelen Rythos'un yaşlarındaydı. Saçları Rythos'ununkinden biraz daha uzundu ve dikkatsizce geriye atılmıştı, geniş bir alnı vardı. Sanki at üzerinde doğmuş gibi at sürüyordu ve hülyalı kahverengi gözleri tam olarak ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

Bana şaşırtıcı derecede tatlı bir gülümseme verdi. "Ben Cavis."

"Prisca. Nerelisin sen?" Aniden meraklanarak sordum. Hafif bir aksanı vardı.

Onu dikkatle izliyordum, bu yüzden gözlerinin Lorian'a doğru kayışını yakaladım.

"Bana yalan söyleyeceksen hiç zahmet etme," diye mırıldandım. "Dikenli kadın," diye mırıldandı Lorian kulağıma.

Omuz silktim, kendi alanımı arzuluyordum.

Belli ki anladı, çünkü kişisel alanıma daha da yaklaştı. "Cavis'in karısı ilk çocuklarını yeni doğurdu."

Cavis'in yüzü gülüyordu ve eğer bir adam gururdan yanabilseydi, etrafımızdaki ormanı ateşe verirdi. "Bir kızım var."

Ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "Tebrikler. Ne tür bir büyüünüz olduğunu sormamın sakıncası var mı?" Kurnazca. Ama adam sorularıma cevap verirken ben de şimdi sorabilirdim.

Lorian arkamda gerildi ama Cavis'in cevap vermesine engel olmadı. Cavis'in gülümsemesindeki parlaklığın bir kısmı kayboldu. "Dil konusunda iyiyimdir." "Dillerde iyi misin?"

Marth arkamızdan güldü. "Bu krallıkta konuşulan her dili ve diğerlerini anlayabildiğini söylüyor."

"İşte bu bir paralı asker için yararlı bir beceri gibi görünüyor."

Cavis'in gözleri hafifçe büyüdü ve beni geçip Lorian'a baktı. Vahşinin yüzünde her ne gördüyse başını salladı ve geri çekildi.

Marth onun yerini aldı. "Peki sen ne yapabilirsin?" Ona sordum. Bana yavaş bir gülümseme verdi.

"Bir insanın geçmişine göz atabiliyorum."

Merak ensemde diken diken oldu ve ağzımı açtım ama Lorian çoktan arkamda kalmıştı.

"Yeter," diye gürledi.

Daha fazla sır. Vazgeçtim ve dikkatimi kendi düşüncelerime yönelttim.

Ne yazık ki bu düşünceler, annemin son anlarını hayal etmekten ve Tibris'i her türlü korkunç durumda hayal etmekten, zihnimin cevaplayamadığım soruları tekrar tekrar sormasından ibaretti.

Gün batımından önce durduk. Lorian bacağını atın üzerinden salladı ve bana elini uzattı. O kadar kaskatı kesilmiştim ki elini tuttum ve diğer elini belime dolayarak attan inmeme yardım etti. Dokunuşundan iğrenmeyi beklerdim ama kocaman elleri tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Sol tarafımızdaki kıyı yüksek ve dikti. Atları yırtıcı hayvanlardan biraz korurken, uzun meşeler de onları hava koşullarından koruyacaktı. Sağımızda nehir bizi çağırıyordu. Suyun ne kadar soğuk olduğunu bilmeme rağmen yıkanabilirdik.

"Neden durduk?" Muhtemelen birkaç saat daha seyahat edebilirdik. Gardiyanlarla aramıza daha fazla mesafe koyma ihtiyacıyla derim kaşınıyordu.

Diğer adamlar kamp kurmaya başladılar, Rythos ve Marth ise muhtemelen odun bulmak ve akşam yemeği için avlanmak üzere ormanda kayboldular.

Lorian bana baktı. "Burası dinlenmemiz için iyi bir açıklık. Ayrıca, gücünle pratik yapman gerekiyor."

İrkildim, bakışlarım arkamızdaki ormanda dolaştı, sanki biri bu kelimeyi duyacak ve beni vatana ihanetten tutuklayacakmış gibi.

Lorian ben tekrar yüzüne bakana kadar bekledi. "Ben atlarla ilgilenirken birkaç dakika otur, sonra başlayacağız."

Başımı salladım ve Rythos'un bir yığın odun taşıyarak dönüşünü izledim. "Yardım edebilir miyim?"

Rythos bana o rahat sırıtışını attı. "Hayır."

Atına doğru ilerleyişini izledim, her yerde taşıdığı küçük feneri ve küçük bir kovayı da yanında getiriyordu. İkisi de eyerinin yan tarafına asılmıştı.

"Bunu neden yanında taşıyorsun? Ve daha da önemlisi, fenerdeki ateş neden hiç sönmüyor?"

"Bu bir fae ateşi," diye mırıldandı. Ona baktım ve sanki fae'lerin kullandığı bir şeyi taşımak normal bir olaymış gibi omuz silkti. "Gromalia'dan insanlar sempatizan olarak etiketlenmeden her gün fae hediyeleri kullanıyorlar."

Bu nasıl bir şey olmalı? Eprotha'da böyle bir şey hayal bile edilemezdi.

Alevleri görmezden gelme çabalarımın rağmen ilgimi çeken Rythos'a yaklaşımdan kendimi alamadım.

"Fae ateşi ne işe yarar?"

Gülümsedi. "Bir kez yakaladı mı, asla sönmez."

"Kulağa tehlikeli geliyor." Aynı zamanda kulağa inanılmaz derecede yararlı geliyordu.

"Öyle. Ayrıca seyahat ederken her zaman ateş yakabilmenizi sağlamanın en iyi yollarından biridir. Bazı insanlar bunu şehirde, Kral Sabium'un burnunun dibinde bile kullanıyor."

Bu insanlar böyle bir şey yapmak için kelimenin tam anlamıyla hayatlarını ve uzuvlarını riske atıyorlardı. Bunu anlayamadım.

"Eğer hiç sönmüyorsa, her sabah nasıl söndürüyorsunuz?"

"Şam otu denilen bir bitki, kurutulmuş ve ince bir toz haline getirilmiş." Rythos küçük bir torba aldı. "Bir kova suya bir tutam karıştırınca sönüyor."

Tehlikeli, gerçekten. Ve kazara bir köyü ya da kasabayı yakıp kül etmek için iyi bir yol.

"Bunun normal ateş değil de fae ateşi olduğunu nereden biliyorsun?"

Gülümsedi ve lambayı kaldırdı. İçindeki alev diğerleri gibi yanıyordu. Ama daha uzun süre baktığımda, alevin merkezi neredeyse... mor görünüyordu.

"Bu rengin sahtesini yapmak imkânsız," dedi Rythos.

Köyümde bize Fae'lerle ilgili her şeyin günah olduğu öğretilmişti. Ne de olsa tanrılar onlara karşı savaşımızda biz insanlara yardım etmişti.

"Hadi gidelim." Lorian başını salladı ve ben de ayağa kalktım, midem sinirden çalkalanıyordu. Rythos bana sempatik bir bakış gönderdi ve Lorian'ı nehre doğru takip ederken alt dudağımı çiğnedim.

Sudan birkaç metre uzakta durdu ve beni inceledi, yeşil gözleri o kadar koyuydu ki neredeyse siyah görünüyordu. "Bana gücünü en son ne zaman kullandığını anlat. Ne yanlış gitti?"

Birden kuruyan dudaklarımı yaladım ve ona ne kadarını anlatacağımı düşündüm. "Köyümdeki bir fırında çalışıyordum. Kreilor adında bir adamın başka bir köylüyle... kan davası vardı ve köylünün kız kardeşini tehdit ediyordu. Ona zarar veriyordu."

Gözlerimin arkası yandı. Artık annem ölmüştü ve eğer Tibris hâlâ yaşıyorsa, o da en az benim kadar tehlikede idi. Durumu çok daha kötü bir hale getirmiştin.

"Odaklan," dedi Lorian. "Senin kendine acıman için vaktimiz yok." Tanrım, hiç bu kadar soğuk, gaddar bir piç tanımamıştım. Gözyaşlarım kurudu, yerini öfkeye bıraktı.

Lorian sadece başını salladı. "Güzel. Ne kadar geniş bir alanı dondurdunuz?" "Dondurmak mı?"

Bana sabırlı olmaya çalıştığını ama aptallığının bunu zorlaştırdığını söyleyen bir bakış attı. Burnunu kırırsam nasıl görüneceğini merak ediyordum.

Lorian sanki aklımı okumuş gibi yavaşça gülümsedi. Büyük bir kayanın üzerine oturmamı işaret etti ve önümde durdu.

"Gücün konusunda cahil olabilirsin ama artık zamanı durdurabildiğini biliyorsun. Yakalandığınız takdirde büyük talep görecektir inanılmaz derecede nadir bir yetenek."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Zamanı en fazla birkaç saniyeliğine durdurabilirim." "Şimdilik. Seni buraya neyin getirdiğinden biraz daha bahset."

"Chista beni gördü. Yardım etmeye çalıştığım kişi oydu. Muhafızlardan birine koştu. Ona hep iyi davranmışımdır," diye mırıldandım. "Kardeşim ona kendini savunmayı öğretti."

"Para söz konusu olduğunda insanların yapacaklarını asla küçümsemeyin. Başkalarının sizin ahlaki standartlarınıza uymasını beklemek sizi her seferinde hayal kırıklığına uğratacaktır."

Paralı askerden hayat dersleri.

"Gücünüz bir tehdit algıladığında ortaya çıkıyor" dedi.

Bu mantıklıydı. Geçmişte her seferinde aniden şaşırmış ya da büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmıştım. "Bu normal mi?"

Omuz silkti. "Küçük çocuklar bu şekilde güçlenirler. Muhtemelen siz de çocukken korktuğunuzda ya da ürktüğünüzde bunu gösterirdiniz."

Sessizdim. Gücüm hakkında konuşmak doğal gelmiyordu. Bir yanımda bunların beni muhafızlara satmadan önce daha fazla bilgi toplamasının bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

O soğuk yeşil gözleriyle beni izledi. "Yaptın, değil mi?"

Bakışlarımı suya çevirdim. Lorian bir adım daha yaklaştı. "Büyünü nasıl kullanacağını öğrenmene yardım edeceksem bana her şeyi anlatmalısın. Onunla olan geçmişin önemli."

İçimi çektim. "Evet, korktuğum zaman kullanırdım. Ben küçük bir çocukken sık sık köy değiştirmemizin nedenlerinden biri de buydu. Annem bir kahindi ve babam da bir zihin şifacısıydı, bu yüzden her zaman hoş karşılanırdık."

Ailemi düşününce gözlerim doldu ve hızla gözlerimi kırptım. Daha sonra dağılabildim. Tek başıma. Karanlıkta.

Lorian'ın kaşları ya sinirlenmiş ya da derin düşüncelere dalmış gibi düşüktü. Paralı asker için bunu bilmek zordu.

Derin bir nefes aldım. "Neden hâlâ... gücümün olduğunu açıklamana ihtiyacım var."

Son kelimeyi fısıldadığımda gözlerini kıstı ama neyse ki bıraktı. "Bu sorunun cevabını bilmek istediğine emin misin? Sana ve senin gibilere nasıl yalan söylendiğini bir kez anladın mı, artık geri dönüşü yoktur. İçimden bir ses senin gibi birinin cehaleti tercih edeceğini söylüyor."

Benim gibi biri. Sanki anlayamadığım bir güçle, her an her şeyimi kaybedebileceğimi bilerek büyümek *istemişim* gibi. Ayağa fırladım ve ellerimi Lorian'ın göğsüne vurdum. "*Beni tanı mıyorsun,*" diye tısladım.

Bana baktı. Sonra başını sallarken yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Hazır değilsin."

"Buna sen karar veremezsin." Bilgi gücü ve alabildiğim kadar güce ihtiyacım vardı.

"Gücünüze hakim olduğunuzda bilmek istediklerinizi size anlatacağım."

Ona bakakaldım. "Ciddi olamazsın."

Lorian eğilip bir taş aldı ve havaya fırlattı. "Dondur onu."

Bir gümbürtüyle yere çarptı.

Sabırsızlıkla dolu bir sesle mırıldandı ve taşı bir kez daha kaldırdı. "Dene."

Denedim. Gerçekten denedim. Taşlara odaklandım, içimde onları donduracak o yeri bulmaya çalıştım. Lorian taşları tekrar tekrar fırlattı, ta ki ben çok yorulup ellerim titreyene kadar. Ama hiçbir şey olmadı.

Ben başarısızdım. Gücüm benim tek pazarlık kozumdu, kendimi güvende tutabilmemin tek yoluydu ve ben onu kullanamıyordum.

Lorian taşı aldı. Ve bu sefer bana doğru fırlattı. Yoldan çekildim. "Bu da ne-"

Başka bir taş. Bu sefer biraz daha büyüktü. Sağ göğsümden sekti. "Senin sorunun *ne*?"

Sıkılmış görünüyordu. Ama gözleri eğlenceyle ve daha karanlık bir şeyle parlıyordu. "Eğer korkman gerekiyorsa, bunu sağlayabilirim."

"Bana *taş* atarak mı?"

Bu işe yaramazdı. O işe yaramazdı. Ve en işe yaramaz olan *bendim*.

Döndüm ve uzaklaştım.

LORIAN

Genelde vahşi doğada, ağabeyimin beklentilerinden uzakta olmaktan ne kadar hoşlansam da, bir kadınla seyahat etmek yeni ve tamamen istenmeyen bir deneyimdi.

O sabah buz gibi nehirde yıkanmak için ısrar etmiş, neredeyse mosmor olmuştu. Vücudu bizimkine kıyasla o kadar zayıftı ki, döndüğünde Galon bile onun titreyişine kaşlarını çatmıştı. Başka bir pelerini olsaydı, Galon'un - tanıdığım en yüksek öldürme sayısına sahip adamlardan biriydi - onu omuzlarına bizzat saracağından hiç şüphem yoktu.

Sonra bitmek bilmeyen sorular vardı. Her zaman, her zaman sorular.

Vahşi kedinin neden bu soruların cevaplarını kendisine borçlu olduğunu düşündüğü ise en büyük gizemdi. Sonunda, kendini yıpratığında

sessizliğe gömülmüştü, muhtemelen somurtuyordu.

Kaşlarını çatarak ona baktım. Şehrin doğusuna gitmek için yola çıkmadığımızı fark etmesi çok uzun sürmüştü. Başı öne eğildi ve bir an için panik içime çöktü. O... ölmüş müydü?

Şehir kapılarında onun gücüne ihtiyacımız vardı.

Ve... eğer kendime karşı dürüst olursam, onun öleceği düşüncesi... rahatsız ediciydi.

Bu düşünce enseme kaşındırdı. Oh, o *iyiydi*.

Bunu umursamamın tek nedeni, onu o nehrin kıyısında bıraktığım için en kötü adam olduğumu ima ederek beni sürekli dürtmesiydi.

Onu inceledim. Hayır, kollarımda uyuyakalmıştı. Ne kadar sıra dışı bir yaratıktı. Muhtemelen zalim paralı askerden alacağı intikamın gereksiz fantezileriyle kendini tüketmişti. Ne de olsa insanlar tamamen tahmin edilebilirdi. Bunu bilmek için bu kıtada yeterince zaman geçirmişt看.

Yana doğru kaymaya başladı. Attan düşmesine izin vermeyi düşündüm. Kemiklerinin sarsılması kadına iyi gelebilirdi. Kendi planlarımıza konsantre olmam gerekirken, şimdiden düşüncelerimin çoğunu kaplamaya başlamıştı. Vücudu biraz daha eğildi ve ben de iç çekerek kollarımı ona sardım. Eğer o kemikler kırılırsa, bu sadece bizi yavaşlatırdı.

Yüzünü göğsüme yasladı ve Marth atı benimkiyle aynı hizaya geldiğinde bana iri gözlü bir bakış fırlattı.

Ağzını açtı ve ben de ona uyarıcı bir bakış fırlattım. Harpy uyanıp doğrudan şehre gitmediğimizi fark etmeden önce mümkün olduğunca uzun süre değerli sessizliğin tadını çıkarmak istedim.

Bir kuş çığlık attı ve Prisca kollarımda sarsıldı.

İçimi çektim. Mükemmeldi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir an için uyku sersemliğiyle berraklaştı. O tuhaf gözler benimkilerle buluştu ve hemen kinle doldu.

Geri çekildi. "Özür dilerim." Boğazını temizledi. "Fazla uyuyamadım."

Doğrulup etrafımızdaki ormana baktı. Sonra güneşe doğru baktı. "Neden güneşe gidiyoruz?"

"Şehre gitmeden önce yapmamız gereken bir şey var."

İlginç bir tıslama sesi çıkardı. Atımın kulakları diken diken oldu. "Anlaştığımız şey bu değildi. Senin ayak işlerini yapacak vaktim yok. Şehre gitmem gerek ve-"

Ağzını kapattı. Ben sadece başımı salladım. Gerçekten planını bilmediğimizi mi sanıyordu? Tek seçeneği bir gemiye binip kaçmaktı.

"Anlaşmamızı bozuyorsun," diye hırladı.

Kimse beni bu kadın kadar sinirlendiremezdi. Onu atımdan atma dürtüsü tekrar ortaya çıktı. Rythos boğazını temizledi ve kendi atını işaret ederek sessizce onunla birlikte binmeyi teklif etti.

Onu görmezden geldim. "Anlaşmamız günde üç öğün yemek, bir at -" bineğimi işaret ettim "- ve gücüne yardımcı olacak dersler içindi. Anlaşmanın sana düşen kısmı, şehre girdiğimizde bu gücü kullanmak. Herhangi bir zaman dilimi belirtilmemiştir."

"Beni hemen bu lanet attan indir."

Ağzım seğirdi. Bu kadını öfkeli görmekten daha eğlenceli çok az şey vardı.

"Bir anlaşma yaptık. Kendi tarafını koruyacaksın."

Kollarımı iterek mücadele etti. Ağzımı kulağına bastırdım, kokusunun bu kadar ilgi çekici olmasından nefret ediyordum. "Atımı rahatsız etmeye devam edersen seni eyere bağlar ve arkamızdan yürütürüm."

"Bunu ödeyeceksin," diye tısladı.

Sadece omuz silktim. Birkaç saat boyunca keyifli bir sessizlik içinde yol aldık. Sonunda başını çevirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne yapman gerekiyor ki zaten?"

"Seni ilgilendirmez."

"Tabii ki. Bir paralı askerin paralı asker olması gerekir, değil mi?" Üst dudağı kıvrıldı ve yüzünü bir kez daha öne çevirdi.

Ellerim boynuna dolanmak ve sıkmak için kaşınıyordu. Solgun boğazı beni o kadar cezbediyordu ki ellerim dizginlerimi sıkıca kavradı.

Şimdi, atımı rahatsız eden bendim.

YEDİNCİ BÖLÜM

PRISCA

T günler uçup gitti.

Garipti, tartışmasız hayatımın en kötü durumundaydım. Fark edilsek her an ölebilirim. Ama yine de Yirmi iki kışın ardından ilk kez kendimi özgür hissettim.

Sanki ormanda koşuşturan bir köpek yavrusu gibiydim. Şehrin *ters istikametine* doğru gidiyorduk, bu beni dehşete düşüren bir gerçektir. Ama Marth böyle bir rota izlemenin yardımcı olabileceğini söylemişti. Kuzey kapılarının daha sıkı korunuyor olması muhtemeldi.

Marth'ın bana duymam gerekeni söylediğine dair bir his vardı içimde. Ama şu anda bu durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını kabullenmiştim. En azından kendime söylediğim buydu.

Paralı askerler nereye ve neden gittikleri konusunda hâlâ ağzını açmıyordu. Ama tahmin ettiğim gibi basit bir *ayak işine* gitmedikleri kesindi.

Hayır, sessiz konuşmalarından ve hepsinden -özellikle Lorian'dan- yayılan gerginlikten nereye gittikleri ve her ne yapıyorlarsa önemli olduğu anlaşıyordu. Ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ayrıca güçleri hakkında daha fazla şey öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Daha önce hiç görmediğim kadar büyüye sahip olduklarını biliyordum, ama bundan nadiren bahsediyorlardı, hatta

kendi büyüümü kullanmam için beni cesaretlendirirken. Yine de, bir gece - ateşin yanında çok fazla bira içtikten sonra-arth bana büyüü hakkında birkaç ayrıntı anlatmıştı.

Mama'nın imgelemleri her an saldırabilirken, Marth kendi imgelemlerini kontrol edebiliyor, özellikle de bir hedefin geçmişine bakabiliyordu.

Bir paralı asker için çok yararlı bir beceri.

Ona tam olarak ne kadar geçmişe bakabildiğini sormuştum ve o da omuz silkmişti. Belli ki bu bilgi bana emanet edilemezdi.

Sonra Lorian yanıma oturdu ve ben Marth'a başka bir şey sorma zahmetine girmedim.

Rythos'un sinir bozucu olabilecek kolay bir çekiciliği vardı, ama korku ve dehşet sisine sürüklendiğimde beni sürekli gülümseten oydu. Endişe içinde ne kadar kaybolmuş olursam olayım, onun geniş sırtışı bende de gülümseme isteği uyandırırđı.

Cavis sessiz bir adamdı, uzaklara dalgın dalgın bakmaya meyilliydi, muhtemelen ailesini düşünüyordu. Gerçekten canlandığı tek an karısından ve kızlarından bahsettiği zamanlardı.

Peki ya Galon? O en yaşlı olanıydı. Lorian'a son derece sadıktı ve bakışları sürekli ormanı tarayarak potansiyel tehditleri değerlendiriyordu. Dün gece gücünü açıklamıştı; suya karşı bir yakınlığı vardı. Giysilerimi kuruttuğu gün, kumaştan her bir damlayı sadece bir düşünceyle çekmişti.

Güvenliğimi onların ellerine teslim etmek zordu. Yalnız olsaydım muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum. Başka seçeneğim olmadığı için her gün onlarla birlikte at sürdüm, her gece ateşin yanında uyudum ve her fırsatta büyü çalıştım.

Şimdiye kadar bu uygulama boşa gitmişti.

Gücümün işe yaramazlığına rağmen, neredeyse... kendimden zevk alıyordum. Tabii ki hâlâ Lorian'ı bıçaklamak istiyordum; Galon her gece uyumadan önce üzerimde silah aramaya başlamıştı.

Bu adamlar güvenilmez olabilirdi ama en azından şimdilik kendim olabiliyordum. Dünyaya atılmak isteyen güç kıvılcımını saklamak zorunda değildim. Sanki bunca yıldır nefesimi tutuyormuşum da uzun bir nefes verişle yeniden özgürce nefes alabiliyormuşum gibiydi.

Uzun sürmeyecekti. Şehre varır varmaz bir kez daha saklanacaktım. Bu düşünce boğazımda sıcak bir ağrıya neden oldu. Ama şimdilik, en azından, bu sırrı taşımasaydım hayatın nasıl bir şey olacağının tadına varmıştım.

Ve bu tat çok lezzetliydi.

"Ne düşünüyorsun?" Lorian'ın sesi alçaktı, neredeyse samimiydi ve sıcak nefesi kulağımın kabuğunu okşarken bir ürpertiye zar zor bastırdım. Sertleştım ve ona ters bir bakış fırlattım.

İnatçı adam sadece kolunu belime doladı.

Düşüncelerim hâlâ bana aitti. Ve Lorian'ın bunların hiçbirine hakkı yoktu. "Sihrimi düşünüyorum."

"Güzel. Belki de yeterince düşünürsen, nasıl kullanacağını bulabilirsin. o."

Gerildim. "Öğretim yöntemleriniz arzulanan çok şey bırakıyor." "Buna alındım." Sesi eğlenceyle kıvrıldı.

"Bana bildiğim her şeyin yalan olduğunu söyledin, *nedenini* söylemeyi reddettin ve bana taş attı!"

Her alıştırma seansı o ilk günün bir tekrarı olmuştu. Ve bana cahil derken neyi kastettiğini her sorduğumda omuz silkti ve dekoratif amaçlardan daha fazla işe yaradığımda belki bana söylemeye istekli olacağını belirtti.

O kocaman omuzlarını silerken vücudu arkamda hareket etti. "Yeterince çaba göstermiyorsun."

Gücümü nasıl kullanacağımı öğrenmem *gerekiyordu*. Çünkü Lorian'ı, hazır olmadığımı düşünürse, kapıda bana güvenebileceğine karar verene kadar şehir surlarının yakınındaki ormanda kamp kuracağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Gücümü ne kadar çabuk kullanırsam, yollarımızı o kadar çabuk ayırabilirdik.

Kuzeyden serin bir esinti geliyor, beraberinde yağmur ve yeni kesilmiş çam kokusunu getiriyordu. Güneş batmıştı ve soğuk havayı ciğerlerime çekerek titredim. "Yakında bir sığınak bulmamız gerekecek."

"Gece için bir sonraki köyde duracağız."

Ağzım kurudu. Köyler, kralın muhafızlarına teslim edebilecekleri birilerini arayan insanlar demekti. En nazik hancı bile yüz altın karşılığında satın alınabilirdi.

"Bu güvenli mi?"

"Seni güvende tutacağım."

Bunu gelişigüzel söyledi ve ben gülerek başımı salladım. Elbette, güvenliğim konusunda ona *bir noktaya kadar* güveniyordum. Ama onun sözlerine körü körüne inanacağımı düşünüyorsa, çıldırmış olmalıydı.

Anında kovulmam karşısında dişlerini gıcırdattığını duyar gibiydim. Ama eğer onu unutacağımı düşündüyse, beni

ya donarak ya da yanarak ölecekti, tekrar düşünebilirdi.

Köy göründüğünde Galon'un pelerininin kapüşonunu başımın üzerine çektim. Gece çökmeye başlamıştı ve midem düzgün bir yemek düşüncesiyle uyandı. Bedenim sadece bir geceliğine bile olsa gerçek bir yatağın özlemini çekiyordu.

Rythos en yakın handa boş oda olup olmadığına bakmak için ortadan kayboldu.

Kalbim davul gibi çarpıyordu. Görüşüm daraldı. Her yüzü izledim, partimize uzun süre bakan herkese dikkatle baktım.

Yine de kimse bizi fark etmemiş gibiydi. Bakışları yanıımızdan geçip gitti ve birkaçı başıyla selam verdi. Ama kimse yetkilileri çağırmadı.

"Korkmana gerek yok."

"Korkmuyorum."

Lorian homurdandı.

"Beni koruyacak bu kadar büyük, güçlü adam varken neden korkayım ki?" Çenemi açabildiğimde mırııldandım.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Seni Hediye Töreni'nde gördüğümde köyümde yaptığın şey bu muydu?" diye sordum. "Handa mı kalıyordun?"

Sanki cevap verip vermemeyi tartışıyormuş gibi uzun bir sessizlik oldu. Sonunda başını salladı. "Rahibeniz çoğu kişiden daha fazla saçmalamakta ısrar etti."

Rythos geri döndü. Bize doğru gelirken yüzünde asık bir ifade vardı. "Sadece iki oda boş," dedi derin bir iç çekerek. "Bizim için yer yatağı olacak." Diğer adamlara eliyle işaret etti.

"Yatak için bilek güreşi yapacağız," dedi Lorian ve Rythos sadece gözlerini devirdi.

"Her birimizi alt edecekken neden zaman kaybedelim ki?"

Tam olarak neden bahsediyorlardı? "Hepimiz iki odaya dağılırsak *o kadar* da kötü olmaz herhalde."

Galon bana kaşlarını çattı. "Bizimle aynı odada uyuyamazsın."

"Neden?"

Bana zekamdan şüphe ettiğini belirten bir bakış attı.

"Yolculuğumuz boyunca her gece sizin yanınızda uyudum. Dört duvar arasına hapsolmak neden farklı olsun ki?"

Rythos başını salladı. "Şehre yakın kasabalarda böyle düşünmezler. Bir ün kazanırsın..."

Ona başımı salladım. "Ben hayatının geri kalanında kaçak olacak bir suçluyum. Böyle fikirler işe yaramaz."

Lorian, bir karar vereceği zaman yaptığı o sinir bozucu şekilde kolunu belime doladı. "Ne olursa olsun, bu dikkat çeker. Erkekler paylaşacak ve senin kendi odan olacak."

Eğer acı çekmek istiyorlarsa, ben kim oluyordum da onları durduruyordum? Ayrıca, belki biraz mahremiyet iyi bir şey olabilirdi. Paralı askerlerle çalışmanın benim için en iyisi olup olmadığını yeniden değerlendirebilirdim. Ya değilse? Bir han ayrılmak için iyi bir yerdi.

"Tamam."

"Tamam."

Han kasabanın dış mahallelerinde yer alıyordu; soyulmuş beyaz boyası ay ışığında parlıyordu. İki katlı binanın sazdan bir çatısı, yıkık dökük bir çiti ve pirinç tokmaklı kocaman bir ahşap kapısı vardı.

Kapıdan sarhoşun biri gürültülü bir şekilde gülerek çıktı ve bakışlarımı hanın yanında bulunan şaşırtıcı derecede büyük ahıra çevirdim.

İnsanlar gelip gidiyordu, seyisler gelenlerden atları alıyordu. Bir kez daha kimse bize dikkat etmedi.

Attan kaydım, yere düştüğümde dizlerim sızlıyordu. Lorian mırıldandığı birkaç kelimeyle atı seyislerden birine teslim etti ve diğerleri de aynısını yaptı. Birkaç dakika içinde hana doğru yürüyorduk.

Hanın sıcaklığı bana çarptı, sonunda o korkunç nehir yüzünden hâlâ yarı donmuş olduğuna yemin ettiğim kemiklerimi ısıttı ve göz kapaklarım hemen ağırlaştı.

Biri çığlık çığlığa bir kahkaha attı. Sıçradım, gözlerim kamaşarak etrafıma bakındım ve Lorian elini belime koydu. Atını ürküttükten hemen sonra sakinleştirdiği gibi beni de sakinleştirmeye çalıştığından şüpheleniyordum.

Kırılsam mı, eğlensem mi bilemedim.

Sol tarafımızda bir ateş kükrüyordu. Kıvılcımları ocağa sıçırıyor, alevlerin turuncu-mavi ışığı yaralı ahşap masalarda yemek yiyenlerin yüzlerinde titreyordu. Ortak salonun ortasındaki masalar birbirine o kadar yakındı ki, sanki herkes büyük bir aile gibi yemek yiyordu.

Saklandığımı düşünürsek, daha loş bir odayı ve ayrı masaları tercih ederdim.

Köşede, barmen bir kazan yahni kaynatıyordu. Kocaman tencerenin buharı bana doğru geliyor, taze pişmiş ekmek ve bir çeşit av eti kokusu taşıyordu. Midem guruldadı.

Lorian koluma girerek beni ortak salonun arka tarafına yakın bir masaya yönlendirdi ve orada sırtını duvara yaslayarak oturdu. Bu itilip kakılmaya itiraz edemeyecek kadar yorgundum ve pelerinimi başımın üzerinde tutarak onun yanındaki sandalyeye kaydım.

Adamlar birbirlerine mırıldanırken konuşmaya kulak kabarttım. Gözlerim kapanmış olmalıydı çünkü Lorian'ın dirseğinden gelen bir dürtmeyle açıldılar. Rythos bana sırtıttı. "Uykun mu geldi?"

Birisi önüme bir kase güveç ve bir fincan bira koydu. Birayı Rythos'a uzattım. Hiç tadını alamamıştım. Öte yandan şarap...

Son suyumu da içtim, odanın sıcaklığı ve yahnideki tuz susuzluğumu körüklüyordu. Derimi tekrar pelerininin içine sokarak ayağa kalktım. Lorian'ın eli hemen kolumu yakaladı, o büyüleyici hareketiyle beni tutsağı gibi hissettirmeyi asla başaramadı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Su getirmek için. Bırakın beni," diye bağırdım, aniden sinirlenmişim. Susuzluktan neredeyse çaresizdim ve yahnimi ne kadar çabuk bitirirsem yatağa o kadar çabuk girebilirdim.

Lorian kolumu bıraktı ve ben de hanı geçip barmene doğru yöneldim. Su istediğimde başıyla onayladı ve bana bir sürahi ile birkaç fincanı işaret etti. Bir fincan aldım, adamların biralarını tercih edeceğinden nispeten emindim.

Yine de, muhtemelen teklif etmeliydim. Döndüm ve dev bir sandığa çarptım.

"Şuraya bakın." Adam bana manyakça sırtıttı. Yüzünün alt yarısı, göğsüne kadar uzamasına izin verdiği koyu gri sakalıyla neredeyse tamamen kaplıydı. Elini uzatıp pelerininin kapüşonunu yüzümden itti. Bir elimde fincanım ve yorgunluktan körelmiş reflekslerimle onu durdurmak için çok yavaşım.

"Aramızda küçük bir güzel var. Nereden geldiniz hanımefendi?" Kalp atışlarımı boğazımda hissedebiliyordum. Başımda kapüşonum olmadan, Kendimi çıplak hissediyordum. Beni tanıyacak mıydı?

Sesimi sabit tutmak için zorladım. "Hiçbir yerde bilemezsin. Bırakın geçeyim."

"İşte bu hiç hoş değil. Bu pelerin iyi bir malzemedен yapılmış. Elbisenizin temizlenmeye ihtiyacı var. Yıkınması için odamın zeminine bırakırsanız çok mutlu olurum-"

"Kımıldayın," diye emretti alçak bir ses.

Sakallı adamın yanından geçip Lorian'ın durduğu yere baktım, sinirli olduğu her halinden belliydi. Gözlerimiz buluştu ve yüzüm yandı. Bir dahaki sefere ondan on adım uzaklaşmak istediğimde, muhtemelen bir zorba gibi reddedecekti.

Tüm bu adaletsizlik ellerimin öfkeyle titremesine neden oldu. Suyun bir kısmı bardağımın kenarından taşıtı ve Sakal bakışlarını kaçırdı.

"Şimdi ne yaptığını gördün mü? Küçük kuşu korkuttun."

Lorian onun bakışlarını takip etti. Sonra gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Korkmadığımı biliyordu.

"Kımılta yoksa ben seni kımıldatırım." Kelimeler düzdü ama Lorian'ın adamlarıyla antrenman yapmadan hemen önce tam olarak bu duruşu aldığını görmüştüm.

Sakal Lorian'a doğru döndü, hareketleri dengesizdi. Geri adım attım ama dirseğiyle elimdeki suyu yere düşürdü. Bardağımın yere düşmesini izledim.

Mükemmel.

"Şimdi, olay çıkarmayın." Sakal, olay çıkarma düşüncesinden hoşlandığını belli edecek bir şekilde kolunu etrafındaki insanlara doğru salladı. "Sadece yol arkadaşınıza merhaba diyordum."

Lorian onu sessizce izledi. Yüz ifadesi boştu ama o yeşil gözler buz gibi bir öfkeyle doluydu.

Cevap vermeyince, Sakal onu itmek için iki elini birden uzattı.

Lorian onun önünde duruyordu.

Ve sonra değildi.

O kadar hızlı hareket etti ki nefesim boğazımda düğümlendi. Yana doğru adım atarak metodik bir hassasiyetle saldırdı, adamın yumruğundan kaçındı ve yüzüne bir tokat attı.

Tokadın sesi handa yankılandı ve duyabildiğim tek şey tanıkların nefes alış verişiydi.

İçimi çektim. Sakallı devi tokatlamak hesaplanmış bir hareketti. Lorian onu küçük düşürmek istiyordu.

Sakal anlaşılabilir bir tehdit savurarak tekrar sallandı ama Lorian artık orada değildi, yüz ifadesi sıkılmıştı. Gözlerimi kırptım. Daha önce kimsenin böyle hareket ettiğini görmemiştim. Sanki zamanı durdurabilecek bir güce sahipti.

Sakal'a bir tokat daha attı.

"Lorian," diye homurdandım. Bu sadece daha fazla dikkat çekiyordu. Eğer durmazsa, birileri yetkilileri arayacaktı. Lorian bana baktı ve yeşil gözleri parladı. Ama ifadesindeki durgun öfkenin bir kısmı uçup gitmişti.

Sakal tökezledi. Lorian bir adım geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. Sakal'ın eli burnuna geldi; artık çarpıktı ve kanıyordu.

Lorian ikinci tokatla burnunu kırmıştı.

"Git buradan," dedi. Sesi o kadar kısıktı ki duymak için kendimi zorlamam gerekti ve sadece birkaç metre uzaktaydım.

Sakal yere tükürdü. "Fahişe," diye tısladı bana.

Ona karşı dudağımı büktüm ama ağzımı kapalı tutmayı başardım.

Lorian, Sakal'a doğru tek bir adım attı ve tökezleyerek geri döndü ve kaçtı. Elimi Lorian'ın göğsüne vurdum. "Yeter artık."

Bakışları elime kaydı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hâlâ vahşiydi. Bizi izleyen insanlara baktım ve Lorian yavaşça dönerek bakışlarını odada gezdirdi. Herkes birden bakacak başka şeyler buldu.

Gözlerim yandı.

"Yaralandın mı?" Lorian'ın sesi sertti.

Başımı salladım ve büyük bir utançla bir damla gözyaşı dökülme tehlikesi geçirdi. Burnumu çektim.

"Nedir bu?" Gözleri kısıldı. "Ona biraz daha zarar vermemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ona daha fazla zarar vermeni istemiyorum," diye tısladım, gözlerim kurumuştı. "Üzgünüm çünkü su döküldü ve o suyu ben istedim!"

Yerdeki suya ilgisiz bir bakış attı. Sonra tekrar yüzüme baktı. "Köyünden ayrıldığından beri yaşadığın onca şeyden sonra seni ağlatan şey bu mu?"

"Çok yoruldum, seni vahşi."

İç çekerek barmaidlerden birine doğru yürüdü ve barmaid ona hemen yeni bir fincan ve bir sürahi su uzattı.

Tipik.

Koltuğuma geri döndüm ve ılık yahnime yumuldum. Grup sessizdi ve ben başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

Lorian bardağı önüme koydu ve suyla doldurdu. Yudum yudum içtim. Su serindi ve kuruyan ağzımı ve boğazımı rahatlattı. Rythos ona baktı ve bakışlarını hızla yemeğine geri çevirdi.

"Hiçbir şey."

"Seni daha önce ağlarken görmemiştik, hepsi bu," dedi Marth. "Belki de kadın zamanındasındır diye merak ettik."

Hırladım ama Lorian elini koluma kenetledi ve ikimize de uyarıcı bir bakış fırlattı. "Sessiz olun."

Lorian'ın bana uzattığı fazladan ekmek parçasını alarak biraz daha yahni kaşıkladım. Neredeyse sessiz bir özür gibi hissettirdi.

Galon uzun bir sessizlikten sonra, "Sana dövüşmeyi öğretmemiz gerek," dedi. "Nasıl dövüşüleceğini biliyorum."

Sessizlik daha da koyulaştı ve kâsemden başımı kaldırıp baktım. "Siz dev kabadayılarla tanıştığımndan beri yeteneklerimin en iyisini göstermemiş olmam kendimi koruyamayacağım anlamına gelmez. Kardeşim ve arkadaşları bana dövüşmeyi öğretti."

Ve onları öyle vahşi bir özlemle özlüyordum ki, sanki biri göğsümde bir delik açmış gibi hissediyordum. Gözlerim bir kez daha acıdı.

Galon tek kaşını kaşdı. "Eminim iyi bir iş çıkarmışlardır. Ama köyünüzde eğlence için savaşmakla hayatınız için savaşmak arasında fark var. Sizi şehirde bıraktığımızda en azından hayatta kalma şansınız olduğundan emin olacağız."

Bakışlarımı bir kez daha kaldırdım. Galon sanki gerçekten umurundaymış gibi konuşuyordu. Ona çıkışmak için ağzımı açtım ama onun yerine uzun bir iç çektim. Eğer hayatta kalmama yardım etmeyi teklif ediyorsa, bu teklifini kabul ederdim.

"Bu hoşuma giderdi."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PRISCA

A Odama çıktıktan sonra, ahırdan bir at çalıp kendi başıma yola çıkmanın yararlarını düşünerek volta attım. Paralı askerlerle seyahat etmenin bazı avantajları vardı.

Avlanma ve yemek pişirme becerileri ve muhafızlardan kaçmak için en iyi rotaları biliyor gibi görünmeleri.

Ama beş erkekle seyahat eden tek bir kadının dikkat çekeceğine şüphe yoktu. Pelerininin kapüşonunu yukarı çekebilirdim ama yapımı gizleyemezdim.

Sonunda yatağıma uzandım ve yarı ölü uykusuna daldım. Ne zaman kıpırdansam, odamın dışındaki koridordan gelen yüksek sesli bir kahkaha ya da altımdaki kızgın sarhoşların sesleriyle uyansam, hemen o kadar derin bir uykuya dalıyordum ki Lorian'ın bizi şafaktan önce kaldırmamasını ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

Bir kazıma sesi duyuldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, bedenim gerildi. Bir el ağzımı kapattı. Kocaman, nasırlı bir el.

Çılgılık attım, tepindim, tekmeledim, pençeledim.

"Uh-uh," diye hırladı az önceki sakallı dev. Soğuk metal boynuma yapıştı. "Kibar ol küçük kuş, yoksa boğazını keser ve seni kendi kanında boğulmaya terk ederim."

Ciğerlerim yandı, boğazım hava almak için çığlık attı. Burnumdan derin derin emdim.

Sakal burun deliklerimi kapattı.

Çırpındım, işe yaramaz bir şekilde vurdum. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar dans ediyordu.

Elini kaldırdı. "Çok erken ölmene izin veremem."

Nefes nefese kalmıştım, tatlı, hayat veren havayı içime çekiyordum. Kol ve bacaklarım güçsüzleşmişti. Kör dehşet içimi yumrukladı. Kalbim tekledi. Bu şekilde ölemezdim. Ucuz bir handa, evimden uzakta. *Reddettim.*

"Akıllı ol," diye fısıldadı Tibris'in sesi kafamın içinde. "*Şansını bekle.*"

Elimi yastığımın altına kaydurdum ve parmaklarımı bıçağımın serin kabzasına doladım. Nefes aldım. Durdum. Bekledim.

Devin gözleri parlıyordu. Burnu kırılmış, bir gözü şişmişti. Belli ki kin tutuyordu.

Ve bunun bedelini ödeyecek olan

bendim. Bileğime bir ip doladı.

"Seni öldüreceğim ve hanın girişinde asılı bırakacağım." Sırtarak yakınımaya eğildi ve zehirli nefesi başımı döndürdü. "Bakalım erkeğin bundan hoşlanacak mı?"

Bunu görebiliyordum -Lorian ve diğerleri sabah beni arıyorlardı, sadece handa asılı cesedimi bulacaklardı. Soğuk, yapışkan korku göğsümde yuva yaptı ve orada kaldı.

Sakal beni yatağımdan bir kedi yavrusu gibi kaldırdı.

Şimdi.

Elimi yastığımın altından çıkardım ve ona doğru uzattım.

Eğilirken bile bıçak kulağına geldi. Bıçağı elimden kaptı, boğazından bir çığlık yükseldi.

Kapıma bir bakış atarak hemen sözünü kesti.

Bir saniye içinde ip boynuma dolandı ve beni bir kez daha yatağa yapıştırdı.

Vahşi bir hayvan gibi boğazımı tırmaladım, hava almak için çırpındım.

Kafamın içinde bir çığlık yükseldi. Ses tizdi. İlkel. İntikam dolu.

Altımızdaki sokakta tartışan çiftin sesini bastırdı. Üzerimdeki devin alayını bastırdı. Tek bir kelime kalana kadar korkumu ve şüphelerimi tüketti.

Dur.

Dev dondu kaldı.

Hıçkırarak elini ağzımdan çektim. Ama hala sıkışmıştım.

Kükremeler kulaklarımı doldurdu. Dev'in altında çılgınca savruluyor, var gücümle itiyordum.

Sağ bacağım serbest kaldı. Ayağımı Sakal'ın yan tarafına diktim ve havaya kaldırdım. Serbest.

Koş.

Arkana bakma.

Yataktan fırlayarak kapıya doğru koştum ve yardım için bağırdım.

Kafa derimde bir ağrı patladı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sihir, ha? Beni zengin bir adam yapacaksın, seni küçük sürtük." Elim ayağıma dolaştı, bıçağı bulmak için yeri süpürdüm.

Sakal beni saçlarımdan tutup yukarı çekti, ben de çığlık attım, kafa derim yanıyordu. Bıçağı savurdum, kesmeye başladım.

Kan fişkirirken elleri omzuna kenetlenmiş bir şekilde uludu. Onu tekrar bıçakladım ve dizlerinin üzerine düştü. Ayağımı karnına sokarak sözsüz bir çığlık attım.

Sonra odam öfkeli erkeklerle doldu.

Lorian içeri bir adım attı ve dev'i odanın diğer ucuna fırlattı. Rythos önüme geçerek manzarayı görmemi engelledi.

"Bıçağı bana ver, sevgilim."

Rythos'un yüzüne baktım. Gözleri öfkeyle parlıyordu ama ifadesi sakindi. Eli benimkinde nazikti ve yine de parmaklarımı ahşap kabzadan çözerken irkildim.

Bıçağı Galon'a verdi ve sonra bir kolunu bana doladı. Güvendeydim. Güvendeydim. Titremeye başlamıştım ve o da kolunu sıktı. "Oraya bakma. Benimle gel, Prisca."

Beni odalarına götürmesine izin verdim. Birkaç adam beni takip etti ama Galon'un Lorian'la birlikte kaldığını belli belirsiz fark ettim. Diğer konuklar koridora akın ediyordu. Kadınlardan biri gömleğimi ve üzerindeki kan lekesini gördü. Ağzı açık kaldı ve vahşi bir çığlık attı.

Rythos homurdandı ve ondan böyle bir ses duymaya alışık olmadığım için irkildim. Uzandı ve bir eliyle saçımı okşadı ama bakışları kadının üzerinde kaldı. Ağzını kapattı.

Rythos beni odalarındaki tek sandalyeye oturttu. Adamlar kısık sesle konuşurken ben duvara baktım.

"Yapma bunu." Ellerimi boğazımdan çekerken Rythos'un sesi nazikti. Sanki o ip hâlâ bana sarılıymış gibi boğazımı kaşıyordum. Yanaklarım kızardı ve derin bir nefes alarak ellerimi kucağıma koyduğu battaniyeye gömdüm.

Lorian odaya girdi. Parmak eklemleri morarmıştı ve bana baktığında yanağındaki bir kas seğirdi. "Bana neler olduğunu anlat."

Zorlukla nefes alana kadar boğazım düğümlendi. Nedense göğsümde bir utanç yumağı yanıyordu.

"Prisca." Sesi nazikti ve önümde çömeldi, yüz ifadesindeki kalan öfke de silinmişti. "Eğer bu konuda konuşamazsan..."

Beklenmedik nezaket zihnindeki sisin bir kısmını silkeledi.

"Çok derin bir uykudaydım. Uyandım ve o çoktan odama girmişti. Odama nasıl girdi?"

Sesimin bu kadar küçük çıkmasından nefret ediyordum. Lorian'ın çenesi sıkıştı. "Hancıdan bir anahtar çalmış olması muhtemel. Aptal herif ateşin yanında sarhoş bir halde yatıyor."

Başımı salladım, hâlâ bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum. Sanki her an uyanacakmışım gibi.

"Bu konuda konuşmana gerek yok," dedi Lorian.

Gözlerimiz buluştu ve sarıldı. Merhamet değil. Sempatî ve öfke vardı ama bana bir kurbanmışım gibi bakmıyordu. Bu bakış beni daha kararlı yaptı.

"Hayır. Hayır, istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Eli ağzımdaydı ve nefes alamayana kadar burun deliklerimi sıktı. Beni öldüreceğini söyledi. Sonra da beni bulabileceğin bir yere asacakmış." Mide bulantısı midemi bulandırdı ve Marth arkamda bir yerden sert bir küfür savurdu. "Dövüştük. Ben... gücümü kullandım." Son kelimeyi fısıltıyla söyledim, kapıda beni dinleyebilecek birilerinin olabileceğinin bilincindeydim. "Sadece bir saniyeliğine dondu kaldı ama bu bıçağı alıp kapıya doğru koşmam için yeterliydi. Sonra eli saçlarımdaydı ve beni geri çekti. Bıçağı fırlattım. Ve duramadım. *Duramadım.*"

Bir hayvan gibiydim. Tek bildiğim korkuydu. Korku ve hayatta kalmak için her şeyi yapacağımı bilmek.

Marth kapıyı açtı. Gittiğini fark etmemiştim. Tekrar odaya girdi ve bana bir fincan çay uzattı.

Bir yudum aldım. Nane. Koku beni hem sakinleştirdi hem de kafamı boşalttı. "Teşekkür ederim."

"Her şeyi doğru yaptın." Galon'un sesi sertti ve Lorian'ın yanına çömeldi.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim. "Yetkililer çağrılmıştır herhalde?"

Lorian ilgisiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Cinayete teşebbüs eden biri, ufak tefek bir kadın tarafından yere serildi. Bu handaki herkes onun sendeleyerek uzaklaşmasını izledi. Bu gece kimse yetkilileri çağırmayacak."

Küçük kadın kısmını görmezden geldim. "Emin misin?"

"Hancı çok sarhoş ve tüm konuklar Rythos'un bakışlarıyla uygun bir şekilde korkutuldu."

Rythos homurdandı. Adamlar arasındaki nazik şakalaşma beni çaydan daha çok rahatlattı. Göğsümdeki gerginliğin bir kısmı akıp gitmeye başladı.

"Bu gece burada uyuyacaksın." Lorian ayağa kalktı. "Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Küçük odanın etrafına, neredeyse her santimini kaplayan yatak örtülerine baktım. Her ne kadar kendi odama dönme düşüncesi midemi bulandırsa da, bu odada tam olarak *nerede* uyuyabileceğimi göremiyordum.

"Uh..."

"Yatağa gir. Al." Boş çay fincanımı aldı ve bana temiz bir gömlek uzattı. Kendime baktım, Rythos'un gömleğindeki kan sıçramasından aniden tiksindim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım Rythos'a. "Boş ver onu."

Marth bir adım öne çıktı, bana nemli bir bez uzatırken aniden garip görünüyordu. "Yüzün için."

Alt dudağım titredi. Bu sert yüzlü, sert paralı askerler grubunun ana kuzusu eğilimleri olduğunu kim bilebilirdi?

Bezi aldım ve yüzümden bulaşan pas rengindeki kalıntıları görmezden gelerek cildimi sildim.

Ben gömleğimi değiştirirken adamların hepsi kibarca arkalarını döndü. Yatağa tırmandım ve etrafım paralı askerlerle çevrili olmasına rağmen kendimi garip bir şekilde güvende hissettim.

Bir şekilde Lorian için yerde yer buldular ve birkaç dakika içinde lamba söndü.

Uyuyamadan tavana baktım. Gözlerimi her kapattığımda, nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve elini ağzımın üzerinde hissediyordum.

parmaklarım burun deliklerimi kapattı. Boynumdaki ipi hissettim, boyun eğmez ve sertti.

Gözlerim yandı. Yüzümden aşağı sessizce yuvarlanan gözyaşlarına teslim oldum. Ve ağladım. Sanki kendime yas tutma izni verdiğimde, kendimle görmezden gelmek için çok uğraştığım gerçeklik arasına ördüğüm taş duvarı çatlatmıştım.

Gözyaşlarım yastığıma damladı. Bir daha asla göremeyeceğim köyüm için. Ya ölmüş ya da canını kurtarmak için kaçan Tibris için. Ve bu dünyadan gitmiş olan annem için. Onu düşünmemek için kendimi zorladım. Beni kaçırıp sonra da hayatım boyunca bana yalan söylediği gerçeğine odaklanmaya çalıştım. Ama...

O da bana değer verirdi. Beni seviyordu. O kadarını biliyordum. Çocukken sihrimi saklı tutmam için elinden geleni yapmıştı; beni güvende tutmak için sürekli köylere taşınıyordu.

Ve eğer rahibeler haklıysa, annem şimdi Hubur'un sularında tekrar tekrar boğuluyordu. Çünkü kralın muhafızlarından saklanmama yardım etmişti. Çünkü beni korumuştı.

Ölmesinin sebebi *bendim*.

Ve hayatımın geri kalanında bu bilgiyle yaşamak zorunda kalacaktım.

Yüzü gözlerimin önünde parladı ve omuzlarım bastırılmış hıçkırıklarla sarsıldı.

Ailem için tek yaptığım zehirdi.

Karanlığın içinden sıcak bir el çıktı ve sarsılarak dışarı fırladım. "Yarın formun üzerinde çalışacağız," dedi Lorian.

"Ne yapıyorsun?"

"Burnunu çektiğin için uyuyamıyorum. Kenara çekil."

Otomatik olarak hareket ettim. Yatağa oturduğunda donup kaldım.

"Bunu kafanda kurduğunu tahmin etmiştim," dedi huysuzca, bir yastık kaparak. "Uyu, vahşi kadın. Seni güvende tutacağım."

Nefesim tekrar kesildi, bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı. Yanına uzandım, tavanı inceliyordum. Neredeyse anında uykuya daldı, yumuşak nefesleri beni sakinleştiriyordu. Odanın öbür ucunda Marth horlamaya başladı, sesi alçak bir gümbürtüydü. Gözlerimi kapadım, başka biri benim için gelirse bu adamların beni güvende tutacağına inandım. En azından bu gece için.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PRISCA

I Hanın ortak salonunda durmuş, sanki eninde sonunda önümdeki sahne değişecekmiş gibi tekrar tekrar göz kırpyordum.

Beni öldürmeye çalışan sakallı dev şu anda asılı duruyordu. bir kancadan. Ölmüş. Kanca hanın tavanına, ateşin yanına takılmıştı. Dişleri kırılmıştı ve aralarına bir anahtar sokulmuştu, alçak ışıktaki parlıyordu.

Avcının çantasındaki tüm paraya bahse girerim ki odamın anahtarıydı.

Hancı cesetten birkaç metre uzakta donmuş bir halde duruyordu, yüzü o kadar solgundu ki hâlâ ayakta olması etkileyiciydi.

Sakal'ın ölümü kolay olmamıştı. Boynunun etrafındaki deri benekli ve çürüktü, boynunda açtığım kesiği vurguluyordu. Ama onu öldüren bu değildi.

Hayır, bu muhtemelen ellerinin artık vücuduna bağlı olmadığı gerçeği idi.

Lorian'ın onu tam olarak ne zaman öldürdüğünden emin değildim - bunu yapması için diğerlerinden birini göndermek yerine kendisi yapmış olabilirdi - ama ya

Dün gece ben uyuduktan hemen sonra icabına bakmış ya da sabahın köründe onu avlamış.

Zemin sanki altımdan kayıyormuş gibi hissediyordum. Midem bulanıyordu ve ağzım kemik kuruluşuna dönmüştü.

"Bu gereksizdi," diye çıkmayı başardım.

Yanımdaki Lorian kaskatı kesildi. Ona baktım. Hancıyı izliyordu, bakışları hâlâ intikam duygusuyla doluydu.

İçimden bir ses adamın bir daha yedek anahtarlarını almadan sarhoş olup sızmayacağını söylüyordu.

"Bu tamamen gerekliydi."

Bazen Lorian'a baktığımda onu tanıyamıyordum. Rüyalarımındaki adam doygun bir kaplan gibi cana yakındı. İlk tanıştığım Lorian ise durgun bir eğlence ve can sıkıntısı içindeydi. *Bu* Lorian kötü ve vahşi görünüyordu, gözleri garip, vahşi bir ışıkla parlıyordu.

Bana baktı ve ben ürperdim.

Yüzümde her ne gördüyse o ışık gözlerini terk etti. "Biz gidiyoruz. Şimdi." Döndü ve sinsice kapıdan çıktı.

Güzel. Biri yetkilileri aramaya karar vermeden önce gitmemiz gerekiyordu.

Cesedin etrafında bir kalabalık toplanmıştı ve birçoğu bize doğru dehşet dolu bakışlar fırlatıyordu. Bu dikkat çekecekti. *Tehlikeli* türden bir dikkat.

Bu düşünce öfkemi tırmaladı ve Lorian'ın peşinden yürüdüm. Diğerleri çoktan atları eyerlemiş ve bekliyorlardı. Lorian belime uzandığında gerildim ve çenesindeki o kas yine kasıldı. "Sana zarar vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır."

Yüz ifadesi sertleşti. Ve sonra eyere bindim. Dizginlere uzanırken bana dokunmamaya dikkat ediyordu.

Rythos, "Sana pazardan birkaç elbise, bir tunik ve birkaç pantolon aldık," dedi. "Çizmeler biraz büyük olabilir ama şu anda giydiklerinden daha iyi olacaklar."

Gözlerim acıdı. Giyecek bir şeyler bulabileceğimi ummaya cesaret edememiştim. "Çok nazıksınız. Teşekkür ederim."

Lorian kulağıma, "Anlaşmamıza kıyafetler de dahildi," diye homurdandı. Onu görmezden geldim.

Hepimizin uykusu azalmıştı ve Lorian günün geri kalanı için özellikle karanlık bir ruh hali içindeydi. Gromalian sınırına yaklaşıyorduk ve eğer

Gecikme olmazsa, Lorian'ın ihtiyacı olan görevi yarın sabaha kadar tamamlardık.

Yakında şehirde ve güneye giden bir gemide olacaktım. Sınırın kendisi bu kadar sıkı korunmasaydı, Gromalia'ya kara yoluyla gidebilirdim. Ama kral sınırın kendi tarafında çok sayıda kontrol noktası kurmuş, yozlaşmışların kaçamayacağını garanti altına almıştı. Bir gemi daha güvenliydi ve beni daha güneye götürebilirdi.

Yeni bir yere başladığımda hayatımın nasıl olacağını hiç düşünmemiştim. Doğrusu, düşünmek de istemiyordum. Ama şehre varır varmaz Vicer'i bulacaktım. Tibris'e bizim kodumuzla bir mesaj gönderebilirdi. Bu tür mesajları gönderebileceğimiz pek çok yer vardı. Eminim Tibris bunlardan birinde bekliyordur.

Bazen uyandığımda evde olmadığımı, Tibris'in yan odada horladığını ve annemin yatağında güvende olduğunu fark ettiğimde, bu kederin beni boğup boğmayacağını merak ediyordum.

Atları sulamak için durduk ve Lorian Cavis'i casusları, düşmanları ya da her neyi gözlüyorlarsa onu bulması için gönderdi.

Lorian inmeme yardım edemeden attan atladım. Bütün gün neredeyse kinle titreşmişti ve ikimiz de birbirimize tek kelime etmemiştik.

Şimdi, vücuduyla atı arasında sıkışıp kalana kadar yakınıma eğildi.

"Dün gece, son birkaç gün içinde kestiğin ikinci boğazdı, tatlım. O köprüden aşağı ittiğin muhafızdan bahsetmiyorum bile." Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim ve o bana mizahsız bir gülümseme verdi. "Hepimiz arasında son zamanlarda en canı olan *sensin*. Belki de bizi vahşiler olarak yargılamadan önce iki kez düşünmelisin."

Bakışlarım Marth'ınkileri buldu. Omuz silkti ama yüzü yavaş yavaş kızarmaya başlamıştı. Elbette o gücüyle bakacaktı. Muhtemelen Lorian'ın emriyle. İhanet içimi burktu ve bir an için ellerim titredi.

Ama Lorian haklıydı. Sakallı devin ölümüne nasıl katkıda bulunduğumu saymazsak, köyümden ayrıldığımdan beri iki adam daha öldürmüştüm. Hatta avcıdan çaldığım bıçağı sakallı devı bıçaklamak için bile kullanmıştım.

Lorian beni izledi. Gözleri kısıldı ve alçak sesle küfrederek arkasını dönüp uzaklaştı.

Ayaklarım uyuşmuştu ve nehre doğru ilerlerken tökezledim. Yarı çürümüş bir kütük sudan birkaç adım ötede duruyordu ve boğazımı ovuşturarak üzerine oturdum.

Bu sabah aynada ip yanığına bakmıştım. Gerçek şu ki, anlamadığım güç ve beklediğimden daha nazik davranan paralı askerler olmasaydı, bu sabah o handa asılı olan *ben olacaktım*.

Omzumun üzerinden bir dal kırıldı. Ani sesle sıçradım ama suya bakmaya devam ettim. "Yalnız kalmak istiyorum."

Tabii ki dev canavar beni görmezden geldi. Lorian yanımdaki devrilmiş ağaç gövdesine oturdu.

Eğer o gitmeyi reddederse, o zaman *ben* giderdim. Bileğimden yakalayıp beni tekrar aşağı çekmeden önce ayağa kalkmayı başardım.

Ondan *nefret ediyordum*.

Öfkemi çiğnememe izin verdi. İkimiz de suyu izledik. "O adam ölmeyi hak etti," dedi.

Ona baktım. Çenesi gerilmiş, kaşları çatılmıştı. Tepkimi gerçekten anlamamıştı. Aksine, benden dolayı şaşkın görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Bir sabah, Herica'nın kedisi ağzında ölü bir sıçanla fırına girmişti. Fareyi yere atmış, Herica'ya "Bir şey değil" der gibi bakmıştı.

Herica çılgın atmış, kediyi süpürgeyle kovalamış ve fareyi fırının arkasına gömmüştü, yanakları utanç ve öfkeyle yanıyordu.

Kedi haftalarca uzakta kalmıştı, ta ki Herica gözyaşlarına boğulup geri dönmesini dileyene kadar.

Lorian bazen insanlığını unutmuş gibi davranıyordu. Silahsız bir kadını ölüme terk etmek buna iyi bir örnekti. Ölüm kalım kararlarını o kadar kolay verirdi ki, her zaman mantıklı bir yerden, tamamlamak için para aldığı görevde ona yardımcı olup olmayacağına bağlı olarak verirdi.

Yine de, Sakal'ı öldürmesi için görebildiğim tek neden -özellikle de bu kadar şiddetli bir şekilde- mantıktan kaynaklanmıyordu. Hayır, onu harekete geçiren şey öfkeydi.

Paralı asker olarak gördüğü şeyleri hayal bile edemezdim. *Yaptığı* şeyleri. Belki de bana zarar veren adamı öldürmek onun zihninde neredeyse bir hediye gibiydi.

"Bunu yüzüne vurmamalıydım," dedi sonunda.

Neden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı.

Midemde bir delik açıldı. "Neden olmasın? İki adam öldürdüm. Vahşice." Köprüdeki muhafızın da benim gibi kurtarılmış olmasını ne kadar ummuş olsam da, dondurucu nehirden sağ çıkması pek mümkün değildi.

Çenesini ovuşturdu. Eli kirli sakalına sürtünürken sert bir ses çıkardı. "Çünkü sen hayatta kalan birisin. Hayatın buna bağılıymış gibi sana savaşmanı söylemem ve savaştığında da bunun için seni sözlü olarak hırpalamam adil değil."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "Yüzlerini görüyorum. Her gece uyumaya çalıştığım da. Rüyalardan uyanıyorum-"

Bu kadarı yeter. Bu kadarı yeterliydi.

Lorian yüzünü bana dönene kadar döndü. Bakışlarımı nehirde tuttum.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek," dedi. "İlk birkaç kez öldürdüğünüzde, suçluluk duygusu sizi tüketir. Cinayet haklı olsa bile."

"Peki sonra ne olacak?" Fısıldadım.

Yüz ifadesi soğuklaştı. "Ve sonra buna karşı hissizleşirsin. Bu hayvani bir içgüdü. Ya onlar ölür ya da sen ölersün."

"Kolay olmasını istemiyorum. Bir canavara dönüşmek istemiyorum."

Senin gibi.

Ben söylemedim. Düşünmedim bile. Ama Lorian'ın kaskatı kesilmesinden anladığı buydu.

Hareket etti. Dönüp elini tuttum. Onu çekebileceğime dair bir umudum yoktu. ama o kıpırdamadı.

"Teşekkür ederim. Bana öğrettiğin için. Hayatta kalmak istiyorum... Hayatta kalmalıyım. Kardeşim için."

Hepimiz birbirimize sahiptik. Benim sayemde Tibris annesini kaybetmişti. Onu tekrar bulmak için savaşacaktım. Beni affetmese bile.

Lorian yüzümü inceledi. "Başkası için hayatta kalma. Kendin için hayatta kal. Hayatta kal çünkü hayatta kalmama düşüncesi, sana zarar verecek olanların kazanmasına izin verme düşüncesi o kadar iğrenç ki buna dayanamıyorsun. Hayatta kal çünkü hayatta kalmayı *hak ediyorsun*."

Bunu düşündüm. Uzun bir süre sonra başımı salladım. Başını eğdi.

"Yeni bir ders zamanı." "Hiç sanmıyorum."

"Biliyorum. Ve ben senden daha büyüğüm."

Ayağa kalkarak, tam kişisel alanına girene kadar yaklaştım. "Galon beni kurtardığından beri iki adam öldürdüm, hatırladın mı? Sadece sana bakıyorum.

beni katil yapar. Bu yüzden beni üçüncüyü denemek zorunda bırakmayın."

Gözleri az önce dudaklarıma mı düşmüştü? Geri adım atarken bile farkındalık içime işledi. Kocaman eli üst koluma dolandı.

"Küçük ölüm tehditlerin ne kadar şirin olursa olsun, şu anda onları desteklemenin hiçbir yolu yok. Senden korkmamı mı istiyorsun? Beni olduğum yerde nasıl donduracağını öğren. Çünkü beni alt etmek için tek şansın bu. Ve bunu ikimiz de biliyoruz."

O haklıydı. Bu kabullenmemi kolaylaştırmadı.

Lorian başını eğdiğinde yeşil gözleri parlıyordu. Siyah saçlarından bir tutam alnına düştü ve çılgınca bir an için elimi yumruk yapmak zorunda kaldım, böylece onu geri taramak gibi aptalca bir şey yapmayacaktım.

Böyle bir şeye kalkışsaydım muhtemelen elimi bileğimden koparırdı.

Kara kaşlarından biri çatıldı. "Ne düşünüyorsun?"

"Benim gücüm."

Bakışları niyete dönüştü. Ama yalan söylediğimi biliyorsa bile bunu görmezden gelmeyi tercih etti. "Dün gece gücünü kullandın. Hayatını kurtardı. Ama buna güvenemeyiz.

Şehre vardığımızda içgüdüleriniz o güce ulaşacak."

Bakışlarını boğazıma indirdi ve ifadesi sertleşti. Sonra yüzü karardı. Bu ifadesiz maske benim için daha önce hiç iyi olmamıştı.

"Zihninizi o adamın sizi öldüreceğini anladığınız ana geri götürün."

Ben istemedim. Ama denedim.

Lorian yumuşak bir sesle, "Gözlerini kapat," dedi.

Açıklık çok sessizdi. Rythos ve diğerlerinin odaklanabilmem için bir süreliğine ortadan kaybolduklarını hissediyordum. Lorian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Beklentisini hissedebiliyordum.

"Hatırlamıyorsun," diye mırıldandı Lorian.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ben bakmazken bir adım daha yaklaşmıştı. Tuhaf bir beklenti tenimi ısıttı ve karnımı sıktı.

"Kapatın onları," dedi.

Açıklayamadığım nedenlerden dolayı gergin ve sinirli bir şekilde nefesimi içime çektim. Ama gözlerimi tekrar kapattım ve kendimi sakallı adamı ve elindeki ipi düşünmeye zorladım.

"Güzel," dedi Lorian ben ürperdiğimde. "Şimdi bu görüntüyü aklında tut."

Gözlerimi açtığımda küçük bir taşın bana doğru uçtuğunu gördüm. Piç kurusu yine birkaç adım geri çekilmişti.

"Buna geri mi döndük?"

"Gücünüzü kullanmak için korku hissetmeniz gerekir. Sizi öldürmeye çalışan adamı gözünüzde canlandırın."

Denedim ama Lorian niyetli ifadesi ve aptal taşlarıyla dikkatimi çok dağıtıyordu. Sakallı adamı düşündüğüm çoğu zaman zihnim bana onu en son gördüğüm halini gösteriyordu; o hanın çatısında asılı duruyordu, vücudunda tarif edilemez bir hasar vardı ve kullandığı anahtar kırık dişlerinin arasına sıkışmıştı.

"Denemiyorsun," dedi hafifçe.

"Öyleyim." Sakallı adamın daha önce ortaya koyduğu her türlü tehdidi ortadan kaldırması benim suçum değildi.

Lorian'ın ifadesi daha da soğuklaştı. Uzaktan. Nehrin yanında yatıp su öksürdüğümde bana baktığı gibi bakıyordu. O ifade bana beni bir insan olarak görmediğini söylüyordu. Ben sadece ele alınması gereken bir problemdim.

O zamanlar Lorian beni geride bırakmıştı. Şimdi bunu yapmayacağını biliyordum. Ne de olsa bana ihtiyacı vardı. Her nasılsa, bu bilgi durumu daha da kötüleştirdi.

"Bunu yapmak istememiştim," dedi Sakal'ın ipini paltosunun cebinden çıkarırken.

Görüşümün kenarlarında siyah noktalar dans ediyor ve kalp atışlarım kulaklarımda çarpıyordu. Tek hissedebildiğim boynumdaki sert ipti. Tek görebildiğim, beni nasıl asacağını anlatırken Sakal'ın yüzündeki iğrenç sırıtmaydı.

Lorian bir adım daha yaklaştı ve ben de avlanmış bir hayvan gibi tepki vererek bir adım soluma sıçradım. Ellerim titredi ve onları savunmak için önümde tuttum. Faydasızca.

O kadar *büyük* ki.

Boğazım daraldı ve bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum.

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bana gücünü kullanabildiğini göster, vahşi kedi." Eğildi ve bir taş daha fırlattı. Kalçamdan sekti. İpi havaya kaldırdı.

Ağzım kurudu. Bir adım geri gittim,

Kayalık zeminde tökezleyerek.

Belli ki yanılmışız. Terör gücümü kullanmama yardım etmedi.

O l s a y d ı, o taş havada donmuş bir şekilde asılı dururdu.

Lorian beni takip etti.

"Daha fazla yaklaşma," diye tısladım.

İfadesindeki tüm hayat kaybolmuştu. İnsan dışı görünüyordu, gözleri kadim bir bilgiyle parlıyordu.

Gözlerimi kırptım ve o yine Lorian'dı, kaşları çatılmıştı. Ama bir adım daha attı. Bedenimi döndürerek koşmaya hazırlandım.

Çok hızlı hareket ediyordu. Çığlık atarak açıklığa doğru döndüm.

Rythos ve Marth solumda belirdi, elleri silahlarının üzerindeydi.

Lorian'ın eli tuniğimin arkasını kavradı ve ip omzuma sürtündü.

Çılgına döndüm. Köşeye sıkışmış bir kedi gibi tıslayarak, pençeleyerek ve uluyarak savaştım.

Lorian, "Gücünü kullan," diye homurdandı ama yapamadım. Dehşetten başka bir şey değildim. Dehşet ve ihanet.

"Prisca." Lorian'ın sesi karanlık bir uyarıydı. Tunığimin yakasıyla kendimi boğuyordum. Belli belirsiz, onun hareket etmediğini fark ettim ama ben de yerimde sabitlenmişim, ayaklarım toprak ve taşları tekmeliyordu.

Boğazımın kenarındaki ipin hissi her şeyi bitirdi.

İçimde bir çukur açıldı. Sonsuz bir öfke ve buz gibi bir intikamla dolu bir çukur. Bir çığlık boğazımı yaktı ve karnımın derinliklerinde bir şey öfkesini kükredi.

Rythos bize doğru koşuyordu, ağzı açık bir şekilde Lorian'a bağıyordu.

Çaresizce, hıçkırarak çektim. Dünya dondu.

Rythos adımlarının ortasında durakladı.

Bu adamlardan kilometrelerce uzaklaşana kadar zamanın durmasına izin vermeyecektim. Atlarından birine binip birkaç köy öteye gidene kadar.

Dehşetim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde öfkeyle birleşmişti ve gücümün içimde sarmalandığını hissedebiliyordum. Bu sefer, bu duyguyu ezberlemiştim.

Kendimi Lorian'ın elinden kurtardım. Tunığim yırtıldı ama ipi elinden çekip nehre atmaya başlamıştım bile. Sonra ayağımı geri çektim ve tüm gücümle bacaklarının arasına vurdum.

Gücüm elimden kayıp gittiğinde koşuyordum.

Rythos hâlâ donmuştu. Ama Lorian'ın acımasız küfürleri artık o tekmeyle hissettiğini söylüyordu. Karanlık memnuniyet, acımasız bir kararlılıkla boğuşuyordu.

Birden Rythos hareket etti ve durduğunda gözleri kocaman açılmıştı. Ona sanki birinden diğerine yer değiştirmişim gibi gelmiş olmalıydı.

an ve sonraki.

"Onu benden uzak tut," diye boğuldum. "Ben gidiyorum."

Rythos yanımdan geçip gitti ve yüz ifadesi asıklaştı. Her nedense Lorian gücümden Rythos'tan daha önce kurtulmuştu. Ama nasıl? Omzumun üzerinden baktığımda Lorian'ın neredeyse ikiye ayrılmış olduğunu gördüm, muhtemelen daha küçük bir adamı dizlerinin üzerine çöktürecek bir acıyla nefes alıyordu.

Onu daha sert tekmelemeliydim.

Pelerinimi kaptığım gibi botlarıma uzandım ve devrilmiş bir kütüğün üzerine oturup onları giydim. Marth açıklıkta geziniyordu. "Gitmeye çalışırsan seni geri sürükler. Bir pazarlık yaptınız."

"Pazarlığını sikeyim."

Marth bana sırtıttı. Botumu ona fırlatmayı düşündüm. Sanki aklımı okuyormuş gibi sırtışı genişledi.

"Ona bu zevki tattırmayın," diye öğüt verdi. "Lorian anlaşmalarını ciddiye alır." Marth omzumun üzerinden baktı, ben de döndüm ve bakışlarım Lorian'inkilerle buluştu.

Kötücül bir şey bana baktı. Ama onun yerini donuk bir gurur aldı ve zamanı geri döndürüp onu çok daha fazla incitebilmeyi diledim.

LORIAN

Kadınları korkutmaktan *hoşlandığımdan* değil. Ama genellikle bir kadını yatıştırmak aklıma gelmezdi. Özellikle de onu korkutan ben olduktan sonra.

Bilinmeyen bir nedenle, Prisca'nın gözleri dehşetle parladığında suçluluk hissetmişim.

"Bence o da benimle gelmeli," diye mırıldandı Rythos. İkimiz de Prisca'yı su kabını doldururken izliyorduk, ben yokmuşum gibi davranırken ağzı sıkıydı.

"Haddini aşıyorsun."

"Az önce onu korkuttun."

"Onu becermek mi istiyorsun? Olur. Ama ona nasıl hayatta kalacağını öğreten benim. Bunu sakın unutma."

Derimin altında bir kaşıntı varmış ve ne kadar kaşırsam kaşıyayım geçmeyecekmiş gibi hissederek oradan uzaklaştım.

Galon'a "Gidiyoruz," dedim. Sadece başını salladı. Gözlerimi ona diktim. "Söyleyecek bir şeyin mi var?"

Bir omzunu silkti. "Bu konuda dikkatli olmalısın. Öfke, intikama dönüşmeden önce yıllarca kaynayabilir. Senin de bildiğin gibi. Zamanı kontrol ettiği o anda seni öldürebilirdi."

Bundan dolayı kendimi tehdit altında hissetmeliydim. Ama nedense tek hissettiğim garip bir gurur duygusuydu.

Eyerlere bindik. Prisca Rythos'la birlikte bindi, böylece eyerde rahatsız edici bir şekilde kaydığı her seferinde bana sürtünmekte ısrar eden kıvrımlı kışına değil, yaklaşan toplantıma odaklanmama izin verdi.

O kıvrımlı popoyu *özlediğim* gerçeği ruh halimi daha da kararttı.

Vücudum vahşi kediye saplanıp kaldıysa, bir sevgili edinmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Görevimizi bitirir bitirmez istekli bir kadın bulacak ve bu ihtiyaçtan kurtulacaktım.

Zaman akıp gidiyordu. Ben etrafımızdaki ormana odaklanırken hepimiz sessizdik -Prisca kaşlarını çatarak uzaklara bakıyordu-. Gromalian sınırına bu kadar yakın olmak haydutların bölgesiydi. Daha fazla yaklaşmamaya dikkat etmeliydik yoksa Sabium'un kontrol noktalarıyla karşılaşabilirdik.

Sonunda ormanın kenarına geldik. Hava burada daha taze görünüyordu, ya da belki de bu sadece benim beklentimin duyularımı keskinleştirmesiydi.

Çalılıklar önümüzde uzanıyordu, çoğu yoğun bir sisle gizlenmişti, sis batan güneşin ışınlarıyla altın rengine bürünmüştü. Bize doğru esen rüzgâr toprak ve kır çiçeklerinin kokusunu taşıyordu.

"Bu gece burada kalacağız." Attan kayarak indim. Prisca yanımda Rythos'un atından atladı ve ayakları yere çarptığında yüzündeki acı sesini yakaladım.

Ellerimin üzerinde olmasını istemiyorsa, sonuçlarına katlanabilirdi.

Ona kaşlarımı çattım, karşılığında bana gönderdiği kötücül bakışı görmezden geldim. Ve Cavis'in bize kafasını sallamasını. Herkesin tepkisine bakılırsa, sanki gerçekten de ipi boynuna dolamış ve onu asmıştım.

Ona sihriyle yardım etmenin bedelini ödemiştim. Hayalarım hâlâ o kadar ağrıyordu ki her hareketimde dişlerimi gıcırdatıyordum. "Hazır olduğunda dersim için bana teşekkür edebilirsin," dedim.

Prisca elini Marth'ı güldüren müstehcen bir hareketle kaldırdı. Bana baktığı zamanki o temkinlilik... derslerimizi çok daha zorlaştıracaktı. Yoğun stres altında ne başarmış olursa olsun baskıya rağmen gücünü hala güvenilir bir şekilde kullanamıyordu.

Onun gücüne sahip birini bulmak büyük bir nimetti. Tanrıların dünyamızda bir payı olduğuna inanan biri için Galon'un hayatını kurtarmış olmasını onlara bağlamak kolay olurdu. Onun gücü bize, elimden kaçırmak istemediğim eşsiz bir fırsat sunmuştu.

Bu planın ötesinde basit bir gerçek vardı: Prisca'nın bu dünyada bir kurban olması düşüncesi tahammül edilemezdi. Özellikle de bir daha asla kurban olmama potansiyelini taşıdığı düşünöldüğünde.

Rythos ateş yakmak için işe koyuldu. Bana gönderdiği bakışa bakılırsa, etim bu gece siyah olacaktı. Prisca onun yanında oturmuş sessizce mırıldanıyordu ve ben de atımı almaya çalışan Marth'a başımı salladım.

"Ben yaparım."

Prisca ve Rythos'un ateşin başında fışıldaşmalarını duymazdan gelerek atları beslemekle meşguldüm.

Sonunda Galon ve Cavis yakaladıkları tavşanlarla geri döndüler. Yapacak bir şey kalmadığı için Marth'ın ateşe yaklaştırdığı devrilmiş kütüklerden birinin üzerine oturdum ve bilemek için bıçağımyı çıkardım.

"Senin büyüy ne, Rythos?" Prisca birkaç dakika sonra sordu.

Rythos tereddüt etti ve ben de saldırdım. "Bilmiyor muydun, vahşi kedi? Rythos'un senin onu *sevmeni* sağlayacak gücü var."

Prisca ona suçlayıcı bir bakış fırlatırken Rythos'un gözlerinde incinmiş olabilecek bir şeyler parladı. "Sen- Ben-"

"Hayır," diye hırladı. "Gücümü senin üzerinde hiç kullanmadım."

Prisca'nın yüzünde şüphe belirdi. Garip bir şekilde, aralarındaki uçurumun genişlemesi ruh halimi daha parlak hale getirmedi.

Tanrım, piçin tekiydim. Marth'ın bana attığı kısık gözlü bakışa bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu. Rythos'un gülümsemesinin solması pek sık görölen bir şey değildi ama ben bunu başarmıştım.

Artık herkes benim kadar mutsuzdu.

Prisca bana baktı. Sonra Rythos'un eline uzandı. Teni onunkinin yanında çok solgundu. Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı.

"Sorun değil," dedi ona, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. "Sana inanıyorum." Ona gülümsedi. Elim bilediğim bıçağın etrafında sıkılaştı. "Sihrin nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Gecenin geri kalanı Rythos'un beni bile etkileyen bir şekilde gerçekleri karıştırmasıyla geçti. Bir noktada gözlerimiz buluştu ve ifadesi meydan okuyan bir hal aldı.

Sadece bir kaşımı kaldırdım. Marth beni dürttü, Cavis ise muhtemelen mükemmel ailesi hakkında düşüncelere dalmış bir şekilde tüm alt akımları görmezden geldi. Galon yüzünde şaşkın bir ifadeyle hepimizi izledi. Onu suçlayamazdım. Bir kadınla seyahat etmek her şeyi değiştirmişti. Ve daha iyisi için değil.

Sonunda battaniyelerimizin altına girdik. Prisca ateşe yakındı ve ben de onu rahatsız edeceğini umarak kendimi onun yanına yerleştirdim. Yuvarlanmadan önce bana attığı sert bakıştan anladığım kadarıyla öyle de oldu.

Elimde değildi. Uykuya dalarken onu izledim. Tam benim gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı ki, nefes nefese sarsılarak uyandı. Suçluluk duygusu olabilecek bir şey içimi sıktı. Rüyasında o iple onu kovaladığımı mı görüyordu? Bir an için onu kendime çekmek için garip bir istek duydum. Yatıştırmak için.

Yüzüme doğru döndü, muhtemelen gözlerimi üzerinde hissediyordu. Uyuyormuş gibi yapma zahmetine girmedim. Gözleri şakağımdaki mavi lekeye kaydı ve orada kaldı.

"Kabus mu?" Fısıldadım. Diğerleri uyurken ateşin başında onunla konuşmak garip bir şekilde samimiydi.

Ürperdi ve bir an için titremesi durana kadar neredeyse onu kendime çekecektim.

Ama çoktan gözlerini kırpmaya başlamıştı, uykuyla savaşıyormuş gibi uzun, yavaş göz kırpışları. Gözleri son kez kapandığında, yalnızlığın beni canlı canlı yiyip bitirip bitirmeyeceğini merak ettim.

Sonra konuştu. "Eskiden *seni* rüyalarımda görürdüm," diye mırıldandı. "Şimdi tek gördüğüm öldürdüğüm adamlar."

Sertleştim. "Ne?"

Ama o çoktan uyumuştı.

PRISCA

Daha önce evimden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Tabii ki şehre varır varmaz ve bir gemiye biner binmez bu durum değişecekti. Ama şimdilik, başımı bir o yana bir bu yana çevirirken Marth'ın alaylarını görmezden gelerek her şeyi içime çektim.

Orman yerini sarı ve yeşil çalılara, kahverengi çimenlere ve gökyüzüne doğru uzanan uzun, ince ağaçlara bırakmıştı. Burası çok... açıktı.

Ve izleniyorduk.

Zihnim bana kralın muhafızlarının etrafımızı sardığı, saldırıya hazır bir şekilde bekledikleri görüntülerini sunmaya devam etti.

Gözlerin üzerimizde olduğunu hisseden tek kişi ben değildim. Paralı askerler gerginleşmişti, sessizleşmişlerdi, sadece gerektiğinde konuşuyorlardı. Ben çenemi kapalı tuttum, elim ara sıra avcıdan çaldığım hançere gidiyordu.

Benim için çok büyüktü ama ahşap kabzasının verdiği his beni yine de rahatlatıyordu. Galon artık uyumadan önce onu benden almıyordu. Ona ne kadar güvendiğimi biliyor gibiydi. Ve belki de sonunda Lorian'ı uykusunda öldürmeyeceğime ikna olmuştu.

Lorian nerede olduğumuzu anlamış olmalıydı çünkü atını durdurdu ve attan indi, beni de kendisiyle birlikte yere çekerken elleri belime doğru kaydı. Bugün onunla birlikte ata binmem konusunda ısrar etmişti ve ben de gözlerindeki donmuş çorak araziye bir kez baktığımda bu tartışmayı kazanamayacağımı anlamıştım.

Gözleri benimkilerle buluştu, elleri hâlâ belimdeydi. "Burada Galon'la kalacaksın," dedi.

Galon'un hakkını yemeyelim, iç çekmedi. Yine de pek memnun görünmüyordu. "Ayrılmak akıllıca değil."

"Uzun sürmez."

"Ben de gelmek isterim,"
dedim. Lorian sadece başını
salladı.

Dişlerimi gıcırdatarak Marth'a baktım, o da omuz silkti. "İşkence görürsen ne yaptığımız hakkında konuşamazsın."

Lorian hırlama olabilecek bir ses çıkardı ve Marth gülümseyerek atını döndürdü.

Şimdi *gerçekten* neyin peşinde olduklarını bilmek istiyordum. Onları ilk kez gergin bir bekleyiş içinde görüyordum ve nedenini öğrenmek için neredeyse çaresizdim.

Gülümseme sırası bendeydi. Çünkü Lorian sayesinde bunu yapabilecektim.

Halatla oynadığı küçük oyun sırasında sonunda gücümün nerede olduğunu anlamıştım. Ve bugün at sürerken onunla defalarca pratik yaptım, köyümden kaçtığımdan beri tekrar tekrar hissettiğim dehşete odaklanırken en iyi ihtimalle sadece birkaç saniye başarabildim.

Paralı askerlere artık sihrimi çağırabileceğimi söylemek gibi bir planım yoktu, ta ki mecbur kalana kadar.

Lorian bana güvenebileceğim tek kişinin kendim olduğunu hatırlatmıştı. Ve eğer bugün zamanı ne kadar sık dondurduğumu bilseydi, bu kadar sakin ve kendinden emin görünmezdi.

Bana son bir kez baktı ve gözleri kısıldı. En iyi sıkılmış ifademi takınmaya çalıştım ama yüzümü incelemesine bakılırsa başarılı olamamıştım.

Galon'a, "Onu izle," dedi.

Galon iç geçirdi ama başını salladı, bana oyunlara müsamaha göstermeyeceğini belirten bir bakış attı.

Diğerleri patikada kaybolurken ben Galon'la birlikte bekledim. Zamanlamayı dikkatli yapmalıydım. Çok erken olursa Galon ne yaptığımı anlar. Çok geç kalırsam, küçük buluşmalarını kaçırabilirdim.

Bacaklarımı çaprazlayarak birkaç kez yerimden kıpırdandım, arada bir iç geçirdim. Galon bana sinirli bir bakış fırlattığında omuz

silktim. "Bir çalının arkasına saklanmam gerek."

Galon omuzlarını kamburlaştırdı. Tüm paralı askerler arasında, benim bir kadın olduğum kendisine hatırlatıldığında en çok rahatsız olan oydu.

"İyi. Uzun sürmesin." "Ne

kadar sürerse o kadar

sürecek."

Gözleri büyüdü, yanaklarım kızardı ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık.

Garip, ince ağaçlardan birinin yanındaki biraz daha uzun çalılara doğru yürüdüm. Nefesim hızlandı ve Lorian ile diğerlerinin devam ettiği patikaya doğru döndüm.

Omzumun üzerinden Galon'a baktım. Eğilmiş, atının nalını kontrol ediyordu.

Daha iyi bir fırsat bulamayacaktım.

Paralı askerleri açıklıklarında bulduğum geceden beri sinsilik becerilerim pek gelişmemişti. Belki de şehre varmadan önce onlardan birini bana gizlenme yöntemlerini öğretmeye ikna edebilirdim.

Galon'dan yeterince uzaklaştığımda, sık çalılar saklanmamı kolaylaştırdı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, onları keskin sopalara ve taşlara sürerken yüzümü buruşturdum.

Patika küçük bir tepeye tırmanıyordu ve sesler duyana kadar onu takip ettim.

Sihrim bana daha önce hiç olmadığı kadar kolay geldi. Uzun yolculuk günü boyunca, gücümü bulmanın ve kullanmanın işin zor kısmı olmadığını keşfetmiştim. Hayır, neredeyse imkansız gibi gelen kısım, gücümün ipliğini birkaç saniyeden daha uzun süre yerinde tutmaktı.

Derin bir nefes alarak omuzlarımı yuvarladım ve içimdeki gücü çektim. Tenim ısındı ve başımın üzerindeki kuş olduğu yerde dondu, kanatlarını açarak uçmaya hazırlandı.

Kontrolümün en zayıf olduğu yerin burası olduğunun farkında olarak ilerledim. Eğer dikkatli olmazsam, ben daha yerime otururken zaman kaldığı yerden devam edecekti.

Ama ben şanslıydım. Gücümü serbest bıraktım ve kuş arkamda birkaç adım öttüğünde, paralı askerlerin üzerinde mükemmel bir şekilde konumlanmış, kalın bir çalının arkasına çömelmişim. Aşağı baktım, kalbim göğsümde daha sert çarpıyordu.

Lorian, Rythos ve Marth sıkı bir grup halinde ayakta duruyor ve açıkça bekliyorlardı. Cavis birkaç adım ötede durmuş, etraflarını inceliyordu. Başımı eğdim.

Ama bir hareket yakalamadan önce değil.

Bir kez daha çalının etrafına eğildim. İki adam yaklaşıyordu ve Lorian'ın ziyaretçileri selamlarken çıkardığı kaba hırıltı kulaklarıma ulaştı. İkisi de pelerin giymişti, kukuletaları yüzlerini örtüyordu ve içlerinden biri Lorian'a cam bir şişe uzatırken kaşlarını çatmıştı. Başını sallayarak şişeyi pelerininin cebine soktu.

Rythos adamlardan birini güldüren bir şey söyledi ve sonra ikisi de döndü. Pelerin bana en yakın olan yabancının üzerinden kaydığını ve ciğerlerim sıkıştı.

Kulakları sivriydi. Fae.

Boynumdan soğuk bir ter boşandı ve görüşüm benek benek oldu. Paralı askerler Fae'lerle çalışıyordu.

Doğrusu şaşırmamam gerekirdi. Paralı asker olmanın tüm amacı, altınla ödeme yapmak isteyen insanlar için pek de hoş olmayan şeyler yapmaktı.

Ama...

Fae'lerle çalıştıklarını düşününce içimde bir şeyler kırıldı. Yüzyıllardır krallığımızda terör estiren yaratıklarla. Kralımızın tanrılarla pazarlık yapmak zorunda kalmasının sebebi.

Eğer Fae olmasaydı, normal bir çocuk olarak büyüyebilirdim. Biz köylüler büyümüzü koruyabilirdik. Ne Alma töreni olurdu, ne de Hediye verme töreni.

Tibris muhtemelen çok çok daha fazla büyüye sahip olacaktı. Hepimiz gücümüzün çoğunun tanrılarda olduğunu biliyorduk. Tibris'in fedakârlığı olmasaydı, babamız hâlâ hayatta olur muydu?

Öfke dehşetle savaştı ve ben tekrar harekete geçtim. Galon'a geri dönmem gerekiyordu. Marth'ın işkence altında dayanmakla ilgili yorumu şimdi çok daha anlamlıydı. Lorian gördüklerimi bilseydi bana ne yapardı?

Tepeden aşağı sürünerek indim. Galon çoktan beni çağırıyordu. Ellerimi gömleğimin alt tarafına silerek ona doğru yürüdüm.

"Üzgünüm, biraz uzun sürdü."

Kıpkırmızı oldu. Artık olası bir utancı umursamıyordum. Adım atmak için arkamı dönmekle meşguldüm.

Bunca zamandır, Lorian tüm pazarlıklarımızda üstünlüğü elinde tutuyordu. Hâlâ gücümün olduğunu, kralın muhafızlarının peşimde olduğunu, yirmi beş kışı görmediğimi biliyordu.

Şimdi, onun hakkında bilgim vardı.

Bu bilgi ne kadar yararlıydı? Kendi güvenliğim için kralla pazarlık yapacak kadar faydalı mıydı?

Bu düşünce midemi bulandırdı ama suçluluk duygusunu derinlere ittim.

Fae'ler. Sınırlarımıza girmeyi nasıl başardıklarını bilmiyordum ama bu krallıktaki herkes için bir tehdit oluştuyorlardı. Öfke ve şaşkınlığının altında, ne kadar denesem de öldüremediğim bir keder yatıyordu.

Rythos'u sevdim, sevimli gülümsemesi ve küçük nezaket hareketleriyle. Marth'ı, müstehcen mizahı ve Lorian'a olan bağlılığıyla sevdim - bu bağlılık hepsinin kaç adam öldürdüğümü bilmesine izin vermiş olsa bile.

Hülyalı gözleri, karısı ve bebeğiyle ilgili hikâyeleriyle Cavis'i sevmiştim. Ve hayatımı kurtaran ve bir kez bile pelerininini geri istemeyen Galon'u sevdim.

Lorian'ı sevmezdim ama en azından onu hayatta tutmanın akıllıca olduğunu görebiliyordum.

Geri döndüler ve ben sıkılmış görünmeye çalıştım. Lorian bana bir kez baktı ve hırladı, bakışları dizlerimdeki kiri ve arkama sıkıştırdığım sıyrılmış ellerimi gördü.

Belli ki bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde tek kelime etmedi. Bu, her şeyden çok, gerçek korkunun bedenimi titretmesine neden oldu.

Bu gece uyuyamayacağım.

ONUNCU BÖLÜM

PRISCA

"A kazanç," dedi Galon.

Nefesimi içime çektim ve katlanmış yatağıma bir kez daha vurdum. Galon elini bana doğru uzattı ve ben de yana kaydım, dirseğimle vurmadan önce ön kolumla elini savuşturdum.

Paralı askerlere göre, Tibris eğitimimle iyi bir temel atmıştı. Ama bu temelin çatısı yoktu ve duvarlar etrafımda yıkılıyordu.

Her ne demekse.

Galon'un zayıflıklarına cevabı alıştırmalardı. Sürekli, hiç bitmeyen alıştırma.

Görünüşe göre, hayatta kalmanın yarısı reflekslere bağlıydı. Kendilerini otomatik olarak savunabilen insanların -vücutları bir saldırıya daha önce binlerce kez verdiği tepkiyi veriyordu- hayatta kalma olasılığı çok daha yüksekti.

Isınmam bittiğinde ve Galon'un talimlerini tamamladığımda, adamlar sırayla bana yeni ve yaratıcı şekillerde saldırdılar. Fiziksel eğitimimden Galon sorumlu olmasına rağmen, her birinin sunacak bir şeyi vardı.

Marth'a çelme taktım ve kaburgalarına tekme attım. Onu *gerçekten* incitmek istemediğim için tekmeyi hafif tuttum. Galon bana kaşlarını çattı. "Sadece bir kez vurmazsın. Hareket etmeyi bırakana kadar vuracaksın," dedi Galon.

Yüzümü buruşturdum ama haklıydı. Şaşırtma unsurunu kaybettiğimde başım büyük belaya girecekti. Şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmamın tek nedeni erkeklerin beni hafife almaya devam etmesiydi.

Uzun ömürlü olsun.

Lorian bir ağaç gövdesine yaslandığı yerden kalkmış, kısık gözlerle her şeyi izliyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Nefes nefese kalmıştım, bu erteleme için minnettardım. Gerçi bunun Lorian'dan gelmiş olması hoşuma gitmemişti.

"Benimle geliyorsun," dedi Lorian. Yüzündeki ifade itiraz etmem için bana meydan okuyordu. İtiraz edersem, beni omzunun üzerinden atıp atına bindirecek ve ne kadar eğitim alırsam alayım, onun yanında işe yaramaz olduğumu açıkça gösterecekti.

Zamanı durdurmak ve diğer adamların atlarından birine binmek için kaşınıyordum.

Ona karşı dudağımı kıvrarak atına doğru yürüdüm. "Merhaba sevgilim," diye mırıldandım ve boynunu okşadım. Elime dudak bükte ve ben de güldüm. Lorian bana hâlâ atının adını söylememişti. Beni kızdırmanın bir başka yolu bu.

Artık günler altımda kayboluyormuş gibi hissetmiyordum. Şimdi, atlarımız gün be gün ilerlerken yavaşlıyorlardı.

Şehri düşünmek bazen ağzımın kurumasına ve midemin bulanmasına neden olsa da, yine de özlem duyuyordum. Şu anda geri dönüşü olmayan, sadece ileriye giden bir yolda sıkışıp kalmıştım ve şehre ne kadar çabuk varırsam, o kadar çabuk bir gemi ve yeni bir hayat bulabilirdim.

Annem beni gerçek ailemden kaçırdığını söylemişti. Muhtemelen bunca zaman öldüğümü sanmışlardı. Onlar da gerçeği bilmeyi hak etmiyorlar mıydı?

"Ne düşünüyorsun?" Lorian'ın sesi kulağımda kısıktı.

"Bana kendisi hakkında hiçbir şey söylemeyi reddeden bir adama göre, her düşüncemi öğrenme hakkına sahip olduğunu düşünüyorsun."

Kıkırdadı ve bu sesin bende ne kadar sırtıma isteği uyandırdığını görmezden gelmeye çalıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lorian fae'lerle yaptığı görüşmeden sonra tek kelime etmemişti. O gece uyanık kalmak için mücadele ettim ama sonunda kendime, ölmemi istiyorsa ben uyanırken uzanıp boynumu kırabileceğini söyledim. Şimdi, ikimiz de buluştukları fae hakkında konuşmuyorduk. Casusluk yaptığımı bildiğinden oldukça emindim. Galon'un keskin gözlerinden uzakta, toprakta süründüğüme dair kanıtları kesinlikle görmüştü. Ama Lorian kurnazdı. Muhtemelen bundan bahsetmemenin beni çılgına çevireceğini tahmin etmişti.

Lorian'ın bu gece durmaya karar verdiği kasabanın eteklerine yaklaştık ve pelerininin kapüşonunu yukarı kaldırarak saçlarımı yüzüme çektim. "Bu kasabanın diğer tarafında, şehre daha yakın bir handa kalacağız," dedi Lorian.

Onu daha iyi tanımasaydım, bunun beni daha az korkutmak için bir girişim olduğunu düşünürdüm. Ama Lorian korkumdan zevk alıyordu. Nehir kıyısında cebinden o ipi çıkardığında bunu açıkça belli etmişti.

Bundan sonra sadece bir gece daha seyahat edecektik ve sonra şehrin kapılarına varacaktık. Bu düşünce midemi bulandırdı.

Attan indiğimizde bacaklarım ağrıyordu. Lorian koluma girdiğinde kaskatı kesildim ama o beni görmezden geldi ve diğerleri arkamdan gelirken beni hana doğru sürükledi.

"Karım ve benim bir odaya ihtiyacımız var," dedi.

Kıpırdamadım. Bu adam beni dengesiz tutmaya kararlıydı.

Hancının bakışları, gerçekten evli olsaydım bir düğün bileziğiyle çevrelenmiş olması gereken boş bileğime kaydı. Saçlarım omuzlarımın önünde toplanmış ve şakaklarımı örtüyordu ama hancı hâlâ yüzümün yan tarafına bakıyordu, sanki beni evlenecek yaşta ilan edecek mavi işareti arıyormuş gibi.

Lorian yaklaştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Tabii ki hayır. Bugün şanslısınız. En iyi odamız müsait."

Gözlerimi kapattım, yanaklarım yanıyordu.

Lorian kolunu omuzlarıma dolayıp yakınımaya eğilirken ağzı kıvrıldı. "Duydun mu tatlım? *En iyi oda.*" Hancıya geri döndü. "Onu alacağız."

Bir gün bu adama, onun huzurunda hissettiğim her bir utanç damlasını ödetecektim.

Hancı anahtarları teslim etti ve Rythos'un homurdanmasını, Marth'ın sırtışını ve hatta Galon'un gözlerindeki alaycı ifadeyi görmezden gelerek arkamdan diğerlerine baktım. Cavis her zamanki gibi derin düşüncelere dalmış, uzaklara bakıyordu.

"Odalara akşam yemeği ve kahvaltı dahildir," dedi hancı.

"Güzel," diye mırıldandı Marth. "Lütfen bana bunun tavşan dışında bir şey olduğunu söyle."

Rythos'un yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Beğenmedin mi? Belki de kendi yemeğini kendin pişirmelisin."

Adamları tartışmaları için bırakarak pelerininin kapüşonunu kontrol ettim ve bir köşesinde ateş yanan ana odaya girdim. Lorian peşimden sinsice geliyor, adeta enseme soluyordu.

"Sorun nedir?" diye mırıldandı. "Yalnız uyumak istemediğini sanıyordum."

Paralı asker şakacı bir ruh halindeydi. Belli ki bu gece başımı sokacak bir çatı bekleyen tek kişi ben değildim.

"İstemiyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Ama kimsenin senin gibi taş kalpli bir zalimle evlenecek kadar aptal olduğumu düşünmemesini tercih ederim."

Bana dişlerimi gıcırdatmama neden olan bilmiş bir bakış attı. Şehre vardığımızda dişlerim tozdan başka bir şey olmayacaktı.

Lorian sandalyesine çökerek beni yanına çekti ve hanı inceledi. Odanın öbür ucunda bir barmaid bizim gibi tozlu ve muhtemelen yol yorgunu bir grup yolcuya bira dolduruyordu. Başını kaldırıp Lorian'a göz kırptı, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Ona baktığımda bana bakıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı.

"Ne?"

Gülümsemesi kayboldu, ifadesi her zamanki tarafsızlığına büründü. İçimi çektim ve ayağa kalktım. Anında elini bileğime kenetledi.

"Bırak," diye homurdandım.

"Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun."

Bu kararlı ifadeyi biliyordum. Vahşi fikrini değiştirmeyecekti. Buna benzer bir handa son kez bulunduğumuzda olanlardan sonra...

Lorian barmene eliyle işaret etti ve kadın kalçalarını asla taklit edemeyeceğimi bildiğim bir şekilde salladı. İstedimden değil.

"Su," dedi Lorian.

"Lütfen," diye

homurdandım.

Barmen onun kaba ses tonu ve görgüsüzlüğüyle ilgili bir sorun yaşamamış gibi görünüyordu. Ona genişçe gülümsedi ve bardaklarımızı doldurdu.

"Yemek ve bira?" diye gülümsedi.

Adam başını salladı ve kadın mutfığa doğru uzaklaştı.

Marth barmene "beni istediğini biliyorum" gülümsemesiyle yaklaştı. Gözleri parladı ve ben de ona başımı salladım.

Bazen diğer kadınlarla birlikte olmayı çok özlüyordum. En iyi arkadaşımı daha da çok özlüyordum. Asinia şimdi benim hakkımda ne düşünecekti?

Yozlaşmışlardan biri olduğum gerçeği olmasaydı, beş erkekle yalnız seyahat ediyor olmamı hem komik hem de iç gıcıklayıcı bulurdu.

"Çok sessizsin," dedi

Rythos. "Yorgunum."

Rythos beni dürttü, cılız taburenin üzerinde sallanmama neden olacak kadar sert bir şekilde.

Lorian ona uyarıcı bir bakış gönderdi.

Barmen elinde bir çeşit et, kök sebzeler ve ekmekten oluşan tabaklarla döndü ve önümüze koydu. Ekmek tazeydi ve bir ısırık aldım, diğer adamlar oturup yiyecekleri ağızlarına tıktırmaya başladığında midem uyandı.

Barmaid masanın üzerine eğildi, büyük, yuvarlak göğüslerinin üst kısımlarını ortaya çıkardı ve Marth'a arsız bir sırıtış verdi.

Dikkatini bana çevirdi. "Şimdi bu iyi adamlardan hangisi senin?"

Lorian homurdandı. Bu. Öyleydi. Bu.

"Şey," dedim. "Bu biraz... garip..."

Barmen kızın gözleri parladı ve daha yakına eğildi. "Öyle mi?"

"Sadece... *hepsi* benim." Bunu söylerken adamları inceledim ve tepkilerine sııttım.

Rythos'un ağzından bir parça et düştü. Marth birasında boğulurken Cavis'in gözleri büyüdü. Galon gözlerini kapadı ve kulağa "kızım olacak kadar genç" gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

Lorian bana baktı, gözlerindeki kızgınlık çok açıktı.

Onu daha da sinirlendireceği kesin olan kendini beğenmiş bir gülümseme takındım. Zevkimi bulabildiğim her yerde almalıydım.

Barmen kızın ağzı açık kalmıştı.

"Sadece şaka yapıyor," diye mırıldandı Marth, belli ki onunla olan şansının tükenmekte olduğunu görüyordu. "Söyle ona, Prisca."

"Böyle söyleme sevgilim," diye mırıldandım. "Söz veriyorum, eninde sonunda benimle birlikte olacaksın."

Bana ne olduğunu bilmiyordum. Marth'ın yüzündeki dehşete bakılırsa, o da bilmiyordu.

Lorian'ın hırlamasını bekliyordum. Onun yerine yakınımaya eğildi. O kadar yakındı ki, vücudum farkındalıkla uğulduyordu. O kadar yakındı ki zar zor nefes alabiliyordum.

"*Karımın...* pis bir ağzı var," diye mırıldandı, bakışları dudaklarıma kaydı.

Dudaklarımı yaladım ve o daha da yaklaştı. Galon elindeki bardağı masaya vurdu ve ben sarsıldım.

Lorian ayağa fırladı ve beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti. "İşin bitti mi?"

Boş tabağıma baktım ve barmene gülümsedim. "Ben. Çok lezzetliydi, teşekkürler."

Lorian'ın bana attığı bakış yemekten bahsetmediğini açıkça ortaya koyuyordu. İki kolumu da onun kollarından birine doladım, kazanamayacağına kararlıyım. Kaşlarını indirerek sertleşti.

"Hadi odamıza gidelim." Diğerlerine göz kırptım. "Hepinizle *sonra* görüşürüz."

Lorian beni merdivenlere doğru çekerek, "Yeter," dedi. "Yeterince eğlendin."

Ona baktım. Bana hırlamasını bekliyordum. Beklemediğim şey ise omuzlarının titremesi ya da beni kendine çekip göğsü kahkahalarıyla inlerken bana tutunmasıydı. "Galon'un yüzünü gördün mü?"

Yaşlı adamın dehşete düşmüş ifadesi gözlerimin önünden geçti ve kıkırdadım. "Onun kızı," dedim, içimden yeni kahkahalar yükselirken neredeyse ikiye katlanacaktım.

Lorian önce gülmeyi bıraktı, bakışları yüzümdeydi. Yüz ifadesi nazik, neredeyse hoşgörülü bir hal almıştı. O kadar yakındı ki gözlerindeki koyu yeşil benekleri görebiliyordum. An uzadı ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı.

"Ne oldu?"

Boğazını temizledi. "Bir şey yok." Cebinden anahtarı çıkarıp numaraya baktı. "Hadi yerleşelim."

Onu merdivenlerin geri kalanından yukarı ve sağa doğru takip ettim. Odamız bu katta, koridorun sonundaydı.

Lorian kapıyı açarak "en iyi oda"yı içine çekti.

Benden çıkan ses, saf *arzunun* utanç verici bir iniltisiydi. Lorian sertleşti ve önce ona, sonra da biz yemek yerken çekilmiş olan banyoya baktım. Kıkırdadı.

"Seni yıkanman için yalnız bırakayım." Çantasını yere bıraktı ve kapıyı kapatabilmek için beni nazikçe odanın içine doğru itti.

O sabah nehirde yıkanmıştım. Ama bu, kemiklerim kırılacakmış gibi hissedene kadar titrememi ve sabun eksikliğine küfretmemi gerektirmişti. Şimdi bu çatlak, pençeli küvette istediğim kadar tembellik edebilirdim.

Kıyafetlerim birkaç dakika içinde yere düştü ve banyoya girdim, mum ışığında arkama yaslanırken iç geçirdim. Su neredeyse çok sıcaktı -tam da sevdiğim gibi- ve banyoyu kim yaptıysa geride vanilya kokulu sabun bırakmıştı.

Bu. Öyleydi. Cennet.

Her yerimi köpürttüm, saçlarımı yıkadım ve bir kez daha arkama yaslandım.

Lorian'la dalga geçmek, sonunda onun güldüğünü duymak... *eğlenceliydi*. Onu kızdıracağımı düşünmüştüm ve bu fıkirden de gayet memnundum ama kaba paralı askerin ilk kez gerçekten güldüğünü duymak... Gözlerimizin her zamanki kin olmadan buluşması...

Güzeldi. Hepsi bu kadardı. Monoton bir seyahat günü içinde hoş, keyifli bir andı.

Anlamadığım nedenlerle bana ailemi hatırlatan bir an.

Tanrım, çok sık gülerlerdi. Benim yüzümden olmadığı sürece nadiren kavga ederlerdi. En kötüsü de ailemin bizi köydeki bir düğüne götürdüğü zamandı. Son köyümüze taşınmadan önceydi. Az önce terk ettiğim köye.

O gün tam olarak kimin evlendiğini hatırlayamadım ama birbirlerine her zaman sadık kalacaklarına dair yemin ettiklerinde gelinin gülümsemesinin yüzünü nasıl aydınlattığını asla unutmayacağım.

Damat onu kollarına alıp öptüğünde tüm köy alkışladı. Başımı annemin kalçasına yaslayarak iç çektim.

"Bir gün evleneceğim," diye duyurmuştum. "Burada, köyde."

Babam bana o eğlenen, sabırlı bakışını atmıştı. Annem bütün gün baş ağrısıyla mücadele etmişti ve sesi keskindi.

"Hayır, yapmayacaksın, Prisca. Böyle şeyler sana göre değil."

Babamın yüz ifadesi gerginleştii ve kolunu bana doladı. "Vuena," demişti uyarırcasına, annem de ona sabırsız bir omuz silkme hareketi yapmıştı.

"Şimdi öğrenmesi gerekiyor. Daha sonra hayal kırıklığına uğramaktan iyidir."

"Bırakın hayallerini yaşasın," dedi babam usulca. Günün geri kalanında hiç konuşmadılar.

Birkaç ay sonra, bu tür şeylerin neden bana göre olmadığını tam olarak öğrenmiştim. Zamanı durduran o garip ipliği ilk kez o zaman çekmiştim. Ama kaderimi değiştirmenin bir yolunu bulacağıma yemin etmiştim.

Annem ne zaman bir düğün olsa, bir bebek doğsa ya da hayatın diğer mutlu dönüm noktalarından biri yaşansa bana farklı olduğunu hatırlatmaya devam etti.

"Prisca," derdi, babam başka bir yerde meşgulken. "Unutma, bu senin için değil."

Ve tabii ki çoğu insan gibi bana da bir şeyin bana göre olmadığını söylendikçe onu daha çok istiyordum.

Kapı çalındı.

İrkildim, ağızımdan utanç verici bir gıcırta çıktı. "Bir dakika."

Banyo çarşafına uzanarak ayağa kalktım ve onu etrafıma sardım. Oda buz gibiydi ve paralı askerlerin gömleklerinden birini üzerime geçirirken küçük ateşin yanına sokuldum. Elbette bana kıyafet vermişlerdi ama onları birkaç gömleklerini uyumak için saklamama izin vermeye ikna etmiştim.

"Kim o?"

"Lorian."

"İçeri girebilirsin," diye seslendim ve Lorian içeri adım attı. Gözleri karardı ve gömleğimin nemli tenime yapıştığını, meme uçlarımin kumaşa bastırıldığını görmek için aşağı baktım.

"O benim gömleğim," dedi. Sesi boğuk muydu?

"Şey, onu geri alamazsın."

Elini çenesine sürttü, hâlâ bana bakıyordu ve ayak parmaklarımin soğuk zeminde kıvrıldı. Bakışları onlara kaydı ve başını yatağa doğru salladı. "Üşümüştün. Yatağa gir."

Uydum. Soyunmaya başladı.

Kalbim boğazıma fırladı. "Ne yapıyorsun?"

"O sudan hala buhar yükseliyor, vahşi kedi. Sıcak bir banyonun boş gitmesine izin verdiğimi düşünüyorsan..."

Midem bir uçurumun kenarındaymışım gibi sarsılıyordu. "Gidebilirim..."

"Hiçbir yere yalnız gitmiyorsun. Eğer bir erkek bedeni görmek sizin gibi uysal ve mütevazı bir bayanı rahatsız ediyorsa gözlerinizi kapatın."

Ses tonu bende uysal ya da alçakgönüllü bir şey olmadığını ima ediyordu. Sırtına baktım. Teni pürüzsüz ve bronzdu; kaburgaları, sırtı ve omuzları boyunca ince beyaz yara izleri vardı. Bir savaşçının vücuduna sahipti ve elleri pantolonuna doğru inerken sırtındaki kaslar yumuşak bir şekilde dalgalanıyordu.

Omuzları çok genişti. Paralı askerlerle tanıştığım güne kadar onun gibi yapılı bir adam görmemiştim.

O nehri düşünmek midemdeki garip, sıcak hissi azaltmalıydı ama Lorian'ın pantolonu yere düştü ve ben de nefesimi içime çektim.

Yavaşça başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu.

Gülümsemesi çok erkeksi idi. Ve çok kendini beğenmiş.

Sakın yapma. Sakın yapmaya kalkma.

Bakışlarım onun dolgun kalçalarına kaydı ve yutkundum, ağzım aniden kurudu.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" Lorian mırıldandı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Kıkırdarak banyoya döndü ve ben de gözlerimi kapattım. Hem bu kadar sinir bozucu hem de bu kadar mükemmel olması hiç adil değildi.

Su sıçrama sesi duydum ve gözlerimi araladım. Lorian loş ışıktaki onu izlediğimi anlamayacaktı.

Oldukça emindim.

Sabuna uzandı. Onun vanilya gibi koktuğunu düşünmek bile beni gülümsetmeye yetiyordu. Ama ellerini kabaca vücudunda gezdirdi, ta ki ben o elleri itip her santimini okşamak için can atana kadar.

Ne düşünüyordum ki?

Gözlerimi bir kez daha kapattım. "Bugün iyi iş çıkardın," diye mırıldandı Lorian, sesi alçaktı. Samimiydi. Sanki genç bir kızken izlediğim ve her gün birbirimizin önünde yıkandığımız o çift gibiydik. "Galon'la birlikte. Dövüşün geliyor."

Cevap vermem birkaç denememi aldı. "Teşekkür ederim."

Daha fazla cehennem sıçraması. Nasıl *nefret* ettiğimi anlamıyordum. ve sonra onun vücudu hakkında bu şekilde fanteziler kurmak.

Bu bir stres tepkisiydi. Öyle olmak zorundaydı. Yalnızdım ve bedenim Lorian'a tepki veriyordu çünkü onun beni güvende tutacağını biliyordu.

Bir homurtuyu zar zor bastırdım. Bu düşünce benim için bile zayıftı.

Lorian ayağa kalktı. Bunu biliyordum, çünkü gözlerimi bir kez daha yarıklara kadar açmışım. Karşımda durdu, banyo çarşafına uzanırken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Göğsü kayadan oyulmuş gibi görünüyordu. Banyo çarşafını kabaca karnının üzerinde ve... daha aşağıda gezdirdi.

Aleti bile iğrenç derecede mükemmeldi. Uzun ve kalın ve pürüzsüz ve

-

Sikine bakmayı kes.

Yutkundum. Lorian sırtını gererek kamburunu çıkardı ve ben de gözlerimi kapattım, Vücudum sıcak ve ateşliydi. Farkındalık tenimde çatırdadı, içim zonkladı ve kendimi dönüp duvara bakmaya zorladım.

Uykuya dalmak için çok çalıştığıma yemin edebilirdim, ama bir şekilde sürüklenmeyi başardım. Bir hareket beni sarsarak uyandırdı. Sonunda yatağa giriyordu. Hâlâ çıplak olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Bu düşünce her türlü uyku umudunu ortadan kaldırdı.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve yuvarlandım. Yeşil gözleri loş ışıktaki bir kedinin gözleri gibi parlıyordu.

Daha yakına eğildi. Gözleri o kadar karanlıktı ki simsiyah görünüyordu. Onu içime çektim. Bakışları dudaklarıma düştü ve vücudumdaki tüm kaslar güçsüzleşti. Çekirdeğim sıkıştı. Midemde ısı birikti.

Ama bilmek zorundaydım.

"Neden Fae'lerle çalışıyorsun?"

O garip yöntemiyle hareketsiz kaldı. Sanki tüm öfkesini ve hayal kırıklığını kaslarını taşa çevirmeye kanalize etmiş gibiydi.

"Uyu hadi." Yuvarlandı.

Titrek bir nefes verdim ve yan döndüm. Bir erkeğin beni ne zaman istediğini bilirdim. Ve Lorian beni istiyordu. Bu düşünce baş döndürücüydü.

"Uyu," diye bir kez daha emretti.

Yanaklarım alev alev yanarken gözlerimi kapattım ve uyumayı diledim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PRISCA

I çan sesleriyle uyandım.
Damarlarımda buz dolaşıyordu.
"Hayır," diye çıktım.

Lorian'a döndüm, o da bana baktı. Çoktan arabadan atlamıştı.
yatağa uzandı ve derisine uzandı. "Gitmemiz gerekiyor."

Ziller çalmaya devam etti ve biri yumruğunu kapımıza vurdu. Yerimden sıçradım. Lorian yavaşça başını, dışarıda her kim varsa ölümün habercisi olacak şekilde çevirdi.

"Alınıyor," diye anons etti ses. "Herkes meydana."

Tüm vücudum tutuldu. Ciğerlerim daraldı. Gözlerimin üzerinde siyah noktalar dans etti.

"Prisca!"

Lorian önümde çömelmiş, ellerini üst kollarıma dolamış beni sarsıyordu.

"Kral'ın değerlendiricisi," dedim uyuşmuş dudaklarımın arasından. "İşte."

"Biliyorum." Yanağında bir kas seğirdi. "Buradan ayrılamayız. Eğer gidersek, muhafızlar bizi takip edecektir."

Kurallar her yerde aynıydı. Yazılı bir istisnaları olmadığı sürece herkes Hediye Verme ve Alma törenlerine katılmak zorundaydı.

"Ben gidemem. Kralın muhafızları beni arıyor."

Aman Tanrım. İşte bu kadar. Beni buradan sürükleyip götürecekler, parmaklıklı bir arabanın arkasına atacaklar ve yakmak için şehre götüreceklerdi.

"Bana bak." Gözleriyle bir kez daha buluşana kadar bekledi. "Bu odada iki kişi olduğunu biliyorlar. Hancı bunu kaydetti. Ve dün geceki küçük oyununuz sayesinde, tüm han bizimle seyahat eden bir kadın olduğunu biliyor."

O haklıydı. Bu benim hatamdı.

Lorian sözlerinden pişman olmuş gibiydi çünkü elleri kollarımda sıkılaştı ve ifadesi yumuşadı. "Taking'e gideceğiz ve biter bitmez ayrılmaya hazır olacağız."

"Beni fark edecekler, Lorian. İşte bu kadar."

Ölmek için aptalca bir yol. Bu bir kayıp gibi hissettirdi. Şehre yaklaşmamıştım bile. Kardeşimi son bir kez görme şansım olmamıştı.

"Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim." Lorian'ın sözleri çok uzaklardan geliyor gibiydi. Neredeyse dumanın kokusunu alabiliyordum.

"Yeter. Sen bundan daha güçlüsün. Ve dağılma lüksüne sahip değilsin. Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel." Gitmeme izin verdi. "Şimdi pelerinini giy ve hepimiz dindarmış gibi davranalım."

"Büyümü hancının üzerinde kullanacağım, böylece onu gizlice geçebiliriz. Odayı çoktan terk edip etmediğimizi bilmeyecek. Bu bize biraz zaman kazandırabilir."

Lorian başını salladı. "Hancı bir null." "Null nedir?"

Beni kapıya doğru sürüklemeye başlamıştı bile. "Büyüyü geri püskürten biri. Senin büyüünün onun üzerinde işe yaraması pek olası değil, yarasa bile sana o kadar çok güce mal olur ki günün geri kalanında hiçbir işe yaramazsın."

Korku boğazımı sıkmıştı ve sıkmaya devam ediyordu. Tek seçeneğim Lorian ve diğerlerine güvenmekti.

Lorian kapıyı açtı. Galon çoktan odamızın dışında bekliyordu. "Marth atları hazırladı," diye mırıldandı. "Kasabanın kenarında, Lesdryn'a giden yolun yakınında bağlılar. Tören biter bitmez yola çıkacağız."

"Ya muhafızlar bizi takip ederse?" Dudaklarım uyuşmuş bir halde sordum. Son birkaç gün içinde endişelerim değişmişti. Artık Lorian'ın beni muhafızlara teslim edeceğinden endişe etmiyordum. Hayır, daha çok paralı askerlerin beni korumaya çalışırken ölmelerinden endişe ediyordum.

"Hancıya sordum, buradan güneye doğru gideceklermiş. Onlara sizden şüphelenmeleri için bir sebep vermediğimiz sürece sorun yok."

Adamları aşağıya kadar takip ettim, hancının biz yanlarından geçerken listesinden bir şeylerin üstünü çizdiğini fark ettim. Lorian haklıydı. Geride kalsaydım muhafızlara haber verecekti.

Dışarıdaki sokaklarda daha fazla muhafız sıralanmıştı. Midem bulandı. Mide bulantımı acımasızca bastırdım ve pelerininim kapüşonunu yukarı çektim. Neyse ki hava o kadar soğuktu ki kasaba halkının çoğu da aynısını yapmıştı. Lorian yanımda yürüdü, devasa vücudu beni kalabalıktan koruyordu. Ondaki yayılan sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordum. Buz gibi öfkesini ise kesinlikle hissedebiliyordum. Galon diğer tarafımda yürüyordu, omuzları geride, ifadesi umursamazdı. Kendine olan güveni dehşetimin azalmasına yardımcı oldu ve omuzlarımı dikleştirdi.

Cavis ve Rythos kalabalığın kenarında, muhafızlardan olabildiğince uzakta bekliyorlardı.

Rythos uzanıp elimi tuttu ve sıktı. Midem biraz rahatladı ve ben de sıktım. Hemen ardından etrafım sert erkek bedenleriyle çevrildi. Etrafımda bir çember oluşturdular ve eğer mecbur kalırlarsa beni kaçıran herkesi katledeceklerinden emindim. Sadece en azından Rythos ve Cavis'in benden hoşlandığından emin olduğum için değil, eğer ben batarsam onlar da benimle birlikte batacakları için.

Üstelik hepsi de şu anda kafalarını mızraklara geçirmeyi hayal ediyormuşçasına muhafızlara bakan bölgeci zalimlerdi. Benim bakışlarım kralın değerlendircisine kaydı ve orada takılıp kaldı.

Kral Sabium'un kullanmayı sevdiği birkaç eksper vardı. Bunu daha önce görmemiştim ama siyah cüppeleri, gümüş broşları ve boncuk gözlü bakışlarıyla hepsi aynıydı. Hepsi de yolsuzluk yapanları bulup ölümlerini emretmekten hoşlanıyor gibiydi.

Pelerininim altında kamburlaşarak, bu kalabalığın arasından sıyrılmak ve değerlendirciden olabildiğince uzağa koşmak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundaydım. Yine de bacaklarım lastik gibi olmuştu. Lorian bunu hissetmiş gibiydi, elini koluma doladı. Bakışlarımı başka yöne çevirip Galon'a döndüm, o da kralın değerlendircisine daha önce hiç görmediğim türden bir kötü niyetle bakıyordu.

daha önce ondan. Ona dirsek attım ve bana kaşlarını çatarak baktı, kasabanın rahibesi yanımdan geçerken bakışlarını kaçırdı.

Köyümüzdeki rahibeden daha gençti. Ama yüz ifadesinde daha önce pek çok kez gördüğüm aynı huzurlu dindarlık vardı.

Tırmandığı ahşap platform, kasabamda pek çok kez baktığım platforma benziyordu. Platformun yanında bir adam ve kadın duruyordu, bebekleri annesinin kucağındaydı. Kadının beti benzi atmıştı ama kralın muhafızlarının dikkatli bakışları altında merdivenleri çıkıyordu.

"Ne kadar tatlı bir kız," dedi bir kadın arkadaşlarından birine, sesi yanımdaki kas duvarından taşıyordu.

Bir kız. Gelenek olduğu üzere, bebeğe isim verme töreni yapılana kadar bebeğe isim verilmeyecekti.

"Marth nerede?" Fısıldadım.

Rythos başını kalabalığın diğer tarafına doğru salladı. "Onunla sonra buluşacağız."

Rahibe konuşmaya başladı. Geçmişimizin hikâyesini neredeyse ezberlemiştim ama her zamanki gibi dikkatle odaklandım ve neden hâlâ gücümün olduğuna dair bir ipucu bulmayı umdum.

"Yüzyıllar önce halkımız Fae'lerle savaşa girdi," dedi rahibe. Kasaba halkından birkaç kişi, böylesine acılara sebep olan yaratıklardan bahsedilince yere tükürdü. Rahibe gözlerini kapatarak buna izin verdi.

"İnanılmaz güçleri, tarifsiz zenginlikleri ve bereketli topraklarıyla yetinmeyen fae'ler daha fazlasını istediklerine karar verdiler. İnsanları istediler," dedi kısık bir sesle. Gecenin bir yarısı çalınma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Düşük doğurganlıklarını telafi etmek için kadınların gelinleri olmasını istediler. Evlerini yönetecek ve madenlerinde çalışacak insan hizmetkârlar istediler. Daha fazla güç istediler. Daha fazla zenginlik. Daha çok, daha çok, daha çok. Sonunda kralın büyük büyük büyükbabası, Regner adında güçlü, bilge bir kral 'yeter' dedi. Halkının avlanmasından bıkmıştı. Fae'lerin istediklerini almalarından bıkmıştı. Ve böylece, savaşa gittiler."

Kuzey köylerinin çoğunda Regner'in heykelleri bulunurdu. Çocukken bunlardan birinin tepesine tırmandığımı hatırlıyorum. Kral hayattayken neredeyse bir efsaneydi ve öldüğünde neredeyse tanrısal bir varlık haline gelmişti.

Rahibe bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi, belli ki kendi havasındaydı.

"Fae'ler sayıca bizden üstün olabilirler ama vadileri sular altında bırakabilecek türden bir güce sahiptiler. Öyle bir güç ki bütün

şehirleri yerle bir etti. Halkımızın Fae demiri vardı. Ve bunu ellerinden geldiğince savaşmak için kullandılar."

Köyümdeki çeşitli törenler sırasında saatlerce dualar mırıldanmışım ve bu duaların çoğu bize hediye ettikleri garip mineral risplite için tanrılara teşekkür etmeyi içeriyordu. Fırında demire eklendiğinde, daha önce normal olan demiri fae'lere karşı gerçek bir silaha dönüştürüyordu.

Rahibe konuşmaya devam etti. "Katliam haftalarca devam etti. Ve sonra aylar. Halkımız tamamen yok olmanın eşiğindeydi.

-umutlarını kaybediyorlardı. Bu yüzden Kral Regner tanrılara gitti ve müdahale etmeleri için yalvardı. Fae'leri yenmemize yardım ederlerse, tanrılara gücümüzü genç ve güçlüyken geri verecektik. Çünkü bu güç yaşlandıkça büyüyecekti ve tanrılar onu yudumlayarak, çok az kişinin gerektiği gibi ibadet ettiği bir zamanda kendileri de güçlü kalabileceklerdi."

Yanımdaki Rythos yumuşak bir homurtu çıkardı. Lorian ona baktı ve Rythos'un ifadesi donuklaştı.

"Çünkü tanrıların kendileri de güç kaybediyordu," dedi rahibe. "Daha az insan onlara dua ettikçe. Daha az insan tanrılara kurban verdikçe. Solmanın eşiğindeki tanrılar kralın anlaşmasını kabul ettiler. Ve böylece pazarlık yapıldı.

"Her yıl, halkımızın o gün yaptığı fedakârlığa saygı duymak için sonsuza dek Tanrılar Günü olarak bilinen bir günde ilk Alımı kutlarız. Güçlerinden vazgeçmeye, yirmi beş kış olgunluğuna erişene kadar büyülerini kaybetmeye razı oldular. Krala sahip oldukları her şeyi verirken çılglık attılar. Bazıları öldü. Ama bu yeterliydi. Tanrılar kurbanı kabul etti ve Kral Regner'ın fae'leri sınırlarının gerisine sürmesine yardım etti. Ve şimdi, bu fedakarlık o sınırları, ölen arkadaşlarının ve aile üyelerinin intikamını almak isteyen canavarlardan koruyor. Çünkü Fae'ler biz ölümlülerden çok daha uzun ömürlüdür. Ve bu bizim için tarih olsa da, o zamanlar çoğu fae için bir *anıdır*. Ve onlar unutmayacaklar."

Rahibe gülümsemesini altında duran çifte çevirdi. "Gelin ve kızınızın hepimizi güvende tutmak için kurban vermesine yardım edin."

Adam karısını merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve rahibe ellerini kaldırdı, kusursuz gri cüppesinin geniş kolları k o l l a r ı n d a n aşağıya düşüyordu.

"Tanrılar hediye ettikleri gibi, alırlar da."

Kasabanın rahibesi acemilerinden birine elini salladı ve eğitimdeki rahibe elinde koyu, boş mavi taşlardan oluşan sepetle platforma doğru yürüdü. Sorunlarımı cevap olacağını hayal ettiğim taşlara bakarken kan kulaklarıma hücum etti.

Acemi başını eğerek Oceartus taşlarını sundu.

Rahibe rastgele bir tane kopardı. Elini kaldırdı, taşı havada tuttu ve ilahi söylemeye başladı. Taşı yavaşça, bebeğin başının hemen üzerinde durana kadar indirdi.

"Fedakârlığımıza kulak ver ve dindarlığımızı gör. En zayıflarımıza merhamet edin, en güçlülerimizi destekleyin ve burada yaşayan herkesi koruyun. Çünkü gücümüz her zaman geldiği tanrılara ait olacaktır."

Hepimiz çocukken ezberlediğimiz sözleri söylemeye başladık. "Faric, kurbanımızı gör. Tronin, kurbanımızı gör. Bretis, kurbanımızı gör." Galon ve Lorian'ın aynı sözleri söylerken çıkardıkları alçak sesleri duyarak eşlik ettim. Faric bilgi tanrısı, Tronin güç tanrısı ve Bretis de koruma tanrısıydı.

Eğer o tanrıların merhameti varsa, bu iş yakında biter ve biz de kaçabiliriz.

Rahibe eski dilde birkaç cümle daha konuştu. Kutsal yemin etmemiş olanların asla konuşmaması gereken bir dildi bu.

Gerildim. Bu kısımdan nefret ediyordum.

Bebek çığlık atmaya başladı. Anne ve babası yüzlerindeki ifadeyi sakladılar ama bakmak isteyen herkes annesinin gözlerindeki acıyı görebilirdi. Rahibe kızının büyüsunü alıp oceartus taşının içine çekerken babasının ellerinin nasıl yumruk olduğunu görebiliyordu ki bu taş o kadar parlaktı ki ona bakmak acı veriyordu.

Dikkatimi muhafızlara yönelttim. Onlar da izliyorlardı, Taking'e tanıklık ederken bakışları niyetliydi. Bazen ebeveynler bebeklerini korumaya çalışırdı. Sık rastlanan bir şey değildi ama oluyordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı.

Çekim bitmişti. Bebek sanki işkence görüyormuş gibi çığlık atmaya devam etti ve annesi onu kaldırarak göğsüne bastırdı.

Rahibeler Alımın acısız olduğu konusunda ısrar ettiler. Ancak yeni doğmuş bir bebeğin sihrini kaybettiğini gören hiç kimse bu yalana inanamazdı.

Herkes platformdan indi. Evlerinde sessiz bir tören yapacaklar ve bebeklerinin adını açıklayacaklardı. Bacaklarım yine güçsüzleşmişti.

-Bu sefer rahatlamıştım. Bu kadar uzun süre hayatta kalmıştık. Şimdi sadece atlarımızı bulmamız gerekiyordu.

Kalabalık dağılmaya başladı. Yavaş yavaş kasabanın dışına çıkan yola doğru ilerlemeye başladık. Bu insanların arasından ite kaka geçmek istedim. *Gitmeleri* için yalvarmak istedim. Ama bu sadece dikkat çekti.

Lorian'ın kolumu tutuşu değişti ve başımı kaldırıp baktım. Marth önümüzde duruyordu, yüzü solgundu.

"Bir sorunumuz var."

Bize bir parça parşömen uzattı. Birisi benim resmimi çizmiş ve özelliklerimi tarif etmişti. Tam olarak aynı değildi ama ayrılmaya kalkışırsak sorgulanacağımdan emin olmamı sağlayacak kadar yakındı. Görebildiğim tek şey kendi yüzüm olana kadar her şey geri çekildi. Ciğerlerim sıkıştı ve soğuk ter çizgileri omurgamdan aşağı kaydı.

Resmin altında şehre götürülen yozlaşmışların isimleri yer alıyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Bu listeyi daha önce köyümüzün meydanında asılı olarak görmüştüm.

Bakışlarım listenin yarısındaki bir isme takıldı.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Asinia. *En iyi arkadaşım* Asinia.

Asinia da saklanıyordu. Ve ben bunu hiç bilmiyordum. Tıpkı onun benim sihrimi hiç bilmediği gibi. Yozlaşmışlar bulunduğunda, tüm arkadaşları ve aile üyeleri değerlendirildi. Ben olmasaydım Asinia muhtemelen yakalanmayacaktı. Ben gülerken, yemek yerken ve dövüşmeyi öğrenirken o rutubetli bir zindanda ölümünü beklemiyor olacaktı.

"Gitmemiz gerek," diye mırıldandı

Marth. Parşömene baktım.

Ağlayamadım. Çok uyuşmuştum. Tüm vücudum titriyor, dişlerim takırdıyor, Asinia'yı taş bir zeminde tek başına, yiyecek hiçbir şeyi olmadan, ona kadar olan anları sayarken hayal ediyordum-

Eğildim ve kustum. Lorian iç geçirdi, saçlarımı yüzümden çekti ve ikimizi de birkaç adım yana kaydırды.

Garip bir şekilde, zihnimdeki sisin en kötüsünü dağıtan şey onun soğukkanlılığı oldu.

Bana su uzattı, ben de ağzımı çalkaladım.

Sonra hareket ettik. Lorian beni omzunun altına aldı ve şehrin dış mahallelerine doğru yönlendirdi. Paralı askerlerin durumumuzu tartıştıklarını belli belirsiz fark ediyordum. Sesleri sanki bir tünelin diğer ucunda duruyorlarmış gibi geliyordu.

"Hancı onun yüzüne dikkat etti. Barmaid de öyle. Muhafızlarla çoktan konuşmuş olmaları mümkün." Rythos uzandı ve elimi sıktı. Ben de sıktım.

"Ormandan geçmediğimiz sürece şehirden çıkan tek bir yol var. Ancak bu şüpheli görünecektir," dedi Cavis.

Kalbim donmuştu. Göğsümün duvarlarına, ciğerlerime yapışmıştı, hepsi büyük bir buz yığınıydı.

Yine de şehre gideceğime şüphe yoktu. Ama bir gemi bulamayacaktım.

Hiçbir zaman dolu dolu bir hayat yaşamadım. Tanrılar, ben daha birkaç günlükken gücümü reddettiklerinde buna karar vermişlerdi.

Ama Asinia'nın hayatını kurtarabilirsem, her şeye değer. Ve kurtaracağım. Bir şekilde

yapardım.

"Prisca."

Biri beni hafifçe sallıyordu. Lorian'ın gözlerinin içine baktım. "Ne oldu?"

"Daha sonra yas tutabilirsiniz. Şimdilik kasaba kapılarındaki muhafızları geçmemiz gerekiyor."

Yas tut. Çünkü Asinia kralın zindanındaysa, ölmüş sayılırdı.

Öfke karnımı yaktı. Ama başımı salladım ve Lorian'ın yüzünde rahatlama olabilecek bir ifade belirdi.

"Beni dinle. Gücünü kullanmalısın. Öğrendiklerini hatırla," dedi ve nefesim ciğerlerimde dondu.

Bizi kurtarması gereken kişi *ben miydim?*

Başımı salladığımda bana uyarıcı bir bakış attı. "Yapamam." Şimdiye kadar sadece birkaç saniye tutmayı başarmıştım. Bu kasabadan çıkış yolundaki muhafızları geçmek için bundan çok daha uzun bir süreye ihtiyacımız olacaktı.

Lorian'ın gözleri kısıldı ve uyarı iğrenmeye dönüştü. "Ne zaman korkak küçük bir fare olmayı bırakıp olduğuna inandığım kadını ortaya çıkaracağını düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyorsun. Tatlım, senin güvensizliğin ve kendinden şüphe duyma için vaktimiz yok."

"Senden nefret ediyorum."

Sadece başını salladı. "Ya o muhafızları geçmemize yetecek kadar dondurursun ya da hepimiz burada ölürüz. Önce Rythos gidecek ve onun ölümü en zor olanı. Kral bir süredir onu arıyordu."

Yüzüm uyuşmuştu ama Rythos'u görebilmek için başımı çevirdim. Bakışları kasabanın kapısında duran muhafızların üzerindeydi. Onları, benim otların arasından sürünerek bana doğru gelen zehirli bir yılanı izlediğim gibi izliyordu.

Kralın muhafızlarına baktım ve görebildiğim tek şey alevlerdi. Koklayabildiğim tek şey yanan saçların kokusuydu. Tek görebildiğim yavaş yavaş küle dönüşen tenimdi.

"Prisca."

Nehirde ölsem daha iyi olurdu. Daha kolay bir ölüm olurdu.

Güçlü parmaklar kollarıma girdi ve ben kendime gelene kadar sıktı. Lorian'a baktım. Gözleri gözlerime parladı ve yanağındaki bir kas sıçradı.

Dehşetin altında, öfkem parlıyordu. O kadar parlaktı ki, gücüme ulaşmama gerek kalmadı. Hayır, onun yerine ipler bana ulaşıyor gibiydi, derim ısınıyordu.

"*İşte orada,*" diye nefes aldı Lorian. "Şimdi kullan onu."

Muhafızlar kapılarda duruyor, kendilerine doğru yürüyen her kişiye dikkatle bakıyorlardı. Biz izlerken, muhafızlardan biri bir kadının pelerinini yakaladı ve başındaki örtüyü attı. Kadının saçları ateş kırmızısıydı ve muhafız yürümeye devam etmesi için başıyla işaret etti.

"Muhafızlar bizi görmeden önce zamanı dondurmalsın," dedi Lorian. "Yoksa gözlerinin önünde kaybolmuşuz gibi görünecek ve sahip oldukları her şeyle peşimize düşecekler."

Bizim grup dışında herkes için zor, dondurucu bir zamandı. Ortadaki muhafıza bakarak, hareketsiz duran başka bir kadına doğru kasıla kasıla yürümeye başlamasını izledim. Omuzları kamburlaşmıştı ve dehşetini buradan bile hissedebiliyordum.

Yavaş, derin bir nefes aldım. Sonra zamanın karmakarışık ipliğine uzandım ve *çektim*. İrademin her damlasını aldı. Ama zaman dondu.

"Tut onu," diye talimat verdi Lorian. "Sakın bırakma."

Zaten kayıyordu. Hemen. Panik içimde kükredi.

Burnumdan ıslak bir şey damladı. Kan.

"Durun!" Lorian bana doğru kükreyerek beni muhafızlara doğru sürükledi. Görüşüm kenarlardan kararmaya başladı.

"Odaklan, Prisca," diye hırladı. "Derinlere dal."

Elimdeki her şeyi ona harcadım, zamanı uzattım, onu şekillendirdim.

Asinia'yı kurtarmak için tek umudum buydu.

Başımı sanki bir dev ellerinin arasına almış ve sıkıyormuş gibi hissediyordum. Daha sonra beni utandıracak bir inilti çıkardım.

Asinia.

"Sakın bırakma," diye homurdandı Lorian, beni kollarına aldı ve atlara doğru koşmaya başladı.

Görüşüm karardı.

Başarısız olamazdım. Eğer bırakırsam, hepimiz ölürüz.

Ama çok zordu. İplik parmaklarımın arasından kum gibi kayıyor, zamanın saniyeleri devam etmek için savaşıyordu.

Lorian beni kısa bir süreliğine başka birine verdi. Sonra beni kaldırıp kollarına aldı ve bir kez daha göğsüne sıkıca sarıldı.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Atın altımda dört nala koştuğunu hissedebiliyordum. Hareketleri beni sarsıyor, dikkatimi daha da dağıtıyordu.

"Yapamam. Tutamıyorum. Tutamıyorum."

Konuşmak konsantrasyonumu bozdu ve ipliğe olan hakimiyetimi kaybettim. Bir an sonra yakaladım ama sonuna kadar tutundum.

"Bırak," dedi Lorian.

Ona doğru yığıldım. Görüşüm geri gelmemişti. Göğsümde donuk bir panik yayıldı ve ellerimi Lorian'ın gömleğine gömdüm, tutunacak bir şey bulmak için neredeyse çaresizdim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Lorian kulağıma.

"Göremiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım, panik vücudumu saran yorgunlukla savaşıyordu.

Derin bir nefes aldığını hissettim. "Flameout. Bu olmamalıydı. Kullandığınızdan çok daha fazla güce sahipsiniz."

Elimde daha fazla güç varmış gibi *hissetmiyordum*. Ama onun kayıtsız sesi dehşetimin kenarlarını köreltmeye yardımcı oldu. Kulaklarım keskinleşir gibi oldu ve atların sesine, diğer adamların alçak mırıltılarına ve kendi kalbimin gümbürtüsüne odaklandım.

Görüşüm yavaş yavaş geri dönerken sessizlik içinde yol aldık. Önce kenarlarda güneş ışığı belirdi, sonra bulanık şekiller oluşmaya başladı. Titreyen bir nefes aldım.

Lorian sonunda, "Gücünü açığa çıkarmana yardımcı olacak şeyin korku olduğunu sanıyordum," dedi. Kulağıma böyle mırıldanmamasını diledim. Fazla samimiydi. Başımın zonklamasından bahsetmiyorum bile.

"Öyle değildi, değil mi?" diye sordu ben cevap vermeyince. "Öfkeydi. Sonunda alev alev yanmanın nedeni korkunun içeri girmesine izin vermendi."

Bunu düşündüm ama beynim hâlâ sisliydi, düşüncelerim uzaktı. Öfkemi yönlendirmeme izin verdiğimde, gücümü kavramak kolay olmuştu. Ama zamanı tuttukça, zihnim başarısız olursam ne olacağına daha çok odaklandı. Eğer ipin ucunu kaçırsam ve yakalanırsak.

"Öfkemi kullanmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Annem her zaman öfkemi kontrol etmem gerektiğini söylerdi. Tanrıların hayatımı nasıl mahvettiğine odaklanmanın sadece o hayatı daha da zorlaştıracığını söylerdi. "Diyorum ki duyguların gücünü bulmana yardımcı olabilir ama onu korumana yardımcı olmaz. Daha derine inmелisiniz. O gücün merkezine giden ipliği takip et ve onu ezberle, ta ki sadece bir dokunuşla onu serbest bırakana kadar.

düşündüm."

Günün geri kalanında sürerken bunu düşündüm. Gücümü bu kadar kolay elde edebileceğim düşüncesi heyecan vericiydi. Bu olasılık zihnime kazındı ve orada kaldı, kendimi hiç düşünmeden zamanı kolayca dondururken hayal ettim.

Paralı askerler ilk fırsatta ana yoldan ayrılmıştı ve bir kez daha ormanın içinden geçiyorduk. Etrafımda yeşil ve kahverenginin bin bir tonu birbirine karışıyordu.

Tehlikeye rağmen, göğsümde donuk bir gurur belirdi. O kasabada kesin ölümden kurtulmuştuk. Bunu *ben* yapmıştım. Eğer bunu yapabilirsem, bizi şehrin kapılarından geçirebilirdim. Ve oradan da Asinia'yı kurtarmanın bir yolunu bulabilirdim.

Asinia.

Babam öldüğünde saatlerce yanında yatmıştım. Cesedi götürüldüğünde yatağıma girdim ve günlerce orada kaldım, hareket edemedim. Asinia yanımda yatıyordu, kolları beni sarmıştı. Tek kelime etmedi, sadece yanımda olduğunu hissettirdi. Ağladığımda, onun kollarındaydım. Karnım guruldadığında, bana yemek yedirdi.

İçimdeki boşluk - köyümden kaçtığımda, ailemi geride bıraktığımda oluşan boşluk...

Bu boşluk annemin öldüğünün farkına varmamla daha da derinleşti. Ve şimdi, Asinia'nın Tanrılar Günü'nde *benim yüzümden* öleceğini bilmek... O boşluk asla doldurulamayacak bir uçuruma dönüştü.

Tanrılar Günü, ilk Taking'in yıldönümüne en yakın dolunayda gerçekleşirdi. Hapishanenin boşaltılmasından birkaç gün sonra tutuklanacak kadar şanssızsanız, kralın zindanında çürümek ve kendinizi yanarken hayal etmek için koca bir yılınız olurdu.

Bir sonraki dolunaya sadece günler kalmıştı. Ondan sonraki dolunay... Asinia yanmadan önce onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için bir aydan biraz fazla zamanım vardı.

"Arkadaşın için üzgünüm," diye gürlledi Lorian arkamdan. Sanki çoktan ölmüş gibi söyledi ve ben gerildim.

"O iyi olacak."

Sessizleşti, inanmadığı her halinden belliydi.

Bu iyiydi. Asinia'yı tanı mı yordu. Ve beni de tanı mı yordu. Kendimi bile zar zor tanı yordum. Ama Asinia'nın diri diri yakılmasına asla izin vermeyeceğimi bili yordum. Bu, öldüğümüzde tanrıların ikimizi de cezalandırması anlamına gelse bile.

Sonunda Lorian onu memnun edecek bir açıklık buldu ve o gün için durduk. Paralı askerler düşünmeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydiler çünkü sessizce oturmama izin verdiler.

Bugün gücümü kullandım. Hayal edebileceğimden daha uzun süre. Lorian bunun eğitilmesi gereken bir kas gibi olduğunu söylemişti. Bu durumda, her gün, yapabildiğim kadar sık antrenman yapacaktım. Çünkü bu güçle Asinia'nın hayatını kurtarma şansım vardı.

Sonunda yıkanmak için kalktım. Marth ve Lorian nehir kenarında oturuyorlardı. "Neden arka kapıdan girmedik?" Marth şikayet etti.

Bakışlarım Lorian'a kaydı. Onu incitmeyi ne kadar çok istediğimi görmesine izin verdim.

Marth söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş gibiydi, çünkü yüzünü buruşturdu ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

"O köyden başka bir çıkış yolu biliyor muydun?" Sesim boğuk çıkıyordu.

Lorian bana kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gücünle ilerleme kaydedemiyordun. Umarım nasıl bir his olduğunu hatırlıyorsundur, çünkü yarın sana güvenilebilir hale gelene kadar bütün gece pratik yapacağız."

Bir an durmuş ona bakı yordum, bir an sonra ise havada uçuyordum.

Gözlerini kırıştırdı ama ellerim çoktan boğazına sarılmıştı. Kendimi ona doğru fırlattım ve o sadece iç çekerek parmaklarımı ondan kurtardı.

"Bunu Galon'la olan eğitimine sakla," dedi ilgisizce.

Kralın değerlendiricilerinden nefret ettiğimi sanı yordum. Nefretin ne olduğunu bilmi yordum.

Rythos beni uzaklaştırdı. "İşte oldu. Lorian bu ruh halindeyken onu kızdırmamak daha iyi olur." Omzumu okşadı, ben de omuz silktim. Bu adamların yalan söylediği bir başka şey daha. Sonunda bunu anlamam için güvenilirmez olduklarını daha ne kadar kanıtlamaları gerekiyordu?

Gözlerimi ona dıktım. "Sen de biliyordun, değil mi?"

"Kendimi kaptırana kadar planının tamamını bilmiyordum."

İç çekene kadar sessizce onu izledim. "Korkumu sana karşı kullanmamı istemiş *olabilir*."

"Sende büyü var," diye söze girdim. "O muhafızlarla arkadaş olabilirdin ve onlar da kasabadan çıkmamıza izin verirlerdi."

Rythos'un gözlerinde ilk kez öfke parlıyordu. "Bir zamanlar yapabilirdim. Bir zamanlar tüm kasabayı emirlerimi yerine getirmeleri için büyüleyebilirdim. Ya şimdi?" Acı bir kahkaha attı.

Lorian'ın uyarı hırıltısı havayı keşti. Hiç şaşırmadım. Beni mümkün olduğuunca cahil bırakmaya kararlıydı.

"Sırlarınızı saklayın." Lorian'a en sıkılmış bakışımı attım. "Yarın birbirimizle işimiz bitecek."

Gözleri yüzümde kısıldı. Sert bir baş hareketiyle dönüp uzaklaştı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

PRISCA

I Gecenin büyük bölümünde zamanı durdurma pratiği yaptım. Diğerleri yattıktan sonra bile, kendi göz kapaklarım açık tutamayacak kadar ağırlaşana kadar Marth'ın horlamalarını durdurup başlatarak pratik yapmaya devam ettim.

İlk uyanan bendim, içimde hiçbir şey olmayan bir ürperti vardı. soğuk sabahla ilgisi yoktu. Midem bulandı ve dizlerimi göğsüme çekerek doğruldum.

"Her şey yoluna girecek," dedi sert bir ses.

Lorian'ın gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri hâlâ uykudan biraz bulanıktı, çenesi kirli sakallarla kaplıydı. Saçları da bakışlarımı kaçırmama neden olacak şekilde dağılmıştı.

"Bunu bilemezsin."

"İstediğin her şeye inanabilirsin. Neden başarısız olacağına inanmayı seçiyorsun?"

"Böyle söyleyince çok basit görünüyor."

O gerindi, ben de Galon'un pelerinini daha sıkı sararak dizlerimin üzerine çöktüm. Yakında, muhtemelen sonsuza dek ayrı kalacaktık. Yolculuğumuzun bazı noktalarında, bu günü her şeyden çok özlemiştim. Şimdi buradaydı ve nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Gücümde ustalaştığımda bana neden hala ona sahip olduğumu söyleyeceğini söylemiştin. Neden benim gibi insanların avlandığını."

Lorian kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, bana hiçbir şekilde gücümde *ustalaştım*.

Ona ters ters baktım. "Lütfen."

Bana yavaşça gülümsedi. "Madem bu kadar nazikçe sordun. Yaklaşın, size hayatlarınızın nasıl değiştiğini, kaderinizin nasıl çalındığını anlatayım."

Açıklamasını duymak için yanıp tutuştuğumdan, ona uydum.

"Tanrıların kralı kayırdığına mı inanıyorsun? Kutsanmış olduğu için güçlü olduğuna mı inanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Ne zaman bir anne çocuğunun değerli hediyesini teslim etse, Sabium onun çoğunu kendisi için alır. Tanrılar halkınızın çektiği acılarda hiçbir rol oynamıyor. Daha fazla güce ne ihtiyaçları var ki?"

Sanki sözleri ciğerlerimdeki havayı çalmıştı. Dudaklarım öylesine uyuşmuş, ağzım öylesine kurumuşt ki, kelimeleri oluşturabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Belki...belki de kralın tek seçeneği buydu. Bizi Fae'lerden korumak için gücümüze ihtiyacı vardı.

"O büyüü sınırlarımızı korumak için kullanıyor," dedim.

Lorian bana acıyan bir bakış attı. "Evet ama yine de meclis üyelerini sadık tutmak için onlara güç veriyor. Alımlara devam etmelerini sağlamak için rahibelere veriyor. Yolsuzluk yaptığını düşündüğü kişileri avlayabilsinler diye muhafızlarına veriyor. Ve çoğunu da kendisi saklıyor."

Nefes alamıyordum.

"Babam..." Dudaklarımı yaladım. Sormak istemedim. Bilmek istemedim. Çünkü cevabı kaldıramayabilirdim.

Lorian o esrarengiz gözleriyle beni izliyordu. "Nedir bu Bu mu?"

Boğazımdaki yumruyu yutmak için kendimi zorladım. "Kardeşim bir şifacı. Eğer tüm gücünü korusaydı, yapabilecek miydi..."

"Babanı kurtarmak için mi?" Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Belki de. En azından bir süreliğine."

Bu duygu için söyleyecek sözüm yoktu. İhanetten daha kötüydü. Öfkeden daha büyüktü. Sonu gelmeden içimi yakıyordu.

"Nasıl... nasıl hâlâ gücüm var o zaman? Asinia nasıl?"

Lorian bacaklarını uzattı. "Çağlar önce bu dünya dört krallığa bölünmüştü. Eprotha ve Gromalia adında iki insan krallığı. Güneydeki Fae Krallığı. Ve batıda -Uyuyan Deniz'in karşısında- bir

Bir zamanlar tamamen fae olan ancak Uzun Savaş sırasında halklarından ayrılan insanlarla dolu bir krallık. Melez oldular, insanlarla çiftleştiler ve kendilerine özgü güçleri olan yavrular ürettiler."

Tekrar konuşabildiğimde derin bir nefes çektim. "Melez krallığı Çorak Kıta'da mıydı?" Kimsenin Çorak Kıta'ya seyahat etmemesinin bir nedeni vardı. Orada hiçbir şey yetişmezdi. Yolculuğu deneyen gemiler de asla geri dönmezdi.

Lorian gülümsedi. "O kıta asla çorak değildi. Hayır, melez krallık çok güzeldi." Gülümsemesi soldu. "Melez krallığı istila edildiğinde, halkının çoğu kuzeye, dağlara gitti. Bazıları ticaret gemileriyle ya da kanatlı yaratıklarla Uyuyan Deniz'den kaçarak Asric Geçidi'nden geçtikleri bu kıtaya vardılar. Yüz binlerce insan öldü. Yaşayanlar ise bu kıtadaki şehir ve köylere ulaşmayı başardı. Ve o zamandan beri saklı kaldılar."

Tek duyabildiğim kulaklarımda donuk bir çınlamaydı. İçgüdülerim onu yalanlamaktı. Benimle oynadığına inanmaktı. Ama bu hastalıklı bir anlam ifade ediyordu.

"Nasıl oluyor da... melezler... Nasıl oluyor da Çekim sırasında fark edilmiyoruz?"

"Gücünüz bu krallığa ait değil. Sabium'un *tanrılara* vereceği bir şey değil ve kesinlikle onun da elinde tutup sarayı arasında paylaşacağı bir şey değil." Lorian'ın gözleri buz kesmişti ve sesi bastırılmış bir öfkeyle gerilmişti. Neredeyse ürperiyordum. Ama kontrolü yeniden ele almış gibiydi, sesi bir kez daha yumuşamıştı. "Oceartus taşları tüm *insan* büyüsünü alabilir. Ama melezler için bu şekilde çalışmazlar."

"Neden?"

"Çünkü siz insanlardan daha güçlüsünüz ve büyünüz çok farklı. Bir melez alma töreninde büyü alınır, taş parlar ve rahibeler dualarını mırıldanır ama melez gücünün tohumu senin içinde derinlerde kalır. Ve siz yaşlandıkça yenilenir ve büyür."

Lorian'a baktım. Ona güveniyor muydum? Bana defalarca yalan söylemişti. Ama en azından bu yalanların bir nedeni vardı. İşkenceye dayanma kabiliyetim konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Eğer paralı askerlerin benim duyamayacağım şekilde birbirlerine mırıldandıkları sırada ne planladıklarını öğrenirsem, bu planlar büyük bir risk altına girerdi.

Ve bana yalan söylediği... hatta gücümü kullanmam için beni korkuttuğu halde, stratejisi işe yaramıştı - ne kadar korkunç olursa olsun.

Artık bana yalan söylemek için gerçek bir nedeni yoktu. En azından benim görebildiğim kadarıyla.

Eğer doğruyu söylüyorsa, ben hiç de yozlaşmış değildim. Gücüm farklıydı çünkü *ben* farklıydım. Yarı Fae. *Bir melez*.

Yutkundum. "Daha fazlasını bildiğini biliyorum. Bana söylemediğin şeyler." "Hafif bir ifade. Bunların tarihi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsun.

Topraklar mı? Kral hakkında mı? Bak bakalım bir narminoi bulabilecek misin?" "Narminoi nedir?"

"Onların gücü bilginin gücüdür. Birkaç gün, belki de tam güçlüyse birkaç yıl öncesine bakabilen Marth'ın aksine, narminoi isterse yüzyıllar öncesine bakabilir. Ve yalan söyleyemezler. Geçmiş hakkında değil. Kral onları bunca yıl avladı, ta ki sadece birkaç tanesi kalana kadar."

Gücüm, bu krallığın tarihi ve kraliyet ailesi hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, Asinia'yı özgür bırakma ve kardeşimi bulma şansım o kadar artacaktı.

"Narminoi'yi nasıl bulacağım?"

Kara kaşlarından biri, onu tokatlamak istememe neden olan o sinir bozucu şekilde yukarı kalktı. "Eminim idare edersin."

Rythos esnedi ve doğrulup oturdu. "Bazılarımız uyumaya çalışıyordu."

Galon çoktan ayağa kalkmıştı. "Uyumak için vaktimiz yok." Bana baktı. "Ayrılmadan önce son bir ders. Diğerleri atları hazırlayabilir."

Lorian battaniyesini üzerinden itti ve yavaşça ayağa kalktı. "Bugün sihrini, onu kullanmak için doğduğun şekilde kullanmalısın."

Olacakları düşününce göğsüm daraldı. Yalnız olsaydım, eğilip nefes nefese kalabilirdim.

Lorian bana imkânsız bir görev verdiğinde ve bunu tamamlamamı beklediğinde bana attığı o bakışı attı. "Onu ikna etmek sana bağlı. İhtiyacın olan şeyi yaptırmak. Senin sorunun güç eksikliği değil. Kontrol eksikliği. Gücünden korkuyorsun ve bir parçan sahip olduğunu söylediğim şeye gerçekten sahip olduğuna inanmıyor."

Ağzımı açtım ama o çoktan uzaklaşmıştı.

Birkaç saat düşüncelerimle oturmak istedim. Kral Sabium'un bize yalan söylediği gerçeğiyle yüzleşmek için. Hepimize. Daha da kötüsü, babası, babasının babası... hepsi yalancıydı, hepsi halklarından en kötü şekilde çalışıyordu. Kan kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, Galon'un sonraki sözlerini neredeyse kaçırıyordum.

Önümde durmuş, elini uzatıyordu.

"Lorian'ın sana az önce söylediklerini daha sonra düşünebilirsin," dedi.
"Esneme zamanı."

PRISCA

Galon beni yere yapıştırdı. Mücadele ettim ama faydası olmadı.

Bana ters ters baktı, sabırsız olduğu belliydi. "Burada ne yapacağını biliyorsun."

Biliyordum. Bir bacağımı altımdan çekerek dizimi göğsüne dayadım ve *ittim*.

"Çek ellerini üzerimden." Tanıdık bir ses açıklığı yarıp geçti.

Donup kaldım. Gözlerim doldu, boğazım sıkıldı ve sonra çığına döndüm, özgürlüğüm için tırmaladım ve pençeledim.

Galon küfredip üzerimden yuvarlandı ama ben çoktan doğrulup oturmuştum. Açıklığın diğer ucunda Marth, Tibris'in kafasını tutuyordu; kardeşimin yüzü çoktan şişmiş ve morarmıştı.

Marth, "Onu bizi gözetlerken bulduk," diye duyurdu.

Tibris gerçekten karşımda mıydı? Yoksa hayal mi görüyordum? Etrafımdaki paralı askerlere baktım. Hepsi sessizleşmişti ve hepsi kardeşimi yakından izliyordu.

"Bırak onu Marth," diye ısrar ettim. Marth çoktan ayağa kalkmış olan Lorian'a baktı.

Lorian başını salladı ve Tibris doğruldu.

Kardeşim beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Kaba bir sakalı vardı, kıyafetleri kirli ve dağınıktı. Bana doğru yürüdü, ayağımın dibine küçük bir çanta bıraktı ve vücudunu benimkinin önüne yerleştirdi, elinde uzun bir bıçak hazır tutuyordu.

"Koş, Prisca," diye emretti Tibris.

"Arkadaşın mı, vahşi kedi?" Lorian mırıldandı.

"Onunla konuşma," diye hırladı Tibris. "Pris, git."

Lorian yavaşça ayağa kalktı. Yırtıcı bir kedi gibi hareket ediyordu, bakışları artık sadece kardeşimin üzerindeydi.

Donup kaldım ve ayağa fırlayarak Tibris'in önüne atıldım. Lorian'ın bakışları bana yöneldiğinde kardeşim küfretti.

"Seni kucağımızdan kurtarmaya gelen bir sevgili mi?"

Bu yüzden mi bu kadar garip davranıyordu? "Hayır, seni aptal. Bu benim kardeşim."

Lorian'ın ifadesindeki kötülüğün bir kısmı gitti ve kollarımı Tibris'e doladım. Gözlerim kapandı ve onun verdiği hissin tadını çıkardım. Yaşıyor.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. "Bana zarar vermiyorlar, Tibris. Aksine, beni korudular. Bu bir-" Geri çekildim ve Galon'u işaret ettim "-Annem beni suya attıktan sonra nehirden çıkardı."

Lorian'ın bundan hemen sonra beni terk ettiğinden bahsetmedim. Ama bu kısmı unutmadığımı anlaması için gözlerimi kısarak ona baktım.

Ağzının köşesi seğirdi.

Tibris başıyla küçük bir selam verdi. "O halde, kız kardeşimi hayatta tuttuğunuz için teşekkür ederim. Ama şimdi gidiyoruz."

Lorian kıpırdamadan durdu ve kardeşimi düşünürken onu izledim, şehre gizlice girme planı için ne kadar tehdit oluşturduğuna karar verdiği belliydi.

Lorian'ın yoluna çıkan insanlara ne yaptığını biliyordum. Ona tehditkâr olduğunu umduğum bir bakış attım. "Konuşmamız gerek," dedim Tibris'e. "Benimle gel."

Tibris izin verdi ve ben de onu nehrin kenarındaki büyük kayanın yanına götürdüm. Umarım suyun gürültüsü konuşmamızı bastırır.

Tibris uzun bir süre bana baktı. Ben de karşılık verdim. Sanki birbirimizin yüz hatlarını ezberliyorduk. Sonra onun kollarındaydım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

"Anne?"

Gerildi ve başını salladığını hissettim. "Özür dilerim."

Yeni hıçkırıklarla sarsıldım. Biliyordum. Ama küçük bir parçam yine de umut etmişti.

"Öldüğünü sanmıştım," diye itiraf ettim göğsüne karşı. "Kendime başaracağını, zeki ve hazırlıklı olduğunu söyledim. Ama..."

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum," dedi Tibris. "Ben de kendime aynı şeyi söyledim. Ama nasıl hayatta kalabildiğini anlamadım. Paralı askerler mi? Gerçekten mi?"

Güldüm. Ve sonra biraz daha ağladım.

Gözyaşım kalmadığında Tibris beni yavaşça serbest bıraktı. "Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, ama bazılarından şüphelendiğini biliyorum. Vicer'den gelen o notlar sadece iletişimde kalmanın bir yolu değildi." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi.

Gözlerimi devirdim. "İçimde öyle olduğuna dair bir his vardı." "Vicer senin hâlâ sihirli olduğunu hep biliyordu."

Ağzım kurudu. "Öyle mi yaptı?"

Tibris içini çekti. "Vicer'ın iyi yaptığı bir şey varsa, o da gözlemlemektir. Törenlerde ikimizin de ne kadar gergin olduğumuzu fark etti. Sana karşı ne kadar korumacı olduğumu. Ve dövüşmeyi öğrenmen için sana nasıl ısrar ettiğimi. Ne zaman biri Hediye Töreni'nden bahsetse gözlerinde o avlanmış bakış belirirdi. Vicer yıllar boyunca yakından izledi ve bunu anladı."

"Sana bir şekilde şantaj mı yaptı?"

"Hayır. Vicer acımasızdır ama asla..." Tibris gözlerini kaçırdı. "Şehre geldikten kısa bir süre sonra, o çok merak ettiğin notları göndermeye başladı." Beni dürttü, ben de gülümsemeye çalıştım. "Köylerde bize hep tanrıların şehir sakinlerinin çoğunu daha dindar oldukları için kayırdığı söylenirdi. Vicer bunun hiç de doğru olmadığını öğrendi. Kral Sabium tarafından kayırılan meclis üyeleri ve saray mensupları en büyük güce sahipken, onları yıllar boyunca sadakat gösteren aileler takip ediyor."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Lorian bana bunların bir kısmını anlattı. Eğer gücün olsaydı... eğer bize *iyilik yapılsaydı*, babam hâlâ hayatta olabilirdi."

Tibris yutkundu. "Evet."

"Nasıl kaçtınız? Köyde ne oldu? Ve beni nasıl buldun?"

"Arkadaşlarımdan biri bana neler olduğunu anlattı. Onun uyarısı bana kaçmak için yeterli zamanı verdi ve bağlantıları da saklanmama yardımcı oldu. Han han dolaşıp yalnız seyahat eden bir kadınla ilgili söylentileri araştırdım. Çaresiz görünebilecek biri. Sonra bir barmaid'in beş erkekle seyahat eden ve hepsine hizmet eden bir kadın hakkında güldüğünü duydum. Adamlardan birinin senin adını söylediğini duymuş."

Yanaklarım alev aldı ve yüzümü buruşturdum. "Kesinlikle görüldüğü gibi değil."

"Güzel. Thol'la birlikte olma düşüncen bile hoşuma gitmedi. Beş *paralı askerler*..."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve o da güldü, ama eğlencesi anında kayboldu. Düşünceli bakışları bana söylemek üzere olduğu şeyi kaldırıp kaldıramayacağımı merak ettiğini gösteriyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Prisca, bu kötü."

"Anlat bana. Çabuk ol."

"Sen kaybolduktan sonra ve annem... O öldükten sonra..." Sesi boğuklaştı ve devam etmeden önce uzun bir süre durakladı. "Bize yakın olan herkesi sorgulamaya başladılar. Kralın değerlendircisi tüm arkadaşlarımız üzerinde Testler yaptı. Tüm komşularımızı."

Yüzüm uyuştı. "Asinia olduğunu biliyorum. Onu listede gördüm."

Tibris gözlerini kapattı, sanki bana bakamıyormuş, kalbimi kırarken beni izlemeye dayanamıyormuş gibi.

"Kaçmaya çalıştı ama onu yakaladılar. Annesini öldürdüler ve Asinia'yı şehre götürdüler."

Dizlerim toprağa çarptı. Asinia'nın annesi. Her zaman nazık bir sözü, fazladan bir tabak yemeği olan kadın.

Elbette ölmüştü. Lina'nın büyükanne ve büyükbabasına ne olduğunu görmüştüm. Ve bir kez daha gerçeklik yerine inkârı seçmişim.

Asinia ve ben artık ikimiz de annesizdik. Sadece ben bunca zamandır özgürdüm, o ise rutubetli, karanlık bir hücrede yas tutuyor ve ölümü bekliyordu.

"Prisca. Lütfen." Tibris'in sesi acılıydı. "Ne yaptın sen?" Lorian'ın sesi öfkeliydi. "Ona dokunma," diye tersledi Tibris.

Kaldırıldığının, kocaman kolların beni sardığının belli belirsiz farkındaydım. Ağabeyimin küfürler savurduğunu, Galon'un keskin sesini duyabiliyordum ama tek görebildiğim mutfaklarında annesiyle dalga geçen Asinia'nın gülen yüzüydü.

Görüşüm netleştğinde, yerden birkaç santim yukarıda tutuluyordum, yüzümün yan tarafı kocaman, tanıdık bir erkek göğsüne bastırılmıştı.

Tibris birkaç adım ötede duruyordu, bakışları Lorian ve benim aramda gidip gelirken yüzünde kuşkulu bir ifade vardı.

Lorian'ın kolunu okşadım. "Ben iyiyim," dedim. "Beni bırakabilirsin."

Lorian beni yavaşça bıraktı ve geri çekilirken küçük bir parçam bu kaybın yasını tuttu. "Geçitte daha az muhafız varken hemen harekete geçmeliyiz."

Başka bir deyişle, kendimi toparlamam gerekiyordu. Başımı salladım.

Paralı askerler kampı toplamaya devam ettiler. Tibris kolunu omuzlarıma doladı. "Özür dilerim. Keşke sana söylemek zorunda olmasaydım. Keşke her şey farklı olabilseydi."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Asinia'yı dışarı çıkarıyorum. Bana yardım eder misin?" diye sordum.

Kardeşim iç çekti. Ama belli ki bunun olacağını biliyordu, çünkü ağzında bir gülümseme belirdi. "Tabii ki yapacağım. Ama bu konuda akıllı davranmalıyız. Sence daha önce kimse arkadaşını ya da aile üyesini serbest bırakmaya çalışmadı mı?"

"Biliyorum. Ama o yapayalnız. Annesi öldü ve o yapayalnız. Tanrım, Tibris."

"Şşş." Bana sarıldı ve salladı. "Şehre gideceğiz. Vicer bize yardım edecek."

Kendimi geri çektim. "Vicer tam olarak *ne* yapıyor?"

Sesini alçalttı. "O bir asi, Pris. Krallığımızdaki insanlar bu şekilde yaşamak zorunda kalmamalı. Bu yüzden karşılık veriyor."

"Ve sen de öylesin. Beni bu şekilde bulmayı başardın."

"Evet."

Bir asi. Benim iyi kalpli, şifacı kardeşim. *Bu*, beni bulacak kadar uzun süre kaçak kalmayı nasıl başardığını açıklıyor. Bağlantıları sadece birlikte eğitim gördüğü arkadaşları değildi.

Bu aynı zamanda Tibris'in benim ne olduğumu bildiği anlamına da geliyordu. Annem Tibris'i kaçırdığından hiç bahsetmemişti ve o bir melez değildi, bu da muhtemelen gerçekten akraba olmadığımız anlamına geliyordu.

"Ne düşünüyorsun, Pris?" "Beni

hâlâ seviyor musun?"

Bir kahkaha patlattı. "Artık melez olduğunu bildiğime göre mi?"

"Bu... ve teknik olarak kardeş olmadığımız gerçeği."

Gülümsemesi düştü. "Saçmalama," diye tersledi. "Kim olduğun ya da ne yapabildiğin umurumda değil. Sen benim kız kardeşimsin. Tuhaf bir şekilde kendine güvensiz davrandığında bile."

Gülme sırası bendeydi. Ama Tibris'in ifadesi hâlâ ciddiydi. "Senin bir melez olduğun yıllardır biliyordum. Ve kaçışını planlıyordum. Vicer seni dışarı çıkarmama yardım etmeyi kabul etti." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu konuyu seninle konuşmalıydım. Sonuçta bu senin hayatın. Ama olabildiğince uzun süre normal olmanın tadını çıkarmanı istedim. Vicer'in notlarını okumaya çalıştığında, sana her şeyi anlatma zamanının geldiğini anladım."

Biliyor muydu?

Bunca zamandır, tanrılar için yeterince dindar olmadığımı düşünürken, plan üstüne plan yapıp bir kenara atarken, Tibris kendi planlarını mı yapıyordu?

Yüzüme bir yumruk yemiş gibi hissettim. İhanet ve sefalet içime bir taş gibi oturdu.

"Bana söylemeliydin. Bir Oceartus taşı çalmayı planlıyordum. Kreilor'u takip edecektim."

Yüzündeki kan çekildi. "Sen *neydin*?"

"Çaresizdim Tibris. Lina'nın büyükanne ve büyükbabasının katledildiğini görmüştüm. Bunun başına gelmesini izlemek istediğimi mi sanıyorsun?"

Bana kaşlarını çatarak baktı, belli ki hâlâ planımla boğuşuyordu.

Onu gördüğüme çok sevinmiştim ama yine de karnına yumruk atmak istiyordum. Kardeşler.

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Neredeyse hiç uyumadım, Tibris. Bazen yediklerimi midemde tutamıyordum. Saçlarım dökülmeye başladı. Bazen, bize ne olacağını düşünmemek için elimden geleni yapıyordum ve köyde kalmayı hayal ediyordum. Ama çoğu zaman yataktan zar zor kalkıyordum çünkü çok korkuyordum." Boğazım ağrıyordu ve geri kalanını çıkarmak için mücadele ettim. "Ve sen planlar yapıyordun. Bana umut verebilecek planlar."

Tibris'in gözleri ıslık ıslık oldu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, tek duyabildiğim atları eyerleyen paralı askerlerin alçak sesle mırıldanmalarıydı.

Sonunda elimi tuttu. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Üzgün olmak yeterli değil, Pris. Sen... iyi görünüyor gibiydin. Bu kadar zorlandığını bilmiyordum. Ama sormalıydım. Ve sana buradan çıkmamız için bir yol üzerinde çalıştığımı söylemeliydin."

"Bana bir daha yalan söyleme."

"Söylemeyeceğim. Söz veriyorum."

Bir nefes üfledim. Bırakmam gerekiyordu. Önemli olan şeye odaklanmamız gerekiyordu. Asinia. "Vicer'ın gerçekten yardım edeceğini düşünüyor musun?"

"Evet ama Pris, bence paralı asker arkadaşlarına ne planladığımızı söylememeliyiz." İtiraz etmemi bekliyormuş gibi dikkatlice söyledi.

Omuzlarımı yuvarladım. En azından bu konuda paralı askerlere güveniyordum. Ketum ve ketumdular ve ihtiyaç duyduklarında bana yalan söyleyebilirlerdi. Ama ölmemi istemiyorlardı. Yine de ayrılmak üzereydik. Onlara söylemememe gerek yoktu.

"Katılıyorum."

Lorian açıklığın öbür ucundan buyurgan bir tavırla eliyle işaret etti. Ona başımı salladım. "Gitmemiz gerekiyor."

Tibris bana baktı. "Nereye gideceksin?"

"Lorian bana güçlerimi kullanmayı öğretiyor. Bir anlaşma yaptık, o beni buraya kadar getirdi ve şimdi sıra bende."

"Ne yapma sırası sende?"

"Şehir kapısında bizim dışımızdaki herkes için zamanı donduracağım.

Lorian'ın söylediği her şeyi dinlemenizi ve olabildiğince hızlı hareket etmenizi istiyorum."

Tibris'in ağzı açık kaldı.

"Hazırız," diye seslendi Galon.

"Pris. Bundan emin misin?"

"Eminim. Her şey yoluna girecek."

Keşke buna inansaydım. Ağzım sulandı, ellerim titredi ve aniden buz gibi oldum. İşte bu kadar. Artık her şey gücüm üzerindeki zayıf kavrayışıma bağlıydı.

Tibris uzanıp omzumu sıktı. "Atım patikanın hemen dışında bağlı."

Lorian çoktan ata binmişti ve yaklaştığımda bana elini uzattı. Elim onun eline kaydı ve beni eyere çekmesine yardım etti. Gerildim. Kardeşimle birlikte ata binmeyi düşünmemiştim bile. Lorian'ın kocaman vücudunun beni sarmasına, kollarında bulduğum garip rahatlığa o kadar alışmışım ki, bu rahatlık için otomatik olarak ona dönmüştüm.

Hepimiz açıklıktan çıkıp yola doğru ilerlerken, "Kardeşini bulduğuna sevindim," dedi. "Birlikte yeni bir hayata başlayabileceksiniz."

"Mm-hmm." Yalan söylemeye Lorian kadar alışık değildim, bu yüzden ses tonumu değiştirmedim.

"Prisca."

Lorian bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle de çenemi yakaladı. "Ne yaparsan yap, bir gemiye bindiğinden emin ol. Yakında."

"Söyleyeceğim." Bunu söylerken gözleriyle karşılaştım ve o da yüzümü inceledi. Hızlı bir baş hareketiyle beni bıraktı ve atını mahmuzladı.

Yakında bir gemide *olacaktım*. Asinia'yı serbest bırakır bırakmaz.

Tibris zaten yolda bekliyordu. Bana başıyla onay verdi ama kaşları aşağı inmişti. "Bu iş tam olarak nasıl olacak?"

"Yakında göreceksin," dedi Lorian. Kalçalarını sıktı ve sonra şehre doğru dörtnala koşmaya başladık.

Virajı döndük ve kapılar uzakta belirdi. Midem bulandı, ağızıma metalik bir tat doldu ve kalbim göğsümde tekmelendi.

Lorian bana "Korkunu dizginle," diye hatırlattı. "*Şimdi.*"

Gücüme uzandım ve içimdeki her şeyle çekiştirdim.

Kapıdaki tüm hareketler durdu. Birden ürkütücü bir sessizlik oldu.

Omzunun üzerinden bana bakarken gözlerini kocaman açmış küfreden Tibris hariç.

"Git!" Lorian kükredi.

Yüzlerce insanın oluşturduğu kuyruğun yanından hızla geçtik. Dilencilerin tenekelerini uzattığı ve girişimci tüccarların meyve ve su sattığı sağdaki ağaç çalılıklarını geçtik. Sarı saçlı, bakımsız bir adamın etrafını sarmış, elleri silahlarında muhafızların yanından geçtik.

Gücüm elimden kayıp gitmek istiyordu. Panik yapmayı reddederek daha sıkı tuttum. Atını daha hızlı iterken Lorian'ın sözleri aklımdan geçti.

"Onu ikna etmek size kalmış. İhtiyacınız olanı yaptırmak. Sizin sorunuz güç eksikliği değil. Kontrol eksikliği. Gücünüzden korkuyorsunuz ve bir parçanız söylediğim şeye sahip olduğunuza gerçekten inanmıyor."

Gücüm üzerindeki hakimiyetimi gevşettim. Ve sonra daha fazlası için uzandım.

Sen benimsin, ona söyledim.

Baş döndürücüydü. Tüm bu insanlar, ağaçlardaki kuşlar, atlar, hepsi donmuştu çünkü ben *istemıştim*.

Bekle.

Herkes donmamıştı.

Etrafı muhafızlarla çevrili olan sarışın adam başını çevirmişti. Sarsıldım, neredeyse zamanın akışına olan hakimiyetimi kaybediyordum.

Bunu daha önce hiç görmemişim. Lorian zaman zaman gücümün herkesten önce kurtulmayı başarmıştı ama o gücü ona yönelttiğimde o bile yakalanmıştı.

Adam bizi izliyordu. Muhtemelen muhafızlara mükemmel bir tarif verebilirdi. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

"Kim bu adam?"

Lorian hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen toynakların taşa vurma sesinden beni duyamamıştı. "Dayan!" diye bağırdı.

Omzumun üzerinden baktım. Adam bana göz kırptı. Ve sonra şehirdeydik. "Kimdi o adam?" Bir köşeyi döndüğümüzde nefes nefese kaldım ve zaman yeniden başladı.

Bu sefer burnum kanamıyordu. Ve kör değildim. İlerleme. "Kim?" Lorian atı yavaşlattı.

"Kapıdaki adam. Onun dışında herkes için zaman durdu. *Göz kırptı* bana."

Rythos kulak misafiri olmuş olmalı, çünkü gülümsedi. "Görünüşe göre şehirde bazı akrabaların var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zaman büyüğü kanımızda var."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Annem burada bir ailem olduğunu söylemişti. O adam gerçekten benimle akraba mıydı?

Tibris bana bunun daha sonra tartışacağımız başka bir konu olacağını söyleyen bir bakış attı ama çoktan paralı askerlere bakmaya başlamıştı. "Veda etme zamanı," dedi.

Göğsümde bir şey burkuldu.

"Size rıhtıma kadar eşlik edeceğiz." Galon'un sesi hırçındı.

"Gerek yok." Tibris başını salladı. "Atımı satıp erzak almamız gerekiyor. Prisca için yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

O benim kardeşimdi. Lorian'la tanıştığı andan beri onu bıçaklamayı hayal ediyor olsa bile, hiç şaşmayan bir kibarlığı vardı. Ona olan düşkünlüğüm beni gülümsetti. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmışım. Ve şimdi, Asinia'yı kurtarmama yardım edecek ve sonra yeni bir diyarda yeni bir hayat bulacaktık.

Peki ya senin gibi diğerleri? Onları burada ölüme mi terk edeceksin?

Bu düşünceyi yaşadığım gerçekliğin altına gömdüm. Ben sadece başına ödül konmuş bir köylü kıızıydım. Zamanı sadece birkaç dakikalığına durdurabilen biri.

Hepimiz attan indik ve ben Marth'a uzandım. Burada çok fazla zaman geçirmeyi göze alamazdık. Ama veda etmem gerekiyordu. "İyi şanslar," dedim ona. Beni kucakladı, bir eli sırtımda biraz *fazla* aşağıdaydı. Bu lech'i özleyeceğim.

"Sana da." Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Marth'ın yüz ifadesi ciddiydi. Geri çekildi ve bana başıyla selam vererek Cavis'e doğru ilerledi.

"Nereye gidersen git, iyi bir hayatın olacağını biliyorum," dedi sessiz adam. "Teşekkür ederim. Umarım yakında karınızı ve kızınızı görürsünüz."

"Ben de öyle." Bana belli belirsiz bir gülümseme verdi ve sonra sıra Rythos'a geldi. "Buraya gel."

Beni kucakladığında gözlerim yandı. Bir hıçkırık boğazımı terk etti.

"Öyle bir şey yok, sevgilim. Benim halkım hayatımızda olması gereken kişiler olduğuna inanır. Birbirimizi tekrar göreceğiz."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Galon boğazını temizledi. Elimin tersiyle gözlerimi sildim ve yüzündeki acı dolu ifadeye güldüm. Kırık uzuvları olan adamların daha rahat görüldüğünü görmüştüm.

Şaşırtıcı bir şekilde, Galon'un gözyaşlarımdan duyduğu rahatsızlık yardımcı oldu. Ona titrek bir gülümseme verdim ve o da uzanıp saçlarımı karıştırdı.

Yüzümdeki gözyaşlarını daha fazla sildim. "Pelerinini geri mi istiyorsun?"

İkimiz de pis olan pelerine baktık. Bana göre çok uzun olduğu için etekleri bunca zaman yerde sürüklenmiş ve delik deşik olmuştu.

Galon'un ağzı seğirdi. "Sende kalsın," dedi.

"Teşekkürler." Daha fazla gözyaşı aktı.

Yüzünde yeni bir rahatsızlık belirdi. "Rica ederim." Geri çekildi ve Lorian'ın yerini alması için umutsuzca bir işaret yaptı.

Bu garipti, çünkü büyük bir parçam bu paralı askerler grubuna güvenemeyeceğimi biliyordu, ama yine de beni güvende tuttular. Bana sihrimi kullanmayı öğrettiler, kendimi daha iyi savunmam için beni eğittiler ve kendi yöntemleriyle dağılmamı engellediler.

Ağzı kapalı sırlar konusundaki ısrarlarına rağmen onları özleyecektim. Lorian'ı bile.

Galon'un yerini almıştı. Yüz hatlarımı ezberlemiş gibi bana bakıyordu.

"Başka bir hayatta," dedi, gözleri kararmıştı. Kulağa bir söz gibi geliyordu. Titrek bir nefes aldım. Bunu ben de hissettim. Belki de başka bir hayatta, farklı insanlar olmamız gerekiyordu. Ve birlikte o insanlar olabilirdik.

"Başka bir hayatta." Zorla gülümsedim. Bakışları dudaklarıma kaydı.

Sonra elini saçlarıma gömdü ve ağzını ağzıma yapıştırdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

Lorian'ın dudakları sert, sıcak ve şefkatliydi. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi benimkileri okşadılar. Sanki bu öpücük sonsuza dek sürebilirmiş gibi. Ağzına karşı iç çektim ve dili dudaklarımın arasından kayarak benimkiyle.

Vücudu çok sertti. Çok büyüktü. Sıcaklık midemden merkezime doğru yayıldı. Dizlerimin bağı çözüldü.

Bu hiç de köy çocuklarını öpmeye benzemiyordu. Lorian beni ustalıkla öperken kocaman eliyle beni yerinde tutuyordu. İyice. Diğer elini belime atarak beni kendine yaklaştırdı ve ben *arzuyla* titredim.

Tibris'in sesi kulaklarıma ulaştı. Genelde yumuşak huylu olan ağabeyim, Rythos ve Marth onu tutarken her türlü tehdidi savuruyordu.

Lorian uzaklaştı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Güle güle, Prisca."

"Güle güle Lorian."

Tibris koluma uzandı ve beni adeta sürükleyerek götürdü. Hâlâ biraz sersemlemiş olduğum için bu iyi bir şeydi.

"Deli misin sen?" diye tısladı bana, diğer eliyle atını yönlendirirken. "Paralı asker mi? Gerçekten mi?"

"Beni öptü," diye karşılık verdim. Ve bu argüman zayıftı. Lorian'ın ağzı benimkiyle buluştuğu an, ona tüm kalbimle katılmışım.

Tibris'in dudakları gülümsemeye yakın bir ifadeyle titredi ve sonra acımasızca sertleştirdi. "Pekâlâ. Şimdilik kapüşonunu kaldırıp düz bir çizgide yürümeye çalışsan nasıl olur?"

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Evet, sanki sarhoşmuşum gibi dengesiz yürüyordum. Tek bir *öpücükten* sonra. Lorian'ın beni göremediğine sevinmişim. Egosunun okşanmaya ihtiyacı yoktu.

Ne düşünüyordu ki?

Ne düşündüğünü biliyordum. Beni kendisi hakkında düşündürmek istiyordu. Aklımı karıştırmanın bir başka yolu bu.

Ona bu zevki tattırmayacaktım. Bana kalırsa hayatımın o kısmı sona ermişti. Artık şehirdeydik, bu da dolunaydan önce Asinia'yı kurtarmaya ve bir gemiye binmeye odaklanmamız gerektiği anlamına geliyordu. Ama tanrılar, paralı askerleri özleyecektim.

"Atı nereden buldun?"

"Çaldı," dedi Tibris, sesi dikkatle nötrdü.

İçimi çektim. Kardeşim özünde *iyi* biriydi. Ve benim yüzümden, artık aranan bir suçluydu. Bir hırsız. Elbette, aynı zamanda bir asiydi.

Başımı salladım ama dikkatim önümüzdeki sahneye takılmıştı. Yanımdaki Tibris hareketsiz kaldı.

Araba beyaz ve altın rengindeydi. Ama nefesimin boğazımda düğümlenmesinin nedeni bu değildi.

Arabaya bağlı bir at yoktu. Ve yine de... kendi kendine hareket ediyordu.

"Bu ne büyü?" Nefes aldım.

"Çalıntı büyü." Kardeşimin her kelimesinden acı sızıyordu.

"Çekilin!" diye kükredi biri ve Tibris atını yolun kenarına çekti. Yanımızdan bir atlı araba daha geçti. Belki de sadece şehirdeki en güçlü insanlar atsız araba kullanıyordu.

Lorian beni bu konuda uyarmamıştı. Kral hakkında konuşmalarından, ondan nefret ettiği belliydi. Yine de bana şehirdeki insanların bu kadar çok büyü kullanarak dolaştıklarını söylememişti, kuzey köylerinde yaşayan herkesten çok daha fazlasını geri aldıkları açıktı.

Bunu kendi gözlerimle görmemi istemişti. Bunun beni şok edeceğini ve öfkeli olacağını biliyordu ve bana anlatarak bu şoku ve öfkeyi azaltmak istemedi.

"Vicer nerede?" Bakışlarımı sokakta yürürken bir el çantasını havaya kaldırmak için sihrini kullanan bir kadına dikerek sordum.

"Bana bir adres verdi." Tibris cebinden bir not çıkardı ve ben de kodumuzu tanıdım.

"Bundan haberin var mıydı?" Gücünü gelişigüzel kullanan kadına doğru başımı salladım.

Tibris omuz silkti. "Vicer bana bir kısmını anlattı. Ama gerçekten inanmam için en kötüsünü bizzat görmem gerektiğini söyledi."

Şehrin kapılarından girdiğimizde sola dönmüştük ve şimdi şehrin güneybatı köşesinde duruyorduk. Tibris kabataslak bir harita çıkardı. -muhtemelen Vicer'den de- ve kaşlarını çatarak ona bakmaya başladı.

"Atım için bir ahıra ihtiyacımız var," diye mırıldandı. "Buranın kuzeyinde birkaç sokak ötede bir tane olmalı."

Başımı salladım ve yola koyulduk, ikimiz de pelerinlerimizin kapüşonlarını kaldırmıştık. Şüpheli görünmekten endişe ederdim ama buradaki insanlar...

Tüccarlar bizimkilere benzer giysiler içinde dolaşıyorlardı; tunikler, pantolonlar ve pelerinler. Aralarında soylular dolaşıyordu; erkekler özel dikim yelekler, kadınlar ise savaşmaları gerektiğinde öldürölmelerine neden olacak türden elbiseler giymişlerdi.

Ama neden savaşmak zorunda olsunlar ki? Belli ki buradaki insanlar kitapçılara, çayhanelere, tavernalara ve terzilere dalarak büyüleyici bir hayat yaşıyorlardı. Bir an için, bu ayrıcalıklı, cahil insanların canlarını kurtarmak için kaçışlarını izlemek için bile olsa, şehri yerle bir etmek istedim.

"Prisca," diye tısladı Tibris ve ben irkildim. Bir noktada pelerinimi yüzümden geri itmiştim ve hayatlarına devam eden insanlara öfkeyle bakıyordum.

Bizi bu şekilde hayatta tutamazdım.

"Üzgünüm."

"Ben de hissediyorum. Ama..."

"Akıllı olmak zorundayız. Biliyorum."

Tibris ahırları buldu ve atını alan çocuğa kısrağa ihtiyacı olan biri varsa kendisine söylemesini tembihledi. Yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi ve göğsüm sıkıştı. Belli ki Tibris bir noktada çalınan atına düşkün hale gelmişti.

Tibris'i kuzeye kadar takip ettim. Birkaç dakika içinde giyim mağazaları yerlerini tavernalara bıraktı. Ayaklarımızın altındaki taş çatladı ve yankesicilerden, fahişelerden ve sidik birikintilerinden kaçtık.

Şehrin varlıklı bölgeleri ile gecekondu mahalleleri arasındaki fark şaşırtıcıydı.

Sarhoşun biri bana doğru tökezledi, elleri cüzdanımı bulmak için pelerinin altına girdi. Üzerimdeki yabancı ellerin hissi... Boğazıma bir safra tırmandı. Sarhoşun suratına dirsek atarak yana kaydım ve ona düzgünce çelme taktım. Yüzü duvara çarptı ve bir iniltiyle yere yığıldı.

Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. O sadece bir sarhoştur. Ormandaki avcı değil. Hanın sakallı devi de değildi. Sadece zararsız bir sarhoştur.

Tibris bana baktı. "Görüyorum ki derslerine devam etmişsin."

"Paralı askerler kirli dövüştür." Yürümeye devam etmek için kendimi zorladım. "Bana birkaç şey öğrettiler."

Sadece başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Sana söylemek istediğim bir şey var."

Daha kötüsü olamazdı herhalde. Bekledim, Tibris'in bir su birikintisinin etrafından dolaşmasını, yutkunmasını, derin bir nefes almasını ve omuzlarını yuvarlamasını izledim.

"Asinia'nın değerlendirilmesini öneren kişi... Frinik'ti."

Gözlerimi kapattım. Frinik'i düşündüğümde, ormana gizlice girdiğimi, penceremden dışarı süzülüşümü, fısıltıları, sessiz kahkahaları, sert öpücükleri düşündüm. O benim ilkimdi. O zaman bile sonsuza dek birlikte olmayacağımızı biliyorduk ama ailesi arkadaşlarının kızıyla evlenmesini ayarlamadan önce birkaç ay boyunca ikimizin de *bir sevgilisi* olmuştu.

Şimdi, eğer onu bir daha görürsem, boğazını kesecektim.

Köyümden kaçtığım günden beri ne kadar değişmiştim.

"Pris?"

"Ben iyiyim." Komşular birbirlerine düşman oldular. İşler böyle yürüyordu. Aramızda sadakat olmamasının tek nedeni de kralın sadakati yok edip yerine terörü koymasıydı.

Tibris bana pek inanmadığını belirten bir bakış attı ama konuyu uzatmayacaktı. "Buradayız."

Önümüzdeki ahşap kapıyı inceledim. Tibris uzanıp kapıyı çaldı ve beklerken nefesimi içime çekti. Şehir Vicer'ı değiştirmiş miydi? Bu bir tuzak mıydı?

Kapıyı bir kadın açtı. Önlük giymişti, kıvrıkcık kahverengi saçlarına gri dokunmuştu. Kaşlarının arasına derin kaş çatma çizgileri yerleşmişti.

"Kod," diye sordu.

Tibris bir dizi rakam sıraladı.

Bakışlarını ikimizin üzerinde gezdiren kadın, sözünü sakınmadan kenara çekildi ve içeri girmemize izin verdi.

Gözlerimin loş ışığa alışması bir an aldı. Hava ılıktı ve tarçın kokusu bana doğru geliyordu.

"Tibris." Vicer karanlığın içinden çıktı. Koyu renk saçlarını uzatmıştı ve boynuna doğru düşük bir atkuyruğu yapmıştı. Gözleriyle uyumlu, temiz, gri bir palto giymişti ve ayrıca temiz tıraşlıydı - gitmeden önce ondan nadiren gördüğüm bir şeydi bu.

Tibris kıpırdamadan duruyordu ama Vicer sırtarak sırtına bir tokat atınca rahatladı. Pelerininin kapüşonunu aşağı ittim ve Vicer beni düşünürken sırtışı azaldı. Tibris'e bir bakış fırlattı.

"Kız kardeşini getireceğini söylememiştin."

Tibris boğazını temizledi. "Pris'ten sonra... olanlardan sonra, gönderdiğim notlar konusunda her zamankinden daha da dikkatli davrandım. Onu bulmama yardımcı olacak yeterince bağlantım vardı ama buraya gelmemiz gerektiğini biliyordum."

Vicer sadece başını salladı, yüzündeki gerginliğin bir kısmı kaybolmuştu. Gözleri bana gülüyordu. "Bizi hep kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ederdin."

"Bu kayıp köpek kuduz," dedim ona.

Tibris içini çekti. "Bu konuda haklı. Bir yere oturup konuşabilir miyiz?"

Kapıyı açan kadın uzaklaşmıştı. Ama bizim sorumuz üzerine kafasını kapıdan uzattı. "Gelin ve yemek yiyin" dedi.

Bu sabah orucumu bozamayacak kadar gergindim ve şimdi midem yemek düşüncesiyle homurdanıyordu. Burada kendimi güvende hissediyordum. Başkentte olabileceğimiz kadar güvende.

Vicer ona doğru başını salladı. "Her zaman kulak misafiri oluyorsun." Ama yüzündeki sevgi dolu ifadeden bunun için onu suçlamadığı anlaşılıyordu. "Margie şehirdeki en iyi tavuğu pişirir."

Bunu duymazdan geldi ama yanakları kızarmıştı. "Masama oturmadan önce ellerinizi yıkayın," dedi. "Hepiniz."

Sorumluluğu üstlenme şekli bana kendi annemi hatırlattı. Ve Asinia'nınkini. Göğsüm ağrıyordu ama Vicer bizi küçük bir tualete götürürken onu takip ettim.

"Suya kolay erişebileceğini düşünmemiştim," dedi Tibris ben yıkarken. Yukarı.

"Gecekondu mahallelerinde bulunmamızın bir nedeni var. Burası bir zamanlar yetimhaneydi ve insanlar günün ve gecenin her saatinde gelip giderken kimse bunun farkına varmıyor," diyor Vicer. "Ama burada yaşayan ve katkıda bulunan yeterince insan var ki bazı konforların tadını çıkarabiliyoruz."

Tibris ellerini yıkadı ve Vicer bizi büyük bir mutfağa götürdü. Margie masaya taze ekmek parçalarıyla birlikte üç tabak tavuk koymuştu bile.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Aç değil misin?"

Bana baktı ve ifadesi hafifçe yumuşadı. "Ben zaten yedim. Bir şey değil."

"Bizimle otur Margie," dedi Vicer.

Kadın üç bardak su getirdi ve Vicer bardakları ondan aldı.

"Margie'nin önünde rahatça konuşabilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Köyümüzden ayrıldığımdan beri ben de biraz şüpheli ve paranoyak olmuştum. Ama nedense Margie beni hemen rahatlatmıştı. Bu muhtemelen ona güvenmemek için iyi bir nedendi.

"Kızımı kralın yalanları yüzünden kaybettim," dedi Margie usulca, düşüncelerimi bölerek. "Onu kollarımdan kopardılar ve kaleye götürdüler. Geçen yıl Tanrılar Günü'nde yakıldı."

Margie elbisesinin üstünü açtı ve boğazının bir tarafından göğsüne doğru inen boğumlu bir yara izini ortaya çıkardı. "Sonra beni öldürmeye çalıştılar. Ama ben hayatta kaldım."

Yara izine baktım. Annem böyle mi öldürülmüştü? Tibris hâlâ bana söylemeyi reddediyordu ve ben de sormayı bırakmıştım.

"Özür dilerim," dedim.

Margie'nin söylemediği şeyleri duymuştum. Yaptığı her şey kızının adınaydı.

"Kral Sabium'un bunca zamandır yalan söylediğini duydum," dedim. "Bizim büyüümüz tanrılara hiç gitmiyor."

Margie içini çekti. "Hayır."

"Bundan nasıl kurtuldu? Ya babası? Ve ondan önceki babasının?"

"Bu soruyu kızım benden alındıktan kısa bir süre sonra bir narminoi'ye sordum. Vicer'in onu bulması aylar sürdü." Vicer'e sevgiyle baktı. Vicer onun elini tuttu ve sıktı.

Lorian bir Narminoi'den bahsetmişti. "Onunla konuşmam mümkün mü?"

Vicer omuz silkti. "Eğer o gün akli başında hissediyorsa."

Görünüşe göre narminoi de kahinlerin sonunda kapıldığı deliliğe kapılmıştı.

Tibris kaşlarını çattı. Ne düşündüğünü biliyordum. İnsanlar sonunda annem hakkında böyle mi konuşacaktı?

Vicer ne söylediğinin farkına varmış gibiydi çünkü bize özür dileyen bir bakış attı ve Margie'nin konuşması için eliyle işaret etti.

Suyundan bir yudum aldı. "Narminoi'ye göre, her şey tanrılar kendi aralarında tartışırken başlamış. Krallıklar arasındaki ittifakların bozulacağı ve birbirlerine düşecekleri zamanı bekliyorlardı - bilinçli yaratıkların eninde sonunda yaptığı gibi. Tanrıların her birinin böyle bir savaşta hangi krallığın hayatta kalacağına dair bir teorisi vardı. Tanrılar bu konuda yüzyıllar boyunca tartışılar ve sonunda bir test yapılmasına karar verdiler."

Tibris yüzünü buruşturdu, ben de başımla onayladım. Tanrılar için eğlenceden başka neydik ki?

Margie bize hafif bir gülümseme verdi. "Bilgi tanrısı Faric insanlara bir eser verdi. Güç tanrısı Tronin, fae'lere üç eser verdi. Ve koruma tanrısı Bretis, batıdaki melez krallıkla isteksizce ilgilenmeye başladı. Fae'lerden ayrıldıktan sonra bile bir şekilde hayatta kalmayı başaran insanlar. Bretis öyle güçlü bir şey bağışladı ki, Tronin ve Faric hemen kıskanmaya başladılar."

"Tanrılar her krallığa ne verdi?" Ben sordum.

"Narminoi bana söyleyemedi." Tabağıma başıyla işaret etti. "Ye."

Bir ısırık aldım. Margie'nin tavuğu yumuşak ve lezzetliydi. Ama tadını zar zor alabiliyordum. "Sonra ne oldu?"

"İnsanlar güçlerini kendi topraklarına bakmak ve tebaalarının sağlık ve sıhhatini belirlemek için kullanmadılar. Hayır, komşularına bakmaya başladılar. Ve kıskanmaya başladılar. Neden fae'lere insanlardan çok daha fazla büyü verilmişti? Melezler neden daha güçlü ve daha uzun ömürlüydü? Sonunda, insan kral bu sorulara kafayı taktı. Adı Regner'dı.

"Kral Regner, faelerin eski kinleri ve düşük doğurganlıkları gibi zayıflıklarını görmezden geldi ve sadece büyük güçlerine ve uzun ömürlerine odaklandı. Kıskanç kral, kendisine verilmeyeni almaya karar verdi ve krallığının zenginleşmesini sağladı."

Tibris küçük bir ses çıkardı. Belli ki o da bu hikâyeyi hiç duymamıştı. Margie içini çekti ve bana doğru döndü.

"Bu süre zarfında Regner'ın oğlu Crotopos öldü. Krallığındaki hiçbir şifacının iyileştiremeyeceği bir yaradan öldü. Ziyarete gelen tüm fae'ler çoktan insan krallığından kaçmıştı, kahinleri onları kralın kötü kalbi konusunda uyarmıştı. Melezler zaten hem fae hem de insanlara karşı temkinliydi ve sınırlarını onlarca yıl önce kapatmışlardı. Ve böylece prens öldü - karısı doğmamış çocuklarına hamileyken - ve Kral Regner biliyordu ki eğer oğlu bir fae ya da melez olsaydı yaşayacaktı."

Kurtarılabileceğini bile bile oğlunun ölümünü izlemenin Regner için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Eğer insan olmasaydı yarasının iyileşeceğini bilmek.

İşkence olmalı.

Margie yüzümde gördükleri karşısında başını sallayarak, "Kralı delirtmek için yeterliydi," dedi. "Yine de Regner, halkına fae topraklarını istila etmelerini emrettiğinde deli *değildi*. Sınırına yakın bir ormanda barışçıl bir grup fae perisinin katledilmesini emrettiğinde akli başındaydı. Fae kralına bunu nasıl ödeteceğini planladığında akli başındaydı. Ve dikkatini melezlere çevirdiğinde de akli başındaydı, çünkü onlarda istediği bir şey vardı."

Oğluna ne olmuş olursa olsun, bu Regner'ın melezlere yaptıklarını mazur göstermezdi. Halkım için ağlamak istedim. Öfkelenmek. *İntikam* almak istedim.

Tibris uzanıp elimi masanın kenarından çekti. Margie hikâyesini anlatırken elimi sıkıp duruyordum. "Melezlerde Regner'ın istediği ne vardı?"

İç çekti. "Narminoi bana söyleyemedi. Ancak birkaç ziyaretten sonra bu kadarını bir araya getirebildim."

"İnsanlar neden Sabium'un ve onun soyundan gelenlerin yalanlarına inanıyor? Nasıl oldu da bu kadar uzun süre paçayı kurtardılar?"

Margie omuz silkti ama yüz ifadesi kasvetliydi. "Bir nüfusu nasıl kontrol edersiniz? İnsanları fakir ve eğitimsiz tutarsınız. Onlara yüzyıllardır aynı yalanı söyleyin ve bu yalanı dine bağlayın. O insanlar gerçek önlerinde çırılçıplak dans ederken bile size inanacaklardır. Çünkü başka türlü inanmak, tüm dünyalarının her zaman bir yalan olduğu anlamına gelecektir. Ve *bu* gerçeği kabullenmek çoğu insan için çok zordur."

Bunu anlayabilirdim. Bazen -birkaç saniyeliğine de olsa- zamanı geri alabilmeyi ve Sabium'un bizi nasıl kandırdığını asla öğrenememeyi diliyordum.

Vicer tabağını çoktan bitirmişti ve koltuğunda arkasına yaslandı.

"Buradaki insanları gördün," dedi. "Ne kadar büyülü olduklarını gördün. Bizim gibi köylülerin çoğu şehri asla ziyaret etmeyecek. Tüm hayatları boyunca tanrıların onlara sadece küçük bir parça sihir verdiği inanarak yaşayacaklar. Peki ya ziyaret edenler? Onlara tanrıların şehir halkına daha fazla sihir vermesinin bir sebebi olduğu söylenir. Buradaki insanlar sadece daha *değerlidir*."

Acı çektiğimi düşünmüş olsaydım bile, Vicer'in sert ses tonunun yanında bu hiçbir şeydi. Ve nedenini anlayabiliyordum. Sadece birkaç saattir buradaydım. Vicer gibi insanlar için nasıl bir şey olmalıydı? Ne tür bir güce sahip olduğunu bilmiyordum, sadece yararlı olduğu düşünülen türden olduğunu biliyordum. Yüzlerce, belki de binlerce köylü kraliyete faydalı olmak için buraya getirilmişti ve şehirdeki insanların ne kadar iyi yaşadığını sürekli olarak görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Buradaki zenginlik ve güç, köyümüzden hiç ayrılmamış olanlar için akıl almaz olurdu. Vicer onlara atsız arabaları anlatmaya çalışıyordu, çoğu gülerdi.

Derin bir nefes aldım. "Melezler bu kadar güçlüyse, kral bizi nasıl bu kadar kolay öldürebiliyor?"

Vicer sert bakışlarını üzerime dikti. "Büyünün gelişmesi için üç şey gerekir. Kullanım, zaman ve eğitim. Ham güç bir şeydir, ama melezler bu gücü kullanmayı öğrenmelidir."

Kör bir öfke ellerimi titretti. Gücümüzü artırma şansımız hiç olmamıştı çünkü onu kullanmak ölüm fermanıydı. Kralın büyük-büyük-büyükbabası krallığımızı harap etmişti. Ve şimdi Sabium suçlarını örtbas etmek için katliama devam ediyordu.

Vicer'in gözleri benimkilerle buluştu. "Hâlâ gücün olduğunu biliyorum."

O değişmemişti. Hâlâ insanların dengesini bozmaktan hoşlanıyordu. Sadece başımı salladım. "Tibris bana bildiğini söyledi."

"Ve yine de, bize güvendiği halde, kardeşiniz bize hangi güce sahip olduğunuzu söylemeyi reddetti. Merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Zorla gülümsedim. "Belki sana söylerim. Ama... Bana yardım edip edemeyeceğini bilmem gerek."

"Bir gemiye binmek istiyorsun."

"Hayır. Şey, evet. Ama henüz değil. Asinia da bir melez. Ve kaçırıldı."

Vicer'in ifadesi kederli bir hal aldı. Ve gözlerindeki gerçek kederdi. Asinia'yı benden bile daha uzun süredir tanıyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Eğer kralın muhafızları tarafından yakalandıysa, kralın zindanında olacak."

Çaresizlik beni pençelerken bile sesimi sabit tutmaya zorladım. "Onu dışarı çıkaracağım." Bunun gerçekleşmesi için Vicer'a ve sahip olduğu bağlantılara güveniyordum.

"Onu dışarı çıkarıyoruz," dedi kardeşim hafifçe.

"Peki bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun?" Vicer'in sözleri alaycılıkla doluydu.

"Gücüm zamanı birkaç dakikalığına durdurmamı sağlıyor."

Margie elindeki fincanı bırakıp bana baktı. Sonra irkildi, kendine gelir gibi oldu ve yüzü kızardı. "Özür dilerim." Bir bez bulmak için uzaklaştı ve Vicer beni inceledi.

"Zamanı durdurabiliyor musun?"

Bu, kendime gerçekte olduğumdan çok daha fazla güveniyormuşum gibi davranmam gereken andı. Vicer gücümün gelişmemiş olduğunu düşünseydi planlarıma dahil olmazdı. "Bir gösteri ister misin?"

Gözleri parladı. "Tabii ki."

Gücümüne uzandım ve o da avucumun içine sıçradı. Zaman durdu ve onu ayağa kalkıp Vicer'e birkaç adım daha yaklaşacak kadar uzun süre tuttum.

İpliği bıraktım ve diğer herkes dondu. Vicer ayağa fırladı, yüzündeki kan çekiliyordu.

"Sen- Ben- Biz-"

Tibris bana sıırttı. "Akla hayale gelmeyecek bir şey yaptın. *Vicer*'in nutkunu tutmayı başardın."

"Pekâlâ," dedi Vicer ve tüm vücudu enerjiyle doldu, yanaklarına renk geldi. "Bu bazı şeyleri değiştirir. Size sahte çalışma belgeleri getirebilecek biri var. Şu anda kalede iki adamımız var. İstihbaratımızı güncellemeye, kalenin haritasını çıkarmamıza yardım etmeye ve fırsat buldukça kralın altını oymaya çalışıyorlar. Ama şimdiye kadar hiçbir adamımız zindana giremedi. Sen ilk olacaksın."

Asinia'yı zindandan çıkarmaya yemin ettiğimden beri ilk kez umut göğsümde kanat çırpıtı. Bedenim tuhaf bir şekilde hafiflemişti.

"Bu isyan ne kadar büyük?" diye sordum.

Vicer bana soğuk bir bakış attı. "Eğer kaleye girmek konusunda ciddiysen, bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Çünkü yakalanırsak işkence görecektik. Ne kadar az bilirsek o kadar iyiydi.

"Ama size söyleyebileceğim şey, kalede bulunan tüm isyan üyelerinin rastgele bir taramada yakalandığıdır. Kral, melez olmadıklarından emin olmak için ara sıra bir değerlendiriciye hizmetkârlarını aratıyor. İçeri gönderdiğim son iki isyancı gönüllü ve geri çekilmeyi reddediyorlar ama bir daha kimseyi göndermeyeceğiz. Bu çok tehlikeli."

Kalp atışlarım hızlandı ama başımı salladım. Neyi riske attığımızı biliyordum. Asıl soru, Tibris'i geride kalmaya ikna edip edemeyeceğimdi.

İnatçı yüz ifadesine bir kez baktığımda cevabı biliyordum. Bana ters ters baktı, öneride bulunmam için bana meydan okuyordu. İçimi çektim. En azından o bir melez değildi.

Margie geri döndü, gözlerimden kaçarken yüzü hâlâ biraz kızarmıştı. Gücüm o kadar korkunç muydu?

Bu düşünceyi dizlerimden kestim. Gücüm dehşet *vericiydi*. Ve tehlikeliydi. Ve inanılmaz derecede faydalı. Gücüm Asinia'yı serbest bırakmamı sağlayacaktı. Gücüm *kaçmamıza* yardım edecekti.

Vicer, "Belgelerinizi almamız bir iki gün sürecek," dedi. "Bu arada ezberlemeniz gereken bilgilerle birlikte yapmanız gereken birkaç şey daha var."

Onu inceledim. Vicer Asinia'yı seviyordu ama bunu kesinlikle iyi niyetle yapmıyordu. "Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Vicer gülümsedi. "Zindanlarda bizim de bir adamımız var. Asinia'yı çıkardığınızda onu da çıkarın, biz de size ihtiyacınız olan her konuda yardımcı olalım."

"Bu mahkum neden diğerlerinden daha değerli?"

"Çünkü bu şehirdeki isyancıların çoğunu organize eden oydu. Ayrılıkçı grupların birlikte çalışmaya başlamasını sağlayan kişi. Ve düşmanlarımızın zayıflıklarını öğrenen kişi. Onun zihni bir bilgi hazinesi. İhtiyacımız olan bilgi."

Vicer'in yüzünü inceledim. Tanıdığım adam değişmişti. Artık daha sertti. Ve güldüğü zaman, sanki neşe duymaması gerektiğini hatırlamış gibi kahkahasını aniden kesiyordu.

"Bunu neden yapıyorsun? Sen melezlerden biri değilsin."

"Hepimiz sevdiklerimizi kralın açgözlülüğü yüzünden kaybettik."

Vicer'in ifadesi soğuklaşmıştı. Belli ki daha fazla bir şey söylemeyecekti.

"Başka bir sorun daha var," dedim. Arka cebime uzanarak, üzerine yüzümün çizildiği parşömen parçasını çıkardım.

Vicer parşömeni inceledi. "Burada sarı saçlı olduğun yazıyor. Bunu düzeltebiliriz. Ayrıca o gözlerle ilgilenilecek birini tanıyorum," dedi. "Hizmetçiler görünmezdir ve kimse aranan bir suçlunun kalede olmasını beklemes. Başını aşağıda tut, gerektiğinde o korkunç gücünü kullan ve iyi olacaksın."

Kendine olan güveni benim endişelerimi hafifletti. Vicer'in buradaki rolüne neden adım attığını anlamak kolaydı.

Margie tabaklarımızı bizden aldı ve yıkamak için uzaklaştı. Vicer ayağa kalktı. "Size odalarınızı göstereyim."

Başımı salladım. Yalnız kalmaya fazlasıyla hazırdım.

Onun peşinden kasvetli girişe doğru ilerledik. Belli ki kasvetli olması *gerekiyordu* - gecekondudaki diğer evlerle uyum sağlamanın bir başka yolu. Vicer bizi üst kattaki uzun bir salona çıkardı. "Bütün bu odalar kullanılıyor," dedi ve kapılardan biri açıldı. Uzun boylu, zayıf bir adam dışarı çıktı ve bize başıyla selam verdi.

Tanınma konusunda hâlâ içgüdüsel olarak temkinli davranarak gerildim. Ama ne Vicer ne de Tibris endişeli görünüyordu.

"Bu Jeronth," dedi Vicer. "Jeronth, bunlar Prisca ve Tibris. Birkaç gün burada kalacaklar."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu ve uzaklaştı. Ama gözlerindeki umutsuzluğu yakalamadan önce değil.

Vicer bana baktı. "Buradaki insanların çoğu inanılmaz kayıplar yaşadı. İnsanın içini parçalayan türden bir kayıp. İsyanla birlikte çalışmak... Bazılarının nefes almaya devam etmesinin tek nedeni bu."

Bunu anlayabilirim.

Geniş bir ortak salona açılan bir dizi merdiveni daha tırmandık. Birkaç kişi kitap okuyor, birkaç kadın da bir köşede usulca konuşuyordu. Ama benim bakışlarım atıştırmalık bir şeyler yiyen bir grup erkeğe takıldı.

Sanki yıllar önce Tibris ve annemle evimizde yemek yemiş gibiydim. Bir an için, içimdeki her şeyle o zamana bir kez daha geri dönebilmeyi diledim. Gücümü saklamanın bir yolunu bulmak için elimden geleni yapmak yerine, ailemin ve arkadaşlarımın kıymetini bilseydim. Asinia'nın da gücü olduğuna dair işaretler arasaydım. Annemle daha çok vakit geçirseydim.

Pişmanlıklarım o kadar birikmişti ki, sanki beni diri diri gömeceklermiş gibi hissediyordum. "Prisca?"

"Hmm?"

"Buradan." Vicer, parlak mavi gözlü, hafif, siyah saçlı bir kıza doğru başıyla işaret etti. "Bu Ameri. Sizi Narminoi'ye götürecektir. Ama bunun için sizden para alacak."

Ameri bana başını salladı.

Hâlâ avcının çantasını taşıyordum. Ne kadar bozuk parası olduğunu bile saymamıştım ama umarım yeterli olur.

Öğrenecek daha çok şeyim vardı ve planımın başarıya ulaşması için gerçeği bilmem gerekiyordu. Sadece birkaç bilgi değil. Hepsini.

LORIAN

Sevgili L,

Sana gönderdiğim adam yaptığı işte en iyisidir. Büyü tuttuğunda çok yüksek sesle bağırmamaya çalış.

Kaynaklarım bana birlikte seyahat ettiğin kadının senden yıllardır görmedikleri kadar tutku uyandırdığını söyledi. Seni düşüncelerinden uzaklaştırabilecek bir kadın ilgimi çekti.

Onun gücü etkileyici olmalı / ya da sen şehre girebilecek. Bu gücü tanımlayın

/Ya da ben, lütfen.

Emara selamlarını yolladı. Ve ayrıca tartıştığınız bu kadın hakkında bilgi edinmek istiyor.

Bu arada, öldürülmemeye çalış. Zaten bu kadar meşgulken senin cenaze törenini planlamak zorunda kalmak istemem.

*/bizim büyük, bilge
kardeşimiz, C*

"Lorian?"

Dikkatimi mektuptan ayırdım ve bakışlarımı daracık odada duran adamların üzerinde gezdirdim. Kardeşimin kaynaklarının kim olduğunu biliyordum ve yüz ifadeleri suçlu-Marth'tan kavgacı-Rythos'a ve ciddi-Galon'a kadar değişiyordu. Cavis pencereden dışarı bakıyordu.

Onlara kardeşime Prisca hakkında mesaj atmamalarını söylemenin bir faydası yoktu. Onlara yolda karşılaştığımız bir şey ya da onun onayı olmadan yaptığım bir plan hakkında ona tavsiyede bulunmamalarını söyleseydim, hepsi bu bilgiyi mezarlarına götürürdü. Ama iş hayatımdaki kadınlar hakkında dedikodu yapmaya gelince...

Onlara başımı salladım ve cevabımı karaladım.

Sevgili C,

Hayır, o kız içimde yıllardır hiçbir şeyin uyandıramadığı kadar tutku uyandırmadı. Ama ilginiz not edildi. Karına söyle, hayatıma karışmasına ihtiyacım yok. Yine de, seni ya da beni terk etmeye hazır olduğu an, bekliyor olacağım.

*Ortak arkadaşımız Thobirea'da görülmüş.
Konu hakkında çeşitli düşüncelerim var, ancak
sizinkileri bekleyeceğim.*

*/Daha genç, daha güçlü ve kesinlikle
daha yakışıklı kardeşimiz,
L*

Kapımızın önünden bir grup adam geçerken dışarıdan şamatalı kahkahalar geliyordu. Kaldığımız han, seyahat ederken kullandıklarımızdan daha rahattı ama yine de gürültülüydü ve ben odamın rahatlığını özlemiştim. Kendi alanımı özledim.

Vahşi kedi, kara kara düşünecek zamanı özlediğimi söylerdi.

O öpücük... vücudu benim için *erimişti*. Benden hem nefret eden hem de beni aynı ölçüde isteyen bir kadında inanılmaz derecede tahrik edici bir şey vardı. Bu tutkunun yatakta nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum.

"Lorian?" Rythos bana bilmiş bir bakış attı. Görmezden geldim. "Bağlantımız geldi mi?"

"O aşağıda. Sormak zorundayım... Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ama bunun bizim tek şansımız olduğuna eminim. Ailelerimiz kaleye girmemiz için bize güveniyor. Yıllardır böyle bir fırsata en çok bu kadar yaklaşmıştık."

Rythos başını salladı, bakışları seyahatlerimiz sırasında hem taş cadılardan hem de Gromalian sınırındaki fae'lerden topladığımız şişelere kaydı. Şişeler kullanılmaya hazır bir şekilde bekliyordu - şu anda herhangi birimizin sahip olduğu en değerli eşyalar.

"Sence Prisca çoktan bir gemiye binmiş midir?" Cavis sordu. Karısı ve bebeğinden başka bir şeyle ilgilenmesi ender rastlanan bir durumdu ve başımı çevirdim. Kaşlarını indirmiş, altımızdaki sokağa bakıyordu.

"Kardeşi ısrar ederdi," dedi Rythos.

Sadece başımı salladım. Eğer gitmek istemezse kimse o küçük vahşi kediye gemiye sürükleyemezdi. Ama sahip olduğu bir şey varsa, o da sağlıklı bir kendini koruma duygusuydu. Aptal değildi ve hayatta kalmak istiyordu.

O burada değilken bile dikkatimi dağıtıyordu.

Ayaklarımın üzerinde yuvarlanarak Galon'a baktım. Başını salladı, şişeyi eline alırken kendi bakışları da düşünceliydi.

"Onu buraya getirin," dedim ve Rythos kapıdan dışarı çıktı.

Yakında kalede olacaktık, görevimizi tamamlamaya ve nihayet eve dönmeye hazırdık.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve fae ağır pelerinini başından iterek sivri kulaklarını ortaya çıkardı. Burada, şehre bu kadar yakın olmak onun için tehlikeliydi ama hepimiz bu plan konusunda hemfikirdik.

Fae selamlamak için başını eğdi. "Bundan emin misin?" "Evet."

Bana tekrar sorma zahmetine girmedim, sadece ilk şişe için elini uzattı. Galon şişeyi uzattı, bakışları hâlâ her bir değerli damlanın üzerindeydi.

"Bu acıtacak," dedi Fae.

"Anlıyorum."

"Yatağa oturun lütfen."

Ona bir bakış attım, o da omuz silkti. "Bacakların seni yarı yolda bırakacak. Bunu defalarca gördüm. Ormandaki bir ağaç gibi düştüğünde alt kattaki herkes alarma geçecek."

Prisca'nın bunu duysa nasıl güleceğini hayal edebiliyordum.

Ve küçük vahşi kediyi düşünmek ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmadı. Onu aklımdan çıkardım ve fae'ye başımı salladım.

"Tamam."

Oturdum. Şişeyi açtı ve başparmağını kıpkırmızı sıvının içine daldırdı. Yüzüme rünler çizdi, *yakan* rünler.

Sonra ilahi söylemeye başladı.

Acı vücuduma yayılırken başımı geriye attım. Büyü tutuştu ve kükreme isteğimi bastırarak yumruğumu ısırdım. Sanki vücudum diri diri yanıyormuş gibi hissediyordum. Eğer bu fae'yi tanımasaydım, amaçlarımızın ne kadar yakın olduğunu bilmeseydim, boğazını keserdim.

Bu düşünceye neredeyse gülecektim. Görüşüm kararmıştı ve muhtemelen ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm. Kimsenin boğazını kesecek değildim.

Bakırın tadı ağzımı doldurdu. Galon sürekli küfürler savurmaya başladı. Acıya rağmen gülümsedim. Bugünlerde herhangi bir şeye tepki vermesi pek sık rastlanan bir şey değildi.

Fae ikinci şişeye uzandı ve biraz daha zikretti. Tam bir nefes alabilseydim, muhtemelen çığlık atacaktım - bu gerçek ruh halimi daha da kararttı.

Sonunda bitti. Ve ben yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz kalmıştım. Galon üzerime eğildi, kaşları çatılmıştı.

"Dinlenmeli," dedi Fae.

Başımı çevirmeyi başardım ve fae'yi ayaklarının üzerinde sallanırken buldum.

"Ona bir oda bulun," diye emrettim. Sesim kısık ve zayıftı. Sesi beni rahatsız ediyordu.

"Teşekkür ederim ama gitmeliyim." Başını öne eğdi. "Göreviniz sırasında tanrılar sizinle olsun."

PRISCA

Tibris'in kısık kahkahası duyuldu ve o diğer asilerden bazılarıyla konuşurken köşede oturduğum yerden başımı kaldırıp baktım. Kucağımda, yeni hayatımı ve geçmişimi özetleyen birkaç parça parşömen vardı. Bugün ilerleyen saatlerde Vicer, sorduğu her soruya tereddüt etmeden cevap verebileceğimizden emin olmak için hem Tibris'i hem de beni test edecekti.

Şu anda içimde sosyalleşmek için bir istek yoktu. Boşluğa bakıp son iki gün boyunca öğrendiğim her şeyi gözden geçirmekle meşguldüm.

Paralı askerleri özledim. Bu çok saçmaydı, çünkü muhtemelen onları şehre getiren alçakça görevi çoktan tamamlamışlardı ve şimdi paradan başka hiçbir şeye bağlılığı olmayan insanlar için sırada ne varsa ona geçeceklerdi.

Bu adil değildi. Onların da birbirlerine bağlılıkları vardı.

Gerçek şu ki, onları yeterince incelediğim için büyük bir şey planladıklarından nispeten emindim. Ve bu onları hayallerinin ötesinde zengin edecek bir şey olsaydı beklediğim heyecan ya da beklentinin hiçbirisi yoktu. Hayır, çoğunlukla acımasız bir kararlılık yayıyorlardı.

Vicer ortaya çıktı ve oda sessizleşti. Sadece başını sallayarak selam verdi, bana doğru yürüdü ve Tibris'i işaret etti.

"Benimle gel."

Bizi ortak odanın dışındaki bir ofise götürdü ve büyük ahşap masaya yaslandı.

"Çalışma kağıtlarınız tamamlandı. Yarın öğleden sonra sizi bir araba alacak," dedi Vicer. "Pris, sen Setella adını kullanacaksın. Kalenin olabildiğince haritasını çıkarmak senin görevin. Planlarında sana yardımcı olacağım ama tekrar hatırlatmam gerekiyor. Daha önce hiç kimseyi dışarı çıkaramadık."

Tibris acımasızca başını salladı. "Biliyoruz."

Vicer'in kardeşime bakışından hoşlanmamıştım. Sanki şimdiden arkadaşının yasını tutuyormuş gibiydi. Ona ters ters baktım, o da kendine gelir gibi oldu ve tekrar işine döndü.

"Tibris, şarap mahzeninde olacaksın. Seni oraya yerleştirmek için çok çalışmamız gerekti ve bu bizim için mükemmel bir fırsat. Zindanın girişinin nerede olduğuna dair bir fikrimiz var ama teyit etmeniz gerekecek."

Yutkundum, kardeşimin karşılaşacağı tehlike karşısında nabzım hızlandı. "Peki ya muhafızlar?"

"Gardiyanların programları son birkaç yıldır hiç değişmedi. Adamlarımızdan biri geçen yıl rastgele bir kontrolden kaçmak zorunda kalmadan önce bu gardiyanlardan ikisiyle arkadaş olmuştu. Ona göre gardiyanlar, mahkûmları beslemedikleri ya da yeni birini getirmediikleri sürece zindanda nadiren bulunuyorlar. Zindanın kapısında her zaman iki gardiyan varmış ve bu da şimdiye kadar -" bana sıırttı "- güvenlik için fazlasıyla yeterliymiş. Görevlendirilen muhafızların her zaman aktif bir savaş gücü vardır."

Sesimi sabit tutmak için kendimi zorladım. "Yani tek yapmamız gereken tüm mahkûmları o muhafızların yanından geçirmenin bir yolunu bulmak."

Vicer'in bakışları uzaklaştı. "Birçok kaynağa göre, kaleye giden bir tünel var ve giriş zindanda bir yerde. Eğer girişi bulabilirsek ve tünel hâlâ temizse, onu kullanabiliriz."

Ağzım açık kaldı. "Bir tünel mi? Sabium neden böyle bir güvenlik açığı bıraksın ki?"

"Atalarından biri burayı birkaç yüzyıl önce inşa etti ve o zamandan beri kullanılmıyor. Sabium, yozlaşmışlarının ölüme giderken şehrin içinden geçirilmesini tercih eder. Muhtemelen tünelin hala kullanılıyor olmasının tek sebebi

Çünkü kral mahkûmlarını o kadar zayıf ve uysal tutuyor ki, hapishaneden kaçsalar bile, muhafızlar onları yakalamadan tünelin sonuna kadar gitmeleri mümkün değil, tabii eğer taşınmıyorlarsa." Vicer'in yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Eğer zindana girebilerseniz, göreviniz tüneli bulmak ve nerede bittiğini bulmak olacak."

Göğsümde küçücük bir umut kıvılcımı alevlendi. Bunu başarabilirdik.

"Sözlerinize dikkat etmeniz gerektiğini hatırlatmama gerek yok," dedi Vicer. "Hatırlatacağız."

"Tüm mesajlar şifreli olmalı. Ve hemen yakılacak. Buraya kadar takip edilmediğinizden emin olun-"

"Vicer," dedi Tibris. "Biliyoruz. Seni ya da diğerlerini riske atacak hiçbir şey yapmayız. Bunu sen de biliyorsun."

Vicer uzun bir süre ona baktı. Sonunda başını salladı. "Ameri seni Narminoi'ye götürmek için bekliyor. Yarın, seni Uygun şekilde giyindiğinizden emin olun, evraklarınızı kontrol edin ve içeri girin." Derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Vicer."

"Oradan çıktığında bana teşekkür et. Canlı olarak."

Başımı salladım, dışarı çıktım ve Tibris'e arkadaşıyla birkaç dakika verdim.

Ameri duvara yaslandı. "Bağlantımla konuştum. Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Tibris kapıdan içeri adımını attı. Belli ki Vicer'e ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben de seninle geliyorum."

Ameri'yi merdivenlerden aşağı kadar takip ettik. Sessiz bir kadındı ve isyancılarla sadece bir öğleden sonra birlikte olmuşum ama şimdiden onun fark edilmeden odalara girip çıktığını fark etmişim. Arka planda kaybolmuş gibiydi.

"Ne sihrin var?" Ön kapıyı açtığımızda sordum. Bana bir bakış fırlattı.

"Tahmin et."

"Olmanı beklediğimiz yerde hiç görünmemenle ilgili bir şey mi?" Tibris kuru bir sesle sordu ve o da sırtıttı.

"Olabilir. Bağlantımız birkaç sokak ötede. Ama bil diye söylüyorum, Narminoi'lerin geçmişte kalma eğilimleri vardır. Bazen şimdiki zamanda yaşamayı unuturlar. Kral onların yok edilmesini emretmeden önce bile delilikle boğuşuyorlardı. Sorularınıza cevap veremeyebilir."

"Margie beni uyardı. Narminoi ile defalarca konuştuktan sonra bazı şeyleri bir araya getirmesi gerektiğini söyledi."

Bu ziyaretin zaman kaybı olma ihtimali çok yüksekti. Yine de... bir parça bile yararlı bilgi alabilirsem, buna değecekti.

Gecekondu mahallelerinin derinliklerine doğru ilerlediğimizde ağzımdan nefes alıyordum. Dilenciler her köşede toplanmıştı, ancak yanlarından geçen insanların çoğu tek bir kuruş bile veremeyecek kadar fakir görünüyordu. Çocuklar soğuk zeminde yalınayak koşuyorlardı ve yanlarından geçtiğimiz her insan umutsuz bir hava taşıyordu.

Tüm sihir bu şehirde olsa da en fakir vatandaşlar muhtemelen köylerde daha iyi bir yaşam sürebilirdi.

Ameri küçük bir iksir dükkânına girdi. Bazı şişelerin üzerindeki etiketlere göz attım ve midem bulandı. Köylerimizdeki en güçlü insanlar bile iksir yapmak için yeterli büyüye sahip olmayı asla umut edemezdi. Köyümüze gelen tüccarlar yanlarında parlak renkli sular ve sahte tılsımlar getirirlerdi.

Ama burada insanlar o kadar çok büyüye sahipti ki, seyrelen saçları yeniden uzatmak, kayıp bir yadigarı bulmak, şansı artırmak için iksirler satıyorlardı.

"Bunlar gerçek mi?" Mırıldandım.

"Tabii ki gerçekler," dedi tiz bir ses ve döndüğümde ellerini kalçalarına dayamış kısa boylu bir kadınla karşılaştım. Gözlerinin yanındaki çizgileri görmemiş olsaydım bile şakağındaki mavi işaret sihrini geri kazandığını açıkça gösterecekti.

Ameri kadına, "Boş ver onu," dedi ve bana kızgın bir bakış fırlattı. "Lanos için buradayız."

"Arka taraftan." Kadın dönüp uzaklaşmadan önce bana karanlık bir bakış daha attı.

Ameri bizi tahta kasalarla dolu bir odaya açılan mavi kapıya götürdü. Sandıklardan birinin üzerinde yıpranmış bir adam oturuyordu. Kirli, yırtık bir pelerin ve aşınmış botlar giyyordu ve biz içeri girdiğimizde ayağa fırladı. Elimi bıçağımın kabzasına kenetledim ve o da hareketsiz kaldı.

"Size zarar vermek istemedim," dedi dikkatle. "Tek bir kişi bekliyordum." Ameri içini çekti. "Bunlar Prisca ve kardeşi Tibris."

Lanos sadece başını salladı. Eğilerek bir sandığı kenara itti ve zemindeki gizli bir kapıyı ortaya çıkardı. "Buradan geçmemiz gerekiyor," dedi. "Sürünmeniz gerekecek. Burası dar."

Küçük alana bakmak bile göğsümün sıkışmasına neden oldu. Şimdiden, sanki etrafımdaki duvarlar beni boğmaya hazır bir şekilde üzerime kapanıyormuş gibi hissediyordum.

"Narmino'i'yi buraya geri getireceğim," diye mırıldandı Tibris bana.

Ameri'nin bakışları beni izlerken sertleşti, sessizce yargılıyordu. "Eğer gerçekten kalede çalışmak istiyorsan, buna alışsan iyi edersin. Asiler şehrin altındaki tünellerde, kalenin içindeki gizli geçitlerde sürünen farelerdir. Hayatta kalmak istiyorsan, bu korkunun üstesinden gelmen gerekecek. Ayrıca, yarın Vicer'le birlikte tünelleri kullanmanız gerekecek."

Yutkundum, aşağılanmışlık yanaklarımı ısıtıyordu.

"Yapabilirim." Tibris tereddüt etti. Onu görmezden gelerek açık kapıya doğru yürüdüm.

"Bekle," dedi Tibris. "Önce o gidiyor." Lanos'u işaret etti. "Sonra da sen." Ameri'ye başıyla işaret etti.

Ona sadece omuz silkip sakın bir gülümseme gönderdi. "Peki."

Birkaç dakika içinde merdivene ve merdivenin altından Ameri'nin ayaklarının gözden kaybolduğu yere bakıyordum.

İnsanlar bu kadar dar mezarlara gömüldü.

Tibris "arkamı kollamak" için beni takip etmeye karar vermişti. Bir yanımda bunun, aklımı yarı yolda kaybedersem beni yatıştırmak için olup olmadığını merak ediyordu.

Lorian'ın sesi zihnimde çınladı.

"Ne zaman korkak küçük bir fare olmayı bırakıp olduğuna inandığım kadını ortaya çıkaracağını düşünsem, yanıldığımı kanıtlıyorsun. Tatlım, senin güvensizliğin ya da kendinden şüphe duyman için vaktimiz yok."

Soğuk paralı askerin aklıma girmesine izin verdiğim için nefret ediyordum. Ama o haklıydı.

Güvensizliğim için zamanımız yoktu. Ya da kendimden şüphe etmeme.

Derin bir nefes çekerek kendimi altımızdaki küçük boşluk dışında herhangi bir şey düşünmeye zorladım.

Asinia. Asinia'yı düşün.

Bu yardımcı oldu. Eğer o kralın zindanında acı çekebiliyorsa, ben *de bunu yapabilirim*.

Kendimi merdivenden aşağı bırakırken saniyeleri saymaya başladım. Dehşetin dikenleri ensemden omurgama doğru ilerliyordu. Gözlerim Tibris'inkilerle buluştu ve bana güven verici bir gülümseme verdi.

Neden küçük alanlar dışında *hiçbir şeyden* korkmuyordum ki?

Tibris'in de aşağı inebilmesi için kenara çekilerek merdivenin dibine ulaştım. Kalbim yeterince hızlı atana kadar bir sonraki atışına takıldı, sanki koşuyor, hayatım için kaçıyordum.

Dizlerimin üzerine çökerek tünele baktım. Ameri'nin ayakları karanlıkta zar zor görünüyordu ama onları görebiliyor olmam, tünelin hayal ettiğim kadar uzun olamayacağı anlamına geliyordu.

Tibris arkama indi. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Beni şımartma." Eğer Asinia'yı kralın zindanından çıkaracak kişi olacaksam, artık zayıflıklara tahammül edemezdim. Korkularımı yenmem gerekiyordu. Böyle şeylere karşı sertleşmem gerekiyordu.

Tibris sessizliğe büründü.

İçimi çektim. "Bu tür durumlarda sabırsızlığa ve korkak olduğumun ima edilmesine, yumuşak sözlerle ve cesaretlendirmeye verdiğimden daha iyi yanıt verdiğimi fark ettim."

"Bu pek sağlıklı değil ama ihtiyacınız olan buysa..."

Daha fazla sessizlik. Tibris boğazını temizledi, belli ki bir hakaret arıyordu.

Böyle bir zamanda gülebileceğimi hiç düşünmemiştim ama içimden kıkırdamalar fişkırdı. Bana küçümseyerek davranması istendiğinde bile kardeşim bunu yapamadı.

"Onları gözden kaybediyoruz," dedi sonunda ve ben bir kahkaha daha attım. Eğer Tibris'in elinde olan tek şey buysa, bunu kabul ederdim.

Toprak zemin ellerimin ve dizlerimin altında pürüzlüydü. Etrafımdaki duvarlar o kadar yakındı ki başım birkaç kez onlara sürtündü. Nabzım dört nala atıyordu. Çıkış kapalıysa burada ölmem tam olarak ne kadar sürerdi?

"Harika gidiyorsun, Pris. Ah, yani, daha hızlı hareket et, seni zayıf."

Son kelimeyle birlikte sesi mutsuzlaşmıştı ve ben de beceriksizce arkama uzanıp elini sıktım. "Sorun yok. Bana kötü davranmak zorunda değilsin. Burada olman yeterli."

Ayrıca, sadece huysuz ve durmadan eğlenen bir paralı askerin sataşmalarına karşılık verdiğimden şüpheleniyordum. Ve bu çok can sıkıcıydı.

"Her zaman senin yanında olacağım," dedi Tibris.

Çünkü hepimiz birbirimize sahiptik. Benim yüzümden. Bazen keder ve suçluluk duygusu içimde nefes alamayacak kadar genişliyordu.

"Buradayız." Ameri'nin sesi tünelde yankılandı.

Yankılandı çünkü tünel düşündüğümünden daha uzundu. Ürperdim ve korkunç bir an için safra boğazımı yaktı.

Hayır. Bunu yapabilirim. Asinia'nın şu anda yaşadıklarının yanında bu *hiçbir şeydi*. Ellerimin ve dizlerimin altındaki toprak hissini görmezden gelmeye çalışarak sürünmeye devam ettim.

Sonunda tünel topraktan oyulmuş küçük bir oyuğa açıldı. Hâlâ yer altındaydık, ama neredeyse ikiye bükülürsek ayakta durabilirdik. Bir

Yaşlı kadın bir duvarın dibindeki çürük görünümlü bir sandığın üzerinde oturuyordu. Oyuktan birkaç tünel ayrılıyordu ve köşede başka bir merdiven muhtemelen başka bir dükkâna ya da birinin evine çıkıyordu. Tünel çökerse en iyi kaçış yolumuz orasıydı.

Lanos merdivenlerden birine yaslandı ve bana başını salladı. Döndüm ve yaşlı kadını inceledim. Kördü, dudakları çatlamış ve kurumuştı, giysileri kirli ve yırtıktı. Onun bu hali içimi öfkeyle doldurdu.

Ameri boğazını temizledi ve ben de ona baktım. Yüzümde gördüğü şey karşısında kaskatı kesildi. Tek söylediği "Denedik," oldu.

Kadının önünde çömeldim. "Benim adım Prisca," dedim usulca.

"Merhaba, Prisca." Kadının sesi yumuşaktı, neredeyse çocuk gibiydi.

Kadın

Gülümsedi ve çatlak dişlerine rağmen tatlı bir gülümsemeydi. "Benim adım Ivane."

"Merhaba, Ivane."

"Geçmişî öğrenmeye geldiniz." "Evet.

Sakıncası yoksa bana anlatır mısınız?"

Ellerini yukarı kaldırdı ve yüzümde iz bırakmaları için kullanırken kendimi sabit tuttum. "Sen çok güzel bir kadınsın." Gülümsedi ve bu daha hüzünlüydü. "Bu senin hayatını kolaylaştırmayacak, biliyorsun."

Ben de sesimi nazik tutarak gülümsedim. "Geçmişî gördüğünü sanıyordum, geleceği değil."

"Hayatın hiçbir kadına karşı nazik olmadığını bilmek için kahin olmaya gerek yok, güzellikle kutsanmış olanlara bile."

"Buna itiraz edemem," dedi Ameri. Dudaklarım kıpırdadı. Bakıştık ve ilk kez bana karşı biraz yumuşadığını hissettim.

"Bana kraldan bahsedecek misin? Ve melezleri?" Sordum ama Ivane çoktan başını çevirmiş, sanki birini dinliyormuş gibi başını eğmişti.

"Ben başkalarıyla konuşurken benimle konuşmamamı söylemiştim."

Ameri iç çekti ama beklememi işaret etti. Sonunda Ivane bana doğru döndü.

"Kral. Kral, kral, kral." Kıkırdadı ve ses havayı yırtıyor gibiydi. "Siiiiit. Rahatınıza bakın."

Ayaklarının dibine oturduk ve başını geriye doğru eğdi. Konuştuğunda sesi *farklıydı*. Artık çocuksu değildi, sanki onun aracılığıyla başka biri konuşuyormuş gibi daha derindi. Ürperdim.

"Prese git, dedi annen. Ama sen onu görmezden geldin. Ne zaman görevine odaklanacaksın, Prissss-caaaa?"

Ağzımı açtım ama çoktan arkasını dönmüş, anlamsızca konuşmaya başlamıştı. Ellerini kulaklarına götürdü. "Sessiz ol," diye kükredi.

Kardeşıme baktım. O da bana sabit bir şekilde baktı. Hem ileriye hem de geriye bakanların kaderinde akıllarını yeteneklerine kaptırmak vardı. Ivne muhtemelen annemden on ıla yirmi kış daha yaşlıydı. Eğer yaşasaydı, bu onun geleceğı olacaktı.

Tibris haklı mıydı ve bu yüzden mi o nehrin kenarında ölmesine izin vermişti?

Ivne sandığının üzerinde oturuyordu. Hepimiz bir kez daha ona bakana kadar bekledi -böyle bir şeyi nasıl bildiğini hâlâ anlayamıyordum- ve sonra o tatlı gülümsemesini bir kez daha takındı. "Sorularınızı sorun."

O kadar çok vardı ki, nereden başlayacağımı bilemedim. Ama Asinia'ya odaklandım. "Kale hakkında ne biliyorsun? Kraliyet ailesi? Birini zindandan çıkarmanın en iyi yolu nedir?"

"Şşşt." Ivne duyabildiğı her sesi susturdu. "Bu önemli." Tekrar bana döndü. "Seçkinleri anlamak için onlar gibi olmalısın. Kraliçe uzun zamandır yalnız, korkmuş ve zayıf."

Bacaklarımı altımda birleştirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Şşşt," dedi tekrar. Ama duyabildiğı her neyse belli ki susmayı reddediyordu, çünkü dönüp yüksek sesle ve uzun uzun bağırdı. Yüzü kıpkırmızı oldu ve Tibris bana mutsuz bir bakış attı.

Öylece pes edemezdim. Eğer geçmişı görebilseydi, belki kraliyet ailesinin aldığı kararları da görebilirdi. Kralın sahip olduğu güvenliğı. Ve bu güvenlikteki potansiyel zayıflıkları.

"Kaleden ayrıldığımızda, hangi rota bize hayatta kalma şansını en fazla verir? Nereye gidebiliriz?"

Ivne iç çekti, belli ki yorgun düşmüştü. Ama ağzı nazik bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geleceğı göremiyorum."

"Biliyorum. Ama... görebildiklerinize bakılırsa... bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Tanrılar bundan sonra ne yapacağınızla çok ilgileniyor."

Tanrıların canı cehenneme. Derin bir nefes aldım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Bekle," dedi Tibris. "Sadece birkaç sorum var. Eğer sorun olmazsa."

Ivne döndü ve duyabildiğı herkesi bir kez daha susturdu. Ama bu sefer şakacı bir şekilde gülerek elini boş havaya doğru salladı. Ne zaman onun

Tibris boğazını temizleyerek dikkatini bize çevirdi. "Bizi yetiştiren insanlar... ben de onlar tarafından mı kaçırıldım?"

Ivene'nin kaşlarında sempati olabilecek bir şey kırıştı. "Hayır, çocuğum. Sen anne ve baba dediğin insanlardan doğdun."

Tibris yüz ifadesini nötr tuttu. Bütün o King's Web oyunları işe yaramıştı. Bu konuda ne hissettiğini anlayamadım.

"Peki ya Prisca? Annem onu neden öz ailesinden aldı?"

Sanki sonunda doğru soruyu sormuş gibi ona tatlı bir gülümseme verdi. Sonra bana döndü.

"Sana henüz söyleyemeyeceğim bazı şeyler var. Doğru zaman geldiğinde öğrenmen gereken şeyler. Ama sana şunu söyleyebilirim... Sen sadece üç kış yaşındaydın. Eğer o gece yatağında olsaydın, ölmüş olacaktın. Baban dediğin adam o anıları senden almak için elinden geleni yaptı ama eninde sonunda hatırlamaya başlayacaksın."

Kör bir ihanet derimin altına işledi. Yanlış yapmayacağını düşündüğüm babam, tüm hayatım boyunca gücünü benim üzerimde kullanmıştı.

"Öz ailem şimdi nerede?"

"Bunu göremiyorum. Sadece olanları görebiliyorum." Ivene bana elini uzattı. Ben de tuttum. Teni benimkinin içinde kâğıt kadar kırılgan hissediliyordu. "Ama bazen tanrılar kulağıma uyarılar fısıldar." Bana güldü. "Ve ben senin o tanrılar hakkında ne düşündüğünü biliyorum."

Ağzımı açtım ama sadece başını salladı.

"Yakında bir gün, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Karanlıktaki tek bir ruh için meşale olmak... ya da hepsi için güneş gibi yanmak."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PRISCA

I Biri kapıma yumruğunu vurunca sarsılarak uyandım. "Acele et, Pris." Vicer.

Geri dönmekten başka bir şey istemediğim için inledim. Çekme Yataktan kalktım, giyindim, yüzüme su çarptım ve aşağıda Tibris ve Vicer'le buluştum.

Güneş daha yeni doğmuştu ve Tibris de benim gibi sersemlemiş görünüyordu. Vicer saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Göreceksin."

Kaşlarımı çattım. Vicer beni görmezden geldi ve kapıya dönerek serin havaya doğru adım attı. Galon'un pelerinini kapının yanındaki askıdan aldım ve onu takip ettim. Tibris Vicer'in gizemli davranışlarından bıkmış mıydı, bilemiyordum. Varoşlardan geçip dün ziyaret ettiğimiz iksir dükkânına doğru yürürken yüz ifadesi sakindi.

Bu sefer tünele daha hazırlıklıydım, ama bunun bir faydası olmadı. Yine de Vicer'in ne kadar zorlandığımı görmesini istemiyordum, bu yüzden başımı eğdim ve Ivene'yle karşılaştığımız köşeyi geçtikten sonra yaklaşık ayak aralıklarını saydım.

Vicer tünellerin kesiştiği dört yol ağzına kadar ilerledi ve sağa döndü. Kulaklarıma alçak sesle bir uğultu ulaştığında sanki birkaç yıl geçmiş gibi hissettim.

Bir sürü ses.

Vicer endişeli görünmüyordu. Yavaş ve metodik bir şekilde sürünmeye devam etti, başını eğdi ve bir köşede kayboldu.

Takip ettim ve onu büyük bir mağarada durmuş, bana elini uzatırken buldum.

Onu kaptığım gibi Tibris'in bize katılabilmesi için yanından geçtim. Gürültü burada daha da yüksekti ama yine de sessiz bir havası vardı.

Alan olması gerekenden daha büyüktü. Sürekli olarak böyle şeyler hakkında endişelenen bir yanım, çatının tezgahdan tezgaha dolaşan yüzlerce insanın üzerine nasıl düşmediğini merak ediyordu.

Duvarlar topraktı ama her birkaç adımda bir, duvara *gömülmüş* büyük mavi-yeşil bir kristal, tüccarların yüzlerini aydınlatıyor ve her şeyi mavi bir ışıltıya boğuyordu.

Tibris bana ulaştı ve ikimiz de silahların, parşömenlerin, kitapların, tılsımların, değerli taşların, iksirlerin altında gerilmiş küçük masalara baktık... Başım döndü. Işık o kadar loştu ki, mağara duvarlarından bazılarının kesildiğini fark etmem bir anımı aldı - mahremiyeti sağlamak için önlerine büyük kumaş parçaları asılmıştı. O perdelerin ardında her ne olduysa, tüccarlar gizli kalmasını istiyordu.

Gözlerinde memnun bir parıltıyla piyasayı inceleyen Vicer'e baktım.

"Açıkla," dedim. "Lütfen."

Vicer bir omzunu silkti. "Bu şehirdeki melezlerin çoğu yirmi beş kış geçirecek yaşa gelene kadar bu şekilde hayatta kalıyor." Bizi çeşitli tılsımların ve taşların bulunduğu en yakın masaya götürdü. "Bir melezin ne tür bir güce sahip olduğuna, ne kadar güçlü olduğuna, pasif mi yoksa aktif mi olduğuna bağlı olarak, bunlar bazen onları gizli tutmaya yardımcı olabilir - bir değerlendiriciden bile."

Siyah-beyaz benekli sakalı olan yaşlı bir adam olan tüccar Vicer'e başıyla selam verdikten sonra, muhtemelen on altı kıştan fazla olmayan bir kız yaklaşırken döndü.

Vicer'in tezgâhların arasındaki koridorda yürümeye devam etmesini bekliyordum ama bunun yerine başını sallayarak beni donuk gri bir çarşafı gizlenmiş kuytulardan birine götürdü.

"Tılsımlar gözleriniz gibi küçük değişiklikler için daha iyidir. Bundan sonra ihtiyacın olan kolyeyi nerede bulacağını göstereceğim. Ama saçınız kolayca boyanabilir."

Küçük mağaradan başını çıkaran bir kadın Vicer'e sırttı.

Teni kremi beyazdı, o kadar açıktı ki sürekli güneşten saklanmak zorunda kaldığını hayal ettim, yine de görülebilecek tek bir çil bile yoktu. Benim yaşında görünüyordu ama gözlerinde çok daha yaşlı olduğunu gösteren bir şey vardı.

"Bu Chava," dedi Vicer.

"Ben Setella," diye yeni ismimle kendimi tanıttım.

Vicer başıyla beni onayladı. "Senin için geri geleceğiz."

Ortadan kayboldu ve beni Chava ile baş başa bıraktı; Chava bana el sallayarak küçük alanındaki devrilmiş kasalardan birine oturmamı istedi. Birkaç büyük su kabı gördüğümde şaşırmadım; içlerinden birinin yakın zamanda kullanıldığı belliydi. Ama Chava elini üzerinde salladı ve su bir kez daha temizlendi.

"Bu yardımcı bir güç."

"Gerçekten de."

Aynanın karşısına oturdum ve Chava saçımı yapmaya başladı. Konuşmaya çalıştığımda, ben vazgeçip kendi düşüncelerimde kaybolana kadar tek kelimelik cevaplarla karşılık verdim.

Sonunda saçlarımı yıkamamı söyledi ve su berraklaştığında saçlarım koyu kahverengiydi. Bakakaldım. Sanki bir yabancıya bakıyor gibiydim.

"Sen ikisine de uyuyorsun," dedi memnun bir mırıltıyla. "Çoğu kadına uymuyor." "Teşekkür ederim."

Bir el perdeyi kaydırıp ve Tibris gözlerimle buluştu. "Vay canına. Alışmak biraz zaman alacak."

Vicer omzunun üzerinden baktı ve başını salladı. "Güzel. Hadi gözlerini değiştirelim." Elini uzatarak Chava'nın avucuna birkaç bozuk para attı ve ben de ayağa kalktım. Bana başıyla selam verdi.

"Tanıştığımıza

memnun oldum."

"Ben de."

Vicer bizi başka bir masaya götürdü; bu masa geniş mekânın arka tarafına daha yakındı. Ne kadar derinde olduğumuzu bilmek tenimi karıncalandırıyordu.

-Ve mağaranın etrafımıza çökmesinin ne kadar kısa süreceğini.

"İyi misin?"

"Tamam."

Tibris bana inanmadığını belli eden bir bakış attı ama Vicer başka bir tüccara, koyu tenli ve güzel gözlü bir kadına bir şeyler mırıldanırken sessiz kaldı.

O gözler benimkilerle buluştu, köşeleri kırış kırış oldu.

"Bunlar için neden yardıma ihtiyacınız olduğunu anlayabiliyorum. Güzeller ama insanların iki kez bakmasına neden olan alışılmadık bir renkleri var. İşe yarayacak bir tılsımım var ama onu yenilemeniz gerekecek. Vicer'le birkaç günde bir yeni bir tane alması için konuşacağım."

Kılık değiştirmeme yardım etmesi için bir başkasına güvenme düşüncesi beni tedirgin etti. Ama başka seçeneğim olmadığı için bana uzattığı kolyeyi aldım.

"Deneyin," diye talimat verdi.

Başıma geçirdim ve bana bir ayna tuttu. Siyah saçlarım ve kahverengi gözlerimle parşömendeki tarifime hiç benzemiyordum ve yansımamı incelerken midem bulandı.

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim." "Size iyi şanslar," dedi.

Başımı salladım. Kim olduğumu bilmiyordu ama Vicer'la birlikte gelmiş olmam ona neyin peşinde olduğuma dair bir fikir vermişti. Bizi sürünerek geçtiğimiz tünele doğru götürdü ama solumdaki kumaş, ötesinde neler olduğunu görmeme yetecek kadar ayırdı.

Ben izlerken bir adam elini bir kadının şakağına götürdü. Bir an sonra kadın ayağa kalktı, üzerinde yirmi beş kış olduğunu gösteren mavi işaret vardı.

Boğuk bir ses çıkardım ve adamın gözleri benimkilerle buluştu. Bir kaşını kaldırdı, beni izlerken gözleri soğuk gri renkteydi. Tibris kolumdan tutup beni uzaklaştırdı.

"Bunu yapabilen insanlar mı var?" Tısladım.

Vicer omzunun üzerinden bize uyarıcı bir bakış atarak tünele doğru ilerlemeye devam etti. Tibris, ben de ona ayak uydurana kadar çekmeye devam etti.

Omzumun üzerinden gri gözlü adamın mağarasının dışında oluşan kuyruğa baktım. Melezler şehirde doğacak kadar şanslıysa, en azından bir parça umutları vardı.

"Vicer'in insanları kaçırabildikleri kadar melezi genellikle Gromalia'ya kaçırıyor. Orada melezlerin sakın bir hayat sürebilecekleri alanlar hâlâ mevcut. Ama bu işaret... bunu karşılayabilenler için özgürlüktür."

"*Bunu* karşılayabilecek olanlar için," dedim. "Kralın muhafızları kayıt tutuyor. Melezler Hediye edildikleri gün ortaya çıkmadıklarında ne olur?"

Tören mi?"

Vicer omzunun üzerinden bize baktı. Bir an için bize çenemizi kapatmamızı söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Etrafımıza, son derece yasadışı her türlü mal ve hizmeti satın alan insanlara baktım ve neredeyse gülecektim. Neyin peşinde olduğumuz kimsenin umurunda değildi. Buradaki insanlardan birkaçı Vicer'in sırtını sıvazlamış, mırıltılı bir konuşma yapmak için yaklaşmış ya da aile üyelerini tanıştırmıştı bile.

Vicer ona yetişmemizi bekledi. "Törenden çok önce kaçıyorlar," dedi. "Bütün aileler gecenin bir yarısı ortadan kayboluyor - onlara sadık olan herkesle birlikte. Bazen kendi ölümlerini taklit ediyorlar. İllüzyon yeteneği olan melezler bu konuda yardımcı olabilir."

"İhtiyaç duydukları madeni paraya sahip olmayanlar da eninde sonunda güçlerini kullanırken yakalanır ya da kaçmaya çalışırken bulunur ya da daha kötüsü olur."

Vicer sadece başını salladı ve arkasını döndü.

Tekrar kardeşime baktım. Tibris'in yüzü gölgeler içinde gizlenmişti. Mavi-yeşil ışığa doğru bir sonraki adımını attığında, yirmi yedi kışından daha yaşlı görünüyordu. "Rahibenin işaretini taklit edebilen sadece birkaç kişi var ve çoğu keşfedilip kral tarafından katlediliyor," diye mırıldandı. "Bu... bu benim senin için planımdı. Seni şehre götürmek, işaretlenmeni sağlamak ve sonra yeni bir yer bulmak istiyordum. Bir aile olarak."

"Bunu nasıl karşılayabilirdik?"

"Üzerinde çalışıyordum. Para saklıyordum. Vicer'in ona iyilik borcu olan biri vardı. Benim de birkaç fikrim vardı."

Yan tarafına nazik bir dirsek attım. "O planları benimle paylaşmadığın için sana hâlâ kızgınım. Ama seni seviyorum."

İç çekti. "Biliyorum. Özür dilerim. Ben de seni seviyorum." "Tibris?"

Üçümüz de donup kaldık. İlk gevşeyen Vicer oldu ve Tibris'in ağzı geniş bir sırıtışla kıvrıldı.

"Gudram?" Tibris kolumu bıraktı ve arkadaşının sırtını tokatlamak için döndü. Vicer sadece iç çekti.

"Bağlantılarından biri. Sadece bir kez karşılaşmışlar ama yıllarca birlikte çalışmışlar. Bu biraz zaman alacak."

Biri bana çarptı, özür mırıldanıyordu ve Vicer başını sallayarak mağara duvarına yaslanmam için onu takip etmemi işaret etti.

"Sence bunu yapabilir miyiz?" Ben sordum.

Vicer bakışlarını pazardan ayırmadı. "Şehre geldiğimden kısa bir süre sonra isyanın bir parçası oldum. Çoğumuz ilk kez umutlu hissediyoruz. Eğer Asinia ve Demos'u serbest bırakabilirsek... Bunun kralın itibarına darbe vuracağını söylememe gerek yok sanırım. İsyandan şüphe duyanları güçlendirecek ve kralın zayıf olduğunu düşündüğü noktalara saldırmamızı sağlayacak."

"Bu Demos... Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Vicer iç çekti. "Sert ama adil bir adamdır ve halkınız için aklıma gelen herkesten daha fazlasını yapmıştır. Tutuklanana kadar onun emrinde çalıştım - kralın muhafızları o gece karargâhımızı bastığında orada olmamam büyük şanstı."

Saf şans mı? Vicer'e güvenebileceğimi bilmeliydim. Yıllardır şehirdeydi. Beni ölüme göndermediğinden nasıl emin olabilirdim? "Kimi kaybettin Vicer?"

Döndü ve bana hafif bir gülümseme verdi. "Anlıyorum. Sana ihanet etmeyeceğimi bilmen gerek. Sen her zaman hesapçı bir tiptin. Sana verilen krediden daha zekiysin."

Ben yüzümü buruşturdum, o da güldü. "Bu bir hakaret değil." Ama öyleymiş gibi söylemişti.

Vicer derin bir iç çekti. "Şehre ilk taşındığımda hayatımın nihayet başladığını düşünmüştüm. Tanrılar bana çoğu kişiden daha fazla güç vermişti ve bu güç işe yarayacak türdendi."

"Ne yapabilirsin ki?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyorum. Ben...yapamam. Henüz konuşamam."

"Sorun yok." Daha yeni kendi gücüm hakkında konuşabiliyordum. Ve bu gücü her gün taç için kullanmak zorunda kalmamıştım. Vicer kendini toparlamış görünüyordu. "Kralın emirlerini yerine getirmeye hevesli olarak geldim. Bir *amacı* olanlar için gözlerimiz bağlanır ve şehrin dışında bir yere götürülürüz. Orada ayrı bir tören yapıyoruz. Gücümüz için tanrılara teşekkür etmek için olduğunu söylediler. Ama hemen sonra, fark ettim ki daha fazla güç ve bu güç her geçen gün artıyor gibiydi."

"Çünkü bu güç kralın işine yarıyordu."

"Evet. O zamanlar tanrıların beni herkesten daha fazla kutsadığını düşünüyordum. Buradaki hayatı benimsedim. En iyi partilere gittim, en şık kıyafetleri giydim, en pahalı şarapları içtim. Sonra bir gün, o partilerden birinde bir kadınla tanıştım."

Gözlerinde öyle bir çaresizlik vardı ki boğazımda bir yumru oluştu. "Bana söylemek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil. Onun hakkında daha fazla konuşmalıyım. Bir süre onun adını bile söyleyemedim. Ama yaptığım her şey onun için."

Dehşet içimde dalgalandı. "O bir melezdi, değil mi?"

Gözlerini kapattı. "Evet. Aylar sonrasına kadar öğrenemedim. Muhafızlar evimizi bastı. Bir an kollarımdaydı, sonra yoktu. Gerçeği arayanlardan biri tarafından sorgulanmak üzere götürüldüm. Onun ne olduğu hakkında hiçbir bilğim olmadığını anladıklarında serbest bırakıldım." Gözlerini bir kez daha açtı ve öfkeyle parladı. "Çünkü gücüm hâlâ *işe yarıyordu*. Ama hayatımın aşkı elimden alınmıştı. Beni bıraktıklarında Tanrılar Günü geçmişti. Onu bir daha hiç görmedim."

Vicer'in yanaklarındaki renk kaybolmuştu ve bitkin görünüyordu. Neredeyse cansız.

Titrek bir nefes aldım. "Adı neydi?" "Rosin.

Margie'nin kızıydı."

Bu neden bu kadar yakın olduklarını açıklıyordu. Ve ona neden bu kadar güvendiğini. Uzanarak Vicer'in elini tuttum.

"Ne yapmam gerekiyorsa yaparım.

Rosin için." Elimi sıktı. "Rosin için."

PRISCA

Sadece birkaç saat sonra Vicer isyancıların karargâhının önünde bekliyordu. Bana bir parça parşömen uzattı ve ben de kraliyet mührüne baktım. Vicer'in kalede bağlantıları olduğunu biliyordum ama bu çok... resmi görünüyordu.

"Nasıl?"

"Çoğaltma büyüsü olan biri var."

Küçük köyümde bile çoğaltma büyüsunü duymuştum. Sadece inanılmaz derecede nadir ve dolayısıyla değerli olmakla kalmaz, aynı zamanda çoğaltma gücüne sahip olanlar neredeyse her zaman kral için çalışmak üzere şehre götürülürdü. Bu büyüye sahip bazı kişilerin sadece kopyalama değil, gerektiğinde küçük değişiklikler de yapabildiği açık bir sırdı. Bu da kimliğimin yasal olduğu anlamına geliyordu - en azından muhafızların anlayabileceği kadarıyla.

Böyle bir büyü inanılmaz derecede faydalı olabilirdi. Silahlar, yiyecekler, giysiler... Bu güç nerede biter?

"Hazır mısın?" Vicer beni düşüncelerimden sıyrarak sordu. O ana kadar gergin görünmüyordu ama yüzündeki gerginlik benimkini yeniden alevlendirdi.

Tibris onun sırtına bir tokat attı. "Biz hazırız."

Midemde sinirler uçuşuyordu.

Güvensizliğinize ve kendinizden şüphe duymanıza ayıracak vaktimiz yok.

Lorian bu sözlerle ne kadar güvendiğimi bilse nasıl da gülerdi.

Başka bir hayatta.

Göğsüm sıkıştı ve anıyı zihnimden uzaklaştırdım.

Vicer başıyla bize işaret etti. "Bir araba sizi hizmetkârların girişine götürecektir. Her durakta kimliğiniz kontrol edilecek. Gözlerinizi aşağıda tutun, tavrınız yumuşak olsun," dedi Vicer son olarak bana hitaben. "Muhafızlar size ne derse desin."

İç çektim. Asinia için *uysal* olabilirdim. Ne de olsa köyümüzdeki her Hediye Verme ve Alma töreninde dikkatleri üzerime çekmemek için savaşıırken bol bol pratik yapmıştım. "Olacağım."

Kapıyı açtı ve ben de arabayı inceledim. Neyse ki bir atı vardı. Şoför arabaya yaslandı ve yüzünde çatık bir ifadeyle bekledi.

Margie bizi dışarı kadar takip etmişti. "İyi şanslar," dedi.

Onun gözleriyle karşılaştım. Umut bana parıldıyordu ve ben bu umudun ağırlığı altında omuzlarımı çökertmek istedim. Ama bakışlarını tuttum. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika içinde vagonda oturmuş, gecekonduların yerini şehir evlerine ve yeşil parklara bırakmasını izliyorduk.

"Biliyor musun, koyu renk saçlarınla birbirimize hiç olmadığımız kadar benziyoruz," dedi Tibris kayıtsızca.

"Babam için mi kızgınsın?"

İkimiz de ne demek istediğimi biliyorduk. Eğer babam anılarım üzerinde çalışsaydı.

O konuşmayınca derin bir nefes aldım ve konuşmaya devam ettim. "Senden neredeyse beş kış daha gencim. Ivne, annem beni aldığında üç kış olduğumu söyledi."

Gözlerimiz buluştu ve bu kez Tibris'in gözleri boş bakıyordu. "Sekiz kış gördüm. Yine de aniden yeni bir kız kardeşe sahip olduğumu hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla sen hep... oradaydın."

Şimdi tattığım şey acıydı. Her iki ebeveynimiz de ölmüştü. Zamanı geri çevirip babama, annemin beni gerçek ailemden ayırmak için öne sürdüğü nedene neden uyduğunu soramazdık.

Bunun hayatımı kurtarmak için olduğunu söylemişti. Ama bunu yıllarca saklamak, o aileye iyi olduğumu asla *söylememek*?

Tabii onlara söylemesine gerek yoksa. Çünkü onlar ölmüştü. Bu düşünce bende uluma isteği uyandırdı.

"Babam sürekli benim üzerimde çalışıyor olmalı." Tibris'in sesi ağzımdaki tat kadar acıydı.

Onu suçlayamazdım. Bildiğimiz kadarıyla babam sihrini sadece iyilik için kullanmıştı. Çoğu insan gibi, sadece geçici olarak yardım edecek kadar gücü vardı, bu yüzden köy köy dolaşıp hayatları mahveden türden anıları yumuşattı. Çocuklarını kaybeden anneler, eşlerini kaybeden kocalar. Genellikle bu anılar kendini suçlamaktan dolayı en zor olanlarıydı. Babam, suçluluk duygusuyla yaşayamayanlar için son umut olmuştu.

Ama bana her zaman, izin vermeyen birinin anılarını değiştirmekten daha kötü çok az şey olduğunu söylerdi.

Onca yıl boyunca Tibris ve benim üzerimde çalışmış olsaydı, suçluluk duygusu onu canlı canlı yerdı.

"Bunun için onu affedemem," dedi Tibris kısık sesle. "Onu affedebilecek miyim bilmiyorum."

Göğsüm sıkıştı. Kardeşim arkadaşları arasında kin tutamamasıyla tanınırdı.

"Sanırım... Sanırım seni korumaya çalışıyordu."

Kaşlarını indirdi. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Anlaşıldı. Sadece bil diye söylüyorum... Bir gün kendi hayatımı bulmak istiyorum.

öz ailem. İlk başta bunun bir tür ihanet olacağını düşünmüştüm. Ama kızları ellerinden alındı ve neler olduğunu bilmeyi hak ediyorlar. Eğer

hala hayattalar. Ama bu seni hâlâ kardeşim olarak görmediğim anlamına gelmiyor."

"Biliyorum. Benim için endişelenmene gerek yok."

Onun için hep endişelenirdim. Kız kardeşi olarak bu benim görevimdi. Ama Tibris'in yüzündeki çatık kaşlardan konuyu değiştirmeye hazır olduğu anlaşılıyordu.

"Peki... şarap ve bira hakkında ne biliyorsun?"

Tibris bir kahkaha attı. "Temizlik hakkında bildiğinden daha az."

"Herica'nın fırınında çalışmam *bir* işe yaramış olmalı," dedim.

İyi olmasını umuyordum. Yolsuzlardan birini kiraladığı için köy tarafından cezalandırılmamış olmayı umuyordu. Değerlendirilmesi gerekmeyecek kadar yaşlıydı ama...

Başına ne kadar bela açmıştım?

Bir köşeyi döndük ve kale göründü. Eski bir düşmana karşı savunmak için inşa edilmiş bir kaleye benziyordu, taş duvarları o kadar koyu renkliydi ki neredeyse siyah görünüyordu - her tuğla mükemmel dikdörtgenler halinde kesilmişti. Üzerimizde birkaç kule belirdi, rastgele aralıklarla yerleştirilmiş gibi görünen küçük pencerelerle gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Kardeşimin eline uzandım. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. Böyle bir zayıflığı itiraf edebileceğim çok az insan vardı.

"Ben de öyleyim."

Tibris bana baktı ve yüzümde gördüğü şey karşısında başını salladı. "Eve döndüğümde senin gitmiş olduğunu gördüğümünden beri korkuyorum. Senin kaçtığını ve Asinia'nın kaçırıldığını duyduğumdan beri. Annemden beri..." Çenesinde bir kas kasıldı. "Ama ne zaman bunu düşünsem, bir parçamın senin de ölüp ölmediğini merak ettiğini düşünsem, korku yerini öfkeye bırakıyor. Buna odaklan, Prisca. Bizden aldıkları her şeye odaklan. Asinia'ya odaklan."

İntikam ateşi karnımı yaktı. Tibris haklıydı. Öfke korkudan daha iyiydi. Lorian da gücümü kullanmak söz konusu olduğunda aynı şeyi söylemişti.

Arabamız kalenin ve çoğu beyaz ve altın rengi olan atsız arabaların oluşturduğu uzun kuyruğun yanından geçmeye devam etti. Muhtemelen bir parti için gelen soylular. Düz devam ettik, bir sonraki sağa döndük ve araba kapıya doğru yavaşladı. Hizmetkârların kapısının önünde birkaç muhafız duruyordu ve ben nefesimi yavaşlatmak için kendimi zorladım.

"Dur," dedi bir ses ve araba durdu.

Kağıtlarımı çıkardım ve titrememi gizlemek için diğer elimi elbisemin kıvrımlarına gömdüm. Ne de olsa muhafızlar biraz gerginlik bekleyebilirdi,

Kalede çalışmaya başlamak üzere olan köylülerdik. Ama kör terör onların daha yakından bakmasını sağlayacaktı.

Muhafızlardan biri arabanın penceresine eğildi, bakışları ikimizin üzerinde gezindi. "Evraklar."

Onları uzattık. Onları taradı ve başıyla onaylayarak almamız için bize geri uzattı. Kapılar açıldı ve araba bir sonraki kontrol noktasına doğru ilerledi. İlk testi geçtiğimize göre, uzuvlarım zayıflamıştı.

Bu muhafız daha uzun sürdü, her kelimeyi okudu ve tanımları yüzlerimizle karşılaştırdı. Bekleneceği gibi bakışlarımı indirdim.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu.

Sert bakışları karşısında derim gerildi. "Mistrun," dedim tereddüt etmeden. O kâğıtlarımızı incelemeye devam ederken sessizlik uzadı. Omurgamdan aşağı bir ter çizgisi kaydı ve ifademi nötr tutmak için savaştım, biraz sıkıldım.

Sonunda başıyla onayladı ve kâğıtlarımızı uzattı. Araba devam etti, ve ürpertici bir nefes aldım.

"Her tarafıma kusacağımı sandım," diye mırıldandım.

Tibris kahkahalarla sarsıldı ve içine yerleşen rahatlamayı görmek kolaydı. "Başardık," dedi. "En zor kısmı bitti."

Araba hizmetkârların girişinin hemen dışında bir kez daha durduğunda başımı salladım.

"Nedense bundan şüpheliyim."

Arabadan indik, her birimizin elinde birkaç eşyamızı koyduğumuz bir çanta vardı. Kapıda sert yüzlü bir kadın belirdi.

"Siz Mistrun'dan gelen yeni askerlersiniz." "Bu doğru." Tibris ona gülümsedi.

Gözleri hafifçe yumuşadı. "Pekala, yola koyulun o zaman."

İkimiz de hemen harekete geçtik ve onu kaleye kadar takip ettik. Hizmetçilerin girişi, birkaç teslimatçının beklediği dar bir odaya açılıyordu. İçlerinden biri bana baktı ve ben de ona öldürücü bir bakış attım.

Tibris bana dirsek attı ve bakışlarımı bir kez daha aşağı indirdim. "İsimler," diye bağırdı kadın.

"Ben Setella, bu da Loukas," dedim.

"Benim adım Nelia. Düzenli bir kale işletiyorum. Loukas, sen yan odaya geç, orada diğer kiler hizmetkârlarından biri sana üniforma giydirecek ve yatağını gösterecek. Setella, beni takip et."

Tibris bana güven verici bir gülümseme verdi ve gözden kayboldu. Nelia'yı takip ettim, her dönüşü zihnime not ettim. Yol tarifi benim için

tipik olarak iyi, ama bu kaleden ayrıldığımda her santimini biliyor olacaktım.

Nelia beni o kadar sıcak ve buharlı olan mutfığa götürdü ki, konumumun yemek pişirmekle ilgisi olmadığı için Vicer'e anında minnettar oldum. Kükreyen ateşin ve bir hizmetçiye bağırarak aşçının yanından geçerken pelerinimin içinde terliyordum.

Mutfaktan çıkıp uzun bir koridora girdik. "Bunlar hizmetli koridorları." Nelia daha fazla koridora açılıyor olması gereken çeşitli kapılara başıyla işaret etti. "Soyluları rahatsız etmeden kale içinde seyahat etmemizi sağlıyorlar."

Çünkü soylulara, her türlü heveslerini karşılayan insanlar olduğunu hatırlatmak görgüsüzlüğü zirvesi olurdu.

Nelia bir yanıt bekliyor gibiydi, ben de ona başımı salladım.

"Bana yine boş kafalı, yavaş hareket eden bir aptal olmadığını söyle," diye homurdanarak koridorda ilerledi.

Peşinden koştum. "Hayır, hiç de değil," diye itiraz ettim. "Sadece her şeyi anlıyorum."

"Daha hızlı hareket et." Bir sonraki kavşakta sola döndü ve beni merdivenlerden yukarı çıkardı. Elindeki kâğıda bakarak başını salladı. "Sağımızdaki üçüncü odada boş bir yatağımız var."

Kapıyı açarak ateşten en uzaktaki yatağı işaret etti. "Orası senin. Eşyalarını kaldır ve beni takip et."

On bir yatak daha saydım.

Bu kadar çok kadının olduğu bir odada uyumak, bu yerde gizlice dolaşmayı daha da zorlaştıracaktır.

"Giyinin ve benimle koridorda buluşun. Senin için döneceğim."

Başımı salladım, o da bana gözlerini devirerek uzaklaştı. Birkaç dakika sonra ayak bileklerime kadar inen bordo renkli yün bir elbise giymiştim. Elbisenin ön kısmında bir sıra minik altın düğme vardı; hizmetçiler bile kralın renklerini giymek zorundaydı.

Çantamı koyacak başka bir yer olmadığı için yatağın altına ittim ve Nelia ile bir kez daha koridorda buluştum.

Zindanlar neredeydi?

Bu soru zihnimde tekrar tekrar canlandı. Belli ki bizden aşağıdaydılar. Ama anahtarlar kimdeydi? Giriş neredeydi? Ne kadar iyi korunuyordu? Asinia hâlâ hayatta mıydı?

"Burada," dedi Nelia, başka bir kapıyı açarak. Oda geniş, raflı ve temizlik malzemeleriyle doluydu.

"Yerlerin temizliğinden sen sorumlu olacaksın," dedi. "Her katta günde bir kez sihrini kullanan bir kadınıımız var, ancak bu şatodan o kadar çok insan geçiyor ki, çoğu öğle yemeğine kadar tekrar kirleniyor."

Nabzım tekledi ve hevesimi yüzümden uzak tutmak için mücadele ettim. Vicer'in beni bu pozisyona getirmek için neden uğraştığını anlamak kolaydı. Kalenin farklı bölgelerinde bulunmak için geçerli bir nedenim olacaktı. Bilmem gereken her şeyi öğrenirken o bölgelerde *oyalanacaktım*.

"Şimdi başlayabilirsin," dedi Nelia. "Ben senin iyi bir işçi olduğuna ikna olana kadar hizmetçi koridorlarını paspaslayabilirsin."

Kovayı bana uzattığında "Teşekkür ederim," dedim.

Birkaç dakika içinde, hizmetçi yatak odalarının dışındaki zemine su sürüyordum. İşe koyuldum, o ana kadar gördüğüm her dönüşü, her kapıyı tekrar gözden geçirdim.

"Merhaba," dedi bir ses.

Döndüğümde karşımda bir kadın duruyordu. Teni kusursuzdu, mavi gözleri iri ve meraklıydı, benimkine benzer bir elbise giymişti ve kollarında birkaç battaniye vardı.

"Ben Auria," dedi. "Yeni birinin geldiğini duydum ve fazladan battaniyeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Buraya ilk geldiğimde ateşten en uzaktaki yatak bana verilmişti ve çok soğuktu. Çamaşırhanede çalışıyorum," diye açıkladı.

"Ben... Setella. Teşekkür ederim, gerçekten çok nazıksınız."

Bana gülümsedi. "Bir şey değil. Nerelisiniz?" "Mistrun."

"Mistrun'dan bir kuzenim var," diye başladı ve kendimi yalanlarımın ortaya çıkmasına hazırladım. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve bu kesinti için minnettar olarak döndüm.

Koridorda bir kadın yürüyordu, yüzü neredeyse saçları kadar kırmızıydı. Keskin elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve hafifçe kalkık gözleriyle inanılmaz güzeldi. Ama asıl dikkat çekici olan gözlerinin rengiydi; o kadar derin bir maviydi ki bana okyanusu ilk ve tek gördüğüm zamanı hatırlattı.

Kadın, gözleriyle mükemmel uyum sağlayan koyu mavi bir elbise giymişti ve karmaşık boncukları kum saati şeklini vurguluyordu. Bir soyluya benziyordu ama yine de hizmetkârların odasındaydı.

Bize tek bir bakış bile atmadan yeni temizlenmiş döşemelerimin üzerinden geçti. Auria'ya kaşımı kaldırdım.

"Kim o?" Ağzımı açtım.

Auria kadın köşeyi dönene kadar bekledi ve içini çekti. "Yerleriniz temiz. Başka bir yoldan gidebilirdi."

"Boş ver onu. Asillerle yemek yemesi gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Çünkü o bir soylu. Kraliçenin leydilerinden biri."

Yüzüm benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor olmalıydı, çünkü Auria gülümsedi. "Madinia doğrudan kraliçeyle çalışır. Ona eğlence sağlıyor, onunla birlikte yürüyor, tüm o güzel balolara ve yemeklere gidiyor," diye iç geçirdi.

"Ve... burada kalacak yeri mi var?"

"Bayanların odası bizim bir üst katımızda. Teknik olarak hâlâ hizmetkârların odalarının içinde ama çok çok daha güzeller. Bir keresinde onları temizlemek zorunda kalmıştım ve kraliyet ailesinden olduklarını düşünebilirdiniz."

"Kulağa harika bir pozisyon gibi geliyor."

Başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı. "Neredeyse her yere gidebiliyorlar. Öğleden sonraları boş kaldıklarında kaleden ayrılabilirler - tabii kraliçe onayladığı sürece. Hepsi soylu da değil. Ve içlerinden ikisi kralın muhafızlarıyla kaçamak yapıyor." Kızardı. "Dedikodu yapmamalıyım. Arkadaşlarım bunun en kötü özelliği olduğunu söylüyor."

Bana kalırsa, bu onun *en iyisiydi*. "Saçmalama, sen bana sadece kalenin nasıl çalıştığını anlatıyorsun. Ben daha bugün geldim." Omuzlarımı biraz kamburlaştırdım. "Burası... farklı."

"Öyle." Sempati yüzünü buruşturdu. "Çamaşırhaneye dönsem iyi olacak ama yemek vakti geldiğinde seni almaya gelirim."

"Bu hoşuma giderdi."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PRISCA

O Yerleri Nelia'yı tatmin edecek şekilde temizledikten sonra Auria gelip beni buldu. Aşçılardan biriyle arkadaşta ve ateşin önünde oturduk, ayakkabılarımızı çıkardık, ağrıyan ayaklarımızı ateşin sıcaklığına Alevler yaklaştırdık.

Gelip giden, işlerini bitiren ve akşam yemeği için hazırlanan hizmetçilerden bazılarıyla tanışmıştım. Çoğu nazikti, ancak kendi hallerinde görünüyorlardı. Yirus adında bir kadın hangi yatakta yattığımı öğrenince yüzünü buruşturmuş, sonra da bana kalenin etrafındaki en hızlı yolları göstermeyi teklif etmişti.

Auria kendisinden mükemmel bir casus olurdu. Bir kase güveç ve taze ekmek eşliğinde durmaksızın kale, kral, kraliçe, kraliçenin hanımları, kralın muhafızları -birini son derece yakışıklı buluyordu- hakkında sohbet etti ve ben de hepsini ezberlemeye çalıştım.

"Özür dilerim," diye güldü. "Yine yaptım. Annem her zaman bu bir yarışmış gibi konuştuğumu söylerdi."

"Sorun yok. Gerçekten. Biraz utangaç olabilirim."

Gülümsedi ve ben de şarabıma uzandım. "Daha önce kraliçenin tüm hanımlarının asil olmadığını söylemişsiniz?"

Auria başını salladı ve ekmeğiyle yahnisinin son suyunu da silkeledi. "Evet, çoğu öyle olsa da kraliçe her zaman biraz... eksantrik olmuştur. Sanırım bazen saray hayatından sıkılıyor. Caraceli bir zamanlar her gece ateşini yakmak ve yanmasını sağlamaktan sorumlu kızdı. Yakınlaştılar ve yeterince büyüdüğünde kraliçe ona bu görevi teklif etti. Ve Katina kuzey köylerinden birinde doğdu. Dağlara yakın bir yerde." Auria sahte bir titreme geçirdi. "Kraliçe seyahat ediyormuş ve Katina da pazarda babasının mallarını satıyormuş. Konuşmaya başlamışlar ve kimse ne olduğunu anlayamadan Katina köyünden koparılmış ve burada yaşamaya başlamış."

"Yani her biri ya kraliçeye sadakat gösterdi ya da onu bir şekilde eğlendirdi." Burada bir potansiyel vardı. Bu bilgiyi daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladım.

"Sanırım öyle de denebilir." Auria omuz silkti. "Arkadaşlarımdan biri bunun kraliçenin kralın altını oyma yöntemi olduğunu söylüyor." Kızardı. "Ama bunu benden duymadın."

Kafam düşünmem gereken tüm bilgilerle doluydu ve Auria bana mutfak hizmetçilerinden biriyle ilgili bir hikaye anlatırken sessizce yahnimin geri kalanını bitirdim.

"Çok yorulmuş olmalısın," dedi sonunda, ben esnememi bastırırken. "Sana banyo odalarını göstereyim. Törenden önce temizlenmen gerekecek."

Yutkundum, ağzım aniden kurudu. "Ne töreni?"

"Ah, unutmuşum, köylüler tanrılara bizim kadar sık saygı göstermezler." Auria gülümsedi ve koluma girdi. "Sanırım bu yüzden şehirde yaşayan çoğu insana köylülerden daha fazla büyü geri veriliyor."

Sertleştim. "Tanıdığım köylülerin çoğu her gün ibadet edemeyecek kadar meşguldü. Ailelerine bakmak için geçimlerini sağlamaya çalışıyorlardı."

"Şunu iddia edebilirim ki, eğer daha fazla ibadet etselerdi, belki de bu kadar çok çalışmaları gerekmiyecekti. Belki de tanrılar onları ödüllendirirdi. Beni dinle," dedi Auria. "Yıkanman gerektiğinde devam ediyorsun. Sadece... annem öldüğünde tanrılar benim için buradaydı. Onların kutsamaları olmasaydı, o dönemi nasıl atlatırdım bilmiyorum."

Komşularımı savunma içgüdümü bastırdım. Bunun yerine ona gülümsedim. "Anlıyorum."

Ve anladım. Pek çok insan hayatlarının en kötü yanlarıyla başa çıkmak için inancı kullandı. Yollarını kaybettiklerinde başvuracakları kendilerinden daha büyük bir şey olarak. Ama bazı insanlar bunu başkalarının neden kendilerinden daha az şeye sahip olduklarını ve neden daha fazlasını hak ettiklerini haklı çıkarmak için kullanıyordu. Auria'ya şehirdeki insanların - özellikle de saray mensuplarının- tam olarak neden -Biz köylülerden çok daha güçlüydük, dilimi neredeyse kanayana kadar ısırdım.

Bir gün Auria ne kadar çok yalana inandığını öğrenecekti.

Banyo odalarına yaklaştığımızda bana biraz garip bir şekilde gülümsedi. Neyse ki, hizmetlilerin banyo odalarının rütbeye göre nasıl ayrıldığını anlatmaya hazırdı. Genellikle, bir banyo odasını kullanmak için adınızı yazdırmanız ve görevlerinize dönmek zorunda kalmadan önce boş olmasını ummanız gerekirdi. Eğer sıranızı kaçıırırsanız, sıranın en arkasına geçerdiniz.

Neyse ki Auria banyo odalarından sorumlu hizmetçiyle arkadaştı. Herkesle arkadaş gibi görünüyordu.

"Size on dakika verebilirim," dedi kadın ve anahtarı bana uzattı.

"Oh, işte yeni bir elbise." Auria dolabı açtı ve üzerimdeki aynısı olan bordo bir elbiseyi bana uzattı. "Bunu temizledikten sonra sana geri vereceğim."

"Teşekkür ederim."

Banyo, paralı askerlerle seyahat ederken yıkandığım nehir ve derelerden daha iyiydi. Ama aklım beni o gece handa, Lorian'ın ilk kez doğru dürüst güldüğünü duyduktan hemen sonra yaptığım banyoya götürdü.

Sanki gülmeye alışık değilmiş gibi şaşkın görünüyordu.

Onu düşünmüyoruz, Prisca.

Banyoda uzandım, banyoyu esnetmek için zaman durdurup başlattım ve aynı zamanda biraz pratik yaptım. Bu bana şu ana kadar duyduğum her şeyi gözden geçirmek için zaman verdi.

Kalede çeşitli insanlar görmüştüm. Bazıları çoktan Vasıflarına ulaşmışlardı, şakaklarındaki mavi onları güvende olarak işaretliyordu. Ama çok sayıda genç hizmetkâr da buradaydı. Auria'nın söylediğine göre, kraliçenin hanımlarından bazıları henüz yirmi beş kışa ulaşmamıştı.

Auria umduğumdan fazlasını biliyordu ama aptal değildi. Etrafındaki herkese ne kadar dikkat ettiğini gösteren birkaç yorum yapmıştı. Umarım bana zindanın nerede olduğunu da söyleyebilirdi.

öyleydi. Asinia'yı ne kadar çabuk görebilirim, onu kurtarmak için o kadar çabuk bir plan üzerinde çalışmaya başlayabilirdim.

Sonunda su soğumuştı ve gücümü korumanın verdiği gerginlikle gözlerim ağırlaşmıştı. Banyodan çıkıp elbisemi giydim, saçlarımı ördüm ve kapıyı açtığımda Auria'nın beni beklediğini gördüm.

"Mabede birlikte gidebiliriz," dedi bir kez daha koluma girerek. "Bu ayın sadece kalede çalışan insanlar için. Kraliyet ailesinin ve saray mensuplarının sabahları kendi ayinleri var, ancak soyluların çok azı gerektiği gibi ibadet ediyor." Kaşlarını çatı.

Mabedin kalenin arkasında ayrı bir binada olduğu ortaya çıktı. Taş o kadar hafifti ki neredeyse beyazdı ve içerideki duvarlar açık mavi kumaşlarla kaplanmıştı. Bordo giysiler giymiş yüzlerce hizmetçi şatodan mabede doğru ilerliyordu ve Auria'yla ben de içeriye doğru ilerleyen kalabalığa katıldık.

Kutsal alanın tavanı başımızın üzerinde yükseliyor, altın işlemelerle süsleniyordu. Her iki yandaki devasa pencereler gün ışığının son kırıntılarını ahşap zemine yayıyordu ve Auria'yı önden birkaç sıra ötedeki bir sandalyeye kadar takip ettim.

Arkama bakarak Tibris'i aradım ama onu hiçbir yerde göremedim. Ensemdeki deri karıncalandı ve arkamı döndüğümde kralın denetçilerinden birinin bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdiğini gördüm. Rahibeye dönerken siyah cübbesi ayaklarının etrafında sallanıyordu.

Bir nefes çektim. *Baş Rahibe*. Uzun mavi ve altın rengi bir elbise giymişti, başında sade altın bir taç vardı. Onu koparıp yüzüne çarpmak istedim.

"İyi misin Setella?" Auria sordu.

"Evet. Sadece tapınmak için heyecanlıyım." Değerlendiriciler kralın çalıntı büyümüzle ne yaptığını biliyor muydu? Rahibeler biliyor muydu?

Kalabalık sessizleşti ve Baş Rahibe dualarına başladı. Duaların çoğu köylerdeki Hediye ve Teslim Alma törenlerinde söylenenlerle aynıydı ve ben de otomatik olarak eşlik ettim.

Dikkatimi değerlendiriciye yönelttim ve kirpiklerimin altından onu izledim. Kılık değiştirmiş olsam bile, kendimi kalabalığın içinde saklayarak daha aşağıya eğilme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Bu değerlendirici uzun boylu ve zayıf, yaşlı bir adamdı. Kaşlarının arasına kalıcı bir kaş çatma çizgisi kazınmıştı ve ağzı

hoşnutsuzlukla yere düştü. Başını eğerek boynundaki uzun yara izini ortaya çıkardı.

Mide bulantısı vücudumu sararken yavaş bir nefes aldım.

Sekiz kış geçirmiştım ve bir kez daha taşınmaya hazırlanıyorduk. Arkadaşlarımı özleyecektim ama babam bunun bir macera olduğunu söylemişti ve Tıbris ikimize de yetecek kadar arkadaş edineceğine söz vermişti.

Komşularımızdan biri evindeki bir partiye katılmamız için ısrar etmişti. Ovida köyümüzün en varlıklı kadınlarından biriydi ve annemle arkadaş olmuşlardı. Oğlu Ardaric, Tıbris'in yaşındaydı. O ve Tıbris bazen nehir kenarında onlarla oynamama izin verirlerdi.

"Gel, Prisca. Bir şeyler ye." Ovida bana gülümsedi.

Kapı çarparak açıldı. Ovida döndü, gülümsemesi kayboldu. Babam elimi tuttu ve beni kendine çekti. "Tıbris," diye seslendi ve sesinin daha önce hiç böyle çıktığını duymamıştım.

Babam korkmuştu.

Tıbris, Ardaric'in yanında durmuş, ikisi de kapıya bakıyordu.

Başımı çevirdim, vücudumda dehşet dalgaları dolaşıyordu.

Siyah cüppeler giymiş bir adam, arkasında muhafızlar olduğu halde odaya girdi. "Ardaric Narayon," diye seslendi ve Tıbris kaskatı kesilerek arkadaşını arkasından itti. Babam göğsümü acıtan çaresiz, boğuk bir ses çıkardı.

Değerlendirici Tıbris'e doğru yürüdü ve görebildiğim tek şey kardeşimin solgun yüzü, titreyen alt dudağıydı. Ama o yerinde duruyordu.

Kendimi ona doğru fırlattım. Babam beni kucakladı, göğsüne bastırdı ve kocaman eliyle ağzımı kapattı. Değerlendiricinin Tıbris'e doğru yaklaştığını, elinin göğsünden birkaç santim uzakta olduğunu görene kadar kollarında döndüm. Değerlendirici başını eğdi ve Tıbris'i itti. Annem öne fırladı ve Tıbris'in kolundan tutarak onu bize doğru çekti.

Ardaric değerlendiriciyle yüzleşti. Çenesi dışarı çıkmıştı ama gözleri geniş ve cam gibiydi. Annem beni babamın kollarından alırken bakışlarımı onun yüzünde tuttum. Ovida muhafızlardan birinin kollarında çırpınıyordu,

"Lütfen, lütfen ona zarar verme. Lütfen!" Ovida çığlık attı. "O sadece küçük bir çocuk."

Ardaric neden incinsin ki? Bu köyde hiç kimseye zarar vermedi. Oyuncaklarını hep paylaşırdı.

Annem dudakları kulağıma değene kadar yakınımaya eğildi.

"İzle, Prisca. Yakından izle. Bir çocuk yasak büyüüyü kullanırken yakalandığında neler olduğunu görün."

Eksper şimdi gülümsüyor, elini Ovida'nın göğsünün üzerinde gezdiriyordu. "Yozlaşmışlardan biri, tam da bu köyde," diye duyurdu.

"Ardaric!" diye kükredi bir ses. Matous buradaydı. Ardaric'in babası ayı gibi bir adamdı ve kılıcını taşıyordu. Karısını tutan muhafızlardan birini doğradı. Değerlendirici eğildi ama Matous kılıcının ucuyla onun boynunu yakaladı. Kan fışkırdı.

Önümde siyah noktalar dans ediyordu ve dünya aniden çok uzakta görünüyordu. Sesler yankıya dönüşmüştü ama babamı duyabiliyordum.

"Gözlerini kapat," diye tısladı babam, Tibris'i geri çekerek. Annem onu görmezden geldi.

Matous ele geçirilmiş bir adam gibi savaştı, ama daha fazla muhafız eve akın ediyordu, gidecek hiçbir yeri olmayan köylü kalabalığı duvarlara yapışmıştı.

Muhafızlardan biri Matous'a doğru koştu. İri adam dizlerinin üzerine çöktü, gözlerindeki ışık çoktan sönmişti. O gözler ki bize her gülümsediğinde kırışır, her ziyaretimizde tatlı ikramlar dağıtırdı.

Ardaric'in çığlığı unutulmazdı. Ovida bu çığlığı yankılayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Bir şifacı çoktan gelmişti ve bir eliyle değerlendiricinin boynunu tutuyordu. Onu itti.

"Düzgün bir iyileşme olmazsa yara izi kalacak," dedi. Değerlendirici "Sessizlik," diye tısladı.

Değerlendirici bir kez daha ayağa kalkarken Ovida'nın hıçkırıkları dışında oda sessizdi.

"Ah, bu köyde yolsuzlukların gelişmesine nasıl da izin verilmiş," dedi eksper. "Köylüleri daha yakından izlemeliyiz. Yozlaşmışları şehre götürün," diye emretti. Ardaric mücadele etti ama onu kafasından kelepçeleven muhafızla boy ölçüşemezdi. Annesine uzandı, kolları vahşiydi, ağzı sessiz bir çığlıkla açtı.

"Lütfen onu almayın. Lütfen. Onun yerine beni yak. Lütfen! Bebeğim!"

Değerlendirici onu görmezden gelerek kapıya doğru yürüdü. Ovida'nın gözleri benimkilerle buluştu ve sonra beni geçip anneme baktı.

"Sen bir kahinsin! Bunu nasıl göremezsın?"

Muhafız kılıcını savurdu.

Bağırdım. Babamın eli gözlerimi kapattı. Ovida'nın çığlığı bir gümbürtüyle kesildi.

Ürperdim. Ensemden soğuk terler boşandı ve değerlendiricinin yüzü gözlerimin önünden geçti. Baş Rahibe hâlâ ilahi söylüyordu, ben de kendimi toparlamak için başımı öne eğdim.

Annem o ailenin ölmesine, yakalandığım takdirde başıma gelecekleri sonsuza dek unutmayayım diye mi izin vermişti? Büyümün alevini, eğitim almadan kontrol edemeyeceğim kadar güçlü bir şekilde serbest kalacağı güne kadar bastırayım diye mi?

Bu kadar *kötü* bir şey yapmış olamaz. Elbette.

Yine de beni gerçek ailemden çalan aynı kadındı. Ve beni asla geri vermedi. Dışarıda bir yerlerde benim için yas tutan ailem vardı. Muhtemelen öldüğümü düşünmüşlerdi.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve omzumun üzerinden baktım. Soluk sarı saçlı bir kadın bana bakıyordu, gri gözleri benimkileri yakıyordu. Arkamı döndüm ve Auria'ya doğru eğildim.

"Arkamdaki kadın kim? Boğazımı kesmek istiyormuş gibi görünen kadın."

Auria döndü. "Oh, bu Wila," diye fısıldadı. "Onun için endişelenme.

Herkesten nefret ediyor."

Baş Rahibe bize bir bakış fırlattı ve ben de başımı eğdim. Artık bakmadığından emin olduğumda, değerlendiriciyi izledim.

Çocuk katili.

Dualar okudum ve kendi yeminimi ettim.

Bu kaleden ayrılmadan önce -ister ön kapılardan çıkayım, ister zindandaki tünelden geçeyim ya da aynı tünelden kazığa çakılayım- kralın değerlendiricisi ölmüş olacaktı.

LORIAN

Sonunda hazırđık. Sabium'un kalesine defalarca casus gönderilmişti. Ve o her seferinde onları bulup yeni ve yaratıcı yöntemlerle öldürmüştü.

Şimdi sıra bendeydi. Yeni planımız cüretkârđı, hatta pervasızlık sınırındaydı. Ama Sabium bizden çok şey almıştı, intikamımız için çok geç kalmıştık.

Çizmelerimi giydim. Adı sanı duyulmamış bir handaydık ve bir gece önce sarkık şiltede çok az uyumuştum. Yerde uyumayı tercih ederdim ama adamlarım bir kez daha daha iyi yemek talep etmişlerdi.

"Sence daveti kabul edecek mi?" Rythos sordu.

Sabium kendine yardım edemezdi. "Ah evet. Eğer uygun bir şekilde terbiye edilmiş ve ittifak için umutsuz davranırsam, beni kaleye davet edecektir."

"Onunla avlanmak mı? Onu öldürmekten nasıl kaçınacaksın?" Marth mırıldandı.

"Çok basit. Lorian onu öldürür ve biz de o kaleye asla giremeyiz." Galon Marth'a ters ters baktıktan sonra aynı bakışı bana çevirdi. "Bu riskli ve sen de bunu biliyorsun."

"Tek seçenek bu. Birkaç hayvan avlamak için onunla buluşacağım, büyülü oklarıyla beni alt etmesine izin vereceğim ve ona Gromalia'nın fae'lerle olan küçük meselesinden uzak durma konusundaki ısrarını yeniden düşündüğümü söyleyeceğim."

Kral söz konusu olduğunda, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp krallığında buluşmayı kabul ederek ilk adımı atmıştım. Sabium'un av kulübesi, Prisca'yı büyüsünü kullanmaya zorladığım kasabaya yakındı.

Yüzümün önünde suçlama dolu kehribar rengi gözler parladı. Görüntüyü uzaklaştırdım ve yayıma uzandım.

Yemeye ihtiyaç duymadan bir hayvanı kesme düşüncesi tatsızdı.

Ama Sabium'la konuşma düşüncesi kadar tatsız değildi. Ona bu kadar yakın durmak ve boğazını parçalamamak.

"Onu öldürürseniz, onu bulmamızın hiçbir yolu yok-"

"Biliyorum. Onu öldürmeyeceğim. Arkadaşlarımız geldi mi?" "Kendin gör."

Perdeyi kenara iterek, hepsi koyu yeşil paltolar giymiş birkaç adamın beklediği avluya baktım.

"Güzel." Kapının yanında bekleyen ve aynı renkte giyinmiş olan Marth'a baktım. Kralın aramayacağı tek kişi oydu. O

Bana başıyla selam verdi ve ben de Galon'un bana uzattığı sadağı alarak yayımı omzuma astım.

Şimdiye kadar yaptığımız her şey -tüm planlarımız, yıllarca süren bekleyişimiz ve bitmek bilmeyen her seyahat dakikamız- hepsi buna yol açmıştı. Öfkemi kontrol edecek, içgüdülerimi dizginleyecek ve şatoya davet edilmemi sağlayacaktım.

Ve sonra, Sabium ödeyecekti.

PRISCA

Sonraki birkaç günü, Nelia sonunda memnun olup şatonun geri kalanını temizlememe izin verene kadar hizmetlilerin odasındaki yerleri temizleyerek geçirdim - her ne kadar alt katları temizleyerek kendimi bir kez daha kanıtlamam konusunda ısrar etse de.

Kaledeki dördüncü günümde Tibris'i gördüm. Göğsümde bir şey rahatladı. Eğer ona bir şey olsaydı, Vicer bana bir mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulurdu. Ama bu beni en kötüsünü hayal etmekten alıkoymamıştı. Ağabeyim, hepsi de büyük sandıklar taşıyan birkaç adamla birlikte yanımdan geçerken bana göz kırptı. Dizlerine kadar inen dar bir pantolon, altın işlemeli bordo bir yelek ve fırfırlı bir gömlek giymişti. Ona sııttım.

Döndüğünde diğer adamlara başıyla selam verdi. "Kız kardeşimle konuşmam gerek."

"Çok geç kalma," dedi yaşlı, sakallı bir adam.

"Sen iyi misin?" Tibris sordu.

Başımı salladım. "Sen mi?"

"Evet. Prisca..." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Zindanın girişinin nerede olduğunu biliyorum."

Kalbim durdu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu gece için her şeyi ayarladım." Ağzı buruştu. "Ama az önce kralın gece seyahat edeceğini ve beni de maiyetinin bir parçası olarak gönderebileceğini öğrendim."

"Ben giderim," dedim. "Sadece nerede olduğunu söyle." "Yalnız gitmen fikri hoşuma gitmiyor."

"Tibris," dedim uyarırcasına ve iç çekerek bana birkaç parça parşömen uzattı -hepsi bizim kodumuzla yazılmıştı. Yığının üstündeki haritayı inceledim ve kalbim göğsümde daha hızlı çarpmaya başladı. Bu planlarımızın anahtarıydı. Bununla Asinia'yı bulabilirdim.

"Muhafızlar üzerinde çalışıyordum." Parşömeni ve daha sonra çözmem gereken talimatları başıyla işaret etti. "Ama dikkatli olacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

"Loukas. Hadi gidelim."

"Ben de geliyorum." Tibris elimi sıktı. "İyi şanslar."

O gece parşömeni inceledim. Her zamanki gibi kardeşim araştırmasını yapmıştı. Muhafızlar gece yarısı değiştiriliyordu, bu da zindana yaklaşmak için en iyi zamanın değişimden hemen önce, zaten yorgun olacakları zaman olduğu anlamına geliyordu.

Vicer mahkûmlara günde bir kez yemek verildiğini söylemişti, o da sabahları. Yine de gardiyanların yeni mahkûmlar eklemesine dikkat etmem gerekiyordu. Her vardiyada zindanın anahtarlarından sorumlu bir gardiyan vardı. Bu anahtarlar gardiyanların kemerindeki büyük bir halkada asılıydı.

Onlar beni fark etmeden önce zamanı dondurmam, anahtarları almam ve zindana gizlice girmem gerekiyordu. İçeride kilitli kalma riskini göze alamazdım, bu da anahtarları saklamam gerektiği anlamına geliyordu. En tehlikeli kısım zindanda olduğum zaman olacaktı. Kralın muhafızları anahtarların eksik olduğunu fark ederse, ölürdüm.

Ama Tibris orada da yardımcı olmuştu. Notuna göre, muhafızlarla arkadaş olmuş ve onlara kralın sofrası için standartlara uymayan birçok şarap şişesinden birkaçını ikram etmişti. Ben geldiğimde, muhafızlar kadehlerini çoktan doldurmuş olmalıydılar.

Riskliydi. Ama Asinia'yı görmem gerekiyordu. Ona umut vermem gerekiyordu. Eğer onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulamayacaksam kalede kalmamın bir anlamı yoktu.

Saat kulesi on biri vurduğunda diğer kadınlar çoktan yataklarına girmişlerdi. Auria bir o yana bir bu yana dönüp dursa da, çoğu mışıl mışıl uyuyordu.

Dönüyordum. Wila içeri girdiğinde bana ters ters bakmış, arkadaşlıkla ilgilenmediğini belli etmişti.

Derin bir nefes alarak gücümü kendime çektim ve Galon'un pelerinini geceliğimin üzerine çekmek için yataktan fırladım. Battaniyemin altına bir yastık tıktırarak kapıya doğru koştum.

Bu, günlerdir gücümü en çok kullandığım an olacaktı. At sürerken paralı askerler üzerinde çalışmış olsam da, bu çok çok daha önemliydi. Büyü ipini bıraktım ve parmak uçlarımla koridordan aşağı indim. Keşke zamanı daha uzun süre dondurabilseydim.

Kendimi tüm kaleyi saatlerce dondurma fantezilerinde kaybettim, yapmam gereken her şeyi yapmakta özgürdüm.

Sürtünme sesleri duydum ve köşeden bakarak donakaldım. Nelia elinde bir lambayla koridorda yürüyordu. Nefesimi içime çektim ve zamanı bir kez daha dondurdum. Gücümü korumak istiyordum ama bu noktada başka seçeneğim yoktu.

Hızla koşarak Nelia'yı geçtim ve merdivenlerden aşağı indim, ipliğin parmaklarımla arasından yavaşça kaydığını hissediyordum.

Kalenin en alt katına ulaştığımda, o iplik avuçlarımdan düşmüştü. Zaman yeniden başlamıştı ve ben onu bu kadar uzun süre tutmanın verdiği çabayla terliyordum.

İçimi bir telaş kapladı. Daha hızlı hareket etmem gerekiyordu.

Tibris zindanın girişinin şarap mahzeninin yanında olduğunu söylemişti. Kalbim boğazımda çarparak oraya doğru süründüm. Kapı bir tür depo ya da dolaba açılıyor gibi görünüyordu. Sadece muhafızların boğuk sesleri beni duraklattı.

"Bir şey duydun mu?" diye sordu muhafızlardan biri ve ben hain ayağıma kaşlarımı çatarak baktım. Paralı askerlerle *haftalardır* seyahat ediyordum ve hâlâ gizlice yaklaşma konusunda daha iyi değildim.

"Elbette. Bu şaraptan bir şişe daha açma sesi duydum," diye güldü ikinci muhafız.

Teşekkürler, Tibris.

Gözlerimi kapatarak aşağıya, aşağıya, gücümün bulunduğu yere uzandım. Birkaç saniyeden fazlasına ihtiyacım vardı. Anahtarları çalıp kapıyı açmak için yeterli zamana ihtiyacım vardı. Gardiyanların beni duyamayacağı kadar merdivenlerden aşağı inmeme gerekiyordu.

Muhafızlar kraliçenin hanımları hakkında dedikodu yaparken yapacağım her hareketi gözümde canlandırırdım. Görünüşe göre, içlerinden biri yatakta özellikle yaratıcıymış.

Asinia o kapının diğerk tarafındaydı. Muhtemelen ölüme terk edildiğini düşünen Asinia. Korkmak için zamanım yoktu. Kendimi sorgulayacak zamanım yoktu.

Gözlerimi açtım.

Ve zaman durdu.

Hareket etmeden önce bu sefer farklı olduğunu biliyordum. Genellikle, gücümün ipliğı hemen elimden kaymaya başladır. Şimdi ise her zamankinden daha sıkı tutuyordum.

Kendimi harekete geçirerek kapıyı açtım. Burası, gardiyanların mahkûmlarla birlikte aşağıya gönderilmesine gerek kalmadan zindanın kendisinin korunmasını sağlayan bir ön odaydı. Odanın karşısında, ihtiyacım olan kapı çelik gibi görünüyordu, ağır ve güvenliydi. Gardiyanlar oturmuş, kapının yanındaki duvara yaslanmışlardı, aralarında yerde bir şişe şarap vardı. Yanlarında üç boş şişe daha duruyordu.

Kardeşim bunu kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Anahtarlar gardiyanın kemerinde asılıydı ve ben de önünde çömelmişim. Anahtarları kemerinden çıkarmam birkaç saniye sürdü ama sonra ayağa kalktım, anahtarlardan birini kapıya sokarken ellerim titriyordu.

Zaman bir kez daha kaymaya başlamıştı. İpliğı ne kadar sıkı kavransam kavrayayım, benden o kadar uzaklaşıyordu.

Yanlış anahtar.

Ellerim daha çok titredi. İplik daha da kaydı. Gözlerim yandı.

Böyle bitmedi.

Bir sonraki anahtar sonuna kadar girdi. Kilit tıkladı, kapı karanlık basamaklara açıldı. Anahtarları pelerininin cebine sokarak kapıdan içeri daldım ve arkamdan kapattım.

Gözlerim hâlâ loş ışığa alışmaya çalışıyordu ama kapıdan olabildiğince uzaklaşmak için sadece birkaç dakikam vardı. Elim zindanın pürüzsüz duvarını buldu ve onu kendimi sabitlemek için kullandım, avucum yosun ve küfe dokunduğunda irkildim. Ciğerlerim ağrıyordu, ağzım kupkuruydu ama hızımı artırdım, görüşümün kenarlarında siyah noktalar belirene kadar gücümü gerdim.

İpliğı bıraktım ve zaman yeniden başladı. İçimden bir zafer dalgası geçti. Buraya kadar gelebilmişim. İleride, bir meşale taş duvarda turuncu bir parıltı saçıyordu. Meşaleyi kıpırdatarak kurtardım ve yanıma aldım.

Merdivenler hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. İniltileri duymadan önce paslı metal ve insan atığı kokusu burun deliklerime doldu. Dehşet yükseldi ve

Nabzım atıyor ve başım dönüyordu. Kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım ama merdivenlerin dibine ulaştığımda titriyordum. Pis koku mide bulandırıcıydı ama beni ürperten soğuktu.

Lina'yı burada bulma ihtimalime karşı pelerinimi başımın üzerine çektim. Kraldan af dilemek için yanıp tutuşuyor olabilirdi ve beni tanıma ihtimali yüksekti.

Elimi meşalenin etrafında sıkarak ileri doğru adım attım.

Burası eskimeyen, şeytani bir yerdi. Hücreler iki yanımda görebildiğim kadar uzanıyordu. Durgun su birikintilerinin arasından sıçradım, her bir hücreye baktım, kalbim parçalanıyordu.

Asinia hala hayatta olabilir mi?

Bütün mahkûmlar yerde yatıyordu. Birçoğu yarı ölü gibiydi. En yakın hücrenin dışına çömelip yüzümü parmaklıkların yanına dayadım.

"Alo? Beni duyabiliyor musun?"

Adam gözlerini aralıklarla açtı, ama bu tüm enerjisini alıyor gibiydi. Bir an sonra, o gözler tekrar kapandı.

Vicer mahkumların uysal tutulduğu konusunda uyarmıştı. Ama bu sadece uysal değildi. Bu çok, çok daha kötüydü.

Keşke hepsini dışarı çıkarabilseydim. Onları doğrudan kalenin ön kapısından çıkarıp özgür bırakabilseydim. Ailelerine geri dönerlerdi.

Gözlerim yanıyordu, tökezleyerek ayağa kalktım ve mahkûmların yanından geçerek ilerlemeye devam ettim. Sesimi alçak tuttum ama hiçbiri cevap vermedi ve Lina'yı göremedim.

Asinia'yı bulduğumda sanki yıllar geçmiş gibiydi. Sol tarafımdaydı, taş zeminde bir topun içine kıvrılmıştı, battaniyesi bile yoktu.

Kalbim parçalara ayrıldı.

"Asinia?"

Cevap vermedi. Anahtarı kilide sokup hücresinin kapısını açarken ellerim titriyordu. Yanına çömelip eğildim.

"Asinia. Lütfen iyi ol. Asinia, gözlerini aç."

Onları kırıp açtı. "Pris?" diye fısıldadı, sesi o kadar kısıktı ki kelimelerini zar zor seçebildim. "Rüya mı görüyorsun?"

"Hayır, rüya görmüyorsun." Asinia'nın saçlarını yüzünden ittim ve kanım damarlarımda dondu. "Yanıyorsun."

"Seni özledim."

Ona ilaç getirmeliydim.

Gözleri benimkilerle buluştu, bulanık ve kaybolmuştu. "Annem öldü." Gözleri keskinleşti. "Seninki de öyle."

Nefesim kesildi. "Biliyorum."

Ve sonra başı bir kez daha sallanmaya başladı.

"Uzun süre dayanamayacak," dedi yorgun bir ses ve başımı çevirdim.

Asinia'nın sağındaki hücrede kalan adam Tibris'in yaşlarında görünüyordu ama bir deri bir kemik kalmıştı. Bu ışıktaki yüzünü zar zor seçebiliyordum ama sakalı yüzünün alt yarısının çoğunu kaplıyordu.

"O son *olacak*," diye hırladım.

Gülümsedi. "Belki de senin gibi sert bir arkadaşla birlikte olur."

Etrafımıza bir göz attım. Asinia'nın solundaki hücre boştu. Dar koridorun karşısındaki hücrelerin çoğunda sanki çoktan ölmüş gibi yatan başka mahkûmlar vardı.

Dikkatimi tekrar mahkûma çevirerek onu inceledim. Işık çok loş olduğu için fazla bir şey göremiyordum ama saçlarının koyu renk olduğunu ve kıyafetlerinin şu ana kadar gördüğüm diğer mahkûmların çoğundan daha kötü durumda olduğunu söyleyebilirdim.

"Kimse konuşamazken sen nasıl konuşabiliyorsun?"

Dudaklarını büktü. "Muhafızların zehrine karşı biraz tolerans geliştirdim."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım. "Adın ne senin?"

"Demos."

Gözlerimi kapattım. *Bu*, Asinia'yı serbest bıraktığımda Vicer'in dışarı çıkmamı emrettiği adamdı.

"Ben-"

"Sakın söyleme."

Çünkü bu bilgi için işkence görürse, onu v e r m e y e zorlanacaktır.

Nefesimi üfledim. "Ne zamandır buradasın?"

"Neredeyse iki yıl." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı. "Tanrılar Günü'nden günler sonra yakalandım. Bilinmeyen bir nedenle, bir sonraki Tanrılar Günü'nde kurtuldum. Bu sefer o kadar şanslı olacağımdan şüpheliyim."

Bu konuda pek de endişeli görünmüyordu. Bu hücredeki varlığına son vermeye hazır olduğuna dair bir his vardı içimde.

"Neden hiçbiriniz güçlerinizi kullanamıyorsunuz?"
"Demir zehirlenmesi."

Kaşlarımı çattım ve kesinlikle sivri *olmayan* kulaklarına baktım. "Biz Fae değiliz. Fae demirine tahammül edebiliriz."

Başını salladı. "Buna *tahammül* edebiliriz. Ama buraya getirildiğimizde yaptıkları ilk şey derimizi kesmek ve yaralarımıza fae demiri sürmek. Sonra onu toz haline getirip bize verdikleri azıcık yiyeceklerle besliyorlar."

Bu bilgiyi bir kenara sakladım ve kendimi bunun mide bulandırıcı gerçekliğinden uzaklaştırmaya çalıştım. Eğer ikisini de buradan çıkaracaksam, yürüyebilmelerine ihtiyacım vardı.

"Demir hala vücudunda mı?"

Yaklaştı ve bir an için o kadar tanıdık geldi ki göz kırpmak zorunda kaldım. Sonra bir kez daha kolunu kaldırdı, giydiği paçavralar omzunu göstermek için geriye kayd.

Etrafımdaki dünya karardı. Demos küfrediyor, yaranın üstünü örtüyordu ama ben hâlâ zihnimde onu görebiliyordum. Omzunun tamamına yayılmış olan enfeksiyonu hâlâ görebiliyordum. Yaradan akan irini hâlâ görebiliyordum.

Asinia'nın üzerine eğildim ve tuniğini omzundan ittim. Demos'un ki kadar enfekte olmasa da aynı yerde onun da bir yarası vardı.

Nefesimi üfleyerek bakışlarına karşılık verdim. "Seninki neden bu kadar kötü?"

"Fae demirini kendim kazmaya karar vermiş olabilirim. Görünüşe göre bu iyi bir fikir değilmiş. Yine de enfeksiyondan ölmek diri diri yanmaktan daha iyi bir yol." Bana acımasız bir gülümseme verdi.

Aynı fikirde değildim. "Gardiyanlar sizi hala günde sadece bir kez, sabahları mı besliyor?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evet. Bizi bir sonraki karın dolusu demir için aç tutuyor."

"Önümüzdeki birkaç gün yemek yeme. Asinia'nın da yemediğinden emin olmaya çalış." Kaybedecek hiç kilosu kalmadığı düşünülürse bu riskliydi. Ama fae demiriyle kirlenmiş birkaç lokma yemek muhtemelen yaradan çok zarar getirecekti.

Başını öne eğdi. "Bir tür planın var. Normalde sana gülerdim. Ama buraya gelmeyi başarmış olman bana buradaki tek umudumun sen olabileceğini söylüyor."

"Sadece yemeği yeme. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

PRISCA

Rough, sıcak eller benimde, beni inleyen noktaları hatasız bir şekilde buluyordu. Bir eli göğsüme kayarak meme ucumu okşadı ve ben daha fazlası için çaresizce arkamı döndüm.

"Sabır," dedi alçak, sonsuz derecede eğlenen bir ses.

Başımı salladım, karanlığa doğru uzandım, dudaklarımız kirli bir öpücük taklidinde buluşana kadar adamı kendime çektim. Ağzı benimkiyle alay etti, dili derinlere daldı ve ben onu pençeleyerek daha da yakına çektim.

Beni ürperten sert bir hırıltı çıkardı ve ellerimi sırtındaki kaslarda gezdirdim. Başını kaldırdığında koyu yeşil gözleri benimkilere dikilmişti.

Gözlerim birden açıldı ve eğlenen kahverengiyle buluştu. "Lorian kim?" diye sordu kadın.

İnledim, utancımından yanaklarım yanıyordu.

Güldü ve yataktan fırladı. Adını duymamıştım ve o çoktan aceleyle uzaklaşmıştı.

Doğrudum ve kafamı toparlamak için ellerimi yüzümde gezdirdim.

Zindandan çıkmak içeri girmekten daha kolay olmuştu. Gücümün kuvvetli olduğunu hissetmiştim, muhtemelen öfkemden besleniyordum. Ama gözlerimi her kapattığımda

Dün gece Demos'un omzunu, başlarını bile kaldıramayan diğer mahkûmları ve o taş zeminde titreyen Asinia'yı görmüştüm.

Lorian'ı hayal etmek bıçağın son saplanmasıydı.

Yıllar boyunca rüyalarımnda kaç kez yer almış olursa olsun - ve bir gün *bunun* nedenini tam olarak anlayacaktım - hiçbir zaman bu tür rüyalara dönüşmemişlerdi.

Buna sebep olan şey surlardaki öpücüktü. Bacaklarımı yataktan dışarı sallayarak, şu anda bile aklımı karıştıran adama sessizce lanet okudum.

Kryana adında bir hizmetçi bana "Acele etmelisin, yoksa geç kalacaksın," dedi. "Geç kalacağım. Teşekkürler."

Kahvaltı için Auria'yla buluşmaya vaktim olmayacaktı, o yüzden doğruca Nelia'ya gittim.

"Ah, Setella. Bugün kraliçenin kanadındaki döşemeler konusunda sana güveniyorum."

Kalbim durdu. Dikkatimin dağılması memnuniyet vericiydi ama daha da önemlisi, bir şeyler *yapmaya* başlamak için bir fırsattı.

"Size doğrudan bir soru sormadıkları sürece, mevkinizin üstündeki kimseyle asla konuşmayacaksınız. Anladın mı?"

"Evet, Nelia."

"İyi. Çabuk çalış."

"Çalışacağım."

Böylece sonraki birkaç saatimi kraliçenin kanadında geçirdim. Önce var olmayan kirleri süpürdüm -her kim temizlik için sihrini kullandıysa muhtemelen ben gelmeden birkaç saat önce buradaydı- ve sonra zaten lekesiz olan yerleri paspaslamaya başladım.

En azından bana düşünmek için zaman verdi. Dün gece gördüğüm her şeyi hatırlama zamanı.

Başımı eğdim ama vücudum titriyordu.

Öfke içimi yakıp kavuruyordu, o kadar parlaktı ki sanki patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Asinia'yı bu halde görmek, mahkumların durumuyla yüz yüze gelmek... Demos'un yarasından bahsetmiyorum bile...

Bu düşünce boğazımı yaktı.

Bizi öldürmek için yeterli değildi. Kral bizi o kadar *alçaltmak* zorundaydı ki ölüm için.

Sırf sihrimiz onda kalsın diye.

Gerçekten mahkumlardan ikisini serbest bırakıp diğerlerini çürümeye terk edebilir miyim?

Başımı kaldırdım ve aynalardan birinde yansımamı gördüm. Anlaşılan kraliçe gittiği her yerde kendini seyredebilmeyi seviyordu.

Siyah saçlarım ve kahverengi gözlerimle kendime hiç benzemiyordum. Ayrıca solgun ve şok geçirmiş görünüyordum. Ama gözlerim intikam ateşiyle yanıyordu.

Zindanları gördüğümünden beri Ivene'nin sesi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu.

"Yakında bir gün, bir seçim yapmak zorunda kalacaksın. Karanlıktaki tek bir ruh için meşale olmak... ya da hepsi için güneş gibi yanmak."

Diğerlerini burada bırakma düşüncesi midemi bulandırdı. Bunu yapamazdım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kralın yolsuzluk yaptığını düşündüğü tüm mahkûmları serbest bırakacaktım. Ve bunu Tanrılar Günü'nden önce yapacaktım.

Bir kapı açıldı ve uzun eteklerin şıptısı yoldan çekilmem için beni uyardı.

Donup kaldım. Kraliçe. Onu ilk kez görüyordum ve bana söylendiği gibi başım öne eğik, ellerim arkada duruyordum.

Beni görmezden geldi ve yanımdan geçip giderken yüzüne bakmaya cesaret ettim.

Beklediğim gibi çok güzeldi. Beklemediğim şey ise burnunun üzerindeki çillerin ona neredeyse çocuksu bir görünüm vermesiydi. Gözleri koyu griydi, geniş ve ciddiye.

Hanımları sessizce arkasından geliyordu. Altısı da çiftler halinde yürüyordu. Alev rengi saçlı olanı tanıdım ve göz göze geldiğimizde bana dudak büktü.

Aklımda bir planın başlangıcı oluşmaya başladı. Tehlikeli bir plan. Ama her şeyi değiştirebilecek bir plan.

Kraliçe gezintisine devam etti ve ben de zihnim dönüp dururken işime geri döndüm.

"Prisca," diye tısladı bir ses.

Sarsıldım. Tibris en yakın odada duruyordu, kapısı aralıktı.

Ona

bakakaldım

. "Nasıl-"

"Hizmetçilerin salonu. Asinia'yı gördün mü?"

"Evet. O hasta. Ateşler içinde yanıyor."

Kaşlarını indirdi. "Onu iyileştirmem gerek."

Başımı salladım. Ben de aynı öneriyi yapmayı planlıyordum. Kardeşim en azından bize zaman kazandırabilirdi. "Bu gece. Başka bir şey daha var. Vicer'e bir mesaj iletmeni istiyorum."

Sesler bize ulaştı ve Tibris kapıyı kapattı. Başımı bir kez daha eğip paspasımı taşın üzerinde gezdirdim. Sonunda sesler kesildi ve Tibris kapıyı tekrar araladı.

"Ne düşünüyorsun, Pris?"

Daha önce yazdığım notu ona uzattım. Okuduğunda gözleri fal taşı gibi açıldı. Kodumuzu benden çok daha uzun süredir kullanıyordu ve ne istediğimi hemen anladı.

Başını kaldırdı, gözleri inanamıyordu. "Asla işe yaramayacak."

Çenemin dışarı doğru çıktığını hissettim - ağabeyim tarafından bir şeyi yapamayacağım söylendiğinde verdiğim olağan tepki. Ama bu kez işe yarayabileceğini *biliyordum*. "Vicer'in cevabını bekleyelim."

LORIAN

Sevgili L,

Karşılıklı dostluğumuz onun

*/özgürlük /veya şimdi. Kiminle konuştuğunu
görebilmek için onu yakından takip edelim.*

*Kaleye davet edildiğiniz için tebrikler. Bir okun
Sabium'un kalbini delip geçmesine izin
vermenin cazibesi... büyük olmalı.*

*Bu kişilerle etkileşim kurmanın ne kadar zor
olacağını anlayamasam da*

iğrenç yaratıklar, öfkenizi dizginlemeniz için size yalvarıyorum.

Bir gün intikamımızı alacağız. Sabium'un kafasının yuvarlanışını izleyeceğiz ve bize yaptığı her şeyin bedelini ödediğini bileceğiz.
/Aile.

O zaman şimdi değil. Her ne kadar ikimiz de aksini dilesek de.

/Minnettar kardeşimiz, C

PRISCA

Tibris o gece Asinia'yı "Şşşt," diye yatıştırdı. Hücresinin kapısını açtığımda yüzündeki yıkım açıkça görülüyordu. Şimdi onun yanına çömelmiş, hastalığının en kötüsünü iyileştirmeye çalışırken, ben de hücre parmaklıklarının arasından Demos'a kaçak yiyeceklerin bir kısmını uzatıyordum.

Beni tekrar gördüğünde ağzı açık kalmıştı. Belli ki geri döneceğime gerçekten inanmamıştı. Şimdi ağzına ekmek ve peynir tıkıştırıyordu.

"Çok fazla yeme," diye uyardı Tibris. "Yoksa hemen geri gelir. Demos başını salladı, daha küçük lokmalar aldı. Göğsüm sıkıştı.

"Yarın biraz et getirmeye çalışacağım," dedim ona.

Tibris'e döndüm. Yüz ifadesi acımasızdı. Ona demirden bahsetmiştim ve o da Asinia'nın omzundaki dilimi inceliyordu.

"Bunu çıkarmamız gerek. Vücudundaki fae demiriyle onu iyileştiremem."

Hücreye girip Asinia'nın yanına diz çöktüm. Gece boyunca durumu daha da kötüleşmişti ve şimdi o kadar solgundu ki, sanki ölümle burun buruna gelmiş gibiydi. İçimi bir ürperti kapladı. Asinia'nın ölümünü izlemek için buraya tam zamanında gelemezdik. Onu kurtarabilmeliydik.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Onu zapt edin ve kaledeki tüm muhafızları alarma geçirmesini engelleyin."

Asinia tamamen tepkisizdi. Ölüyor muydu? Bir daha asla uyandırılmayacağı bir bilinç kaybına mı uğramıştı? Tibris'in kendini hazırlamasını beklerken gözlerimin arkası yandı ve başını salladığında, bir elimi ağzının üzerine koydum ve onu hareketsiz tutmak için diğer koluna yaslandım.

"Git."

Yara Tibris'in bir kez daha açmak zorunda kalacağı kadar iyileşmişti. Asinia bunun için baygın kaldı. Ama sıra demiri çıkarmaya geldiğinde, elime karşı çılgılık attı ve biz onu tutarken güçsüzce debelenmeye başladı.

Çılgıllıkları, kıvranan görüntüsü... Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ama yaşıyordu. Canlı ve uyanıktı.

Gözleri benimkilerle ilk kez net bir şekilde buluştu.

Eğildim. "Seni kurtarıyoruz. Üzgünüm ama bu yapılmak zorunda."

Başını salladı ama Tibris her ne yapıyorsa, zayıf bir çılgılık daha atmasına neden oldu. Tibris'in emriyle yaranın üzerine su döktüm ve onun çıkaramadığı küçük demir parçalarını temizledim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi. Asinia'nın gözleri yuvalarından fırladığında ter içinde kalmıştım. Tibris gözlerime baktı ve başını salladı. Kaleye gelirken yanında küçük bir şifacı çantası getirmişti ve yarayı yeterince temizledikten sonra bir kez daha dikmişti.

Tibris, "Eğer onu incelerlerse, burada birinin olduğunu anlayacaklar," dedi.

Umutsuzluk ciğerlerimi sıktı. Az önce Asinia'ya yapmak zorunda kaldığımız şeyden sonra, birinin bunu ona tekrar yapabileceği düşüncesi...

Demos boğazını temizledi. "Onu muayene etmeyecekler," dedi. "Neredeyse iki yıldır buradayım ve kimse benimkini kontrol etmedi. Yapılması gerekiyordu."

Döndüm ve onu inceledim. "Böyle hissetmene sevindim. Çünkü sırada sen varsın."

Nefesini içine çekti ama başını salladı. Eğer Asinia'nın yarası kötüyse, Demos'un ki dehşet vericiydi. Tibris onun hücresine girdi ve cebinden çıkardığı bir tahta parçasını ona uzattı.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Isırması için."

Tibris Demos'un yarasını temizlerken ben Asinia'nın yanında kaldım. Demos'un kısık iniltileri midemi bulandırdı ve omzumun üzerinden baktığımda onu hücreler arasındaki parmaklıklara tutunmuş, eklemleri bembeyaz bir halde buldum.

Asinia'yı birkaç dakikalığına terk etmek anlamına gelse bile acı çekmesine izin veremezdim.

Ayağa kalkarak elimi onun ellerinden birine doladım. "Harika gidiyorsun," diye mırıldandım. "Bu piçlere bunu nasıl ödeteceğimizi bir düşün."

Demos başını salladı.

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Dişlerinin arasındaki odunu tükürdü. "Bu senin hatan değil. Lanet olsun." Parmaklıklara tutundu ve ben de elini daha sıkı sıktım.

"Sevdiğin bir şeyi düşün," dedim umutsuzca. "Bana sevdiğin o."

Boğuk bir ses çıkardı ve uzun bir an boyunca sanki tek bir kelime bile edemedi. Tibris'in işinin bitmek üzere olduğunu umuyordum.

"Bulutları seyretmeyi seviyorum," diye mırıldandı Demos. "Eskiden çimlerin üzerine uzanıp saatlerce onları izlerdim. Özellikle de güneş tam batmak üzereyken."

"Çok güzel."

Ağzını açtı ama boğuk bir çığlık çıktı. "Ağlamak istiyorsan sorun değil."

Omzuna baktım. Tibris yarayı dikmeye başlamıştı.

"Mahkum olmanın ilk kuralı," dedi Demos bana, "ağlarsan işin biter."

Bu, hayatın kurbanı olmayı reddeden bir adamdı. Bu zindanlarda yaşadığı onca şeyden sonra bile. "Bunu aklımda tutacağım."

Gülümsedi, dişleri loş ışıktaki parlıyordu. "Seni sadece bir gündür tanıyorum ama içimden bir ses muhtemelen tanıman gerektiğini söylüyor."

"Kız kardeşim *asla* bu hücrelerden birine düşmeyecek," diye homurdandı Tibris.

Gözlerimi devirdim. "Omzu nasıl?"

"Üzerinde çalışmaya devam etmem gerekecek ama büyüm neredeyse tamamen tükenmiş durumda."

Ellerimi yumruk yaptım. Kral büyüsünü çalmasaydı Tibris daha kaç tutsağı iyileştiriyor olabilirdi?

"Yarın tekrar geliriz," dedim ve Asinia'nın alnına bir öpücük kondurmak için döndüm. Keşke ona bir battaniye getirebilseydim ama bir muhafızın geçip fark etmesi riskini göze alamazdık.

"Bir sonraki muhafızlar yakında nöbete başlayacak," dedi Tibris. "Gitmemiz gerek."

Gizlice hizmetkârların odasına geri döndük. Tibris'in sola, erkeklerin odalarına dönme vakti geldiğinde, onun yerine duvara yaslandı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kasvetliydi.

"Bu gece ölebilirdi," dedi. "Hiç şüphem yok. O kadar yakındı, Pris."

Kafamı toparlamak için birkaç nefes almak zorunda kalana kadar mide bulantısı içimi kapladı. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de öyle. Onu dışarı çıkarmalıyız ama nasıl yapacağımızı bir türlü bulamıyorum. Onu alıp kaçarsak kaleden çıkabiliriz ama şehirden asla çıkamayız."

Evet, yapardık. "Bir yolunu bulacağım."

Tartışmak için ağzını açtı, gözlerini devirdi ve bir çırpıda kapattı. Muhtemelen bu gece benimle sözlü tartışmaya girecek kadar enerjisi yoktu. Onun yerine elini cebine attı ve bir not çıkardı. "Vicer'den."

"Teşekkürler."

Odama döndüğümde yorgunluktan neredeyse titriyordum. Yatağıma girecek kadar uzun süre hareketsiz kalabilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Pencerenin yanında olduğu için yatak buz gibiydi. Ama perdeyi geriye ittim ve Vicer'in şifreli notunu ay ışığında okudum.

Pris,

Böyle bir stratejinin ne kadar riskli olacağını söylememe gerek yok. İlk bölümünüz için

notu düzenlemek için bir güne ihtiyacım var.

*İkinci bölüm için, size yardım edebilecek iki kişi var, ama onlara bunu yapmalarını emretmeyeceğim. **Ben** ya **da** onlardan biri gönüllü olursa, dikkatin dağılır.*

Vicer

Titrek bir nefes aldım. Bir gönüllü ummak çok fazla olabilirdi. Tehlikeliydi. Ama isyancılar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da çoğunun sadece intikam için yaşadığıydı.

Bu ihtiyacı kraliçeye bir adım daha yaklaşmak için kullanabilir miyim?

Asinia'nın yüzü gözlerimin önünde parladı. Onu o nemli, karanlık zindanda yanından geçtiğim her mahkûm takip etti.

Evet. Evet, yapabilirim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PRISCA

T Kraliçe bir dahaki sefere yanında hanımları olduğu halde yanından geçip gittiğinde, koyu kahverengi gözlü güzel sarışın kadın yoktu. Katina köyünden ailedeki bir ölümle ilgili bir not almıştı ve kraliçe eve gitmesine izin verdi.

Kraliçenin hanımları genellikle çiftler halinde yürürdü. Arkadaki yalnız kadın göze çarpan bir farklılıktı.

Umarım kraliçenin zihninde yeterince fark yaratır.

Sonraki iki gece boyunca mutfaktan yiyecek çaldım ve Tibris'e Asinia üzerinde çalışabilmesi için zindana kadar eşlik ettim. Ve her gün, yaklaşan Tanrılar Günü'nün bilinciyle tırnaklarımı kanayana kadar çiğnedim. Üç haftadan biraz fazla zamanım kalmıştı ve hâlâ net bir planım yoktu.

Sonunda ihtiyacım olan cevabı aldım.

Vicer'in isyancılarından biri planım için gönüllü olmayı kabul etmişti. Eğer bu işe yararsa, Asinia ve Demos'u kurtarmaya bir adım daha yaklaşabilirdim. Midem çalkalandı. Eğer işe yaramazsa, birinin cezalandırılmasını sağlayabilir ve yine şu anda bulunduğum duruma düşebilirdim.

Hiçbir şey olmadan.

Şu anda Asinia seyahat etmek için hâlâ çok zayıftı. Tibris bu girişimin onu öldüreceğini söylemişti. Zindana her girdiğimde tünelin gizli girişine göz kulak oluyordum ama henüz umut verici bir şey bulamamıştım.

Hayal kırıklığı kaslarımı gerdi. Her şey çok uzun sürüyordu. Sabırlı olmam gerektiğini biliyordum; dikkatli bir hazırlık yapmadan hareket edersek öleceğimizi de biliyordum. Ama geçen her saniye Tanrılar Günü'ne bir saniye daha yaklaşırken bile zaman sanki sürünüyor gibiydi.

Vicer'in notunu yaktım ve kale girişini paspaslamak üzere yerimi aldım. Dışarıda bekleyen büyük atsız arabaya binmeye hazır olan kraliçenin ortaya çıkması en az bir saat sürdü. Auria'ya göre, hanımlarıyla birlikte pazara gidiyormuş.

Ortaya çıktığını duyduğumda yolumdan çekildim. Başım eğik, kollarım arkamda, uzun gümüş elbisesinin kuyruğu arkasından sarkarak yanımdan geçip gitti.

Ensem terden kayganlaştı. Vicer bana kime dikkat etmem gerektiğini söylememişti. Böylesinin çok daha güvenli olduğunu kabul edebilirdim. Hizmetçi elinde lambasıyla kraliçeye doğru yürüdü ve açık sarı saçlarını tanıdığım da hareketsiz kaldım.

Wila.

Gözlerinde soğuk bir intikamdan başka bir şey yoktu. Taşıdığı lambanın ortasında mor bir alev yanıyordu.

Sadece benim söndürebileceğim bir alev.

Wila bir kez tökezledi, kendini toplar gibi oldu, sonra bir kez daha ayağı takıldı.

Lamba elbisesinin kuyruğuna indiği sırada kraliçe Wila'nın yanından geçti.

Kraliçe yürümeye devam etti.

Ve elbisesi alevler içinde kaldı.

Kraliçe döndü, alevler daha da yükseldi. Boğazından umutsuz bir çığlık çıktı ve bir an için orada yanarak ölmesine izin vermek istedim.

Ama bu planın bir parçası değildi.

Sihrimin ipini çekerek kendim ve kraliçe hariç herkesi dondurdum.

Boğuk bir çığlık daha attı ve ben de Vicer'in şam otu tozuyla özenle karıştırdığı bir kova suyu dökerek ileri atıldım.

Lambayı söndürdüğünden emin olarak elbisesine kaynak yaptı.

Zaman çözüldü ve muhafızlar aniden önümde durdular, kılıçlarını çekmişlerdi.

"Tanrılar aşkına..."

Kraliçe dönmeye çalıştı ama ben elbisesinin uzun kuyruğunun üzerinde duruyordum. Üzerinden atlardım ve gözleri benimkilerle buluştu, soğuk ve şaşırtıcı derecede berraktı. Sonra aşağıya, elbisesinin yanmış harabesine bakıyordu. Ateş, onu saniyeler içinde yutacak kadar yükselmişti.

Muhafızlardan biri bir şifacı çağırdı. Kraliçe onu görmezden geldi. "İsim, kızım."

"Setella, Majesteleri."

Kraliçenin gözleri buz gibi oldu ve bakışlarını etrafındaki herkesin üzerinde gezdirdi. Kraliçe paniklerken ben donup kalmıştım. Ona göre, muhafızlar hareket etmekte çok yavaş davranmış, hanımları aval aval bakmış ve izleyenler muhtemelen içten içe kocasının bu krallıktaki pek çok insan için emrettiği gibi yanarak ölmesini ummuşlardı.

Acı verici bir şekilde yalnız olduğunu fark ettiği anı gördüm. Ve kanım kaynadı.

"Bu hizmetçi yardım ederken hepiniz ne yapıyordunuz?"

Kekelemeler, çaresiz bakışlar, dehşete kapılmış yüzlerden akan kan.

Kraliçe elini kaldırdı. Herkes sustu.

"Sen," dedi beni göstererek. "Öğle yemeğinden sonra benim odama geleceksin."

Başımı eğdim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Emredersiniz, Majesteleri."

Dikkati Wila'ya yöneldi. "Peki tam olarak *ne* yapıyordun?" "Ayağım takıldı, Majesteleri. Zemin engebeli."

Kraliçe onun yüzüne bir tokat attı. İrkildim. Wila'nın ifadesi donuklaştı.

"Belki kocamın zindanında biraz zaman geçirmek çevikliğinizi artırır."

Wila'ya en yakın muhafız ona doğru yürüdü. Wila'nın gözleri benimkilerle bir anlığına buluştu ve sonra gözleri daha da parlak bir şekilde yanarken sürüklenerek götürüldü.

Benim hatamdı. Zindanlar aşırı bir tepkiydi, kraliçe öfkelenmişti. Bunu tahmin edememiştim ve şimdi Wila sonuçlarına katlanacaktı.

Kraliçeye döndüm. Muhafızların Wila'yı götürüşünü izlerken gözlerinde karanlık bir memnuniyet vardı.

Keşke kaltağın yanmasına izin verebilseydim.

Kraliçe arkasını döndü ve odalarına doğru yürüdü. Belli ki bugün pazara bir gezi olmayacaktı. Hanımları kendi aralarında fısıldaşarak onu takip etti.

Yerleri silmeyi bitirdim, üzerimdeki gözlerin farkındaydım. Dakikalar önce sıradan bir hizmetçiydim. Sadece yerleri temizlemesi için güvenilen biriydim. Şimdi kraliçenin dikkatini çekmiştim, bu da diğer herkesin de dikkatini çektiğim anlamına geliyordu.

Auria öğle yemeğini benimle birlikte mutfakta yedi. Aşçıyı, paylaşmamız için bize bir parça kek vermesi konusunda ikna etmişti ve gürültünün en kötüsünden uzakta, bir köşede oturduk.

Auria, "Wila daha önce hiç sakar görünmüyordu," dedi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlerimiz buluştu ve başını eğdi. "Umarım iyidir."

Hafızam bana Wila'nın yüzünü ve gözlerindeki birikmiş öfkeyi gösterdi. "Ben de öyle umuyorum."

Auria düzgün bir ısırik aldı. "Sence kraliçe ne istiyor?" "Hiçbir fikrim yok. Ama gitmeliyim."

Tanrım, umarım buna değmiştir.

"Önce saçını düzelteyim. Ve önlüğün kirli. Benimkini al."

Auria saçıma iğneler batırarak düzgün bir topuz haline getirdi. Önlüğünü çıkarıp benimkiyle değiştirdikten sonra hazır olduğumu söyledi. Göğsüm sıkıştı. Auria olmadan ne yapardım bilmiyordum. Tanıdığım en nazik insanlardan biriydi.

"Teşekkür ederim." "İyi şanslar."

Belli ki kraliçenin muhafızlarına beni bekledikleri söylenmişti, çünkü odasına yaklaştığımda kenara çekildiler. Kapısını çalarken karnım sinirden zonkluyordu.

"Girin."

İçeri girdim, bakışlarım hemen pencerenin yanında oturan, altın rengi giysiler içindeki kraliçeyi buldu. Odaları kalenin doğu kanadındaydı ve yemyeşil bir bahçeye bakıyordu. Gül ve nane kokuları burun deliklerimi okşuyordu.

Kalenin geri kalanının bordo ve altın renginin aksine, kraliçenin odaları gümüş ve maviydi. Karşı duvarda gümüş aynalar sıralanmıştı,

ışığı yansıtır ve odanın daha da büyük görünmesini sağlar.

Bakışlarım o aynalardan birine takıldı. Duvarın ortasında asılı duran aynanın alt kenarı neredeyse yere değiyor, üst kenarı ise başımın en az iki karış üzerinde tavana değiyordu.

Gümüş kenarlar o kadar berrak bir camı çevreliyordu ki, sanki içinden geçip yeni bir dünyaya girebilirmişim gibi hissediyordum.

Ama bana keskin bir nefes aldırın, aynanın tepesindeki gümüş dekorun içindeki mavi mücevherdi.

"Kocamdan bir hediye," dedi kraliçe ve ben kızardım. Gözlerimi dikmiş bakıyordum. Hanımlarından birine bir şeyler mırıldanarak arkasını döndü ve ben de aval aval kalan duvarlara ve hepsi ince, ayrıntılı desenlerle boyanmış yüksek tavana baktım.

Ateş o kadar büyüktü ki, hem Tıbris hem de ben içinde durabilirdik ve alevler kükredikçe oda neredeyse boğucu bir sıcaklığa bürünüyordu.

"Yaklaşın," diye emretti kraliçe.

Titreyen ellerimi elbisemin kıvrımlarına gömdüm ve içeri giren hanımları görmezden gelerek kraliçenin yanındaki uzun kanepeye ve pelüş koltuklara oturdum. Yakından bakıldığında daha yaşlı görünüyordu, kaşlarının arasında derin çizgiler vardı. Ama parlak saçları ve nemli cildiyle inanılmaz derecede güzeldi.

"Nereliyim demiştiniz?" "Mistrun, Majesteleri."

Düşünceli bakışlarla başını salladı. "Bugün hızlı hareket ettin."

"Bu benim doğamda var, Majesteleri."

"Öyle görünüyor. Oh, oturun. Gayriresmi odalarım var." Bir numara gibi geldi ama en yakın sandalyeye oturdum.

"Bana kendinden bahset."

Önümüzdeki birkaç gün daha yaşarsam Vicer'i dudağından öpecektim. En küçük ayrıntıları bile ezberlememiz konusundaki ısrarı, kraliçenin sorularına anında yanıt verebilmemin tek nedeniydi.

Ben de gülümsedim ve ona öğrendiğim her şeyi anlattım. Babam aslen şehirli bir ahşap işçisiydi. Annemle ticaret yaparken tanışmış ve annem yaşlanan ailesini terk etmeyi reddettiği için yaşamak için Mistrun'a taşınmıştı. Bir erkek kardeşim vardı, o da kalede çalışıyordu ve ailemiz bizi çok özlüyordu ama bize verilen fırsatın da farkındaydılar.

Hibe'yi tamamlamadığım için hala evde yaşıyor olmam alışılmadık bir durum değildi. Ama *Loukas*'ın henüz evlenmediğini söylediğimde kraliçe kaşlarını çatı.

Boynumdan aşağı, omurgam boyunca bir ter çizgisi damladı ve belimin çukuruna yerleşti. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeye cesaret edemedim.

"Kardeşim nişanlıydı ama uygun değildi. Bu nişanın sona ermesi ortak bir karardı."

Vicer'in hakkını vermeliyim. Gerçekten de her şeyi örtbas etmişti. Kraliçe araştırmak isterse, halkı *Loukas* adında bir adamla nişanlı olduğuna yemin edecek Mistrun'dan bir kadın bulacaktı.

Sonunda kraliçe daha fazla çay için elini salladı. Hizmetkârlardan biri öne atılarak ona bir fincan uzattı.

"Okuyabiliyor musun?" diye sordu

kraliçe. "Evet, Majesteleri."

"Dikmek mi?"

Bir irkilmeyi zar zor gizledim. "Dikişlerimin biraz çalışması gerekse de yapabilirim." Bayanlardan biri homurdandı. Onu görmezden geldim.

"Şarkı söyleyebilir misin?"

Hayatımı kurtarmak için bir melodi taşıyamazdım. Paniğin ince kenarı beni bir bıçak gibi kesiyordu.

Kraliçe sessizliğim karşısında iç çekti. "Saçlarınız kesinlikle sıkıcı ama bir köylüye göre oldukça narin yüz hatlarınız var."

Tanrım, bu kadından nefret

ediyordum. "Teşekkür

ederim, Majesteleri."

"Hanımlarımdan biri yakın zamanda eve çağrıldı. Ailede bir ölüm oldu. Haftalarca geri gelmeyecek. Altı hanımım olmasının bir sebebi var. Altı, tanrılar tarafından kutsanmış bir sayıdır. Beş mi?" Yüz ifadesi karardı. "Beş kötü şanstın başka bir şey değildir. O dönene kadar *Katina*'nın yerine sen geçeceksin."

Ağzımın açık kalmasına izin verdim. "Bu... inanılmaz nazik bir davranış Majesteleri."

"Evet, pek çok kişi etrafımdakiler söz konusu olduğunda alışılmadık kararlar verme eğiliminde olduğumu söyleyecektir. Ama ben sadakat ve karaktere her şeyden çok değer veririm. İyi karakterli bir köylü bir leydiye dönüştürülebilir, ancak bir leydiyi alıp iyi karakteri yerleştirmek çok daha zordur. Öyle değil mi *Madinia*?"

Madinia başını kaldırdı, kızıl saçları ışıktaki parlıyordu, gözleri sıkılmıştı. "Oldukça, Majesteleri."

Kraliçe yanındaki zili çekti ve birkaç hizmetçi belirdi. Onları tanıyamadım ama muhtemelen yakınımıdaki bir odada uyuyorlardı.

"Onu temizleyin ve uygun şekilde giydirin. Bugün daha sonra derslere başlayacağız. Bir projeyi *çok* severim."

Bu güvendiğim bir şeydi. Yine de yavaşça ayağa kalkarken içimden öfke akıyordu. Kraliçenin, kocasının halkının çoğunu nasıl neredeyse güçsüz bıraktığının farkında olup olmadığını henüz bilmiyordum. Ama her yıl yüzlerce, hatta binlerce tebaasını idam ettirdiğini bildiğini biliyordum. Yine de bir *projeye* ihtiyacı vardı.

Şaşkınlık ve minnettarlığımı ifade etmek için kraliçeye gülümsedim ama o çoktan arkasını dönmüştü.

Ivene'nin sesi kafamın içinde çınladı. "*Seçkinleri anlamak için onlar gibi olmalısın. Kraliçe uzun zamandır yalnız, korkmuş ve zayıf.*"

Hizmetçilerden biri "Benimle gel," diye mırıldandı ve ben de onu kraliçenin odasından çıkarken takip ettim. Beni hizmetkârların odasına doğru götürdü ama aşağı inmek yerine yürümeye devam ettim.

"Majesteleri hanımlarının ulaşılabilir bir yerde olmasından hoşlanır," dedi hizmetçi soğukkanlılıkla, sarı saçlarından bir tutamı yüzüne doğru iterek.

"Benim adım Setella,"
dedim. "Biliyorum."

Yüzümü buruşturdum. Üzgün olduğum için onu suçlayamazdım. Sadece birkaç gündür buradaydım ve onun gözünde şatodaki en gözde pozisyonlardan birini tamamen şans eseri kazanmıştım.

Ben de kendimden nefret ederdim.

Başka bir hizmetçi de beni takip etmişti. "Ben Erea," dedi bana. Kıvırcık siyah saçları ve gülümsediğinde görünen kırık bir dişi vardı. "Bu Daselis." Diğer kadına eliyle işaret etti.

Daselis onu görmezden geldi ve kapıyı iterek
açtı. "Eee?" Daselis tersledi. "İçeri."

İçeri girdim. Her gece uyuduğumdan birkaç kat daha büyük bir yatak odanın çoğunu kaplıyordu. Yastıklar ve kürklerle doluydu, odanın diğer tarafında ise bir ateş çıtırdıyordu.

"Burası senin yeni odan," diye iç geçirdi Erea. "Çok güzel değil mi?"

"Ben... burada mı uyuyacağım?" Çok güzeldi. Aslında çok güzeldi. Ve Wila zindandaydı, planım sayesinde.

"Derindeki pisliği yıkamadan olmaz," diye mırıldandı Daselis, bitişikteki banyo odasına doğru yürürken.

Akan suyun sesi neredeyse iç çekmeme neden oluyordu. Bu noktada kir içindeydim ve her gece tüm hizmetçilerin paylaştığı küçük banyo odasında elimi yıkamak için ancak yeterli zamanım oluyordu. Hizmetçilerin banyo odalarında bir daha banyo yapacak kadar şanslı değildim.

"Elbiseni ben seçeceğim," diye fısıldadı Erea. "Sen gidip temizlensen iyi olur. Daselis... zor olabilir."

Bunu daha büyük bir sebep için planlamış olsam da, Daselis'in banyoma özlemle baktığını görmek için içeri girdiğimde suçluluk duygusu içimi kemirdi.

"Mücevherlerinizi çıkarın," dedi.

Elim hemen tılsımlı kolyeyi kavradı. "Yapmamayı tercih ederim. Sorun değil, ıslatabilirim."

"Keyfine bak. İçeri gir," dedi ve soyunmaya başladım. Suyun içine döktüğü birkaç kokulu yağla geri dönerek uzaklaştı. "Saçındaki tokaları çıkar," diye talimat verdi ve ben de onları çıkarmaya başladım.

"Saçını ıslat," diye bağırdı saçımı bıraktığımda.

Arkama yaslanıp uydum. Su etrafımda bulanıklaştı ve yanaklarım ısındı.

Sadece iç çekti ama yüzündeki kinin bir kısmı gitmişti. "Yıkamana yardım edeyim."

Saçımı boyadığımdan beri ilk kez yıkanacaktı. Ama rengin akmayacağı konusunda teminat almıştım. "Teşekkür ederim." Gözlerine baktım. "Gerçekten minnettarım."

Sadece başını salladı ve saçıma sabun döktü.

Sonunda, hiç olmadığı kadar temiz olana kadar üç kez yıkadı. Ayağa kalktığımda küvette kalan su kirden griye dönmüştü ve ben üstümü örtmeye çalışıp titrerken Daselis beni durulaması için Erea'ya bir kova temiz su göndermekte ısrar etti.

Sonunda kurulanmama izin verdi. Ama yalnız giyinmeyi umduysam, bu umutlarım çabucak yıkıldı.

Elbise koyu griydi ve karmaşık gümüş kıvrımlarla işlenmişti. Vücuduma yapışacak şekilde kesilmişti.

Ona baktım. Bordo elbisemin yününün iyi olduğunu düşünmüştüm. Galon'un pelerini dışında giydiğim en sıcak tutan malzeme olduğu kesindi. Bir an için onun kibirli ifadesi zihnimde dans etti ve kalbim burkuldu.

Şimdi neredeydiler?

"Senin hayal kurmana ayıracak vaktimiz yok," diye tersledi Daselis.

Sarsıldım. Kollarımı kaldırmamı bekliyordu ve ben de onları havaya fırlattım, neredeyse yüzüne çarpacaktım.

Erea bir kahkaha attı ama Daselis'in ters bakışıyla hemen sustu. Erea'ya küçük bir gülümseme gönderdim ve o da bana çarpık dişini gösterdi.

Daselis elbiseyi bağlamaya başladığında "Ah," diye irkildim.

"İnce bir belin var," diye mırıldandı. "Elbise onu göstermek için kesilmişti."

Köyde yeterince yiyeceğimiz olmadığı için belim incecikti, sonra da ormanda paralı askerleri bulmadan önce neredeyse hiç yemek yememiştim. Rythos'un yemekleri verdiğim kiloların bir kısmını almama yardımcı olsa da, Asinia'yı duyar duymaz yemek yemeye çalıştığımda çoğu zaman midem bulanıyordu.

Daselis sustu ve ben de kaşlarımı çattığımı fark ettim. "Kırmak istememiştim," dedi dikkatlice. Özür dilemeye en çok yaklaştığım andı.

"Hayır, sorun değil. Sadece... Büyüdüğüm yerde fazla yemeğimiz yoktu."

Gözlerinde anlayış parıldadı. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Kalede çalışmaya nasıl başladın?"

Ağzı kenetlendi, ifadesi donuklaştı. "Seni kraliçeye geri götürmeliyiz. Erea, ben ona uyacak ayakkabılar bulurken sen de saçını yapabilirsin."

Erea bana gülümsedi. "Gel otur."

Gözlerimi aynada birleştirdim. Muhtemelen tılsımlı kolye yakında bozulmaya başlayacaktı ve hizmetçiler nasıl görüldüğümle yakından ilgilendikleri için bu ölümcül bir hata olabilirdi. Vicer'e ulaşmam gerekiyordu. O yardım edemezse, kendi kolyemi tedarik etmenin bir yolunu bulacaktım.

Erea saçlarımı karmaşık, örgülü bir topuz haline getirirken ikimiz de sessizdik. Sonunda geri çekildi, yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Saçlarım ve gözlerim çok farklı olduğu için kendimi tanıyamamaya alışmıştım. Ama bir an durup Erea'ya gülümsedim, yeni yıkanmış saçlarım ve temiz elbisem için minnettardım. "Harika bir iş çıkarmışsın," diye mırıldandım.

Kızardı. "Hoşuma gidiyor."

"Gitme zamanı," dedi Daselis, topukluları önümde yere bırakarak. Onları ayağıma geçirdim ve o formuma eleştirel bir bakış atarken ayakta durdum. Başını sallayarak döndü ve kapıdan çıktı.

Avuçlarım terlemiş bir halde topuklu ayakkabılarla onu takip ettim.

Kraliçeye yakın olmak daha yakından izleneceğim anlamına geliyordu ama aynı zamanda Asinia'yı zindandan nasıl çıkaracağımı bulmak için daha çok fırsatım olacaktı.

Kraliçenin hanımlarından üçü soyluların kızıydı. Babalarından ikisi de kralın güvenilir danışmanlarındandı. Muhtemelen erkekler önemli meseleleri kadınların önünde konuşur, onların ya anlayamayacak kadar aptal olduklarını ya da siyasi konuşmalardan sıkıldıklarını varsayarlardı. Aynı kadınlar daha sonra bu konuda dedikodu yaparlardı.

Kadınların çoğunun beni küçümsemesine bakılırsa, onlarla arkadaş olmak pek mümkün değildi. Ama sessiz kalıp dinleyebilir, yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi içime çekebilirdim. Ayrıca, kraliçenin hanımları bu şatoda neredeyse her yere gidebiliyordu. Kraliyet yemeklerinde otururlar ve krala en yakın soylularla dans ederlerdi.

Düşüncesi bile midemi bulandırdı ama yumruklarımı sıktım ve Daselis'in peşinden gittim.

Odasına girdiğimde kraliçe kaşlarını kaldırarak beni içeri aldı.

"İyi iş çıkarıyorsun Daselis," dedi ve Daselis onunla tanıştığımдан beri ilk kez gülümsedi.

"Bir saat içinde kocamın yemeklerinden birine katılmamız gerekiyor ama umarım ilgimi çekersin Setella. Aynı konulardan sıkılıyorum." Omuzlarını kamburlaştıran hanımlarına baktı. "Başka bir yerde yemeyi tercih etsem de, kocama ve sarayın geri kalanına katılmalıyız. Kralın bir konuğu var ve benim de katılmam için ısrar etti."

Ağzının bükülme şeklinden kocasına pek de aşık olmadığı anlaşıyordu. Bu bilgiyi not ettim.

Diğer hanımlar sessizdi, çoğu sıkılmış görünüyordu ama kraliçe ayağa kalktığında hepsi ayağa kalktı. Kendimi aptalca bir şekilde kraliçenin hemen arkasında konumlandığım için sıranın başında olduğumu fark ettiğimde irkildim.

Yanımda duran kadın zayıftı, kıvrıkcık sarı saçları benim doğal rengimden birkaç ton daha koyuydu.

"Ben Lisveth." Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Kraliçenin hanımlarından biriyle arkadaş olmanın imkânsız olduğunu düşünmüştüm ama Lisveth en azından misafirperver görünüyordu.

"Setella," diye mırıldandım.

"İlk akşam yemeğimi hatırlıyorum. Çok gergindim. Sana nereye oturacağını göstereyim."

Diğer kadınlardan biri homurdandı ve ben de omzumun üzerinden Madinia'ya baktım. Auria'ya göre, babası şu anda krala en yakın olan kişiydi. Odadan çıktık ve Madinia o kadar yakın yürüdü ki topuklarıma basıyordu.

Dişlerimi sıktım, ona bir tepki verme tatminini yaşatmayı reddettim. Yemek salonuna vardığımızda, hissettiğim tüm sinirlerim kızgınlıkla bastırılmıştı.

Ta ki muhafızlar kapıları açana ve kraliçe yemek salonuna girene kadar. Herkes ayağa fırladı ve eğilerek selam verdi.

Tereddüt ettim ama diğer hanımlar hâlâ hareket ediyordu, ben de başımı eğerek Lisveth'i takip ettim.

Her tarafta düşmanlarım olduğunun farkındaydım. Hizmetkârlar kuşkucu ve kıskanç olacaktı. Saray mensupları ve soylular beni ilginç bir eğlence ve kraliçenin onlara hadlerini bildirmesinin bir yolu olarak görecektlerdi.

Sana ne kadar az değer verdiğime bak. Ne kadar çok gücüm var. Bir hizmetçiye bile karanlıktan çekip alabilirim ve seni onunla etkileşime girmeye zorlayabilirim.

Kraliçe, tüm gözler üzerine çevrilene kadar adımlarını yavaşlattı. Sonunda masaya doğru yürüdü ve oturdu. Elini sallayarak bize de yakındaki masaya oturmamızı işaret etti.

Kraliyet masasını taradım. Ve gözlerim eğlenen yeşille buluştu.

O kadar ani durdum ki Madinia sırtıma çarptı. Bana bir küfür savurdu ama ben Lorian'a bakmakla meşguldüm.

Bakışları yırtıcı bir hal aldı. Ne?

Nasıl?

Nede

n?

"Setella?" Lisveth benimle kralın masasının arasına bakıyordu. "Özür dilerim. Bu kadar çok soyluyu ilk kez görüyorum. Biraz gerginim."

Madinia yine homurdandı ve ben de otomatik olarak hareket ederek tek boş sandalyeye oturdum. Ne yazık ki sırtım Lorian'a dönüktü ve ona dönüp ters ters bakarak bu zevki tattırmayı ya da ikimizin de dikkatini çekmeyi reddettim.

Bir paralı asker kraliyet ailesiyle *nasıl* yemek yer?

Herkes bir kez daha ayağa kalktı ve ben de ayağa fırladım. Kral içeri giriyordu. Onu ilk kez görüyordum ve eğilirken bakışlarımı üzerinde gezdirdim.

Uzun boylu ve geniş omuzlu Sabium, sağlığının zirvesindeymiş gibi görünüyordu. şıfacılarının kardeşim gibi insanlardan  alıntı büyü kullandığına şüphe olmadığından muhtemelen  yleydi. Yine de yanakları al aldı, gözleri o kadar karaydı ki neredeyse siyahtı.

Kral başımızı kaldırmamızı işaret etti. Hepimiz ayakta kaldık ve oda sessizliğe gömüldü.

"Bugün, Gromalia'dan Prens Rekja'ya sarayımıza hoş geldiniz demek istiyorum. Bu ziyaret, krallıklarımız arasında yüzyıllar boyunca sürecek daha büyük bir işbirliğinin yolunu açsın."

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Lorian'ın sesi tenimin her santimini okşuyor gibiydi. Bir an için tek düşünebildiğim, şehir kapılarının içinde ayrılmadan hemen önce beni öptüğünde ağzının verdiği histi.

Bir sonraki müşterisini bulmak için şehirde olduğunu düşündüğüm zamanlar.

Ne kadar aptal olduğuma neredeyse gülecektim. Kaleye girmeyi başardığımız için Tibris ve benim kurnaz olduğumuzu düşünmüştüm. Elbette, Lorian bir *prens* gibi davranarak  n kapıdan içeri girmişti.

"Oturun," dedi kral ve ben de el yordamıyla sandalyemi buldum.

Diğer kadınlardan biri sessiz bir homurtu çıkardı. "Sanki kral o korkak Gromalian köpekleriyle uzun süre çalışmak istermiş gibi."

Kafamı kaldırmadım. Herhangi bir ilgi gösterirsem hemen ağzını kapatacaktı. Neyse ki Lisveth başını kaldırdı.

"Ne demek istiyorsun Alcandre?"

Alcandre bir i  çekti. Gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Yani Gromalia Fae savaşları sırasında bize sırtını döndü. Karışmayı reddettiler. Kaybetme riskini almak istemediler ve fae'ler dikkatlerini kendi taraflarına çevirdiler. Neyse ki tanrılar bizim tarafımızdaydı. Ama kralımız hakkında bildiğim bir şey varsa, o da tarihimize değer verdiğidir. Kral Regner, Gromalia ile ittifak arayışında olan kişiydi. Kral Sabium'un sınırlarımızı korumamıza yardım etmesi için Gromalia'ya ihtiyaç olabilir ama geçen sefer Fae'lerin yanında yer almanın bedelini onlara  detecektir."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PRISCA

D ekmekler, peynirler, meyveler, sebzeler ve etlerden oluşan bir büfeydi. Çok fazla et vardı. Şarap serbestçe akıyordu ve hizmetçiler tatlı hamur işleri, şekerlenmiş meyveler getiriyordu... Bu benim

köyümde hayal ettim.

Hiçbirinin tadına bakmadım.

Kraliçenin hanımları beni görmezden geldi. Lisveth birkaç kez sohbet başlatmaya çalıştı ama dikkatim dağılmıştı ve muhtemelen tek kelimelik cevaplarımdan sıkılmış olacak ki çabucak vazgeçti.

Zihnim yeterince yavaşladığında, Lorian'ın gözlerini üzerimde hissederken bile zihinsel olarak söyledikleri her şeyi not alarak kadınların konuşmalarını dinledim.

Diğer beş hanım yıllardır kraliçeye eşlik ediyordu. Lisveth'in annesi kraliçenin yakın arkadaşlarından biriydi ve Lisveth doğduktan kısa bir süre sonra, şifacı hayatını kurtarmak için zamanında gelemediğinde ateşten ölmüştü. Lisveth henüz on altı yaşındayken aramızdaki en genç kişiydi ve kraliçe ona zaman zaman neredeyse kızı gibi davranırdı.

Caraceli bir zamanlar kraliçenin ateşinden sorumlu olan ve Katina'ya en yakın olan kadındı - kraliçenin pazarda bulunduğu kadın.

Köyüne dönmesini ayarladığım kadın.

Katina eve döndüğünde anne ve babasını çok sağlıklı bulacaktı. Caraceli benden Madinia'dan bile daha fazla nefret ediyor gibiydi, muhtemelen arkadaşının yerini aldığım için.

Caraceli ve Madinia da birbirlerinden nefret ederlerdi. Madinia herkesten nefret ediyor gibi görünüyordu, ama bazen kraliçe bakmıyorken, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Caraceli'ye *ateş kız diyordu*.

Madinia'yı kimsenin sevmemesinin bir nedeni vardı. Ve bu sadece babasının krala çok yakın olmasından kaynaklanmıyordu.

Pelopia ve Alcandre masanın diğer ucunda oturmuş, birbirlerine sessizce bir şeyler mırıldanıyorlardı. Kraliçenin hizmetine nasıl girdiklerini henüz öğrenememiştım, muhtemelen Auria bana daha sonra anlatırdı. İkisi de bana başını salladı ama Alcandre'nin Gromalia hakkındaki yorumları dışında sessiz kaldılar. Muhtemelen ikisi de Madinia'nın öfkesini çekmek istemedikleri için.

Lorian'ın beni izlediğini hâlâ hissedebiliyordum. Buraya tam olarak nasıl gelmişti? Gromalian sınırı yakınlarında karşılaştığı fae'yi hatırlayınca kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Lorian'ın ne planladığını ve planlarının benimkileri nasıl etkileyeceğini bilmem gerekiyordu.

Oda sessizleştğinde omzumun üzerinden riskli bir bakış attım. Kraliçe ayağa kalkmıştı. Krala mırıldandığı birkaç kelimeyle kapıya doğru yürüdü.

"Onu takip etmemiz gerekiyor mu?" Ben sordum.

Lisveth başını salladı. "Kraliçe, kralın yemeklerinden sonra yalnız kalmayı sever. Ve *özellikle* de şato balolarından sonra yalnız kalmaktan hoşlanır. İstedığımız zaman ayrılmamıza izin var."

Kral Sabium'la derin bir sohbeta dalmış olan Lorian'ı görmezden gelerek kralın masasındaki diğer kişileri inceledim. "Kralın yanında oturan diğer insanlar kim?" Sessizce sordum.

Lisveth gülümsedi. "Onlar kralın ataları. Yıllar boyunca kralın ne kadar gözüne girdiklerine bağlı olarak büyük toprak parçalarına sahipler. Masanın sonunda Patrik Kofod var." Yüzünde kederli bir ifade olan ve şimdiden sarhoş görünen bir adama doğru başıyla işaret etti. "Onun yanında Patrik Farrow-Madinia'nın babası var."

Adamı inceledim. Madinia'nın annesi çok güzel olmalıydı, çünkü kızıl saçları dışında ikisinin görebildiğim başka bir benzerliği yoktu. Madinia'ya baktım. Bana tek kaşını kaldırdı.

Patrik Farrow kralın yanında oturuyordu. Gerçekten de güçlü bir adam. Gromalian prensi onun diğer tarafına oturdu. "Peki ya... prensin yanında?"

"Patrik Thueson." Gülümsedi. Thueson'un tel tel beyaz saçları vardı. ellerini gezdirmekten başka bir şey yapamıyormuş gibi duruyordu. Tabağını incelerken derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "O iyi bir adam," dedi Lisveth. "Ben küçükken babam nadiren saraya gelirdi ve Patrik Thueson'un benim için her zaman bir parça ballı meyvesi olurdu." Yakınına eğildi ve sesini fısıltıya indirdi. "Saraydan nefret eder. Kocasıyla birlikte topraklarını yönetmeyi tercih eder ama kral onun arkadaşlığından hoşlanır ve sık sık burada kalması için ısrar eder. Onun yanında Patrik Greve var." İnce, sivri burunlu ve solgun tenli bir adama doğru başıyla işaret etti. Yüzünde korkuya benzer bir şey belirdi ve ağzımı açtım ama Lisveth masaya dönmek için geri döndü. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu.

Birkaç dakika daha bekledim ama diğer hanımlardan hiçbiri çekilme belirtisi göstermedi. Sonunda sandalyemi geriye ittim.

"Yorgunum," dedim.

Lisveth bana gülümsedi. Diğerleri beni görmezden geldi. "İyi geceler."

Yemek salonundan neredeyse koşarak çıktım. Rythos'u ya da grubun geri kalanını görmemiştim ama Lorian buradaysa, bir yerlerde olduklarından hiç şüphem yoktu.

Biri kolumu tuttu ve tökezledim. Sonra boş bir odaya sürüklendim.

Lorian bana doğru baktı. Aptal bedenim ona doğru eğilmek istedi. Belli ki tüm bu stres zihnimi etkiliyordu.

"Senin bir gemiye binmen gerekiyordu," diye homurdandı.

Derin bir nefes aldım ve onun baştan çıkarıcı kokusu bana doğru yayıldı. Orman gibi vahşi kokuyordu ve bana açık havada, yıldızların altında uyumayı hatırlattı. "Asinia güvende olana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Sık sık yaptığı o garip şekilde hareketsiz kaldı. "Muhtemelen çoktan ölmüş olan bir kadın için her şeyi riske mi atıyorsun?"

Burnumu çektim. "Sana dostluğu ve sadakati nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bunların ne olduğunu ya bilirsiniz ya da bilmezsiniz."

Yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. İkimiz de onun arkadaşlarına son derece sadık olduğunu biliyorduk. "Anlat bana."

"Çok basit. O benim en iyi arkadaşım. Bir arkadaştan çok bir kardeş gibi. Ve hiç şüphem yok ki, kaçırılan ben olsaydım, o da aynı şeyi yapardı."

Benim için de aynısı."

"Yine de ikiniz de diğerrinin gücü olduğunu bilmiyordunuz."

Asinia ile konuşana kadar düşünmekten kaçındığım bir şey.

"Arkadaşlığımızın sırları vardı. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Asıl soru, *senin* burada ne işin var?" Tısladım.

Sadece bir kara kaşını kaldırdı. "Bana bir köylünün kraliçenin leydilerinden biri olarak nasıl pozisyon aldığını anlatmaya ne dersin?"

"Bana bir paralı askerin kralın masasında nasıl oturduğunu anlatır anlatmaz." Bana yavaşça gülümsedi. "Paralı asker olduğumu hiç söylemedim."

"Sen de Gromalia'dan değilsin!"

"Kime göre?" Küstahça bakma cüretini gösterdi. "*Senin* bir prens olduğun fikri gülünç."

"Neredeyse bir köylünün kraliçenin leydisi olması kadar gülünç mü?" Onunla alay ettim.

"Yine de, vahşi bir köylü için, diğer hanımları gölgede bırakmayı kesinlikle başarıyorsun," diye mırıldandı.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

Bana doğru sıırttı. "Ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun." Bir elini alnımın üzerinde serbest kalan bukleye oynamak için uzattı. "Gerçek saçını daha çok seviyorum. Ve o tuhaf gözlerini özlüyorum."

"Garip mi?" "Tuhaf bir şekilde güzel."

Onu son gördüğümnden beri Lorian'da bir şeyler parlamıştı. Neredeyse çekiciydi. Buraya her ne için geldiyse onu elde etmeye yakın olduğu için miydi?

Eli çeneme doğru kaydı. "Ben de senin geri kalanını özledim. Katılmadığın bir şey söylediğimde bana kaşlarını çatmanı. Ve çıplak nasıl görüldüğümü merak ederken yaptığın o surat ifadesini."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, bedenimi tamamen istenmeyen bir farkındalık kaplıyordu. "*Çıplak nasıl görüneceğini merak etmiyorum!*"

"Ah, merak etmene gerek yok, değil mi? Çünkü beni handa yıkanırken izledin, seni kötü şey."

Yanaklarım kızardı. Sanki sergileniyormuş gibi nasıl gerindiğini düşündüm. Çünkü öyleydi. Bu adam özünde bir yırtıcıydı. Gözlerimi üzerinde hissetmediğini gerçekten düşünmüş müydüm?

Bu konuşma hızla kontrolümden çıkmıştı.

Lorian bana doğru yaklaştı ve eğilerek boynumu kokladı. Başımı geri çektim ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Burada her ne yapıyorsan, yolumdan çekil."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Sadece beni gözetlemekten kendini alıkoyarsan."

"Tamam."

Geri çekildi, gözleri hâlâ o tuhaf şekilde odaklanmıştı.

Küfretti ve sonra beni öpmeye başladı. Dudakları benimkini acı verici bir şekilde yavaşça okşadı. Sanki bizim için zamanı durdurmuştu. Sıcaklık vücudumda dolaştı, uzuvlarım garip bir şekilde durgunlaştı. Ellerinden biri kaburgalarımaya, göğsümün hemen altına kayd ve vücudumu eğmek istedim, bana daha yukarı dokunana kadar kıvranmak istedim.

Yavaşça başını kaldırdı. Yüz ifadesi soğuktu ama gözleri alev alev yanıyordu. "Sonunun yatağımaya olmasını istemiyorsan, benden uzak dur."

Tüm-

Göğsünü ittim ve o da geri adım atmakta gecikmedi. "Bu *asla* olmayacak," diye tısladım, kısık kahkahasını duymazdan gelerek. Odadan dışarı çıktım.

Tibris odamın yakınındaki hizmetli salonunda beni bekliyordu. "Her şey yolunda mı?"

Sesimi en ince fısıltıya kadar tutarak yaklaştım. "Lorian burada."

Yüzü derin bir kaş çatmaya dönuştü. "*Paralı asker* mi?" diye fısıldadı. "Bundan haberin var mıydı?"

"Tabii ki hayır. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim."

Tibris'in zihninde Lorian'ın varlığının kendi planlarımız için ne anlama geldiğini hesapladığını görebiliyordum.

"Buraya nasıl girdi?"

"Buna bayılacaksınız. Gromalian prensi gibi davranıyor."

Tibris boğuk bir kahkaha attı. Ciddi olduğumu anlayınca iç çekti. "Ondan uzak dur, Pris."

"Oh, yapacağım."

"Zindan muhafızları çoktan sarhoş oldu. Görünüşe göre kaledeki dikkat dağınıklığından faydalanmışlar. Şimdi gidip Asinia'yı görmeliyiz."

Utanç içime saplandı. Asinia ve Demos bizi beklerken ben Lorian'ı öpmekle meşguldüm. "Ona ve Demos'a yiyecek bir şeyler getirmeliyim."

Elinde bir çuval tutuyordu. "Aşçı beni seviyor."

"Neden şaşırmadım?"

"İyi görünüyorsun, Pris. Asil."

Asil görünme düşüncesinden nefret etsem de, tam da ihtiyacımız olan şey buydu. "Vicer'e benim adıma teşekkür et. Wila'yı kontrol etmem gerek." Tabii benimle konuşmak isterse. "Planın işe yaramasının sebebi o."

Tibris haklıydı. İki muhafız da duvara yaslanmıştı, birinin gözleri yarı açıktı. Bugün sihrimin ipliğini kendime çekmek zordu, belki de zihnim çok fazla bilgi arasında dönüp durduğu için. Ama zamanı, muhafızların yanından gizlice geçip taş basamaklardan aşağı inmemize yetecek kadar durdurmayı başardım.

Kraliyet yemeğinden sonra zindan daha da kötü görünüyordu. Havada ağır bir dışkı ve umutsuzluk kokusu vardı.

"Setella," diye fısıldadı bir ses ve ben döndüm. Wila merdivenlere en yakın hücrelerden birindeydi. Gözü morarmış ve dudağı yarılmıştı.

"Git Asinia üzerinde çalış," dedim Tibris'e. Bakışları Wila ile benim aramda gidip geldi ve ben de ona başımı salladım. "Sorun yok. Git hadi."

Kafesinin önünde diz çöktüğümde öfke içimi yaktı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Benim gerçek adım Prisca," diye fısıldadım. Ona en azından bunu verebilirdim.

Wila beni inceledi. Gözleri garip bir şekilde berraktı ve yaşından daha büyük görünüyordu. "Prisca. Bunu sevdim. Vicer bana kim olduğunu söylememiş olabilir ama ben anladım. Başta senden nefret ediyordum, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Senin asi olmaya çalışan başka bir kız olduğunu sanıyordum. Yıllardır mücadele ediyoruz ve sen buraya gelip dünyayı değiştirebileceğini sandın. Bu bende sana vurma isteği uyandırdı."

Gülümsedim. "Seni suçlayamam."

Wila da gülümsedi. Dudağı acımış olmalıydı. "Ama yaptığın her hareketi izliyordum. Bunca zamandır hiçbirimiz kraliçeye bu kadar yaklaştırmaya çalışmadık, biliyor musun?" Elini yeni elbisemin üzerinde salladı. "Sadece birkaç gündür buradasın ve bugün isteseydik onu öldürebilirdik."

"İstedim." Bu kadar çok istemiş olmam dehşet vericiydi. Köyümden ayrıldığımdan beri o kadar değişmişim ki kendimi zar zor tanıyordum.

"Biliyorum. Ben de öyle. Onun çılgınlıklarını dinler ve kahkahalarla gülerdim." Wila sırtıttı. "Ama sen daha büyük düşünüyorsun. İşte bu yüzden bunu yapmayı kabul ettim. Çünkü onlara bunu ödeteceksin."

Onun kendine güveni beni hem güçlendirdi hem de korkuttu. Tanrım, umarım onun düşündüğü gibi biri olabilirdim.

"Yapacağım. Kraliçe burada ne kadar kalman gerektiğini söyledi?"

"Dışarı çıkmayacağım."

"Ne?"

Elini yüzünde gezdirdi.

Öfke içimde alevlendi. "Seni diğerleriyle birlikte buradan çıkaracağım."

Yavaşça başını salladı. "Hayır, yapmayacaksın. Kral müdahale etti. *Sevgilisinin* zarar görmeye bu kadar yaklaşmasından memnun değildi. Bugünden iki gün sonra ölüme mahkûm edildim."

Zindan etrafımda yavaş bir dönüş yaptı. Wila hâlâ konuşuyordu ama tek duyabildiğim kulaklarımda çınlayan kanımdı.

"O zaman bu gece seni dışarı çıkarıyorum," dedim uyuşmuş dudaklarımdan arasından.

"Şimdi."

"Yapamayacağını biliyorsun." Gözlerinde yaşlar parlıyordu şimdi. "Sorun değil. Bir yılı aşkın süredir bu kaledeyim ve Vicer'e bilgi aktarmaktan başka bir şey yapmadım. Ve tek bir bilgi kırıntısı bile tek bir hayat kurtarmadı. Bu yapabileceğim *önemli* bir şeydi."

Aramızdaki parmaklıkları sıkıca kavradım ve ona baktım. "*Vazgeçemezsin.*"

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Kardeşimi aldılar," dedi bana. "Birbirimizden birkaç dakika uzakta doğmuşuz. O gün köyden uzaktaydım ve kaçtım. Şehre vardığımda o çoktan yanmıştı. Ona hiç veda edemedim. Umabileceğim en iyi kardeş olduğu için ona hiç teşekkür edemedim. Kral onu hiç düşünmeden benden aldı. Çünkü halkı kaçımızın büyüye sahip olduğunu ve nedenini öğrenirse, tüm yalanları yıkılmaya başlardı. Senin bir kardeşin var." Bakışları arkamda, Tibris'in gittiği yöne doğru kaydı.

"B i l i y o r u m . Ve kardeşim hayatını m a h v e t m e m i istemezdi. Seninki de öyle."

"Serbest bırakmayacağım. Onları serbest bırakacaksın, bunu biliyorum. Bana söz ver, Prisca. Onları serbest bırakacağına söz ver. Ve bir gün geri dönüp bu lanet yeri yerle bir edeceksin."

Söyleyebileceğim tek bir şey vardı. "Söz veriyorum."

LORIAN

Solumdan bir sürtünme sesi geldi.

Elim anında hanerime gitti ve döndüm. Prisca odamda duruyordu, yüzü solgundu.

"Odama gizlice girmek için gücünü m kullanıyorsun, vahşi kedi? Ne kadar çok skandal."

"Oynayacak zamanım yok."

Gözleri benimkilerle buluştu ve rengi görünce bir kez daha sarsıldım. Bu değişimden nefret ettim. Ama daha da önemlisi, o gözler aresizdi. İçimi garip bir huzursuzlukla dolduran bir şekilde çaresiz.

"Ne oldu?"

"Nasıl kraliçenin leydilerinden biri olduğumu sormutunuz. Wila adında bir kadınla çalıştım. Kraliçenin elbisesinin üzerine bir lamba drd. Fae ateşi olan bir lamba. Zamanı, tutumasına ve kraliçenin etrafındaki insanların hiçbir şey yapmadığını varsaymasına yetecek kadar dondurdum."

Yüzü daha da solgunlamıtı, sanki yaptıklarını itiraf etmek içindeki yaşamı emiyormu gibiydi.

"Ve sonra yangını sndrdnz, cesaretiniz ve hızlı igdlerinizle kraliçenin dikkatini çektiniz."

"Evet."

Onu inceledim. Bu kelimeyle gözlerini kaçırdı, ayaklarının üzerinde kaydı. "Bana hepsini anlatmıyorsun. Kraliçe hakkında öğrendiğim kadarıyla, genellikle aynı anda altı kadından fazlasını yanında tutmaz."

O inatçı tavrıyla çenesini uzattı ve ben de tek kaımı kaldırdım.

"O kadınlardan birinin ortadan kaybolmasını sen ayarladın, değil mi vahşi kedi?" "Onu ben öldürmedim," dedi hemen. "u anda evine geri dönüyor. köyü."

"Beklediğimden daha iyi bir entrikacısın. Tebrik ederim. Ama bu, diğerini yokmuş gibi davranma konusunda anlatıktan hemen sonra bana neden bu kadar perişan bir halde geldiğini açıklamıyor."

"Wila... Utanacağını düşünmüştüm. Belki de rütbesi düşürülür. Ama onu zindana götürdüler." Sesi kesildi ve göğsümde bir şeyler burkuldu.

İçimi çektim. "Onu öldürüyorlar ve sen benden müdahale etmemi istiyorsun." "Kral olanları duydu ve bunu kendi krallığının kanıtı olarak kullanmaya karar verdi.

aşk," diye tükürdü. "Wila'yı ölüme mahkûm etti. İki gün sonra gün doğumunda ölecek."

"Tam olarak ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Ne istersen. *Lütfen* Lorian. Sana yalvarıyorum. Eğer onu şimdi alırsam, soruşturma başlatıp güvenliği artıracaklar. O zaman Asinia'yı dışarı çıkaramam. Hâlâ seyahat edemeyecek kadar zayıf."

Çenem sıkıştı. Benden yardım istiyordu. *Yalvarıyordu*. Ve ben ona istediğini veremedim. İhtiyacı olan şeyi. İçimde garip bir güçsüzlük hissettim. "Yapamam."

"Lorian-"

Bir elimi kaldırdım. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde Prisca'nın gözlerindeki umudu köreltmek mutlak bir gereklilikten yaşayan bir cehenneme dönüşmüştü.

"Size burada infazların nasıl gerçekleştiğini anlatayım. Mahkum gözleri bağlı olarak kalenin arka girişinden dışarı çıkarılır. Son bir kez güneşin doğuşunu görmeleri bile engellenir. Etrafları sürekli muhafızlarla çevrili, şehirdeki tam da bu amaç için tasarlanmış birçok meydandan birine sürükleniyorlar. Onu kurtarmak için yeterince büyük bir dikkat dağıtıcı yaratabilsem bile, şehir kapıları derhal kapatılır. Dışarı çıkmaya çalışan her erkek, kadın ve çocuk aranacaktı. O bulunana kadar şiddet kaçınılmaz hale gelecektir. Başka pek çok masum insan ölecekti."

Bu kaledeki mahkumlar hakkında her şeyi biliyordum. Onlara ne olduğunu biliyordum. Her dayanılmaz detayı. Ve bir noktada, bu can sıkıcı kadın benim için çok önemli hale gelmişti. O kadar önemliydi ki, onun böyle planlar yaptığını ve idamına doğru o uzun, yalnız yürüyüşe çıktığını düşünmek...

Bunun olmaması için ne gerekiyorsa yapardım. Bu onu bağlayıp bir dolaba saklamam anlamına gelse bile.

Prisca ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Yüzü kül rengine dönmüştü. Ona doğru bir adım attım, onu sabitlemeye çalıştım. İrkildi.

Ellerimi tekrar yanlarıma doğru zorladım. "Buraya gelmek bir hataydı," dedim. "Koruman gereken insanları olan tek kişi sen değilsin. Sana yardım edemem."

Tökezleyerek kapıya doğru geri döndü. Gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için kehribar rengi, her ne tılsımı varsa onun içinden parladı.

"Tabii ki yapamazsın. Kadınları ölüme terk etmekle ilgili hiçbir endişen olmadığını kanıtladın. Senden neden daha fazlasını beklediğimi bilmiyorum." Arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Burnumun kenarını sıktım ve kısık bir kahkaha attım.

Çünkü az önce söylediğim her şeye rağmen, hizmetçiyi dışarı çıkarmaya çalışacaktım.

PRISCA

Ertesi sabah güneş doğduktan kısa bir süre sonra kapım açıldı. Daselis perdeleri açarak içeri girdi.

"Kraliçe hanımlarının bu sabah kendisiyle birlikte kahvaltı etmesini bekliyor," dedi.

"Kendimi hazırlayabilirim." Sesim boğuk çıkıyordu. Lorian'a yardım etmesi için yalvardıktan sonra ağlayarak uyumuştum.

Daselis sinsice banyo odasına girdi. Hemen ardından su akmaya başladı ve ben de kendimi yataktan kalkmaya zorladım.

"Sen iyi misin?" Era fısıldadı. "Gözlerin şişmiş, yüzün lekeli."

Daselis odaya geri adım atarak, "Böylesine imrenilen bir pozisyona gelmek zor olmalı," dedi, sesi alaycıydı. "Yıkan."

İçimde tartışacak bir şey yoktu. Banyo odasına doğru ilerledim, soyundum ve zihnim dönüp dururken banyoya girdim.

Lorian'ın bu kadar kendinden emin konuşmasından *nefret ediyordum*. Söylediği her kelime çok mantıklıydı. Asinia'yı zindanda gördüğümünden beri daha iyi bir stratejiye ihtiyacım olduğunu biliyordum: "Zamanı dondurmak için gücümü kullan ve onu gizlice

kaleden dışarı." Ama Wila'nın benim aptal planım yüzünden öleceği düşünceı.

Hayatını bu şekilde kaybetmesine izin veremezdim. *Vermem.*

Birisi yatak odasının kapısını çaldı. Erea ya da Daselis açmış olmalıydı, çünkü mırıldanmalar duydum. Erea başını banyo odasına uzattı.

"O bir haberciydi. Kraliçenin odasında yemek yerine, kralla birlikte resmi bir kahvaltıda yemek yiyeceksiniz. Bir duyurusu var."

Sağ gözümün arkasına bir baş ağrısı vurmaya başlamıştı. Ama başımı salladım ve banyodan çıktım.

Daselis, "Acele etmeniz gerekiyor," dedi.

Giyinmeme yardım ettiklerinde zar zor oradaydım. Aklım tekrar tekrar o hücredeki Wila'ya döndü. Yüzündeki morluklar. Dondurucu hava. Ve o hücreden sadece ölmesi için alındığını düşündüm. Onu oradan çıkarmanın bir yolu olmalıydı. Lorian yardım etmezse, başka bir şey deneyecektim.

Sadece Wila'ya bir iki gün kazandıracak kadar büyük bir dikkat dağınıklığına ihtiyacım vardı.

"Gitme zamanı," dedi Daselis acımasızca.

Era'nın elleri saçımı düzelttiği yerden kalktı. "Mükemmel görünüyor," dedim ona.

Ayağa kalkarak kraliyet yemek salonuna doğru ilerledim. Görmek isteyeceğim son kişiler kral ve kraliçeydi. Gerçi bugün Lorian'ı görme düşünceı de bir o kadar tatsızdı. Diğer hanımlar zaten bekliyordu, aynı koltuk boştu. Oturdum ve Lisveth'e baktım.

"Bu sık sık olan bir şey mi?"

Başını iki yana salladı. "Genellikle kral birkaç saat daha ayağa kalkmaz."

Belli ki şeytani bir piç olmak onu çok etkilemişti.

"Neler olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Kahvaltı ister misin?"

Midem yemek yiyemeyecek kadar çok çalkalanıyordu. Başımı salladım, o da iç çekti. "Dün gece de neredeyse hiçbir şey yemedin. İyi hissediyor musun?"

"Ben iyiyim. Sadece sabahları büyük yemekleri sevmiyorum." Kralın masasında tanımadığım bir adam oturuyordu. Keskin yüz hatları ve soğuk gri gözleri olan bir adam. "Kim o?"

"Rothnic Boria. Sihrini atsız arabaları yaratmak için kullanan kişi o. Kralın gözdelelerinden biri ve saraydaki herkes onun sihri ve dahi zekasıyla bir sonraki adımında ne yapacağını görmek için yanıp tutuşuyor."

"Peki ya yanındaki adam?"

"Oğlu Davis. Madinia'ya *kafayı takmış* durumda ama Madinia yıllardır onu görmezden geliyor."

Davis zayıf bir çenesi olmasına rağmen yakışıklıydı. Ama gözleri babasınınkinden bile daha soğuktu ve onda beni ürperten bir şey vardı. Belki de Madinia için mükemmel bir eşti. Yine de bu kadar cansız gözleri olan birini hiç kimseye, hatta ona bile istemezdim.

Kral ve kraliçe birlikte içeri girerken hepimiz ayağa kalktık. Arkalarında Lorian yürüyordu, kıvrak hareketleri onu tanıdığım devasa bir vahşi gibi değil de daha zarif gösteriyordu. Beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadece yardım etmeyi reddettiği için değil, daha iyi bilmem gerekirken ona gittiğim için de.

Lorian'ın etrafı Gromalian yeşili giymiş adamlarla çevriliydi. Bakışları benimkine kaydı ve yanağında bir kas seğirdi. Gözleri boştu, yüz ifadesi özür diler gibiydi.

Dehşet bir dalga halinde bedenimi sardı.

Kral ayakta kaldı, böylece diğer herkes de ayakta kaldı.

"Muhtemelen bu sabah neden birlikte yemek yediğimizi merak ediyorsunuzdur. Bazılarınız kraliçemin dün neredeyse ağır bir şekilde yaralandığının farkında olabilir. Sorumlu kadının bu sabah idam edildiğini duyurmaktan memnuniyet duyuyorum."

Görüşüm daraldı. Sandalyemin tepesine tutundum.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Lorian dikkatle bana bakıyordu. Bu bakışı biliyordum. Beni her azarlayacağında, kendime gelmemi emredeceğinde bana attığı bakışla aynıydı. Derin bir nefes aldım, gözlerimin arkası yanıyordu.

Burada dağılmayın.

"Öldürölürken, muhafızlarımdan birinin tanıdığı bir ismi haykırdı."

Wila'nın ölürken çığlık attığı düşüncesi... Dizlerimin bağı çözüldü ve anında yağlı bir terle kaplandım.

Kral bakışlarını tüm odanın üzerinde gezdiriyordu. "Bu isim onun kardeşine aitti. *Yozlaşmışlardan* biri." Sesi bir tıslamaya dönüştü. "Yozlaşmışlar bu kaleye sızmıştı."

Soylular bu haberi değerlendirirken mırıltılar duyuldu.

Kendimi olabildiğince küçük gösterme içgüdümü görmezden gelerek kıpırdamadan durdum. Bu sadece dikkat çekti.

"Bu olay nedeniyle, değerlendiricim bu kaledeki ve arazideki her hizmetkârı inceleyecek."

Lisveth yakınına eğildi. "*Hizmetkâr* sayılmadığımıza sevindim. Kralın değerlendiricisi korkutucu."

Ona başımı salladım. Tıbrıs iyi olacaktı. O bir melez değildi. Ama Vicer'e bir mesaj iletmesi gerekiyordu. Kalede hâlâ bir asi daha vardı ve dışarı çıkmaları gerekiyordu.

Kral hâlâ konuşuyordu, soğuk bakışları masamıza yöneldi. Lisveth doğruldu.

"Neyse ki yakınlarda başka bir hizmetçi vardı ve kraliçemi kurtardı," diye gürledi. "Kraliyete sadık biri. Öğrendiğime göre kraliçenin leydilerinden biri olarak geçici bir pozisyonla ödüllendirilmiş."

Kralın gözleri benimkilerle buluştu.

Hayatınız buna bağlıymış gibi gülümseyin. Çünkü bağlı.

Gülümsedim ve başımı eğerek selam verdim. Mahkemenin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Hepsi yargılıyor, tartıyor.

"Şimdi yiyin," dedi kral. "Ve bir yozlaşmışın daha yakılışını kutlayalım."

"Bana söz ver, Prisca. Onları serbest bırakacağına söz ver. Ve bir gün geri dönüp bu lanet yeri yerle bir edeceksin."

Omzumun üzerinden Lorian'a gülümseyen krala baktım.

Bu lanet yeri yerle bir edin.

Sakinleştirici bir nefes çektim. Sadece birkaç dakika sonra dağılılabiliyordum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldandım Lisveth'e. "Seninle kraliçenin odasında buluşuruz.

çeyreklik."

Pelopia'nın gözleri büyüdü. "Kraliçe bundan hoşlanmayacak."

"Kendimi burada rezil edersem bu onun da hoşuna gitmez." Sözlerimi yumuşatmak için gülümsedim ve bir süre sonra o da gülümsedi.

Koridordan çıkarken gözlerimin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kendimi kaybetmeden önce en yakın depoya kadar gidebildim.

Dizlerimin üzerine çökerek yumruğumu ağızıma tıkadım, hıçkırıklar beni boğuyordu.

Benim hatam. Bunu yapabileceğimi sanmıştım. Bu kaleye girip kralın tutsaklarını kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Onun yerine, iyi bir kadının ölümüne sebep oldum.

Güçlü kollar etrafımı sardı ve ben de saldırdım. Muhafızlar-
Ama o kokuyu tanıyordum. Sakinleştım ve yumruğumu
salladım. "Bundan daha iyisini yapmalısın, vahşi kedi."

Bu ne cüret? "Sakın bana dokunma."

"Üzgünüm, Prisca." Sesi acımasızdı. "Denediğimi söylesem bana inanır
mıydın?"

"Hayır."

Onunla dövüşüyordum, vurdukça ve pençeledikçe öfkem içimi yakıyordu.
Temas kurdum ve küfür ederek ellerimi yakaladı.

"Bırak," diye hırladı. "Bırak gitsin amına
koyayım." Başımı öne eğdim.

Lorian beni kendine çekti. Ona tekrar saldırdım ama o bunu görmezden
geldi ve kollarıyla beni sıkıca sardı. Hıçkıra hıçkıra ağladım, nefes
alamayacak hale gelene kadar beni boğan büyük hıçkırıklar. Lorian sessizdi
ama ellerinden biri sırtımı hafifçe okşadı.

Burası hayal edebileceğimden de kötüydü.

Lorian mırıldanmaya başladı, eli hâlâ yavaşça sırtımı okşuyordu.
Ağlamaya devam ettim.

Sonunda kendimi yıprattım. Burnumu çekerek yüzümü gömleğine
sildim. Bıraktı.

Şarkı daha önce hiç duymadığım bir melodiydi. Garip ve farklı bir şeydi.
Sonunda başımı kaldırdığımda onu tavana bakarken buldum. Gözleri
benimkilerle buluştu ve beni bir kedi yavrusuymuşum gibi üzerinden
sıyrırken, eli enseme, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle parladılar. Yanağında
küçük beyaz bir çizgi belirmişti. Çenesini sıkıyordu. Lorian hiç
etkilenmemişti. O da en az benim kadar öfkeliydi.

"Denedim," dedi. "Kralın casusları kraliçenin yanında ayağı takılan kadını
sorduğumu öğrendiler ve ona rapor ettiler. Eğer bir şey varsa, onun ölümünü
hızlandırdım."

Gözlerim yeni yaşlarla doldu ve Lorian iç çekti. "Sana kendini
suçlamamanı söyledim ama ikimiz de bunun bir faydası olmayacağını
biliyoruz. Eğer birini suçlamak istiyorsan, beni suçla."

Bir grup kadın gülüşerek ve dedikodu yaparak kapının önünden geçti.
Masum bir kadın hayatını kaybetmişken nasıl hiçbir şey olmamış gibi
davranabiliyorlardı?

Çünkü o *yozlaşmış* biriydi. Tıpkı benim
gibi. "Gerçekten neden buradasın
Lorian?"

Yüzü kapandı. Hızlı bir hareketle, ayağa kalkabilmek için beni bir kez daha kendine doğru çekti ve ayağa kaldırdı. "Çünkü kral ailemden her şeyi aldı. Ve şimdi ben de ondan her şeyi alacağım."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PRISCA

I Lorian'ı sonraki iki gün boyunca hiç görmedim. Kraliçe yemeklerini odasında yemekte ısrar ediyordu ve ben de öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için sessiz kalmaya devam ediyordum.

Kalede görünmeden dolaşmakta çok iyi olmuşum. Sadece öğrenmişim Hizmetkârların salonlarının neden bu kadar önemli olduğunu. Sadece çoğunlukla görünmez olmalarını sağlamakla kalmıyor...

Ama aynı zamanda casusluk yapmalarına da izin verdiler.

Salonun çeşitli yerlerine küçük delikler açılmıştı. Çoğu kişinin fark etmeyeceği kadar küçük. Kimse bahsetmedi ama daha dün bir hizmetçinin kapıya yaslandığını görmüştüm. Yanından geçerken bana umursamaz bir bakış atmıştı.

Her gece Asinia'yı ziyaret ettik. Ve her gece daha kötü görünüyordu. Bu gece zindan olduğundan daha da soğuk görünüyordu. Hâlâ büyük ölçüde bilinçsiz olan Asinia'nın yanında oturuyordum. Tibris'in ifadesi acımasızdı.

"Ne oldu?"

Gözlerinin kenarları gerildi. "İlaca ihtiyacı var. En kötüsünü iyileştirmeye devam edebilirim, ancak her geri döndüğümde, o da aynı derecede kötü. Eğer yapmazsak

ona yardım edersen, birkaç gün içinde ölür."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Zaten bir kişinin ölmesine izin vermiştim. Wila'nın çılgınlıkları hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacaktı. Asinia'nın saçlarını başından iterek eğildim.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye kulağına fısıldadım. "Söz veriyorum."

Yanımızdaki kafeste Demos sessizce bizi izliyordu. Ona yemek getirdiğimizden ve artık fae demiriyle kirlenmiş dışkıyı yemediğinden beri daha uyanık görünüyordu. Tibris her gece yarasını yavaş yavaş iyileştiriyordu.

"Bu kalede şifacılar olmalı," dedim. "Kral için. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bulayım."

Tibris küçük bir kavanozun içinde olması muhtemel mavi bir sıvı tarif etti. Bu sıvı Asinia'nın hastalıkla savaşmasına ve vücudunun dinlenip iyileşmesine yardımcı olacaktı.

"Ben bulurum." İhtiyacımız olan şeyi elde etmek için ne yapmam gerektiği artık umurumda değildi. Bu bir savaştı. Ve şu ana kadar kaybediyorduk.

"Onun üzerinde biraz daha çalışmam gerek," diye mırıldandı Tibris. Çoktan kül rengi olmuştu ama başımı sallayarak kafesten çıktım.

Kafesten kafese sürüklendim, her birindeki çökmüş formları inceledim. Mahkûmların çoğu bana göz kırpmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ama uzun süredir burada olmayanlar da vardı. Zayıflamış olsalar da hala iletişim kurabiliyorlardı. Ve bana hikayelerini, kullanılmamaktan kısılmış sesleriyle anlattılar.

Hikâyelerin çoğu birbirine benziyordu ama yine de hepsi yürek parçalayıcıydı.

Dashiel adında bir adam bana kardeşi Thayer'ın sihrini kullandığı günü anlattı.

Kabusların gücü.

Sadece on bir kış geçiren Thayer, hayatı boyunca gücünü bastırmıştı. Ancak kralın denetçisi hiçbir uyarıda bulunmadan köyde belirdiğinde, Thayer *patladı*.

Köyün yarısı çılgına dönmüştü.

Değerlendirici, etrafında büyüleri bir tampon oluşturan bir kalkan muhafızıyla birlikte seyahat ediyordu.

"Bunu yapmak istememişti," dedi Dashiel, kafesinin parmaklıklarına yaslanırken gözleri ıslanmıştı. "Sadece korkmuştu. Ona öğretmeliydim. Ama birilerinin ne yaptığımızı öğrenmesinden korkuyordum. Bunun yerine onu öldürttüm."

Yüzündeki umutsuzluk karşısında benim de gözlerim yandı. "Bu senin hatan değildi."

Dashiel sadece başını salladı ve o alçak, kederli sesiyle konuşmaya devam etti. Biz melezlerin çoğu gibi Thayer da gücüyle aktif olarak savaşıyordu. Bu yüzden gücünü kullanmaya başladığında onu nasıl bastıracağını bilmiyordu. Köyünün yarısı hayalete dönüşmüş, çalışamaz hale gelmişti.

"Ailemize, arkadaşlarımıza ne yaptığını gördüğünde... Ona ulaşamadım. Kardeşime ulaşamadım. Kemerindeki bıçağı aldı ve kendi boğazını kesti."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve hücresinin önünde çömeldim. "Bunu onlara ödeteceğiz."

Dashiel'in nefesi kesildi, soluk mavi gözleri benimkileri buldu. "Bu onun için kralın ellerinde yaşayacağından daha iyi bir son oldu. Sabium sadece en *yararlı* güçlere sahip olanlarımızı yakmıyor, biliyorsun. Bazılarımızı *işe* koyar."

Kralın düşmanlarını avlamak için kullanılma düşüncesi beni ürpertti.

"Thayer'ı, yozlaşmışları saklayan köylere ne olduğuna dair bir örnek olarak kullandı. Muhafızları köy köy, kasaba kasaba dolaşıp Thayer'ın köyün yarısını nasıl delirttiğini anlattılar. Ama sanki bunu isteyerek yapmış gibi anlattılar. Sanki benim nazik kardeşim *yapabildiği* için öfkelenmiş gibi."

"Köyünüze gelen kralın değerlendircisi... Boynunun yanında bir yara izi var mıydı?"

Dashiel başını salladı. "Onu tanıyor musun?" "Şu anda burada, kalede."

Dashiel hareketsiz kaldı ve o solgun gözlere biraz hayat geri döndü. Hayat ve *intikam*. "Onun ölmesini istiyorum."

"O zaman sana verdikleri yemeği yemeyi bırak. Önümüzdeki bir iki gün içinde daha fazlasını getirmeye çalışacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ben bunu yapacağım ve sen de değerlendirciyi öldürmeme yardım edeceksin öyle mi?"

"Öldüreceğim." Z a t e n onu öldürmeyi planlamıştım. Dashiel'in ihtiyacı olan şey buysa...

Uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ."

Lina'nın hangi hücrede olduğunu eleme yöntemiyle bulmuştum. Yanından geçmeye çalıştım ve o da kısıp bir kahkaha attı.

"Sen olduğunu biliyorum, Prisca."

Döndüm. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde berbat görünüyordu. Sarı saçları kirden kararmış, morluklarla kaplı yüzünün önünde gevşek bir şekilde sarkıyordu.

"Sorun değil," dedi Lina. "Bir şey söylemeyeceğim. Asinia için burada olduğunu biliyorum."

Ve kimse onun için gelmemiştir.

Alt dudağı titredi ama ısırdı. "Büyükannen ve büyükbaban için üzgünüm."

"Teşekkür ederim. En kötüsü de... bilmiyorlardı. Yoksa sanırım beni çıkarmaya çalışırlardı. Ama *ben* de bilmiyordum. Sadece şanslı bir insan olduğumu sanıyordum. Tanrıların bana gülümsediğini sanıyordum. *Kutsanmış* olduğumu." İçi boş bir kahkaha attı.

"Seni dışarı çıkarıyorum."

Gözlerinde bir umut parıltısı belirdi ama hemen bastırıldı. "Bunu asla yapamayacaksın. Eğer akıllıysan, Asinia'yı alır ve bu krallıktan kaçarsın."

"Yemek yemeyi bırak. Ve yapabildiğin kadar egzersiz yapmaya başla." Bana baktı.

Eğildim ve yaklaştım. "Umut etmek istemediğini biliyorum. Ama bunu kendin için yapamıyorsan, büyükannen ve büyükbaban için yap."

Uzun bir nefes verdi ama ağzı sertleşmişti. "Beni buradan çıkar, Pris. Hayatımı sana borçlu olacağım."

"Bana hiçbir şey borçlu olmayacaksın."

Sonraki bir saatimi tünel girişini arayarak geçirdim. Ama bu arayış boşunaydı. Burada ne kadar zaman geçirdiğimize dikkat etmeliydik ve Tibris sonunda gitmemiz için ısrar ettiğinde, koluma girmesine izin verdim.

Wila'nın boş hücresinin önünden geçerken göğsümden bıçaklanmış gibi hissettim. Donmuş muhafızların yanından geçerken hiç düşünmeden sihrimin ipini tuttum. Tibris anahtarları yaşlı gardiyanın kemerine geri sokarken boğazlarını kesmemek için kendimi zor tuttum.

"İyi misin?" Hizmetkârların salonuna geri döndüğümüzde Tibris mırıldandı.

"Hayır. Ama olacağım." Uzandım ve ona sarıldım. Wila'nın yüzü gözümün önünden geçti, kardeşinden bahsederkenki üzüntüsü ve öfkesi. Ve Tibris'i biraz daha sıktım. "Yarın görüşürüz."

Odamın dışındaki koridora ulaştığımda, yorganımın altına girmeye fazlasıyla hazırdım.

"Peki sen *neyin* peşindesin?" diye mırıldandı alçak bir ses. Döndüm ve Lorian'ı duvara yaslanmış halde buldum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana yavaşça, kedigil bir sırtış attı. Sanki bu sabah hiç yaşanmamış gibiydi. İyi oldu. Şaşırtıcı bir şekilde, onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağladığının hatırlatılmasından hoşlanmadım.

"Bütün bu kalenin etrafında gizlice dolaşmalar. Arkadaşını dışarı çıkarmanın bir yolunu bulabildin mi?"

Kalbim burkuldu. "Hayır."

Gülümsemesi yüzünü terk etti. "Sorun nedir?"

Ona inanamayarak baktım. Her şey yanlıştı. İyi bir kadın az önce *benim* aptal planım yüzünden öldürülmüştü. Asinia gücümü kullanırken yakalandığım için hapsedilmişti. İkimizin de annesi ölmüştü.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Prisca. Arkadaşının nesi var?"

Dişlerimi sıktım. Lorian her zaman istediğimden fazlasını görmüştü.

"Asinia hasta. Tibris her gece onu iyileştiriyor ama onu zar zor hayatta tutuyor. İlaça ihtiyacı var." Hizmetkârlar o kadar dedikodu yapıyordu ki, ilacın nerede saklandığını bulmak zor olmayacaktı.

"Ve sanırım onu kralın şifacılarından çalmayı planlıyorsun."

Gözlerimi ona diktim ve sessiz kaldım.

"Kralın şifacılarının tüm malzemelerini sayan yardımcıları vardır." Lorian'ın sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Eğer bu şeyi yaparsan, kale aranır. Muhafızlar alarma geçecek ve arkadaşını dışarı çıkarman daha da zorlaşacak."

"Ve sanırım bir alternatifiniz var?" Piç her zaman pazarlığa hazırды. Önemli olduğu zamanlar hariç. Wila'nın yüzü gözlerimin önünde parladı ve bir adım geri attım.

Lorian bir kez daha sırtım duvara dayanana kadar beni takip etti.

"Bu ilacı tedarik etme kabiliyetim var," dedi ve kalp atış hızım üç katına çıktı.

"Ve sanırım karşılığında senin için bir şey yapmamı istiyorsun." Gerçek şu ki, bu noktada her şeyi yapardım - Lorian'ın bildiğinden emin olduğum bir şey.

Vücudu adeta ısı yayıyordu ve ben günlerdir üşüyordum.

Hayır, Prisca.

"Pek çok yeteneğim var. Zamanı durdurmak bunlardan biri değil. Bu da seni benim için sonsuz değerli kılıyor."

Sözleri karşısında göğsümde yayılan sıcaklığı görmezden geldim. Kelimenin tam anlamıyla istediğini elde etmek için beni bir araç olarak kullanmaktan bahsediyordu.

Bu iyiydi. Onu da kullanabilirdim.

"Sadece söyle," diye tersledim.

"Kralın gizli bir odası var. Kapısı odasının içinde. İçeri girip girişi bulmam gerekiyor." Gizli odayı nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim. Böyle bir şeyi çoktan öğrenmiş olması beni hiç şaşırtmadı.

"Ne zaman?" Ben

sordum. "Şimdi."

Dudaklarımı yaladım. "Bütün gece gücümü kullandım."

Lorian'ın bakışları ağızıma kaydı ve bir omzunu silkti. Her zamanki gibi, algıladığım sınırlamalarla ilgilenmiyordu.

"Sana söylediğim gibi, düşündüğünden çok daha güçlüsün. Bu senin için iyi bir antrenman olacak."

Elimi tuttu ve beni koridora çekti.

Ayaklarımı sürüyordum. İşler ters giderse Asinia ölürdü. Herhangi bir yanlış adımı göze alamazdım. "Asinia'ya yardım edeceğinizi nasıl garanti edebilirim?"

Omzunun üzerinden bana küstah bir bakış fırlattı. "Yalan söyleyeceğime inanıyor musun?"

Elimi salladım, *prenslere* layık gardırobunu inceledim. Gözleri eğlenceyle parladı ve ellerini kalçalarına koyarak döndü.

"Yemin ederim," dedi ciddiyetle. "Yarın gece yarısına kadar ilacı sana getireceğim."

Birbirimize baktık. Taşın üzerinde ayak sesleri duyuldu. "Gücünü kullanmanı öneririm," dedi Lorian.

Ne kadar kaldığım konusunda haklı olduğunu umuyordum. İpliği kendime doğru çektim, bizim dışımızdaki herkesi dondururken tenim ısındı.

"Güzel," diye mırıldandı. "Şimdi, yürü."

Koştuk. Lorian beni de peşinden sürükleyerek koştu. Birkaç dakika içinde kralın odasının dışında duruyorduk, muhafızlar önümüzde donup kalmıştı. Yutkunmaya çalıştım ama boğazım düzgün çalışmıyordu. Nefesim çok hızlı geliyordu ve yavaşlatamıyor gibiydim.

"Ya kral oradaysa?"

"O değil. Bundan emin oldum. Ama sana gücüne sıkı sıkıya sarılmanı öneririm."

Ona ters ters baktım ama çoktan kapıyı iterek açmış ve beni de kendisiyle birlikte içeri çekmişti.

Neyse ki büyük giriş alanında kimse yoktu. Oda bordo ve altın rengine dekore edilmişti. Kral ortalıkta görünmüyordu ve odanın geri kalanı bulanıktı, gözlerim detayları göremeyeceğim kadar hızlı hareket ediyordu.

"Ne tarafa?" Fısıldadım.

"Yan odada."

Onu yine altın damlayan gösterişli bir oturma odasına kadar takip ettim. "Gücüne sıkı tutun," dedi.

"yleyim." O kadar sıkıydı ki başım ağrımaya başlamıştı.

Lorian duvarlarda odanın girişini arıyor, elini her pürüzsüz yüzeyde gezdiriyor, gözlerini dikmiş bakıyordu. Ben de odada uygunsuz bir şey var mı diye baktım.

Bir duvarda, antik görünümlü silahların, parşmenlerin, hatta dalgınlıkla bir rafa atılmış gibi görünen mücevherli bir tacın bulunduğu raflar vardı.

Bu mücevherlerden sadece birkaçı köyümü aylarca besleyebilir. Bir adım daha yaklaşıp baktım.

"Aradığım şeyi bulmama yardım edersen sana kendi mücevherlerini veririm," dedi Lorian ve bir sonraki duvara geçmeye başladı.

Rafları inceledim. Duvarla tamamen aynı hizada değillerdi.

Bir tarafı hafifçe çıkıntı yaparak dikkatimi çekti.

Gözlerimi kısarak boşluğa baktım.

"O mücevherler *büyük* olsa iyi olur," diye mırıldandım. "nk onu buldum."

Ben daha cmlemi bitirmeden Lorian'ın sert vücudu beni kafeslemişti. Kıpırdamadan durdum ama o sadece beni kenara itti, sonra da raflara yaslandı. Burnumdan kan damlıyordu ve onu sildim. Panik intikam duygusuyla geri döndü. Eğer gücüm bir muhafızın önüne kayarsa, ikimiz de lrdk.

"Neredeyse bitti."

Bana ilgisiz bir bakış gönderdi. "Hayır, değilsin. Daha çok alış."

Yüzü duvara dönüktü. O dekoratif bıçağı alıp onu sırtından bıaklayabilirdim.

"Arkadan saldırmak senin tarzın değil, vahşi kedi," diye mırıldandı Lorian, hâlâ rafları kenara itiyordu.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Bunun üzerine homurdandı ve geri çekilerek kapıyı inceledi. Bana bir bakış atarak gömleğinin alt kısmını yırttı ve bana uzattı. "Hadi gidelim."

"Biri bu odaya girerse, burada olduğumuzu anlar." Bunu hayal edebiliyorum. Muhafızlar silahlarını çekip bizi ya hemen öldürüyor ya da zindana götürüyorlardı. Orada bize işkence edeceklerdi. Krala bu kadar yaklaşmayı nasıl başardığımızı öğrenmeleri gerekecekti. Vücuduma demir sokacaklardı ve muhtemelen ertesi gün beni idam edeceklerdi - tıpkı Wila gibi.

"O zaman buraya kimsenin girmediğinden emin olsan iyi edersin." Piç kurusu. Kendini beğenmiş, geveze piç.

Elimi tutup beni peşinden sürüklemeye başlamıştı bile. "Burada bekleyebilirim," diye ısrar ettim ve kanamayı durdurmak için gömleğini burnuma bastırdım. Şimdi onun vahşi kokusunu soluyordum. Açıklanamaz bir nedenden ötürü kalp atışlarım yavaşladı ve tam bir nefes alabildim. Kaşlarımı çattım.

"Sanmıyorum," dedi.

Dişlerimi gıcırdatarak boşluğa adım attım. Hava bayat koksa da taş temiz ve kuruydu.

Bir *oda* değildi. Lorian bir dizi merdivenden aşağı iniyordu. Duvarlar o kadar dardı ki kollarımı uzatsam düzeltemiyordum. Nefesim daha hızlı geliyordu. Duvarlar üzerime bastırıyor gibiydi, çatı başımdan birkaç santim uzaktaydı. Gücüm kaydı ve bir kez daha yakaladım, ağzıma metalik bir tat doldu.

"Bunu yapmayacağım."

"Evet, yapıyorsun."

"Ben, uh, küçük alanlarda iyi değilim."

"Yakında bitecek."

"Kimse sana empati kurmayı öğretmedi mi?"

Kıkırdadı. "Empati bu dünyada işe yaramaz. Ayrıca, benim *empatim* seni güçlü yapmaz."

Bana bu yüzden mi böyle davranıyordu? *Beni güçlü kılmak* istediği için *mi*?

Kalbim göğsümde dört nala atmaya başlamıştı bile. Bir adımda tökezleyerek Lorian'ın sırtına çarptım ve o da omzunun üzerinden bana kızgın bir bakış gönderdi.

"Neredeyse geldik."

Haklıydı. Merdivenler genişledi ve sonunda tam bir nefes alabildiğim için ciğerlerim de genişledi. Bir tüneldeydik. Her birkaç adımda bir meşaleler yerleştirilmişti ve hâlâ çok dar olmasına rağmen zamanı tutmaya odaklandım. Bu, şimdiye kadar tutmaya çalıştığımдан çok daha uzundu ve burnumdan serbestçe kan damlıyordu. Lorian'ın gömleğinin parçası sıırsıklam olmuştu.

"Ah," diye mırıldandı, sesinden memnuniyet damlıyordu.

Tünel sona erdi. Yukarı baktım. Ve yukarı.

Merdivenler birden anlam kazandı. Mağara çok genişti, tavan o kadar yüksekti ki başımızın üzerinde yükseliyordu.

Mermer sütunlar, sessiz nöbetçiler gibi odayı çevreleyerek birkaç ayak aralıklarla duruyordu. Ama bakışlarım, uzun, yanmayan mumlarla çevrili bir sunağın bulunduğu devasa alanın ortasına takıldı.

Ya sunakta? Sepet sepet Oceartus taşları. Bir tanesi bile parlamıyordu. Boştu.

Lorian mağarada sinsice ilerleyerek ahşap sandıklara doğru ilerledi.

Mağaranın etrafına baktım. Sütunları çevreleyen kitap raflarının duvarları binlerce kitapla doluydu. Yaklaştım, kendime rağmen ilgimi çekmişti.

Fae'leri Avlamak. İnsanın Fae Büyüsü Rehberi. Fae Savaşları.

Tanrılar: Eksiksiz Bir Tarih.

Bu kitaplara erişebileceğimi düşününce parmaklarım karıncalandı. Oh, öğrenebileceğim şeyler. Belki biz melezler için bir çıkış yolu keşfedebilirdim. Belki bir gün, hep hayalini kurduğum o geleceğe bile sahip olabilirdim.

Sakin bir hayat. Öldürmeden bir hayat.

Gözlerimin önünde küçük noktalar belirdi. Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi içimde bir acı patladı.

Dünya beyaza büründü ve sonra beyaz bir kez daha karardı.

Gücümün ipliğini tutuşum kayıyordu, kayıyordu... İpliği bıraktım ve neredeyse kusacak şekilde eğildim.

Aman Tanrım. Ölmüştük.

Lorian döndü. Bir şekilde biliyordu ve muhtemelen beni daha iyisini yapmaya motive edecek kesici bir söz söylemek için ağzını açtı.

Merdivenlerde sürtünme.

Ayak sesleri.

Ciğerlerim nefes almayı unuttu.

Lorian hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Mağaranın öbür ucuna sıçradı ve beni en yakın sütunun arkasına çekti, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kalbim gümbürdedi ve titredim. Arkamda Lorian o kadar hareketsizdi ki sanki nefes almayı bırakmış gibiydi.

Baş Rahibe mağaraya adım attı. Etrafına bakma zahmetine girmedi, bakışları mavi taşlar üzerindeydi. Gözlerim Lorian'ınkilerle buluştu ve bana uyarıcı bir bakış attı.

Baş Rahibenin taşlardan birini koparıp cübbesinin cebine soktuğunu görmek için tam zamanında sütunun etrafına baktım.

Mağaranın etrafına bir göz attı ve sonra dönerek merdivenlere doğru ilerledi.

İçime bir rahatlama çöktü, dizlerimin bağı çözüldü. Lorian beni sütuna doğru bastırmasaydı yere yığılacaktım.

Birkaç uzun an boyunca ikimiz de hareket etmedik.

Sonunda Lorian beni bıraktı.

Yutkundum. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Sen hariç. Senin-"

"Daha çok çalış. Biliyorum. Ama neden bir şeyler yapmamız gerekmesin ki?" Sesim çok kısıktı. "Onu... öldürmeli miyiz?" Dışarı çıkabilmemiz için kapının kırıldığını görmüş olmalıydı. Aptal değilse ya burada birinin olduğunu ya da izlendiğini biliyordu.

Lorian'ın gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Tanrım, işler nasıl da değişiyor. Köyünden sadece birkaç hafta uzaktasın ve şimdiden küçük bir vahşiye dönüşüyorsun."

Ona baktım. Dönüp uzaklaştı ve incelemekte olduğu sandıklara doğru yürüdü.

"Girişin engelini kaldırdığımızı fark etmiş olmalı," dedim sabretmeye çalışarak.

Lorian sadece omuz silkti. "Belli ki kendi iğrenç işleriyle meşguldü. Ne yapacağını sanıyorsun? Krala, ondan çalmak için buraya gizlice girdiğinde kapının aralık olduğunu fark ettiğini mi söyleyecek?"

Haklıydı. Ama... "Endişelenmiyor musun?"

Omzunun üzerinden bana baktı, belli ki anlamsız sorularımdan sıkılmıştı.

"Elbette endişeliyim. Eğer bir muhafız ya da daha kötüsü Sabium'un kendisi olsaydı, tüm kale aranırdı. Muhtemelen gerçeği arayanlar ve değerlendirenler de işin içinde olurdu. Bu bir uyarı olsun. Dikkat dağıtıcı şeyler

seni öldürtecek." Yüzümü inceledi ve gözlerinde merak gördüm. Meraklı bir Lorian benim için hiç iyi olmamıştı. "İpliği bırakacak kadar ne düşünüyordun?"

Yüzüm alev alev yandı. Eğer ona köyümde bir gelecek hayal ettiğimi söyleseydim, muhtemelen beni terslerdi.

"Yok bir şey. Yorgunum, hepsi bu."

Bariz yalanım karşısında sadece başını salladı. "Dinlenmek için birkaç dakikan var. Keşfedilme ihtimalin olsaydı rahibe buraya gelmezdi."

Dikkatimi boş ocaartus taşlarına çevirdim, kendi merakım kaşıyamadığım bir kaşıntı gibiydi. "Sence taş neden aldı?"

Dalgınca omuz silkti ve bir sandık daha açtı. "Bu kalede kendi planları olan bir tek biz değiliz."

Bıraktım çalışsın, taşlara doğru yürüdüm. Kısa bir süre önce, kendim için bir tane almanın hayalini kurmuştum. Eğer Hediye Verme'ye kadar sihrimi boşaltabilirsem her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm.

En kötü kısmı mı? *Hâlâ* kendimi ileri atılıp o taşlardan birini almaktan alıkoymak zorundaydım. Hayatta kalmak için gücüm ihtiyacım olduğunu bilsem bile, içimdeki küçük sesi dinlemek istedim, eğer *normal* olabilirsem her şeyin eskisi gibi olacağını söylüyordu.

Kendimden öğrenerek arkamı döndüm.

Gözüm bir şey takıldı ve mermer sütuna bir adım daha yaklaştım. Oymalar sadece dekoratif değildi. Daha önce hiç görmediğim garip yaratıkları gösteriyorlardı. Kanatlı, pençeli, dokunaçlı ve pençeli yaratıklar. İki ayak üzerinde duran kürklü canavarlar ve şekilsiz yüzleri olan küçük adamlar.

"Bunlar ne?"

"Gerçekten bu kıtadaki tek yaratık olduğumuzu mu düşünüyordun?"

"Şey, evet."

Sessizlik. Döndüm.

Lorian aramasını bitirmişti. Boş ellerine ve daha da boş gözlerine bakılırsa, aradığı şeyi bulamamıştı.

Paralı asker sandıklara bakarken adeta öfkeden titriyordu

-Aslında onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. İfadelerini benden saklamakta usta olsa da, ne düşündüğünü anlamaya çalışırken yüzünü incelemeye alışmıştım. Ve eğer yanılmıyorsam, öfkenin altında yatan şey... ıssızlıktı.

Aptalca bir nedenden ötürü, bu adamın çaresizlik hissettiği düşüncesinden nefret ediyordum. "Bana ne aradığını söylemek ister misin? Belki bulmana yardım edebilirim."

Lorian yavaşça başını kaldırdı, bakışları beni olduğum yerde sabitledi. Bana dişlerini göstererek tek bir adım daha yaklaştı. Soğuk öfke dalga dalga yayılıyordu.

Dondum kaldım ve zihnim beni fırındaki Kreilor'a geri götürdü, cüssesi ve tehditleriyle beni tuzağa düşürmüştü. Yavaşça bana yaklaşan ve beni kesmeye hazır olan avcıya.

Lorian o adamlardan biri değildi. Ama korkum çoktan vücudumun tüm kaslarını sarmış, göğsüme yerleşmiş ve boğazımı sıkımişti.

Derin bir nefes aldım. Eğer Lorian'ın araştırması başarılı olmazsa, en azından buradan ayrılabilirdik.

İfadem donuklaşmaya zorlayarak büyümün ipini çektim ve mağaradan çıkıp merdivenleri tırmandım. Lorian her adımımı gölgeliyordu. Öfkesi zaten dar olan alandaki tüm oksijeni emiyormuş gibi hissettiriyordu ve duvarlar her adımında daha da yakınlaşıyormuş gibi görünürken nefeslerim sığılaştı.

Bunu daha da berbat hale getireceğine güvenin.

Yolun yarısına geldiğimde, arkamda hantalca ilerleyen hayvana odaklanarak ipi daha sıkı çektim.

Dondu kaldı. Artık korkum yüzünden beni azarlayamayacağını bildiğimden, kalan merdivenleri koşar adımlarla çıktım. En tepeye ulaşır ulaşmaz, bir kez daha onun için zaman ayırdım. Başım, kusmamak için her şeyimi vermem gerekene kadar çarpıyordu.

Lorian, kapıyı çarpıp önündeki kitaplığı itmek istememe neden olan alçak bir tıslama çıkardı. Birkaç dakika içinde arkamda durmuş, beni açık kapıya doğru itiyordu.

"Güçlerini izinsiz üzerimde kullanmaya cüret mi ediyorsun?" diye mırıldandı.

Ses tonundan ürperdim. Başını garip bir şekilde eğmişti. İçimden bir ses ölüme hiç olmadığım kadar yakın olduğumu söylüyordu, nehirde bile.

Lorian'ın aradığı şey her neyse, onu kralın gizli odalarında bulmayı umuyordu. Ve bulamamak onu uçurumun kenarına itmişti. Sık sık taktığı ifadesiz maskenin ötesini görmek istemiştim.

Artık öyleydim. Ve bu korkutucuydu. Ama onun tarafından korkutulmayı reddettim.

Yakınına eğilerek ona kötü bir gülümseme verdim. "Odana kendin gitmeni öneririm, sahtekâr prens."

"*Sakin-*"

Onun için zamanı bir kez daha dondurdum. Sonra muhafızların yanından hızla geçip koridordan aşağıya, hizmetkârların odasına doğru koştum, burnumdan kan damlıyordu.

Fazla zamanım yoktu. Gücüm öfkeme bağlıymış gibi görünüyordu ve öfkeli olsam da, bu öfkenin altında yatan şey *acıydı*.

Neyse ki, incinmiş hissetmem bile o kadar tatsızdı ki, zaman yeniden başlamadan önce odama dönmeyi başardım.

Lorian'ın muhafızların dikkatini çekmeden kitaplığı yerine yerleştirmeye çalıştığını hayal ettim. İçimden bir parça pişmanlık geçti ve onu acımasızca uzaklaştırdım.

Yüzümde asık bir ifade ve kalbimde intikam duygusuyla uykuya daldım.

YIRMİNCİ BÖLÜM

PRISCA

I Midem pişmanlıkla çalkalanırken uyandım, göğsüm ağırlaşmıştı. Asinia'ya yardım etmek için Lorian'a ihtiyacım vardı ama yine de onu tehlikede bırakmıştım. Teknik olarak, benden sadece kralın odasına *girmesine* yardım etmemi istemişti ama

O kadar öfkeliydi ki, bir parçam ona inat olsun diye yardım etmemeyi seçip seçmediğini merak etti.

Eğer Asinia onun yüzünden öldüyse... *benim yüzümden...*

Hayır. Bir şekilde Asinia'nın ihtiyacı olan ilacı bulacaktım. Vicer aracılığıyla olmasa bile, başka bir yerden. Yalvaracak, ödünç alacak ve gerekirse çalacaktım.

Bir saat sonra, kraliçeyi şato arazisinde yaptığı yürüyüşte takip ettim. Diğer hanımlar kraliçenin kötü ruh halinin farkında olarak sessizce konuşuyorlardı. Umarım öğleden sonra dinlenmeye ihtiyacı olduğuna karar verirdi.

Kraliçe her gün uyurken hizmetkârların koridorlarında dolaşmaya başlamıştım. Bu koridorlar şatonun neredeyse her köşesine uzanıyor, hizmetkârların soyluları rahatsız etmeden oturma odalarında ve yatak odalarında görünmelerini sağlıyordu. Öğrendiğim saray dedikodularının miktarı inanılmazdı. Ne yazık ki bunların hiçbirisi bana ihtiyacım olan bir şey vermemişti.

"Bir sorun mu var Majesteleri?" diye sordum. Daha az umursayamazdım. Ama düşmanlarım hakkında her şeyi bilmem gerekiyordu.

Herkes sessizleşti. Belki de bu kadar zgn olduğu belliyken ona hitap etmemem gerekiyordu.

Bana kaşlarını çattı. Uzun bir süre sonra i geçirdi. "Kral bu akşam başka bir yemeğe katılmam konusunda ısrar ediyor." Arkasını dönerek yürüyüşüne devam etti.

Akşam yemeği Lorian'ın zehirli bakışlarını ensemde hissetmek demekti. Ama aynı zamanda Tibris ve benim için Asinia'ya inmenin daha az riskli olduğu anlamına da geliyordu çünkü muhafızlar içiyor ve dikkatlerinin dağılmasının tadını çıkartıyor olacaktı.

Gromalian *prensini* tutuklandığına dair herhangi bir fısıltı duymadığıma göre, belli ki dün gece odasına geri dönmeyi başarmıştı.

Hissettiğim suçluluk duygusu *değildi*.

"Dışarı çıkmak istiyorum," diye açıkladı kraliçe. "Pazara gideceğiz."

Beklenti içime işledi ve ayaklarımın üzerinde huzursuzca kaymamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Bir süredir pazarı görmek istiyordum. şehrin planını bilmek planlarımızı yaparken bize yardımcı olacaktı.

Madinia başıyla onayladı. "Hizmetilere söyleyeceğim." Sevindiği her halinden belli olan Madinia aceleyle uzaklaştı.

Kraliçe elbisesini değiştirmesi gerektiğine karar verdi. Sonunda hepimiz onu kaleden çıkarken takip ettik.

"Gözlerin fal taşı gibi açılmış," diye sırttı kraliçe ve ben de başımı eğdim.

"şehre gelmeden önce hiç böyle bir araba görmemiştim," diye itiraf ettim.

Madinia homurdandı. Caraceli ona zehirli bir bakış gönderdi. Ama Caraceli'yle onun da şehirden olmadığı gerçeği üzerinden bir bağ kuramayacağımız açıktı çünkü bana attığı bakış daha kötüydü.

Kraliçenin eşliğinde bile olsa birkaç saatliğine şatodan uzaklaşmaya hevesli bir şekilde arabaya bindim. Yeterince yerimiz vardı; araba muhtemelen kraliçenin hanımlarıyla birlikte seyahat etmesi için özel olarak tasarlanmıştı.

Koltuklar uzun sıralardı, yeterince yüksekti ki ayaklarım araba ilerlemeye başladığında arabanın tabanına zar zor değiyordu. Sadece atlar yoktu, aynı zamanda araba nereye gittiğini *biliyor gibiydi*.

Büyünün nasıl çalıştığını sormak istedim ama kraliçe kaşlarını çatmış pencereden dışarı bakıyordu. Omuzlarını devirdi ve arabanın etrafından bize baktı.

"Kral ilk kez, yozlaşmışları tartışmak ve onların varlığını krallığımızdan uzaklaştırmak için mümkün olan her adımı attığımızdan emin olmak için her kasaba ve köyden temsilcileri şehre çağırmaya karar verdi.

Dört gün sonra gelmeye başlayacaklar ve bu vesileyle bir hoş geldin balosu düzenleyeceğiz. Bazıları muhtemelen iki hafta sonraki Tanrılar Günü balosuna da davet edilecek."

Bakışlarımı indirdim, zihnim dönüyordu. Köyümden hangi temsilciler gelecekti? Köyümüz küçüktü. Hepimiz birbirimizi tanıyorduk. Ya farklı gözlerim ve saçlarım yeterli olmazsa? Beni tanımadıklarından nasıl emin olacaktım?

Temsilcilerden uzak durmam gerekiyor.

En önemlisi, kalede bir sürü yeni insan olacaktı. Kral muhtemelen daha fazla muhafız getirecekti, ama muhtemelen yine de yetersiz kalacaklardı. Belki de hoş geldin balosu ya da Tanrılar Günü balosu bize bir fırsat sunabilir.

Kraliçenin ağzı buruştu ve kutlanacak bir şey görmediği belliydi. Kraliçenin en gösterişli elbiselerini giymek ve en şatafatlı mücevherlerini takmak için eline geçen her fırsatı değerlendirmesini beklerdim ama durum hiç de öyle görünmüyordu. Aksine, hem kraldan hem de çok sayıda insanla bir arada olmasını gerektirecek durumlardan kaçınmak istiyor gibiydi.

"Hepinizin yeni elbiselere ihtiyacı olacak." Kraliçenin bakışları üzerimde kaldı. Keşke yüzüm kızarabilseydi. Bunun yerine başımı salladım ve ona gülümsedim.

Dün, bana verilen elbiselerin Katina'nın döküntüleri olduğunu ve üç sezon eskidiğini öğrenmiştim. Madinia sanki saraydaki son modayı önemsiyormuşum gibi bana bunu söylemekten zevk almıştı.

Vicer kolyemin bir kez daha değiştirilmesini ayarlamıştı ama köylüler gelmeden önce yeni bir kolyeye ihtiyacım olacaktı. Sarı saçlarımın ince bir çizgisi de görünmeye başlamıştı ve yakında insanlar fark etmeye başlayacaktı. Birileri orijinal saçımı değiştirdiğimi fark etmeden önce saçımı tekrar koyulaştırmam gerekiyordu.

Lisveth'e göre, kraliçe ara sıra öğleden sonralarını kendimize ayırmamıza karşı değildi. Önemli olan onun ne zaman uygun olduğunu sormakmış. Vicer'i ziyaret etmem gerekiyordu. Ve yakında olmalıydı. Özellikle de köyümüzden temsilciler kaledeyken.

Pazar, kaleden sadece birkaç dakika uzaklıktaydı. Vardığımız anda, arabamız at sırtında bizi takip eden muhafızlar tarafından kuşatıldı. Kraliçe muhafızlardan birinin elini tuttu ve muhafız da onun arabadan inmesine yardım etti.

Hepimiz onun arkasından dışarı çıktık ve ben pazarı inceledim. Benim köyümün meydanından kat kat daha büyüktü, düzgün sıralar halinde uzanan uzun tezgâhlar vardı. Her türlü düzen burada sona eriyordu, pazar renklerin ve yaşamın, kahkahaların ve feryatların telaşındaydı. Hava baharat, pişmiş et, ter, hayvan derisi, ahşap ve metal kokularıyla doluydu.

"Kraliçe geldi," diye seslendi biri ve etrafımızdaki herkes sustu. Kraliçe hepsini görmezden geldi ve biz de her zamanki ikişer ikişer düzenimize geçerek onu pazara kadar takip ettik.

Madinia'nın şaşkın bakışlarına homurdanmasını duymazdan geldim, onun yerine yiyecek tezgâhlarına, çocuk oyunlarına, para karşılığı gösteri yapan hokkabazlara ve mallarını pazarlayan satıcılara odaklandım.

Lisveth koluma girerek beni de kendisiyle birlikte sürükledi ve ben de durmuş, tezgâhlara, insanlara, her şeye baktığımı fark ettim.

"Özür dilerim."

"Buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyi yapmıştım." Bir kaşımı kaldırdım. "Peki sen kaç yaşındaydın?" Bir kahkaha patlattı. "On kış."

Kraliçe bazı mücevherleri incelemek için durdu ve bize yetişmemize izin verdi. Kraliyet ailesinden biriyle konuştuğu düşünüldüğünde tüccar şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu. Lisveth'e tam olarak bunu mırıldandığımda, sadece omuz silktili.

"Kraliçe pazara sık sık gelmeyi seviyor. Sanırım kalede sıkılıyor."

Kraliçe için, tebaası acı çekerken günlerini bekleyerek ve eğlenerek geçirmek gerçekten de zor olmalı.

Kraliçe yoluna devam etti ve biz de öğleden sonranın geri kalanını onun peşinden giderek geçirdik. Ayrıldığımızda kraliçe çok daha iyi bir ruh halindeydi. Bu benim için bir fırsattı. Kaleye geri döndüğümüzde muhtemelen bir kez daha sinirlenecekti.

Arabaya binmesine yardım edilirken derin bir nefes aldım ve yanına oturabilmek için öne doğru bir adım attım. Kalbim göğsümde sıkışıp kaldı.

"Majesteleri?"

Bana baktı. "Evet, Setella?"

"Merak ediyordum da -eğer çok zahmet olmayacaksa- yarın birkaç saat izin alabilir miyim? Kardeşim kalede çalışıyor ve onu görme fırsatım olmadı."

Kraliçe sonsuz bir an boyunca yüzümü inceledi. Sonunda iç çekti. "Ben de genç olmanın ne demek olduğunu hatırlıyorum. Öğleden sonranızı yarın geçirebilirsiniz." Hepsi içeri dolmuş olan diğerlerine baktı. "Hepiniz gidebilirsiniz. Kendimi birkaç saat eğlendirebilecek durumdayım."

Her gün peşinden altı kişi koşturan kadın da böyle demişti.

Diğer hanımlar fısıldayarak konuştular, belli ki izinlerini planlıyorlardı. Lisveth bana sırtıttı.

Ona gülümsedim ama kraliçeye hitap ettim. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Şato arazisine vardık ve kraliçe bizi uğurladı. Odama döndüğümde başım çatlayacak gibiydi.

Daselis beni akşam yemeği için giydirmeye geldiğinde her zamanki asık suratlıydı. Neden mükemmel bir elbiseyi çıkarıp başka bir elbise giymek zorunda olduğum beni aşıyordu, ama bu küçük yorumu yaptığımda bana hırlamıştı.

Sonunda yemeğe inmeme izin verdiğinde, zonklayan başımın verdiği rahatsızlığa bir de karnımın gurultusu eklenmişti. İçeri girerken kraliyet masasını taradım.

Madinia'nın babası kralın yanında oturuyordu. Patrik Farrow kızıl saçları ve sert mavi gözleriyle fit, kaslı bir adamdı. Bakışları sanki düşman arıyormuş gibi sürekli odayı tarıyordu.

Ve konu yolsuzluğa geldiğinde kralın en ateşli destekçilerinden biriydi.

Farrow kralın söylediği bir şey karşısında başını salladı ve ben de yerime oturdum. Madinia ikisini de izliyordu, gözleri kısılmıştı.

Lorian birkaç koltuk ötede oturuyordu, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Belli ki dün gece odalarına dönerken hiç sorun yaşamamıştı. Bir grup saray mensubuna bakıyordu ama kralın söylediği her kelimeyi dinlediğinden de hiç şüphem yoktu.

Kral Sabium elini kaldırdı ve herkes sustu.

Kral, "Bugün Gromalia ile yeni bir ittifakın başlangıcıdır," diye duyurdu. "Patrik Farrow?"

Farrow ayağa kalktı, gözleri parlıyordu.

"Artık yozlaşmışlar dindarların arasına saklanarak Eprotha'dan kaçamayacaklar. Artık Gromalialılar kaderin alevlerinden kaçanları topraklarımıza geri gönderecek ve orada haklarından gelinecek. Yakında her iki krallığımız da tanrıların hakkını inkar edenlerden temizlenecek."

Midem bulandı. Lorian Gromalian prensi olmadığı için bu ittifak gerçekten gerçekleşmeyecekti. Ama eğer kralın planı buysa, bu sadece bir zaman meselesiydi. Anlaşma gerçekleşmeden önce Gromalia'ya gitmeli ve saklanmalıydık.

Alkış sesleri duyuldu. Bana dudak büken Madinia'ya baktım. "Ne?"

"Babanla gurur duyuyor olmalısın."

Beni görmezden geldi ve şarabına uzandı.

Her zamanki gibi yemek boyunca Lorian'ın gözlerini üzerimde hissettim. Yemeğime odaklandım ve ondan dileyeceğim özrü prova ettim. Bu noktada, Asinia'ya yardım etmeyi kabul ederse dizlerimin üzerine çöküp yalvaracaktım.

Auria yemekten sonra beni bir fincan çaya davet eden bir mesaj göndermişti. Zaten zindana gizlice inmek için çok erkendi, bu yüzden kraliçe gider gitmez diğerlerine başımı salladım ve kapıdan çıktım.

Diğer hizmetkarların çoğunun aksine Auria yeni rolümden dolayı beni küçümsüyor gibi görünmüyordu. Benimle alay ettiklerinde, bunu görmezden gelmemi tembihledi. Bir keresinde bana, "Kıskançlık normaldir," diye mırıldanmıştı. "Ama sen kraliçeye yardım etmekten başka bir şey yapmadın. Bunun için ödüllendirilmiş olman tamamen senin kontrolün dışındaydı."

Sadece başımı salladım.

Auria ayaklarını ateşin önünde uzatarak, "Ah," dedi. "Ayaklarımı yerden kesmek iyi geldi." Hizmetçilerin odasındaydık, benim eski odamda oturuyorduk. Eski yatağıma ve pencerenin altındaki yerin başka talihsiz bir kıza verildiğini gösteren buruşuk battaniyelere bakarken suçluluk duygusu midemi bulandırdı.

Diğer herkes hâlâ çalışıyordu ama Auria işlerini erkenden bitirmişti.

"Buradaki insanlar hakkında çok şey biliyorsun," diye mırıldandım ve

Auria

Güldü.

"Hayatım boyunca burada çalıştım. Annem tam da bu kalede, bir muhafız tarafından tecavüze uğrayan bir hizmetçinin çocuğu olarak dünyaya geldi."

Ona bakakaldım ve o sadece omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Şu anda bile. Bugüne kadar babamın kim olduğunu bilmiyorum. Bir tencereyi fırçalayacak yaşa gelir gelmez işe alındım."

Yine de o hâlâ bir hizmetkârdı, bense içeri girip kraliçenin hanımefendilerinden biri olmuştum.

"Oh, bu kadar suçlu görünme, Setella. Böyle bir durumda ben de perişan olurum." Çayını yudumladı ve ben de sonunda rahatladım.

"Madinia hakkında ne biliyorsun?"

Auria gülümsedi. "Hayatını zorlaştıracak."

"Deniyor. Ama ben köyde büyüdüm, o ise sarayda büyüdü. Gerçek zorluğun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok."

Auria başını salladı. "Seni sarsamadığı için canı sıkılmış olmalı. Madinia'nın annesi de sizinki gibi bir köydendi." "Şaka yapmıyorsun değil mi?"

Auria güldü. "O zamanlar oldukça büyük bir skandaldı. Patrik Farrow'un kralın kuzeniyle evlenmesi gerekiyordu ama aşık oldu." İç çekti. "Bir *aşk evliliği*. Hayal edebiliyor musun?"

Soğuk, dindar Farrow'un yozlaşmışları yok etmek dışında herhangi bir şeyi önemseyemediğini hayal edebilir miydim? Kesinlikle hayır.

"Ama sonra Madinia'nın annesi öldü." Auria'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Köyüne dönmek için ısrar etmişti ve yolda arabası kraldan kaçan bir grup yozlaşmış tarafından saldırıya uğradı. Yiyecek ve sularını çalmışlar ve muhafızlarını öldürmüşler. Arabasında o kadar çok kan vardı ki, hayatta kalmasının imkânı yoktu. Yine de cesedini düzgün bir cenaze töreni için bile bırakmadılar."

Demek Farrow bu yüzden yozlaşmışları ortadan kaldırmaya kafayı takmıştı. Ailene zarar veren insanlardan nefret etmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kalbinin her atışında onlardan nefret etmek.

Gözlerim ağırlaşıyordu ve diğer hizmetçiler yavaşça içeri süzülüyor, beni gördüklerinde dudak büküyorlardı.

Auria'ya, "Yatağa gitsem iyi olacak," dedim. "Çay için teşekkürler." "Bir şey değil."

Kadınlardan biri, "Banyo ve kürklerinize lüks odanızda olmanız gerekmiyor mu?" diye sordu. Onu tanıımıyordum ama belli ki adımı duymuştu. İçimi çektim ve kapıdan çıktım. Kale sessizleşiyordu ama yine de Asinia'ya gizlice inme riskini göze almak için tehlikeli bir zamandı, muhafızlar muhtemelen hâlâ tetikteydi.

Ama kendime engel olamadım. Onun ateşler içinde yandığını düşünmek.

Henüz ilacım yoktu. Bunun için bir planım vardı ama Tibris'in yardımına ihtiyacım olacaktı. Ama Asinia'yı görmem gerekiyordu. Ona geri döneceğimi söylemem gerekiyordu. Onu dayanmaya teşvik etmek için.

Gizlice zindanlara indim, gücüm bana daha önce hiç olmadığı kadar hızlı geliyordu.

Bakışlarımı önümdeki taş zeminde tuttum, hâlâ Wila'nın son saatlerini geçirdiği boş hücreye bakamıyordum.

"Onları serbest bırakacağına söz ver. Ve bir gün geri gelip bu lanet yeri yerle bir edeceksin."

Wila son saatlerini buradaki diğerlerini düşünerek geçirmişti. Sadece Asinia'yı serbest bırakmayı planlayarak gelmiştim.

Bazen kendi suçluluk duygum ve kendimden duyduğum nefretle boğulacağımı düşünüyordum. Görmek üzere olduğum şeyden dehşete kapılarak nefesimi içime çektim.

Vücudum dondu. Gözlerim doldu. Boğuk bir hıçkırık olabilecek bir ses çıkardım.

Asinia kafesinde doğruldu, yüzü artık solgun değildi, gözleri berraktı ve bana bakıyordu.

ŞEFTEN BİRİ

PRISCA

"Y Sen... daha iyisin."

Gülümsemeye çalıştı. "Dün gece bir şifacı ile bir adam geldi. Bana ilaç verdiler ve şifacı yarı ölü görünüyordu. benimle işi bittiğinde."

Mutfaktan çaldığım ekmek ve peyniri ona uzattım, Demos'un bohçasını parmaklıkların arasından geçirirken başımla onayladım.

O da başını salladı ve yemeğe yumuldu. Tibris kolunu tedavi ettiğinden beri Demos kilo almış, iştahı yerine gelmişti.

Asinia'nın hücreesine girip karşısına oturdum. Umduğumdan çok ama çok daha sağlıklı görünüyordu. Gözleri ıslık ıslık ve bu kadar zayıf olmasına rağmen tek başına oturup bir parça ekmek koparıyordu.

"Özür dilerim," dedik ikimiz de ve o da güldü. Bu ses burada inanılmaz derecede yersizdi ama ondan duymak iyi hissettirdi.

"Yalan söylemekte kötü olduğumu sanıyordum." Gülümsemeye çalıştım. Oysa o da benimle aynı sırrı saklıyordu. Ve ikimiz de bunu bilmiyorduk.

"Bunu düşünmeme hiç izin vermedim," diye itiraf etti. "Yalan söylemek gibi gelmiyordu, çünkü zihnimde gücüm diye bir şey yoktu. O kadar derine gömmüştüm ki, geceleri yatağımda yalnız olmadığım sürece bunu düşünmeye cesaret edemiyordum."

Yakın zamana kadar ben de aynısını yapıyordum, sonunda hiçbir şeyin değişmeyeceğini ve koşmaya hazırlanmam gerektiğini anladım.

"Planın neydi, Asinia? Hediye için mi?"

Bana titrek bir gülümseme verdi. "O zaman idam edileceğimi düşündüm. Ama bir parçam şehre kaçabileceğimi, belki de mavi işareti çoğaltması için birine para verip ortadan kaybolabileceğimi düşündü. Ya da bir gemiye binip yeni bir yere gidebileceğimi. Güvende olabileceğimiz yerler var. Olduğunu biliyorum. Sen ne yapacaktın?"

"Sanırım bir parçam hep kaçacağımı biliyordu. Bir mucize olmasını umuyordum ama bir gün köyden kaçmak zorunda kalacağımı biliyordum. Beni bulduklarında, benim planım da sizinkiyle aynıydı. Şehre gidip bir gemiye binecektim."

"Ama sen onun yerine buraya geldin."

"Kaçırıldığını öğrendiğim an planlarım değişti."

"Çıkamasam bile, denediğin her şeyin anlamı var." "Çıkacaksın."

Gülümsemeye çalıştı ama ifadesi buruştu. "Annemi öldürdüler," diye fısıldadı.

Onu kollarıma çektim. "Biliyorum," dedim. "Ve sana yemin ederim, bunu ödeyecekler."

"Ve annen."

"Evet." Kendime onun yasını tutma izni vermemiştim, çünkü onu çok fazla düşünürsem, son anlarını göz önünde bulundurursam...

"Pris?"

Sesi neredeyse fısıltı gibiydi ama başımı salladım. "Bana Setella de. Tibris de Loukas," diye mırıldandım kulağına. "Vicer'in adını hiç söyleme."

Ağzı açık kalarak geri çekildi. "Ti... Loukas burada mı?"

"Oh evet. Hayatta olmanın sebebi o. Seni her gün biraz daha iyileştiriyordu ama sen daha da kötüleşmeye devam ettin. Bu..."

"Baban gibi. Tanrım, bu ona şunu hatırlatmış olmalı..."

Babamızı hayatta tutmak için umutsuzca çabalamaktan. Ama şimdi bunun sihrimizin tanrılara kurban edilmesinden kaynaklanmadığını biliyordu. Hepsi kralın açgözlülüğü içindi.

Sabium'un ölmesini daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Sessiz anlarımda bunun hayalini kurdum.

"Dün gece bana yardım eden adam kimdi?"

İçimde bildiğime dair bir his vardı. Sesimi fısıltıdan başka bir şey olmayana kadar alçalttım. "Neye benziyordu?"

"Onu görmedim. Saklandı ama şifacının ona bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum."

Boğazım düğümlendi ve derin bir nefes aldım. Benim için gelmişti. Onu kralın odasında yalnız bıraktıktan sonra bile.

"Adı Lorian. O bir paralı asker. Onun için endişelenmeyin."

Asinia'nın gözleri ağırlaşmaya başlamıştı bile. "Uyumadan önce biraz daha ye." Ekmeği ona doğru ittim.

Aldı, dalgın bir şekilde ağzına attı. Onu yemek yerken görünce göğsümde bir şey gevşedi. O kadar çok kilo vermişti ki, elbisesi açıkta kalmıştı.

"Bugün günlerden ne?" diye sordu bir sonraki lokmasının etrafında.

Ne sorduğunu biliyordum. Kalbim göğsümde sıkıştıyordu. "Yanmayacaksın, Asinia. Seni buradan çıkaracağım."

"Beni unutma," diye mırıldandı Demos ve ben de dönüp ona baktım.

Parmaklıklara dayanmış, hâlâ her sözümüzü dinliyordu. Ona kaşlarımı çatığımda, pişmanlık duymadan omuz silkti. O da daha iyi görünüyordu. Ona getirebildiğimiz az miktardaki yiyeceklerle bile.

"Seni unutmayacağım," dedim ciddi bir şekilde. Uzun bir süre bana baktı ve sonra gülümsedi. Yine o belirsiz tanıma hissine kapıldım.

"Geri dönmeliyim," diye fısıldadım. "Yarın gece görüşürüz." Asinia bana sarıldı ve sonunda bırakana kadar uzun bir süre geçti.

Ateşten aklını kaçırmışken onu o hücrede bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Alt dudağı titrerken, uyanıkken onu orada bırakmak.

"Ben ona göz kulak olurum," dedi Demos sert bir sesle.

Asinia ağzını sertleştirdi. "*Bana göz kulak olmana* ihtiyacım yok."

Onu görmezden geldi. Başımı sallayarak teşekkür ettim ve o da bana ihanet dolu bir bakış attı. Aralarında tam olarak ne geçtiğini bilmiyordum ama belli ki Asinia komşusundan memnun değildi.

Zamanı dondurdum ve zindanın kapısını açtım.

Muhafızlar *ayaktaydı*, içlerinden biri kemerinde anahtarların asılı olması gereken yeri işaret ediyordu. Diğer duvara yaslandığı yerden kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Keskin bir nefes aldım.

Anahtarları muhafızın arkasında yere bıraktım. Sonra ayakta duran gardiyanın yüzünü ezberledim. Muhtemelen artık o anahtarları yakından takip edecekti. O nöbetçilerden biriyken Asinia'yı ziyaret etme riskini artık göze alamazdım.

Görev. Odama doğru yürürken kendime lanet ettim. Zindanda çok uzun kalmıştım. Ve böyle hatalar yapmayı göze alamazdım.

Son anda sağ yerine sola yöneldim ve Lorian'ın odasına doğru ilerledim. Bana zaten kızgın olduğu için kapıyı çaldım.

Kapıyı açtı, kolumdan tuttu ve beni odasına çekti. "Bu gece gizlice girmeyecek misin, vahşi kedi?"

Tanrım, bu adam beni sinirlendirdi.

"Sana teşekkür etmeye geldim. Asinia için yaptıkların için. Ve dün gece seni terk ettiğim için özür dilerim."

Yavaşça başını salladı. "Üzgün değilsin."

"Bunu bilemezsin," dedim suratımı asarak. Elbette üzgün değildim. Ama verdiği sözü yerine getirdiği için minnettardım.

Sadece gülümsedi. Alt dudağım dışarı çıktı. "Bunu hak ettin."

Gülümsemesi genişledi. Ve sonra kollarımdaydım, kapıya yaslanmıştım. Ağzı benimkine o kadar yakındı ki, beklentinin karıncalanması vücudumu sarmıştı. Gözlerimi dört açmış, büyülenmiş bir halde onu izliyordum, bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için yanıp tutuşuyordum.

Lorian bir elini kaldırdı, yakınımı eğildi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Parmağı kulağımın kabuğuna dokundu ve ürperdim.

Gözleri ısındı. Ve tekrar yaptı.

İçimi çektim ve o da bu sesi ağzıyla yakaladı, dili derinlere doğru ilerledi.

Hırıltısı o kadar alçaktı ki, daha çok bir gümbürtü gibiydi ve meme uçlarım sertleşti. Dilim onunkine dolandı, ta ki ben onu pençeleyip daha yakına çekene kadar. Beni kollarının arasına aldı ve ben de bacaklarımı onun etrafına sararak onu kendime yakın tuttum. Kalçalarımın arasına yerleşip bana karşı sallanırken sert ve kalındı.

Zihnim karardı. Ve inledim.

Küfredecek kadar uzun süre uzaklaştı ve sonra kocaman eli başımı kavradı, dudakları boğazıma bastırdı ve sıcak nefesi tenimde dans etti. Boynumun yan tarafındaki bir noktaya burnunu soktu ve ben de doğruldum.

"Tadın çok tatlı. Bu tatlıyı her yerde tadacak mısın?"

Beni *orada* tatma düşüncesi inlememe neden oldu ve tekrar küfretti, ağzı dudaklarımı bir kez daha bulana kadar boynuma doğru sürüklendi.

Onu istiyordum. Hayır, ona *ihtiyacım vardı*. Şimdi, şimdi, şimdi, şimdi-

Kapı sırtımda titreşti. Lorian geri çekildi ve ben de onu geri çekmek için elimi saçlarına gömdüm.

Gözlerinde eğlence titreşiyordu. Eğlence ve daha karanlık bir şey.

"Bir daha böyle kollarımda olduğunda, benim olacaksın," diye fısıldadı.

Arkamdaki kapıya daha fazla vuruldu. Sesin nedeni buydu.

Sihrimi kendime çektim ve tıkırtı anında kesildi.

"Kendini hazırla Prisca," dedi Lorian. "Çünkü sabrım tükendi."

Lorian'ın kollarında kıpırdandım, kalbimin bu düşünceyle nasıl çarptığını görmezden geldim. "Eğil," diye bağırdım.

Kabul etti ve ben de ona baktım. "Bu bir hataydı."

Açıklamamdan rahatsız olacağını düşündüysem yanılmışım. Bana hafifçe gülümsedi, kapıyı açtı ve beni dışarı itti. Bir elinde bir parşömen parçası olan haberciyi geçtim. Parmak uçlarımda yükselerek parşömende ne yazdığını görmeye çalıştım.

"Prisca."

İçimi çektim ve koridordan odalarımaya doğru yürüdüm. Ve soğuk bir banyoya.

PRISCA

Ertesi sabah yatağımın yanında bir valeo ile uyandım. Tibris'in meyveyi bana nasıl soktuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de takdir ettim.

Sabahı kraliçenin yanında geçirdim, kaçmak için saatleri sayarken can sıkıntısı içimi kemiriyordu. Neyse ki kahvaltı kraliçenin odasında yapıldı ve diğer hanımlar kraliçe bakarken sessizce dedikodu yaptılar. Sonunda bizi kovdu.

Tibris koluma girerek beni dışarıda karşıladı. Sadece iki kardeş gezintiye çıkmıştı. Tek bir saatlik özgürlük için izin almıştı ve sadece

Çünkü çok çalışkan biri olarak görülüyordu. Ben kraliçeyle pasta yerken onun uzun saatler boyunca çalıştığını düşündükçe midem bulanıyordu.

Vicer'e dolambaçlı bir yoldan gitmeye karar vermiştik, belki bizi takip eden olur diye. Pek olası değildi ama işi şansa bırakmayacaktık.

Kale kapısından çıkarken kolumu nazıkçe sıktı. "Neyin var?"

İçimi çektim. "Sadece... Çok sıkı çalışıyorsun."

Tibris bana inanmaz bir bakış attı. "Pris, ben *bizim* gibi insanlarla çalışıyorum. Kalede çalışmak için köylerden gelen insanlar. Burada ne kadar büyü olduğunu hayal bile edemeyen insanlar. Tanrıların kralın sarayını kayırdığını ve biz köylülerin buna layık olmadığımız için acı çektiğimizi düşünen insanlar."

Bir köşeyi döndüğümüzde ellerimi havaya kaldırdım. Üstümüzde bir kadın balkonuna kuruması için çamaşır asarken, alt sokağında bir sarhoş yatıyordu. Gecekondu mahallelerine yaklaşıyorduk.

"Beni haklı çıkarıyorsun."

Tibris başını salladı. "Tanrıların onları bizden daha değerli bulduğuna iliklerine kadar inanan insanlarla uğraşıyorsun. Biz köylülerle alay eden insanlarla. Sırf krala yaklaşmak için birbirlerini sırtlarından bıçaklayan insanlarla. Bu yüzden benim için üzülme Pris. Saraylılarla uğraşmamak için yüz gün daha şarap şişelerini neşeyle istiflemeye razıyım."

Sokakta konuşlanmış bir grup muhafızın yanından geçerken ikimiz de başımızı öne eğdik. Vicer'e göre, şehir muhafızları her gün çeşitli yerlerde dönüşümlü olarak görev yapıyorlardı. Ama en kötüsü rastgele yapılan aramalardı. Gardiyanlar onunla alay ederken kollarını açmış olan adama baktım, onu içeri tıkmak için bahane olabilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

Vücudum ısındı ve tüm muhafızları dondurup onlara bir ders vermek için can attım. "Bu yerden nefret ediyorum."

Tibris içini çekti. "Biliyorum."

Büyüye daha fazla erişim bile şehirdeki yaşamın buradaki pek çok insan için köylerdeki yaşamdan daha kötü olduğu gerçeğini hafifletemezdi. Rythos'un bana neden bu şehirde kralın burnunun dibinde fae ateşi kullananların olduğunu söylediğini şimdi anlıyordum. Bu isyan etmenin küçük bir yoluydu ama yine de bir isyandı. Bazen zaferleri bulduğunuz yerde kazanmanız gerekir.

Sonra Tibris beni bir ara sokağa iterken tökezledim. Ağzımı açtım ve parmağını dudaklarına götürdü.

Kıpırdamadan durdum. "Ne oldu?" Ağzımı açtım.

Başını çevirdi ve muhtemelen pazara doğru giden bir grup tüccarın geçişini izledim. Arkalarından Madinia geliyordu, gözlerini kısarak uzaklara bakarken yüzünde çatık bir ifade vardı.

Neden bizi takip ediyordu?

Birkaç dakika sonra sokaktan sürünerek çıktık.

"Geri dönme ihtimaline karşı hızlı hareket etmeliyiz," dedi Tibris, ifadesi sertti. Sokakta hızla ilerledik ve bir sonraki sola saptık. Önümüzde, Madinia yürümeye devam ediyor, belli ki sokağı bizim için tarıyordu. Sadece merak mı ediyordu? Kraliçeye iletecek bir şey mi bulmak istiyordu? Yoksa onu şüphelendirecek bir şey mi söylemiştim?

Tibris kapıyı çaldı ve Vicer hemen kapıyı açtı, belli ki bizi bekliyordu. Bizi içeri buyur etti, biz de onu mutfığa kadar takip ettik. Ne yazık ki Margie ortalıkta görünmüyordu. Vicer duvara yaslanmış, ellerini kalçalarına dayamıştı.

Yüz ifadesi ciddi, gözleri vakurdu. Bir zamanlar tanıdığım köy çocuğundan çok farklıydı.

"Asinia nasıl?"

Gülümsedim. "Durumu daha iyi."

Tibris'in ağzı buruştu. "Prisca'nın paralı asker arkadaşından biraz yardım alarak. Ama hâlâ seyahat edecek kadar sağlıklı değil."

Vicer *paralı asker arkadaşı* kısmında kollarını kavuşturdu. "Açıkla."

Emir beni rahatsız etti. Vicer'e Lorian hakkında bildiğim her şeyi anlatmak onu daha da meraklandıracaktı. Ve Lorian öğrenirse, bana yardım etmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Onunla seyahat ettim. Şehir kapılarında güçlerime ihtiyacı vardı, bu yüzden beni hayatta tuttu ve sonra yollarımızı ayırdık. Neden kalede olduğunu bilmiyorum."

Vicer ağzını açtı ama ben çoktan yoluma devam etmiştim.

"Arabalardan sorumlu adam," dedim. "Rothnic Boria. Ona rüşvet verme şansımız var mı?"

Vicer başını salladı. "O kralın en ateşli destekçilerinden biri. Büyüsü onu krallığın en zengin adamlarından biri yaptı. Her yerde yaşayabilir ama yine de sarayda kalıyor."

"Arabalar nasıl çalışıyor?"

"Tüm atsız arabalar kraldan ödünç alınmıştır. Soylu ailelere ödünç alma izni verilirken, her ay krala iade edilmeleri ve büyüünün yenilenmesi gerekir. Onları ödünç almak bir statü sembolü olarak görülüyor. Kralın iyiliğinin bir işareti. Casuslarımıza göre, kraliyet arabalarının hepsi araba yapımcısının çalışma odasındaki tek bir haritadan heceleniyor. Kralın saray mensuplarının kimleri ziyaret ettiğini takip etmesinin bir başka yolu."

Arabalar çalışmazdı. Ama başka bir yol bulacaktım. Bulmak zorundaydım. Göğsüme vahşi bir kararlılık yerleşti.

Vicer yüzümü inceliyordu. "Ne oldu, Pris?"

"Asinia ve Demos'u çıkarmak yeterli değil. Hepsini serbest bırakacağım."

Vicer bana bön bön baktı. Tibris sadece dişlerini sıktı. Bunun olacağını biliyordu. Bu konudaki tartışmamız alçak, tıslayan seslerle olmuştu, ikimiz de hayal kırıklığıyla doluyduk.

"Yapamazsın," dedi Vicer. İlk kez belli belirsiz bir şok geçirmiş gibiydi.

Ama artık içimde bir şey uyanmıştı. Tüm o mahkûmları özgür görmek isteyen bir şey. İntikam için çılgılık atan bir şey. "Bir düşünün. Eğer ben iki kişiyi çıkarıyorsam, planı genişletip hepsini çıkarabiliriz."

"Kolaymış gibi söylüyorsun. Sanki *yıllardır uğraşmıyormuşuz* gibi."

"Tanrılar Günü'nden iki hafta önce kral yeni bir balo düzenliyor. Kraliçenin söylediğine göre, köy temsilcilerinden bazıları Tanrılar Günü'ne kadar burada kalacakmış. Tüm zindanın kaçışına tanık olmanın onlar için nasıl bir darbe olacağını bir düşünün. Bu haberi köylerine taşıyacak olan temsilcileri düşünün. Ve bizim gibi ilk kez umuda sahip olacak insanları düşünün."

Vicer'in ağzı buruştu. "Çok basitmiş gibi konuşuyorsun. Bu insanları dışarı çıkardığımızda ne yapacaklar? Nereye gidecekler?" Çenemi kaldırdım.

"Mahkûmları izliyordum. Bazılarıyla konuştum. Küçük çocuklar... çoğunlukla zindandan sağ çıkamıyorlar. Hâlâ hayatta olanların çoğu yirmi beş kış geçirebilir. Mavi bir renk alıyorlar

ve bedava."

Vicer ellerini havaya kaldırarak kahkahayı patlattı. "Peki o zaman, bu durumda, her şey yolunda olmalı." Kahkahası sesinde kayboldu. "Tibris'in sırf senin için mavi bir işaret almak üzere *yıllarca* para biriktirdiğini söylediği kısmı kaçırdın mı?"

Tibris'e baktım. Yüzünü buruşturdu.

"Başka seçenekler de var demiştin. Şimdi etrafı araştırmaya başlamanın tam zamanı. Tehlikeli olduğunu biliyorum. Tibris ve ben elimizden gelen her şeyi yapacağız. Ama yardım edebilecek birileri olmalı."

Vicer'in ifadesi taş gibiydi. "Böyle bir mucizeyi başarabilseydim, o kişi bir gecede üç yüz mahkûmla başa çıkamazdı."

Bunun yapılamayacağını söylemiyordu. İçimde küçük bir umut alevi yandı, melez pazarındaki mavi-yeşil taşlardan biri gibi parladı. "Onları şehrin dışına çıkaracağız. Mahkûmlar ayrılacak, gruplar halinde seyahat edecekler. Nereye ve ne zaman gideceklerini bilecekler, böylece bağlantınız hepsinin arasından geçebilecek."

Tibris'in sesi sessizdi. "Peki ya yirmi beş kış olarak geçemeyecek kadar genç olanlar?"

"Yine de işareti alıyorlar. Ve onu görünmez kılmak için bir tür tılsım alıyorlar." Ellerimi havaya kaldırdım. "Saçlarını uzatırlar. Geçene kadar birkaç yıl saklanırlar. Ama bir kez *geçebildiklerinde* özgür olurlar. Bir yere yerleşip yeni bir hayata başlayabilirler."

Vicer gözlerini kapattı. Bunu o istedi. İstedğini biliyordum. Yine de Vicer burada yaşıyordu. Ne yapılabileceğini biliyordu. Ve neyin yapılamayacağını.

Ama belki... belki hepimizin itilmeye ihtiyacı vardı. Sadece bir kez. Belki de bu insanları kurtarmak her şeye değerdi. Krala vereceği utançla, diğer melezlere vereceği umutla bunu haklı çıkarabilirdim... ama üç yüz hayat yeterliydi. İhtiyacım olan tek gerekçe buydu.

"O insanları orada ölüme terk edemem Vicer. Bunu yapacak gücüm yok."

Ciddi gözleriyle Lina değil. İntikamını hak eden Dashiell değil. Ne Demos, ne Asinia, ne de başka bir tutsak geride bırakılmayacaktı. Ben hâlâ nefes alırken olmaz.

Burnunun kenarını sıktı. "Seni tekrar gördüğüm an, her şeyi karmaşıktıracağını biliyordum." Sonunda iç geçirdi. "Bunu ayarlamana yardım etmek dışında hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Eğer bunun çok tehlikeli olduğunu düşünürsem, hayır deme hakkım var. İstedğim zaman."

Zafer içimde parladı ve yüz ifademi boş tutmak için mücadele ettim. "Peki."

Omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gitti ve duvara yaslandı. "Eğer bunu yapabilirsek..."

Sırıttım. "Şehrin surlarındaki muhafızlardan kim sorumlu?"

"Kral."

Tibris düşüncemi anlayarak başını salladı. "Muhakkak onun altında muhafızları denetleyen biri vardır."

"Patrik Farrow."

Krala en sadık adamlardan biri. İçimi çektim. "Onun altında kim çalışıyor?"

Vicer omuz silkti. "Bunu araştıracağım. Ama haklısınız. Eğer insanlarımızı dışarı çıkaracaksak, onları şehirden mümkün olduğunca uzağa götürmeli ve işaretler konusunda yardım etmeyi kabul eden herkesin onlarla başka bir yerde buluşmasını sağlamalıyız. Şehir surlarındaki muhafızları kimin denetlediğini öğreneceğim."

Başımı salladım. "Bir şey daha var. Gözlerim için başka bir tılsıma ihtiyacım var. Her geçen gün daha da aydınlanıyorlar."

Vicer yüzünü buruşturdu. "Genelde tılsımları satın aldığımız kadın şehirden kaçmak zorunda kaldı. Bir diğeri de az önce öldürüldü."

Göğsüm, tam nefes almakta zorlanana kadar sıkıştı. Tılsım olmadan gözlerim fark ediliyordu. Bu göze alamayacağımız bir riskti.

Tibris hareketsiz kaldı. "O zaman başka birini buluruz."

"Tılsımları bulmak zorlaşıyor. Göz renginizi değiştirmek son trend. Tılsımlar bileziklere, yüzüklere, küpelere takılıyor..."

"Kız kardeşimi sana emanet ediyorum," diye tısladı Tibris. Uzanıp kolunu sıktım, ondan böyle bir ses tonuna alışık değildim.

Vicer bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Başını eğmeye devam et Pris, birkaç gün içinde senin için yeni bir kolye hazırlayacağım."

Gözlerimin tuhaf renginden ilk kez nefret etmiyordum.

"Gitmemiz gerekiyor. Kraliçenin diğer hanımlarından biri bizi buraya kadar takip etmiş," dedim. Bizi tekrar görmeyi umarak etrafta dolaşıp dolaşmadığını kim bilebilirdi?

Kaleye dönüş yolu uzundu ama bana düşünmek için zaman kazandırdı.

"Onları dışarı çıkarmak istediğini biliyorum, Pris," dedi Tibris kale görüldüğünde. "Ama... seni tutuklatabilecek bir şey yapmadan önce bir düşün. Ben... seni de kaybedemem."

Göğsümde bir şey burkuldu. "Biliyorum. Çözeceğim. Bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Başını salladı ve ben de odama yöneldim, zihnim Lorian'ı öğrendiğinde Vicer'in gözlerindeki merakı yeniden canlandırdı.

Onu suçlayamazdım. Ben de merak ediyordum.

Lorian'ın Gromalian Prensi olmadığını biliyordum. Yanımda yerde yatmıştı. Sadece köylülerin karşılayabileceği türden hanlarda kalmıştı. Ve bundan zevk alan biri gibi dövüşüyordu. Sadece eğitilmiş olduğu için değil.

Ve bazen dövüşürken gözün görebileceğinden daha hızlı hareket ederdi. Belki de gücü buydu.

Bu kesinlikle çok şeyi açıklar.

Lorian gerçek Gromalian prensine benziyor olmalı. Ama Gromalian kraliyet ailesi neler olduğunu öğrendiği anda, oyun sona ermişti. Lorian ve diğerleri ölmüştü. Bu düşünceyle vücudum buz kesti.

Tabii Gromalian prensi etkisiz hale *getirilmediyse*. Paralı askerlerle birlikte Gromalian sınırına gitmiştim. Fae, Lorian'a bir şişe verdi. Fae'nin gerçek prensi kaçırmış ya da öldürmüş ve Lorian'ın onun yerini almış olması mümkündü.

Bu durumda, prensi tanıyan biri Lorian'la iletişime geçmediği sürece, Gromalianlar prenslerinin gittiğini bile bilmeyeceklerdi.

Bu kadar vahşeti düşününce yutkundum. Ama gerçek şu ki Lorian'ın yardımı olmadan Asinia şu anda ölmüş olabilir. Ona borçluydum.

Yine de dikkatli olmam gerekiyordu. Gücünün ne olduğunu bilmiyordum... ya da onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Ama bana dokunduğunda, dün gece yaptığı gibi, uçuyormuş gibi hissettiğimi biliyordum. Suçluluk duygusu midemde düğümlendi ve odamın kapısını iterek açtım.

Daselis bekliyordu. "Terzi birazdan burada olur." Sana da merhaba. "Terzi mi?"

"Kraliçe birkaç yeni elbiseye ihtiyacın olduğunu söyledi. Balolar için sık bir şeyler. Şimdi soyunabilirsin."

Birkaç dakika sonra bir banyo çarşafına sarılmıştım, terzi bana eleştirel bir gözle bakıyordu. Hafif kambur bir sırtı ve derin kaş çatma çizgileri olan yaşlı bir kadındı.

"Çarşafı bırak."

Neyse ki Daselis ve Erea ortalıkta görünmüyorlardı. Terzi ölçülerini almaya başladı. Ben de dikkatimi önümdeki aynaya verdim.

Kendi gözlerimle karşılaştığımda kalbim küt küt atıyordu. Kolyemdeki tılsım artık hiç çalışmıyordu.

"Kraliçenin diğer hanımlarından biri elbiselerini alamadan aniden şehirden ayrılmak zorunda kaldı. Sizin için dikebilirim. Önümüzdeki haftalarda onunkiler üzerinde çalışacağım."

Bir irkilmeyi zar zor sakladım. Aceleyle köyüne dönen kadını düşününce suçluluk duygusu içime saplandı.

"Teşekkür ederim. Adın ne senin?"

Terzi, belimi ölçtüğü yerden başını eğdi. "Telean."

"Ben Setella."

Sadece başını salladı. Geri adım attığında gözlerimiz buluştu.

Ve yüzündeki kan yavaşça çekildi. "Gözlerin çok güzel." Boğazımı temizledim, bakışlarımı kaçırdım. "Teşekkür ederim."

Kalbim birkaç kez çarptı ve sonra hızla atmaya başladı. Üzerinde yüzümün ve eşkalimin yazılı olduğu, muhtemelen elden ele dolaşan parşömen parçalarından birini görmüş olabilir miydi? Ağzımı açtım ama kelimeler çıkmıyordu.

Her an odadan kaçabilir ve muhafızları alarına geçirebilirdi. Kendimi onun bakışlarıyla buluşmaya zorladım. "Lütfen," diye çıktım.

Sadece başını salladı, eğildi ve bana banyo çarşafını uzattı. "Ben bitirdim."

Yüz ifadesi kederli olabilecek bir ifadeye büründü ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım.

ŞAFTÖR on iki

LORIAN

I Prisca'nın bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum. Yine de kapımı çaldığında, bir parçam onun dün başladığı işi bitirmek için burada olduğuna ikna oldu.

Ona bir kez baktığında bunun olmayacağı belliydi. Onun Yüzü bembeyazdı ve tuhaf bir şekilde kırılğan görünüyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Kapıyı daha geniş açtım ve o da içeri girdi. Korkunç bir gündü ve günün çoğunu Sabium'un yanında geçirmiştım. Başım nadir görülen bir baş ağrısıyla ağrıyordu. Yine de, vahşi kedi içeri girdiği anda, sikim beklentiyle sertleşti.

Kaşlarımı çattım ve Prisca tek kaşını kaldırdı. "Senin derdin ne?"

Bazen onunla hayatım hakkında konuşabilmeyi arzuluyordum. "Benim sorunlarım bana ait."

Yüz ifadesi soğuklaştı. "Belki de bunun değişmesi gerekiyordur."

Elimi nefret ettiğini bildiğim bir şekilde sallayarak konuşmasını işaret ettim.

Bana ters ters baktı ama derin bir nefes aldı. "Bu kalede bir şeye ihtiyacın var ve benim de biraz yardıma ihtiyacım var. Bence birlikte çalışmalıyız."

"Arkadaşını çıkarmaya yardım etmemi istiyorsun."

Sanki güvenilir olup olmadığımı merak ediyormuş gibi beni inceledi. Dişlerimi sıktım. Bu kadın.

Ama sana güvenilmez.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve adım atmaya başlayan Prisca'ya odaklandım. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Onun hakkında bildiğim her şeyi düşündüm ve kanım buza dönüştü.

"Hepsini dışarı çıkarmayı planlıyorsun. Delirdin mi sen?" İç çekti. "Bir planım var."

Onu izledim ve omuz silkti. "İyi. Bir planın başlangıcına sahibim."

Tabii ki. Prisca kralın zindanından tek bir mahkûmu çıkarmakla yetinmeyecekti; bu daha önce hiç yapılmamış bir şeydi. Hayır, bir şekilde *hepsini çıkarabileceğini* hayal ediyordu. Ve o gücüyle, muhtemelen yapabilirdi de. Ama hepsini şehrin dışına taşımasının imkânı yoktu.

Ve yine de...

Onları dışarı çıkaramasa bile, kral tutsaklarının kaybolduğunu öğrendiğinde ortaya çıkacak kaos? Kendi planlarım için mükemmel bir dikkat dağıtıcı olurdu. Belki de kader devreye girer ve ikimiz de ihtiyacımız olanı elde edebilirdik. Umut, hayatımın bu noktasında neredeyse yabancı bir duyguydu, ama onun donuk kenarını hissettim.

"Aşağıda kaç mahkum var?" "Üç yüz dokuz."

İrkildim. Prisca çenesini uzattı. Bir katır kadar inatçı.

"Hepsinin-"

"Melezler *mi*? Evet, melezler. Hırsızlar ve katiller şehir hapishanesine götürülür. Bugün başka bir şey daha öğrendim. Şu Oceartus taşları mı? Burada olmalarının bir sebebi var. Kral melezleri sadece yakmıyor. Önce onları kurutuyor."

Mantıklı geldi.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yani, eğer kralı zayıflatmayı umuyorsanız..."

Gülümsedim. "Yaptığım şey bu mu?"

O küçük burnuyla bana baktı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama hemen toparlandı. "Tanrılar Günü'nden sonra kral daha da güçlü olacak. İçimden bir ses bunun olmamasını tercih edeceğini söylüyor."

Potansiyel olarak uğraşmak zorunda kalacağımızı bildiğim bir durumdu. Güç konusunda zaten Fae'lere rakip olan bir kral için ani bir büyü akını. Ve gerçekten de bu gücü almamasını tercih ederdim.

Prisca bana onu boğmak istememe neden olan o bilmiş gülümsemesini verdi. Ya da onuöp. Ya da ikisini de.

Elimin boğazını çevrelediği bir fantezide kendimi kaybederken, onun içine doğru ittim ve hala kontrolün bende olduğunu açıkça belirttim.

"Lorian?"

Elmacık kemikleri kızardı. Aklımın nereye gittiğini tahmin etmişti. Bu dikkat dağınıklığı sona ermeliydi.

"Şifacımı arkadaşınıza götürdüğümde bir tünel kullandık. Bu tünel yıllardır var ve gardiyanların mahkumların boğazına tıktığı fae demiri sayesinde, bir şekilde hücrelerinden çıkıp gizli girişi bulsalar bile, tünelin sonuna kadar gidemeyecek kadar güçsüz olurlar."

Gözlerinde şaşkınlık ve zafer ışıltısı vardı. "Tüneli biliyorum. Zindanda o girişi arıyordum. Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Evet."

Yapmakta olduğu planları yeniden ayarlarken zihninin bu bilgiyi anında işlediğini görebiliyordum. Büyüleyici bir yaratık.

"Tünel nerede bitiyor?"

"Merkezi piyasa. Yıllar önce pazar diye bir yer yoktu. Sadece bir infaz meydanıydı. Tünel, gardiyanların mahkumları doğrudan ölüme götürmesine olanak sağlıyordu." Tanrılar Günü'nde sokaklar kandan kıpkırmızı olurdu. Benim gibi başkalarının acısını pek umursamayan biri bile bunun israf olduğunu hissedebilirdi.

Prisca titredi ve biraz daha yürümek için döndü. Onun planlarını her izleyişimde, kendime rağmen isteksizce daha da ilgimi çekiyordu. Her zaman hızlı düşünürdü - o gün onu terk ettikten sonra hayatta kalmış olması bunun kanıtıydı.

Zihnim bana onun Galon'un yanında yatışını hatırlattı, teni solgundu - o kadar solgundu ki sanki çoktan ölmüş gibiydi. Bana yalvarışını ve sonra gözlerinin yanarak sessizce intikam yemini edişini.

Bu kıvılcım Rythos'un yangınlarından biri gibi neredeyse sönmüştü. Bu düşünce karşısında ellerim yumruk oldu. İlk kez, pişmanlık olabilecek bir şey hissettim.

Döndü ve bana baktı.

"Gözlerin geri dönüyor," dedim. Bu onun için tehlikeliydi. Yine de gözlerindeki altın benekleri gördüğümde sanki içimde bir şeylerin kilidi açılmıştı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi. "Şu anda tılsım bulmak çok zor."

Dürüst olmak gerekirse, öğrenmek için günlerini değil yıllarını harcaması gereken büyülerini kullanarak kalede sinsice dolaştığını bilmekten nefret ettiğimi öğrenmeye başlamıştım. Sık sık zindanlarda olmasından nefret ediyordum; tek bir yanlış hareket, bir anlık dikkatsizlik onu ölüme götürüyordu.

Bir şekilde onu bu kadar *önemsememi* sağlamış olması - kendi işime odaklanamayacak kadar... Ona öfkeyle *baktım*.

"Çok fazla risk alıyorsun."

Bana söyleyecek bir şeyi olduğunu ve bundan hoşlanmayacağını söyleyen o temkinli bakışını attı.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

Gayet rahat konuşuyordu ama yüzünde beliren korkuyu görmek çok kolaydı. "Terzi gözlerimi gördü. Rengine dikkat çekti. Yüzü bembeyaz oldu ve koşarak odadan çıktı."

Sonra terzi öldü.

"Cinayet yüzünü takınmışsın," diye mırıldandı. "Onun ölmesini istemiyorum Lorian."

Terzinin henüz bir şey söylememiş olması, muhtemelen bu bilgiyi kullanmak için mükemmel bir fırsat beklemeyi umduğu anlamına geliyordu. Prisca her an tutuklanabilirdi. İçgüdülerim tehdidi ortadan kaldırmam için kükredi.

"O zaman onu tek kelime etmemeye ikna et. Ve çabuk ol."

"Bana bir şey söyle," dedi aniden. Neredeyse umutsuzca. "Sakladığın sırlardan birini. Lütfen."

Yüzünü inceledim. Gözleri benimkilere dikilmişti, dişleri alt dudağını ısıırıyordu. Bu bir çeşit test gibi görünüyordu. Ve her nedense, bu sınavı geçmek istiyordum.

Ne yazık ki, ona kendi sırlarımı söyleyemezdim. Tam olarak neden burada olduğumu öğrenirse.

Nedense onun bana korku ve tiksintiyle baktığını düşünmek midemi bulandırıyor.

"Kral," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Kaşlarını çattı, belli ki bu konuyu beklemiyordu. "Bir oğlu var, Jamic, kralın malikânelerinden birinde. Jamic on dokuz kış gördü," dedi. "Ve muhtemelen Tanrılar Günü balosu için geri dönecek. Söylentilere göre kralı nadiren görüyormuş."

Kaşlarını çattı ve ben de başımı eğdim. "Ne oldu?"

"Sadece annemin söylediği bir şey. Prensi bulmam için ısrar etti."

Yorgun görünüyordu. Bitkin. Yine de Sabium'u bu kadar tehlikeli yapan şeylerin bir kısmını öğrenmesinin zamanı gelmişti. "Oturmak isteyebilirsiniz."

Gözleri yüzümde kısıldı ama uzun koltuğa oturdu.

Derin bir nefes aldım. "Fae'lerle savaşılmaya başlayan kralın büyük-büyük-büyükbabasıydı."

Başını salladı.

"Peki Regner'in oğlu hakkında ne biliyorsun?"

"Adı Krotopos'tu. Krotopos öldü, ama karısı hamileydi ve oğlu Aybrias - Regner'in torunu- tahta geçti. Aybrias'ın oğlunun adı Hiarnus-Sabium'un babasıydı."

Prisca'nın bunu bilmesine şaşırmadım. Köylülerin çoğuna dil ya da temel matematikten çok kraliyet ailesi öğretilirdi.

Adamlarım dışında biriyle kral hakkında konuşmak bana yabancı geliyordu. Ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. "Peki ya sana hepsinin aynı adam olduğunu söylesem?"

Kaşları daha da çatıldı ve hemen ardından inançsızlığı geldi. Prisca ayağa fırladı. "Bu mümkün değil. Büyü böyle işlemez." İhanet olabilecek bir şey omuzlarını germiştir. Kapıya doğru ilerlerken kolundan tuttum.

Nadir bir kırılma anında benden bir sır istemiştir. Ve şimdi, ona yalan söylediğimi düşünüyordu.

Hayır, fark ettim. Ona yalan söylediğimi *umuyordu*. Öğrendiği onca şeyden sonra, bu en çok canını yakacak olan farkındalıktı. Kendi babası ölmüştü çünkü kardeşinin çok az gücü kalmıştı. Yine de kral neredeyse ölümsüzdü.

"Ben oyun oynamıyorum. Regner tebaasının gücünü almaya başlayan kraldı. Fae ve melezlerin uzun yaşamlarını taklit etmenin bir yolunu bulmasının mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

Yutkundu, bakışları yüzümü arıyordu. "Ama bu şu anlama geliyor... Oğulları olduğunu söylediği çocukları öldürüyor mu?"

"Muhtemelen."

"Ama genç erkeklerin yerine nasıl geçecek?"

"Doğru büyü türüne erişiminiz varsa görünüşünüzü değiştirmek kolaydır." Kaşlarımı kaldırarak kolyesini elime aldım.

"Küçük bir cazibe bir şeydir. Görünüşünü tamamen değiştirmekten bahsediyorsunuz."

"Çalıntı güçle bunu yapmak çok kolay. Genellikle oğlanlar çocukluktan erkekliğe geçerken bir süreliğine uzağa gönderilirler. Bu şekilde, onların özelliklerine tam olarak uyması gerekmez."

Elimi sıktı ve bir kez daha yürümeye başladı. Kadının başı nasıl dönmedi, asla anlayamayacağım.

"Sabium yaşıyor," diye mırıldandı. "En azından dışarıdan bakıldığında. Tekrar ölü numarası yapması an meselesi. Sonra da oğlu olarak yetiştirdiği çocuğu gizlice öldürmesi." Döndü ve gözlerimle buluştu. "Gerçekten o kadar kötü biri mi?"

Yanağını avuçladım. Teni olması gerekenden daha yumuşaktı. "O daha kötü. Eylemlerinin daha büyük bir iyilik için olduğu inancıyla kötülük yapıyor."

PRISCA

Akşam yemeğinden sonra artık sakın akşamlar yoktu. Köylerden temsilciler gelmeye başlamıştı ve her gece dans başlıyor ve sabahın erken saatlerine kadar devam ediyordu.

Kraliçenin katılması bekleniyordu, bu da leydilerinin de katılacağı anlamına geliyordu. Her gece danstan sonra Tibris'i zindanlara götürüyordum. O da diğer mahkûmları ziyaret etmeye ve omuzlarındaki yaralar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Zindan merdivenlerinden her çıkışımızda daha da yorgun görünüyordu.

Onu her an tutuklanabileceğim konusunda uyarmıştım. Lorian'ın kraliçenin en sevdiği terziyi öldürme riskini almayacağına güvenmek zorundaydım. Yine de tek kelime etmemişti. Dün onu bir anlığına görmüştüm, bu da Lorian'ın sözünü tuttuğu anlamına geliyordu. Şimdiye kadar.

Tibris'e kadının gözlerimi tanıdığını söylediğimde, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade belirmişti. "Eğer tutuklanırsan, Vicer'i öldüreceğim."

Şaka yapmıyordu. Yutkundum. "Belki de bir geceliğine iyileşmeye ara vermelisin."

Sadece başını salladı. "Sihirlerine erişebilen ne kadar çok mahkûm olursa o kadar iyi."

Lorian'la konuşmam gerekiyordu. Terzi fikrini değiştirirse ve ben tutuklanıp idam edilirim, mahkûmları dışarı çıkarmak için Tibris'le birlikte çalışması gerektiğine onu ikna etmem gerekiyordu.

Bu gece masamızda oturmuş, diğer kadınların dedikodularını dinliyordum. Lisveth kralın danışmanlarından biriyle dans etmek için ayağa kalktı - her gece her birimizle en az bir kez dans etmekte ısrar eden şehvet düşkününü yaşı bir adam.

Davis Boria Madinia'yı bir kez dansa kaldırmış, Madinia da ayaklarının ağrıdığını söyleyerek onu reddetmişti. Şimdi babasının yanında oturuyor, karanlık bakışları sürekli ona kayıyordu. Onun için üzüldüm ama söylentilere göre, diğer kadınlara dokunmadan önce onlara sorma zahmetine girmiyormuş. Babaları krala yakın olmayan kadınlara. Hizmetçilerin salonlarında ve ahırlarında yakaladığı kadınlar.

Caraceli, Lisveth'in boş koltuğuna kaydı. Yüzündeki kötü niyetli ifadeye bakılırsa, bunun nedeni arkadaş olmak istemesi değildi.

"Katina buna *bayılırdı*." Yakınına eğildi, gözleri soğuktu. "Dans etmekten daha çok hoşlandığı bir şey yoktur."

Yüzümdeki sıkılmış ifadeyi bir parça kafa karışıklığıyla korudum.

"Bu doğru mu?" Bana yavaşça gülümsedi ve ellerim terlemeye başladı.

"Onun mahkemeden uzaklaştırılmasıyla bir ilgin olduğunu biliyorum," diye tısladı.

Ağzımı zorla açtım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu aptalların aksine ben işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Kimse bu pozisyona senin gibi *tesadüfen gelemes*. Planlarının işlemesi için tek ihtiyacın olan şey Katina'nın ortadan kaybolmasıydı. Ve ne yaptığını öğrendiğimde, bunu sana ödeteceğim."

Bakışlarımı indirdim. Gözümü korkuttuğumu düşünmesini umuyordum. Gerçekte, gözlerime dikkatle bakmadığından emin olmam gerekiyordu. Diğer hanımlar sessizleşmişti ve Madinia boğazını temizledi.

Ağzımı açtım ama derinden gelen bir ses ağzımı bir kez daha kapatmama neden oldu.

"Setella?"

Uzun, derin bir nefes aldım ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirerek karşımda duran saray mensubuna baktım.

Peiter oldukça yakışıklıydı, bunu kabul edebilirim. Ayrıca yemek bıçağını saplamak istemediğim birkaç saray mensubundan biriydi. Pırıl pırıl mavi gözleri ve sarı bukleleriyle çocuksu bir çekiciliği vardı. Neredeyse masumdu, ki bu da burada pek görmediğim bir şeydi.

Ama köyüm hakkında sorular sorduğu için onunla konuşmak zaman zaman ip üzerinde yürümek gibi geliyordu. Mistrun hakkında temel bilgileri doğru bir şekilde öğrenecek kadar bilgim vardı ama merakını uyandıracağımdan ve bu merakın kim olduğumu daha yakından incelemesine neden olacağından korkuyordum.

"Benimle dans eder misin?" Masamızdaki gerginliği hissettiyse de kibarca görmezden geldi.

Kızardım. "Korkarım çok yetenekli bir dansçı değilim."

Masanın karşısındaki Madinia homurdanarak onayladı. Başımı çevirdim ve bana tek kaşını kaldırdı.

Ben de ona kaşlarımı çattım. "Evet, seninle dans edeceğim," dedim ve Peiter elini uzattı.

Elimi onun elinin içine kaydırarak, yemek salonuna bitişik küçük balo salonuna kadar onu takip ettim. Müzisyenler canlı bir melodi çalıyordu.

"Bana adımları öğretir misin?"

Peiter'in yüzünde sevinç dans ediyordu. "Tabii ki."

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdı ve diğer elini belime doğru kaydırды.

Beni basamaklardan geçirdi, yanlış yöne döndüğümde ya da ayak parmaklarına bastığımda hiç irkilmedi. Beni döndürdüğünde güldüm.

Ses beni şok etti. En son ne zaman güldüğümü hatırlamıyordum.

Midem bulandı. Asinia buz gibi bir hücrede tıklıp kalmıştı ve ben onun hemen üst katında dans ediyordum.

"Çok güzelsin," dedi Peiter.

Gülümsemeye çalıştım ve o da adımlarımızı yavaşlattı. "Sorun nedir?" "Hiçbir şey," dedim.

Çiftler arkamızda döndü ve ben donakaldım. O... Marth mıydı?

Peiter bakışlarımı takip etti. "Bir sorun olmadığına emin misin?" Ona tüm gücümle gülümsedim. "Eminim."

Peiter'ın omzunun üzerinden baktım. Bakışlarım Lorian'inkilerle buluştu. Beni izlerken kaşlarını çatmıştı ve ben de tek kaşımı kaldırdım.

Kıskanmış olamaz mı?

Bir sonraki danstan sonra Peiter'a teşekkür ettim ve gülerek ayaklarımın ağrıdığını söyleyerek rahatlamak için yalvardım. Alaycı bir iç çekişle gitmeme izin verdi, beni odanın kenarına götürdü ve bir bardak şarap getirmesi için bir hizmetçiye işaret etti.

"Dinlendikten sonra bana bir dans daha edeceğine söz ver, ben de seni iyileşmen için yalnız bırakayım." Başımı salladım ve Peiter bana sırtarak uzaklaşmaya başladı.

Bugün daha fazla köy temsilcisi gelmeye başlamıştı. Kraliçe kraliyet masasında oturmuş, köylülerden bazılarının kocasının şarabıyla kendilerini aptal yerine koymalarını izlerken saray mensuplarından biriyle konuşuyordu. Tüm dansların zaman kaybı olduğunu ilan etmişti ve bugün nihayet hanımlarının sırf kendisi olduğu için acı çekmesine gerek olmadığına ve yorulduğumuzda yatabileceğimize karar vermişti. Onunla tanıştığımdan beri yaptığı iyi şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ama bu onlardan biriydi.

"Eğleniyor musun?"

Döndüm. "Marth." Onu görmüştüm.

Yanıma sokuldu, dans edenleri izlerken elinde bir kadeh şarap vardı. Saçları da koyulaşmıştı ve yorgun görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu gülünç bir şekilde özlemiştim. Aslında ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bana sırtıttı ama Sabium yanımdan geçerken gözleri buza döndü. Marth'ın yüzünde kötü niyet görmek garipti. O ahlaksız olandı. Hiçbir şeyi ciddiye almayan. Kadınlarla yatmak dışında.

"Prensime hizmet ediyorum. Başka?"

"Mm-hmm. Şey, ben-" Kalbim durdu.

Marth bakışlarımı takip etti. "Kim o?"

Geniş omuzları ve sizi de sırtıtmaya davet eden sırtışıyla yakışıklı adama baktım. Ağzım o kadar kurumuştı ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum.

"Prisca?"

"Adı Thol. Babasını burada görebileceğimi düşünmüştüm ama göremedim..." Thol'un dansını izlerken kalbim çatladı. Onu gülerken izledim.

Tıpkı bir zamanlar bana yaptığı gibi başka bir kadının elini kaldırışını izledim.

"Sorun nedir?" Marth sordu.

"Hiçbir şey."

Bakışlarımı Thol'un dans ettiği, avizelerin ışığının yakışıklı yüzünde uçuştğu yere doğru takip etti.

"Ah," dedi. "Demek işler böyle yürüyor. O sizin köyden." "Evet."

Thol'u izlerken memleket hasreti bana ters bir tokat gibi çarptı. Şehri ziyaret etmek hayatının en önemli olayı olacaktı. Evdekilere kralla aynı odada dans ettiğini söylediğinde ne olacaktı?

Midem bulandı.

Lorian tıpkı canlandırdığı şımarık prens gibi görünerek yanımdan geçip gitti. Bakışları benimkilerle buluştu ve rotasını değiştirerek kalabalığın arasından sıyrılıp Marth'ın yanında durdu.

"Ne yapıyorsun?" Tısladım. "Birlikte görülmemeliyiz."

Durgun bir omuz silkti. "Ben bir prensim. Sen güzel bir saray mensubusun. Benim de... cilveleşmelerim olması beklenir."

O Marth'a bir şeyler mırıldanırken ben bunu çiğnedim. Sonra Lorian yanımda durdu.

"Sorun nedir?"

Eğer bu gece bir adam daha bana bunu sorsaydı.

Ağzımı açtım ama Marth araya girdi. Her zamanki gibi.

"Prisca köyünden gelen yakışıklı çocuğu izliyor."

Yanaklarım yandı. Marth muhtemelen Thol'dan sadece birkaç yaş büyüktü ama ondan bir çocukmuş gibi bahsediyordu.

Lorian bakışlarımı takip etti. "Dur tahmin edeyim. Umutsuzca onun kollarına girmeyi ve normal bir kadınmış gibi davranmayı diliyorsun."

Beni bu kadar çabuk anlamasından nefret ediyordum. "Siktir git."

"Belki, eğer halihazırda bekleyenleri geçebilirim." Pelopia'ya doğru döndü ve ona göz kırptı. Pelopia gerçekten de kirpiklerini kırıştırdı.

Sırıttım. "Gözlerine bir şey kaçmış gibi görünüyor. Seni yatağında düşünecek kadar kör olmasının nedeni bu olmalı."

"Kıskançlık çok itici bir özelliktir."

Gülümseyerek bakışlarımı Peiter'in beni beklediği yere çevirdim. Lorian kaskatı kesildi ve ben de ona beni boğmak isteyeceğini bildiğim mağrur bir bakış attım.

"Öyle, değil mi?"

Lorian alaycı bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Bundan sonra nefret dolu ağzından çıkacak her şey çok kötü olacaktı.

Yakınıma eğildi, nefesi kulağımı ısıttı. Titredim ve odanın diğer ucundan bana kaşlarını çatarak bakan Pelopia'ya baktım.

"Altımızdaki zindanda melezleri kurtarmaktan bahsediyorsun ama sen hâlâ bir kâbustan uyanmayı bekleyen o korkmuş küçük kızsın. Kaderinden kaçmayı bırakmanın bir yolunu bulsan iyi edersin, çünkü hayatlarının gerçeklerini kabul etmeyi reddeden insanlarla, çaresizleri ve köleleştirilmişleri özgürleştiren insanlar aynı kişiler değildir."

Vücudumu bir uyuşukluk kapladı. Uzun bir süre Lorian'a baktım. Gözlerinde bir şey parıldadı ama ben çoktan arkamı dönmüş, kapıya doğru ilerliyordum.

Bu geceyle işim bitmişti.

Salona ulaştığımda derin bir nefes çektim. Ayakkabılarım taşın üzerinde yankılanıyordu, alan bomboştu, herkes ya dansı izliyor ya da dansa katılıyordu.

Kocaman bir el omzuma indi. Lorian beni döndürdü ve duvara doğru bastırdı.

Koridora bir göz attım. Bu, yanımdan geçen herkesin dikkatini çekebilirdi. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerinde endişeye benzer bir şey parıldadı. "Neden bu kadar üzgünsün?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Az önce bana korkmuş küçük bir kız dedin."

"Ve sen bana daha kötülerini söyledin." Daha da yakına eğildi, yüzümü inceledi.

yüz.

Göğsünü ittim. "Deli misin sen? Birileri görecektir." İkimizin de ihtiyacı olan son şey mahkemenin hakkımızda dedikodu yapmasıydı. Dedikodu insanların daha yakından bakmasına neden olur.

Lorian iç çekti. En yakın kapıyı açıp beni içeri iterken başım döndü.

Hırladım. "Bu seni şaşırtacak, bu yüzden kendini hazırla-her şey seni ilgilendirmez."

"Seni ilgilendiren her şey beni ilgilendirir. Bu bir oyun değil." Sözleri düzdü ama gözleri benimkilere parlıyordu.

Gülüşüm o kadar acıydı ki zar zor fark ettim. "Bunu benden daha iyi kimse bilemez!"

Uzun ve rahatsız edici bir an boyunca yüzümü inceledi.

"Ah."

"Ah?"

"Köy çocuğu senin için bir şey ifade ediyor."

Aramızdaki hava tehlikeli bir şekilde ısındı. Yutkundum. "Dediğim gibi, seni ilgilendirmez."

"Sana güzel yalanlar söyledi mi?" Lorian yumuşak bir sesle sordu. "Hayır. Sen *ona* güzel yalanlar söyledin. Çünkü asla o köyde kalıp onun bebeklerini doğurmayacaktın. Ne kadar istesen de. Gerçekliği ne kadar görmezden gelsen ve sana ait olanı elinde tutma cüretini gösterdiğin için diri diri yakılmayacakmışsın gibi davransan da."

Keskin bir şey karnıma saplanıyordu. "Dur."

Yakınına eğildi. "Bu gece yastığına sarılıp ağlarken bir şeyi unutma. İkinizin arasında asla yürümezdi."

Hüzün ciğerlerimden havayı çaldı. Öfke geri verdi. Lorian'ın göğsünü ittim. Tahmin edilebileceği gibi ellerimi yakaladı. "*Hiçbir şey* bilmiyorsun."

"*Bunu* biliyorum. Onu istedin çünkü yakışıklıydı ama en önemlisi *güvenliydi*. Sen güvenli bir hayat için yaratılmamışsın. Yanağına kondurulan öpücükler ve vasat sevişmelerle dolu bir hayat. *Köylülerle* dedikodu yaptığın bir hayat."

Yanaklarım yandı. "O köylüler iyi insanlar."

"O köylüler senin yanışını izlerdi, bunu sen de biliyorsun." İrkildim.

Lorian küfretti ve ellerimi bıraktı.

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve ben onun hayal kırıklığı ve öfkesinin tadını alabiliyordum. Hava ciğerlerimi terk etti, ama nefes almak onun bana karşı sert ve öfkeli hissinin yanında ikinci plandaydı.

"Thol'un sana *bunu* asla vermezdi," diye fısıldadı ağzıma. "Bunu sen de biliyorsun." Bir adım geri çekildi. "Hayatının gerçekliğiyle yüzleşene kadar, sonsuza dek onun kurbanı olacaksın."

Sonra sinsice odadan çıktı. Arkasına bile bakmadı. Ondan *nefret ediyordum*.

Odama döndüğümde kendimi yatağıma attım. Ama ağlamadım.

Çok kızgındım.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

PRISCA

I Ertesi sabah Erea ve Daselis beni uyandırdığında karamsar bir ruh hali içindeydim. Her zamanki gibi Daselis de öyleydi, Erea ise bana gülümsüyordu. Hizmetçiler etrafta koşuşturuyor, perdeleri açıyor ve birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Bacaklarımı yataktan dışarı salladım ve bakışlarım yeni kolyeye takıldı. Komodinimin üzerindeki taze valeo'nun yanında. Gülümsedim. Vicer başarmıştı ve Tibris de muhtemelen yardım etmişti. Yine de ben uyurken bunu içeri sokmayı nasıl başarmışlardı? Bugünlerde kolayca ve sık sık uyanıyordum.

Kolyeyi elime aldım ve bir sonraki nefesimde neredeyse boğuluyordum. Şu anda boynumda asılı olan ucuz biblonun aksine, bu kolye... muhteşemdi.

Zincir o kadar inceydi ki takmaya çalışırken elim ayağım birbirine dolaştı. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp uzun aynamın yanına gittim ve mücevheri inceledim.

Ortadaki taş gerçek gözlerimle aynı kahverengi altın rengindeydi, sadece ışıқта parlıyordu. Etrafındaki taşlar sahteydi ama gerçek elmas gibi parlıyorlardı.

Belli ki Vicer, etrafta hiçbir cazibem olmadan dolaşmaya bu kadar yaklaştığım için kendini kötü hissediyordu. Ya öyle ya da kardeşim onu korkutmuştu.

Bir hizmetçi olarak bu kolyeyi takmak çok fazla dikkat çekerti. Kraliçenin leydilerinden biri olarak mücevher takmam *bekleniyordu*. Madinia'nın birkaç gece önce bana hatırlattığı bir şey.

"Telean yakında burada olacak." Erea ağır perdeleri bağlamaktan dönerken bana gülümsedi. "Kraliçeyle sonra görüşürsün."

Kanım dondu. Terzi geri mi geliyordu? Bu bir oyun muydu? Belki de gerçekten kralın muhafızlarıyla birlikte dönüyordu.

Daselis banyo odasından çıktı. "İçeri," dedi. "Yorgun görünüyorsun," diye mırıldandı Erea. "Kötü bir uyku mu?"

Zihnim dinlenmeme izin vermeyi reddetmişti. Bunun yerine bana Caraceli'nin nefret dolu gözlerini, Thol'un yakışıklı yüzünü ve Lorian'ın bana doğru hırslayarak baktığı görüntüleri yardımsever bir şekilde sunmuştu. Telean'ın herhangi bir noktada gözlerimle ilgili fark ettiklerini başkalarına anlatabileceği korkusundan bahsetmiyorum bile.

"En iyisi değildi."

Daselis, "Bu kadar sıcak bir odada, bu kadar büyük bir yatakta uyumak zor olmalı," diye mırıldandı.

İçimi çektim ve banyo odasına doğru yürüdüm. Arkamda Erea ve Daselis tıslayarak konuşuyorlardı.

Erea odaya girip benimle sohbet etti, muhtemelen Daselis'in kasvetli ruh halini telafi etmeye çalışıyordu. Ara sıra başımı salladım, ancak cevap vermeme istemiyor gibiydi. Lorian'dan bahsettiğinde dikkatimi çekti.

"Prens Rekja'nın bugün kralla birlikte ava çıktığını duydum. Çok yakışıklı," diye iç geçirdi.

Bu bilgiyi sakladım. Lorian'ın neyin peşinde olduğunu bilmek her zaman iyi bir fikirdi.

Daselis başını eğdiğinde, "Çabuk yıkan," diye mırıldandı.

"Yıkanacağım."

Erea bitirmem için beni bıraktı ve bana verdiği taşı bacaklarımın üzerinde gezdirdim. Bir şekilde tüylerimi aldı ve bacaklarımı pürüzsüz hale getirdi. Yine de inciklerimi süsleyen yara ve çürükleri yok edememişti.

Parmağım dizimdeki yara izine dokundu ve Thol'un yüzü zihnimde canlandı. Asinia hâlâ Thol'un Tibris'le antrenman yaptığı günle ilgili benimle dalga geçiyordu. Ve Thol gömleğini çıkarmıştı.

O zamanlar henüz on sekiz yaşıdaydım ve çocukların antrenman yaptığı açıklığın önünden geçiyordum.

Thol'un artık bir *çocuk* olmadığını o an fark etmiştim.

Ayağım takılıp yüzüstü düşmüştüm ve köyümüzdeki neredeyse her çocuk bunu görmüştü. Gözlerim yanmış, yanaklarım alev almıştı ama antrenmanı bırakıp kalkmama yardım eden Thol olmuştu. Thol bana sırtmıştı, tüm o pürüzsüz, soluk tenini sergilemişti.

Dün onu gördüğüm anda, beni tanıyana kadar önüne çıkmaktan başka bir şey istememiştim.

Ona, evet, yozlaşmış olduğumu ama bunun benim suçum olmadığını, kralın pis bir yalancı olduğunu ve hayatta kralın orduları için eğitim almaktan ve gücümüzü kuklalar gibi teslim etmekten daha fazlası olduğunu söylemek istemiştim.

"Dur tahmin edeyim. Umutsuzca onun kollarına girmeyi ve normal bir kadınmiş gibi davranmayı diliyorsun."

Öyleydim. Thol'u gördüğüm an, o geniş sırtışı ve gamzeleriyle, sadece bir an için rol yapmayı arzulamıştım.

"Onu istedin çünkü yakışıklıydı ama en önemlisi güvenliydi. Sen güvenli bir hayat için yaratılmamışsın. Yanağına kondurulan öpücükler ve vasat sevişmelerle dolu bir hayat. Köylülerle dedikodu yaptığın bir hayat."

Gözlerim yandı. Lorian neden bahsettiğini bilmiyordu. Peki alternatifi neydi? Saklanarak geçen bir hayat mı? Savaşmak, öldürmek ve entrikalar çevirmek mi?

En kötüsü de... haklıydı. En azından hissettiklerim konusunda... Hayır. Lorian ağzımı sanki onun için yaratılmış gibi sahiplendiğinde vücudumun verdiği tepki.

Thol'un elinin dokunuşu iç çekmeme neden olmuştu.

Lorian'ın öpücükleri beni yaktı.

Ve bu durumdan en az onu arzuladığım kadar nefret ediyordum.

Lorian için hepsi bir oyundu. Benimle uğraşmasının eğlenceli bir yoluydu. Kalçalarımı sıkarak, göbeğimi ağrıtmak için. Beni de kendisi gibi sert ve acımasız yapmasının bir başka yoluydu.

"Hayatınızın gerçekliğiyle yüzleşene kadar, sonsuza dek onun kurbanı olacaksınız."

Banyodan çıktım ve kapı çalındı. Kalbim küt küt atıyordu ama erkek sesi duyamıyordum. Gardiyanlar da kapıyı çalmazdı.

Banyo çarşafını üzerime sararak odaya girdim. Daselis ve Erea Telean'la konuşuyorlardı. Onun arkasında iki hizmetçi daha yatağımın üzerine yerleştirdikleri elbiseleri taşıyordu. Telean'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Saniyeler içinde yalnız kaldık.

Uzun, garip bir an boyunca birbirimizi izledik.

"Muhafızlara gitmedin," diye mırıldandım. Sessizliğinin karşılığında benden bir şey talep ettiği kısım bu muydu?

Kaşları çatıldı. "Yapacağımı mı düşündün?" "Şey... evet."

"Özür dilerim. Tepkim ağlayabileceğim sessiz bir yere gitmek oldu."

Başımı eğdim. "Ağlamak mı? Neden?"

Titrek bir nefes verdi. "Çünkü, görüyorsunuz, annenizi tanıyordum."

Bir an için annemi kastettiğini sandım. Sonra anladım. Gerçek annemi kastediyordu. Tüylerim diken diken oldu. "Peki annemin kim olduğunu nereden biliyorsun? Daha yeni tanıştık."

"O gözler, çocuğum. Bir keresinde tam da bu renk gözlere bakmıştım. Sen de tıpkı annene benziyorsun, siyah saçlarınla bile." Derin bir nefes aldı ve bakışlarımla bir kez daha buluştu. "Annen benim en iyi arkadaşımdı. Sen bana teyze derdin. Benimle babanı tanımadan yıllar önce, ona karşı dürüst olacağına güvenebileceği bir terzi ararken tanıştı. Her şeyimizi paylaşana kadar yakınlaştık. Ve çocuk zamanı geldiğinde, dadı olarak kalmam için bana yalvardı." Gülümsedi ama gözleri parlıyordu. "Senin gerçek adın Nelayra."

Midem bulandı. Bu kadın doğru mu söylüyordu? Yalan söyleyerek eline ne geçecekti? Olduğumu iddia ettiğim kişi olmadığımı zaten biliyordu ve bu bilgiyi her an muhafızlara götürebilirdi.

Öz annemin kardeş diyecek kadar yakın gördüğü biri. Benim teyze dediğim biri. Ailemin hala hayatta olan bir üyesi. Belki bana annemden bile bahsedebilirdi. Babam hakkında. Kardeşlerim var mıydı? Göğsümde kıvılcımlanan umudu söndürmek için kendimi zorladım.

Burada bir hata yapmayı göze alamazdım. Körü körüne güvenmeyi göze alamazdım. Bana doğruyu söylemesini ne kadar istesem de, *daha fazlasına* ihtiyacım vardı.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

Ağzında bir gülümseme belirdi. "Çok şüphecisin. Bahse girerim annen gibi senin de zaman büyün vardır." Ben irkildim, o ise sadece iç geçirerek elbiselerden birini aldı. "Ben sana bilmen gerekenleri anlatırken biz de bu işi halledebiliriz."

Giymime yardım ederken elbiseyle ilgili hiçbir şeye dikkat etmedim. Ailemden biri. Babamın gülerken çıkardığı sesi hatırlıyor muydu? Annemle babam birlikte mutlu muydu? Biz nerede

Yaşamak mı? Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki, konuşmaya başladığında neredeyse kaçırıyordum.

"Siz doğmadan çok önce, halkımız Crawyth'te yaşıyordu."

Kıpırdamadan durdum. "Crawyth mi?" Vicer'in Tibris'e yazdığı notlardan birinde bahsettiği şehirdi bu. Bir zamanlar ünlü bir öğrenim merkezi olan bu şehir, Fae Kralı'nın acımasız kardeşi tarafından yok edilip yüz binlerce insanın ölümüne sebep olana kadar.

"Orada bir topluluğumuz vardı. Eprotha'nın geri kalanının aksine, halkımız hoş karşılanırdı." Sesi hüzünlü, gözleri uzaklara dalmıştı.

Bunu hayal bile edemezdim. "Melezler mi?"

Başını salladı, elbisemi sıkılaştırmak için etrafımda dolaştı. "Kral kendi değerlendiricilerini nadiren gönderir ve bizimkiler de parayla tutulmuştu. Rahibemiz bile bir melezdi. Huzur içinde yaşıyorduk."

"Ben de mi orada yaşadım?"

Telean bir adım geri çekildi ve gözlerimiz aynada buluştu. "Çok güzel görünüyor."

Lavanta rengi elbiseye pek ilgi duymadan baktım. "Crawyth'te mi yaşıyordum?"

"Evet. Ailenle birlikte. Ve kardeşinle."

Başka bir kardeşim daha vardı. Kelimelerimi çıkarmak için savaşmak zorunda kalana kadar boğazım daraldı. "Neredeler?"

"Fae'lerin geldiği gece -Kana Susamış Prens'in şehrimizi yok ettiği gece- annen odana girdiğinde seni gitmiş, kardeşini de odasında yerde baygın yatarken buldu. Sadece üç kış görmüştün. İlk başta, senin uzaklaştığını düşündük. Meraklı, erken gelişmiş bir çocuktun." Telean derin bir nefes aldı, gözleri dalgındı. "Annenin çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum."

Gerçek annem olduğunu düşündüğüm kadın bu acıya neden olmuştu. Sevdığım kadının - daha birkaç hafta önce ölmüş olan kadının - birine böyle zarar verdiğini hayal etmek zordu. Bunu benim hayatımı kurtarmak için yaptığında ısrar etse bile.

"Herkes seni aramaya başladı. Ağabeyini ve babana seni bulması için yalvarırken nasıl ağladığını hatırlıyorum. Kendisi sadece altı kış görmüştü ve birinin gelip seni götürdüğüne yemin etmişti. Sonunda komşulardan biri Vuena'yı yan kapıdan girerken gördüğünü söyledi. O bir kahindi ve çoğu kişi evlerine giriş konusunda ona güvenirdi." Telean'ın yüz ifadesi gerginleşti, gözleri parlıyordu. Ona, gerçek aileme, anneme

güvenlerine ihanet eden, beni seven insanların elinden alan kötü adamdı.

"Sonra ne oldu?" Dudaklarım uyuşmuştu. Telean elbiseyi çıkarmama yardım etti ve başka bir elbise almak için uzandı.

"Sonra Kana Susamış Prens şehrimizi yerle bir etti. Kimse nedenini bilmiyor. Fae sınırına yakındık ama melez olduğumuzu biliyorlardı. Çoğu zaman, çocuklarımız yanlışlıkla sınırı geçtiğinde onları bize geri veriyorlardı." Başını iki yana salladı. "Ailenizi bir daha hiç görmedim."

Hayır. Hayır, onlarla buluşacaktım. Onlara hâlâ hayatta olduğumu söyleyecektim ve kaybettiğimiz onca yılı telafi edecektik. Anneme sarılacak, babamla gülecek ve kardeşimi Tibris'le tanıştıracaktım.

Sakin bir nefes aldım, gözlerimin arkası sıcaktan kavruluyordu. "Onlar... öldüler mi?"

"Bilmiyorum. Kaçarken düştüm ve başımı çarptım. Uyandığımda yarıya kadar küle gömülmüştüm ve şehrimiz yok olmuştu. Kralın adamları geldi ve hayatta kalanları topladı. Çoğu kurtulduğumuzu sandı. Ama bir şekilde çoğumuzun melez olduğunu biliyordu. Benim de diğerleriyle birlikte yanmam gerekiyordu ama kraliçe terzilik yeteneğimi öğrendi ve kral beni ona düğün hediyesi olarak bağışladı. Bu sana çok yakışmış," diye hayret etti. Ona bakakaldım. Bir *elbise* hakkında nasıl düşünebiliyordu?

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yıllardır bu kayıpla yaşıyorum çocuğum. Şimdi sana söylemem gereken başka bir şey var. Ve bu haberi cesaretle karşılamalısın."

"Aman Tanrım."

"Her şey yoluna girecek."

Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Kardeşin yaşıyor. Ve o burada, kalede."

PRISCA

Kraliçe sabahın büyük bir kısmında yalnız kalmak istedi ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Odamda volta atıyor, gerçekten yapmak istediğim şeyden kendimi vazgeçirmeye çalışıyordum.

Sabahın köründe, gardiyanlar ne sarhoş ne de yorgunken zindana yaklaşmak aptalcaydı.

Ama *kardeşim* oradaydı.

Tibris hâlâ hayatta olan bir kardeşim daha olduğunu öğrendiğinde ne diyecekti? Yapmak istediğim son şey onu incitmekti. Yine de, o altı kışlık çocuğun kız kardeşi için çılgılık attığımı hayal ettim. Benim öldüğümü düşünecekti.

Birden dayanılmaz göründü. Gerçek ailemi tanıma şansını kaçırmış olabilirdim. Ama gerçek şuydu ki, her an tutuklanabilir ve idam edilebilirdim. Onun benim kim olduğumu bilmesine derin bir ihtiyaç duyuyordum.

Alt dudağımı çiğnedim. Ona hayatta olduğumu söylemek yaralarını deşmek olur muydu?

Ben olsaydım bilmek isterdim. Ve... ailem de hayatta olabilir. Bana nerede olduklarını söyleyebilirdi. Belki... belki yaşayacak güvenli bir yer bulmuşlardır. Bu kaleden kaçtıktan sonra hepimizin gidebileceği bir yer.

Odamdan çıktım ve kalenin alt katına doğru yürüdüm. Hizmetkârlar Tanrılar Günü için süsleme yapmaya başlamışlardı bile. Bu düşünce boğazımın arkasına safra kaçmasına neden oldu.

Çelik kapı açıktı ve sadece bir nöbetçi görev yapıyordu. İçeri bir mahkum getiriyor olmalılar.

Alnımdan soğuk bir ter boşandı ve geri geri koridora çıktım. Biraz daha erken çıkmış olsaydım, zindanda kapana kısılmış olacaktım. Ya gücüm azalmış olsaydı? Ya...

Hayır. Öyle bir şey olmadı. Titreyerek gücümü bıraktım ve en yakın dolaba gizlice girerek sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledim.

Döndüğümde iki gardiyan da yerde oturuyordu. Neyse ki anahtarlarının kaybolduğunu fark eden nöbetçi görevde değildi. Anahtarları

Cebime girdim ve kalbim göğsümde sıkışarak zindana inen merdivenleri kullandım.

"Pris?" Asinia mırıldandı. Hâlâ tetikte görünüyordu ama burada kafasının net olması, başarısız olursam ona ne olacağının farkında olduğu anlamına geliyordu.

"Hey."

"Hava soğuk."

"Biliyorum." Hava daha da soğuktu ama yine de her gece gürül gürül yanan bir ateşle uyuyordum. "Sana bir battaniye getireceğim. Onu saklamanın bir yolunu bulabiliriz-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Muhafızlar bugün bizi kontrol etti. Muhtemelen hepimizin yakılmak için yürüyebilecek durumda olduğumuzdan emin oldular." Yüzünün rengi soldu. "Fark edecekler."

"Yanmana izin vermeyeceğim." Her geçen gün, bu gerçekten daha da emin oldum. Onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Gülümsemeye çalıştı ama gözleri endişe verici bir şekilde boş bakmaya başlamıştı. "Biliyorum."

Çaldığım yiyeceklerden birazını ona verdim ama beklenti beni ürpertiyordu. "Bunu dağıtmam gerek. Geri geleceğim."

Tibris diğer mahkûmları gardiyanların verdiği yemeği yememeye ikna etmişti. Gardiyanların fark etmemesini sağlamak için yediklerini saklamanın yollarını bulmak zorunda kalmışlardı ama ben onlara ekmek ve et verirken birçoğu daha uyanıktı. Tibris'in hangi mahkûmlar üzerinde çalıştığını görmek kolaydı; omuzları nihayet iyileşmiş, gözleri artık sersemlememişti.

İşim bittiğinde Demos'un hücreesine doğru ilerledim.

"Lütfen birazını benim için bıraktığını söyle." Bana yarım bir sırtış attı.

Hücresinin kilidini açtım ve içeri girip karşısına oturdum. Gerildi. "Ne oldu?"

Asinia'ya baktım, daha da yaklaşmış, ellerini aramızdaki parmaklıklara dolamıştı. Sessiz bir destek.

"Sana söylemem gereken birkaç şey var." Lambayı kaldırdım ve yüzü göründü.

Ve o gözler vardı, benimkilerle aynı garip renkte. Hiç dikkat etmemiştim, gözlerini hiç ışıpta görmemişim. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Demos kaşlarını çattı. "Zindanda ağlamak yok. Bu bir kuraldır. Bunu biliyorsun." Boğuk bir kahkaha attım ve feneri aramızda yere bıraktım.

"Bu daha iyi."

"Bugün bir kadınla tanıştım. Bana... bana akraba olduğumuzu söyledi." Sertleşti. "Sen ve ben mi?"

"Dadım olduğunu söyledi. Ben küçükken." Reddedilmesinden bu kadar korktuğumu fark etmemiştim ama konuşmaya devam etmek için kendimi zorladım. "Sanırım o da senindi."

Yüzündeki kan yavaşça çekildi, ta ki bir cesede bakıyormuşum gibi olana kadar. "Zaman büyük var, değil mi? Buraya böyle geliyorsun. Bu seni..."

"Kız kardeşin." Kelimeler boğuk boğuk çıkıyordu, kolyemi çıkarırken ellerim titriyordu. Demos feneri alıp yüzüme yaklaştırmaya başlamıştı bile.

"Nelayra. Aman Tanrım."

Boğazım düğümlendi ve gülümsemeye çalıştım. "Um. Sanırım yine de Prisca'yı kullanacağım, eğer hepsi aynıysa-"

Feneri yere bıraktı ve sonra ben onun kollarındaydım. Daha fazla gözyaşı aktı ama vücudu öyle bir titredi ki ağlamakla ilgili kendi kuralını çiğnediğini anladım.

Beni bıraktığında ikimizin de yüzü ıslaktı. "Gerçekten kokuyorsun," diye mırıldandım ve o da güldü.

"Bekle, yani artık *iki* kardeşin mi var?" Asinia kahkaha olabilecek boğuk bir ses çıkardı.

Demos hareketsiz kaldı, gözleri soğudu. "Onda *bir tane* var. O insanlar onu *çaldı*."

Derin bir nefes aldım. "Tibris'in bununla hiçbir ilgisi yok. O benim de kardeşim."

Demos'un çenesi gerildi ama sonra bıraktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Ona anlattım. Annemin beni nehre ittiği kısma geldiğimde, ayağa kalkıp yürümeye başladı.

"Hayatımı kurtardığını söyledi. O gün öldü, Demos." Onun acısını dindirmek için yanıp tutuşurken bile anneme olan sadakatim devam etti.

Hırlayarak bana doğru döndü. Bir elimi kaldırdım. "Onun hakkında söylediklerine dikkat et. O hâlâ benim annem."

"Hayır, değil. Annemiz *öldü* çünkü o gece Fae prensinin şehir surlarımızın dışında görüldüğü uyarısında bulunan insanlara kulak vermek yerine sizi arıyorduk. Ailemiz kaçmaya hazırlanmak yerine, sizi bulmak için çaresizce şehrin her yerini arıyordu."

Kelimeler aramızda yankılandı. İçime derin bir sızı yayıldı, kaburgalarımın arkasına yerleşti. "Annemiz... öldü mü?"

Hissettiğimi itiraf etmek istemediğim küçük bir umut ateşi söndü.

"İyi iş," diye mırıldandı Asinia. "Bir kadına iki annesinin de öldüğünü söylemek için ne kadar nazık bir yol."

"Onu çalan kadın annesi değildi," diye tısladı Demos.

Ayağa kalktım. Annemin yaptığı onca şeyden sonra bile, onun aşığıldığını duymaya dayanamıyordum. Hele ki beni korurken öldüğünü biliyorken.

Yaptığı şey için ona karşı çıkabilirdim. Ama aynı şeyi başkasının yapmasına katlanamazdım. Henüz değil. Ölümü bu kadar tazeyken olmaz.

"Bekle. Gitme. Özür dilerim." Demos elimi tuttu. "Ben sadece... Kahretsin, seninle tanışmayı hiç beklemiyordum. Kendimi senin öldüğüne inandırmıştım. Bazen bunu umdum, çünkü küçük kız çocukları çalındığında nadiren mutlu bir son olur. Ve şimdi buradasın, yaşıyorsun ve..."

"Anlıyorum." Derin bir nefes alarak kendimi bir sonraki sorumun cevabına hazırlamaya çalıştım. "Babamız. O...?"

Demos'un ağzı inceldi. "Bilmiyorum. O gün annemizin ölümünü izledim. Gitmeyi reddetmişti, seni bulacağından emindi. Ve evimiz çöktüğünde geri kaçtı. Gücünü bile kullanmadı - sanırım dehşet ve kederden aklını kaçırmıştı. Beni babama doğru itti ve dolapları son bir kez kontrol etmesi gerektiğinde ısrar etti. Belki de korkmuş ve saklanıyordun."

Gözlerim yaşlarla doldu. Gerçekte, şehir dışındaydım. Annem neden onlara güvende olduğumu bildiren bir not bırakmamıştı? O zaman hayatta olurlar mıydı?

"Ve... Baba?"

Yutkundu ve ellerine baktı. "Ev çöktüğünde dizlerinin üzerine çöktü. Hareket edemiyor gibiydi. Birbirlerini çok seviyorlardı, Nelayra-uh, Prisca. O kadar çok ki, ben olmasaydım sanırım o yanan moloz yığınının içine tırmanır ve onun yanına uzanırdı." Demos gözlerini kaçırdı. "Komşulardan biri onu ayağa kaldırdı. Hâlâ güvende tutması gereken bir çocuğu olduğunu haykırdığını hatırlıyorum. Birkaç dakika sonra öldü. Üzerine bir taş parçası düştü."

Tanrılar, sadece altı kış yaşında gördüğü şeyler.

"Babam düştüğünde neredeyse şehir surlarına varmıştık. Ne olduğunu bilmiyorum. Birisi Fae'lerin ok attığını söyledi. Ayrıldık ve komşularımızdan biri beni yakaladı. İsyana katılacak yaşa gelene kadar beni diğer yetim çocuklarla birlikte büyüttü. İki yıl önce karargahımız basıldı. Tutuklanan herkes aylar sonra yakıldı. Ben hariç herkes. Nedenini anlamıyorum."

"Telean kraliçe için çalışıyor. Kraliçe onun kumaş konusundaki yeteneğini duyduğu için canı bağışlandı. Tutuklandığınızı öğrendiğinde, kraliçeye yaşamanıza izin vermesi için yalvardı. Bu yüzden hala buradasın."

"Telean." Demos sessizleşti.

İkimiz de bir süre sessizce oturduk.

Sonunda içimi çektim. "Geri dönsem iyi olacak."

Demos bana biraz daha baktı. "Ben sadece... Ben buna inanamıyorum. Bana karşı sabırlı ol... lütfen."

"Yapacağım. Ben de senden aynısını isteyeceğim."

Zindandan çıkarken zihnim dönüp duruyordu. Tibris'le konuşmam gerekiyordu. Ve sonra, ne yazık ki, Lorian'ı bulmam gerekecekti.

Neyse ki Lorian'ın kralla çıktığı av gezisi onu hem kaleden hem de Telean'dan uzaklaştırmıştı. Ama bana yönelik tehdidi öğrendiğinde takındığı o soğuk ifadeyi tanımıştım ve onu öldürmek gibi bir fikre kapılmadığından emin olmam gerekiyordu. Varlığının baş belasını göreceğim düşüncesi midemi bulandırdı. Dün gece birbirimize nasıl saldırdığımızdan sonra, onunla kesinlikle uğraşmak zorunda kalana kadar ondan uzak durmayı tercih ederdim.

Tibris odama giderken beni karşıladı. Yüzümde gördüğü şey karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Tuhaf görünüyorsun."

Kolumu onunkine doladım. "Garip mi?"

"Gözlerin şişmiş ama aynı zamanda mutlu görünüyorsun. Neler oluyor, Pris?"

Zamanın ipini çekerek Tibris'i odama çektim.

"Oturmak isteyebilirsin," dedim ona, pencereye doğru ilerleyerek.

"Beni geriyorsun."

"Kötü bir şey değil. Bu iyi bir şey. En azından, umarım öyle düşünüyorsundur..." "Pris."

"Diğer kardeşim. Öz kardeşim. O yaşıyor."

Tibris'in ağzının açık kaldığını görmek için tam zamanında geri döndüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

Ona Telean'ı anlattım. Demos'la ilgili kısma geldiğimde Tibris ayağa fırladı.

"O senin kardeşin mi? Emin misin?"

Gergin bir kahkaha attım. "Evet. Eminim. Sen... sen iyi misin?" Tibris içini çekti, bana doğru yürüdü ve beni kucakladı. "Tabii ki iyiyim. Ben iyiyim. Hayatımın geri kalanında Demos'la uğraşmak zorunda kalacağım anlamına gelse bile, kardeşinin hayatta olmasını ölmesine tercih ederim."

Ben de onu sıktım. "Teşekkür ederim. Bunun zor olduğunu biliyorum."

"Benim için endişelenmeyi bırak."

"Bu imkansız olurdu."

"İşe dönmem gerekiyor." Geri adım attı. "Sanırım bir noktada diğer kardeşinle konuşmam gerekiyor. Bu cümleyi kuracağımı hiç tahmin etmezdim." Sırıttı ve eğer sırtışında bir gerginlik belirtisi varsa, bunu görmezden geldim çünkü açıkça bunu yapmamı istiyordu.

Tibris dışarı çıktı ve ben uzun bir süre yatağımın kenarında oturdum. Sonunda daha fazla erteleyemedim ve çoğu beni görmezden gelen hizmetçilere başımla selam vererek hizmetçilerin koridorundan Lorian'ın odasına doğru ilerledim. Auria, kollarında bir yük çamaşırıla bana sırtıttı. "Bu akşam çay içer misin?"

Başımı salladım. "Danstan sonra." Her şey normalmiş gibi davranma düşüncesi bile beni bitkin düşürüyordu. Tek yapmak istediğim battaniyeleri başıma çekip yatağa kıvrılmaktı.

Gülümsedi ve uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra kendimi hizmetkârların salonunda kaybettiğimi fark ettim.

Genellikle Lorian'ın odalarına gizlice girdiğimde, ana salonda dolaşır, zamanı birkaç dakikalığına durdurur ve kendimi içeri bırakırdım.

Dişlerimi gıcırdatarak soldaki kapıya yaklaştım. *Prensin* bu odalardan birinde, şatodaki en gösterişli odalardan birinde olduğundan oldukça emindim.

Omzumun üzerinden baktım ama koridorda yürüyen başka kimse yoktu. Birisi konuşuyordu. Hayır, atıp tutuyordu. Gözümü küçük deliğe bastırarak hareketsiz kaldım.

Patrik Farrow volta atıyor, söylenirken yüzünden tükürükler saçılıyordu.

"Yozlaşmak" ve "yanmak" kelimelerini yakaladım. Yani, her zamanki tercih ettiği konu buydu. Ama en çok dikkatimi çeken Madinia oldu. Bir kanepede oturuyordu.

Bana dönük.

Yüzü ölüm kadar beyazdı.

"Baba... ya yozlaşmış olanlar... topluma yeniden kazandırılabilirse? Onlara büyülerini geri vermeleri ve tanrıları yatıştırmaları için bir şans verebiliriz."

Nefesimi içime çektim, neredeyse boğuluyordum. *Bu* ondan duymayı beklediğim bir şey değildi.

Biri geliyordu. Koridor boyunca yürüdüm ve elimi en yakın kapıya götürdüm, sanki kapıyı çalacaktım gibi.

Hizmetçi beni görmezden geldi ve yürümeye devam etti. O gözden kaybolana kadar ayağımı kaydırdım.

Kendimi koridorun diğer tarafına fırlatarak bir kez daha kapıya dayandım.

Farrow kontrolünü kaybediyordu.

"Nasıl böyle bir şey söylersin? O iblislerin *anneni* öldürdüğünü unuttun mu?" Elindeki şarap bardağını odanın diğer ucuna fırlattı ve Madinia irkildi.

İlk defa onun için üzüldüğümü hissettim. Bu

onun korkunç davranışını mazur

göstermiyordu ama- Eli parladı. Ateşle.

Kulaklarımda bir çınlama duydum. Henüz yirmi beş y a ş ı n d a bile değildi. Bu da demek oluyor ki.

Madinia bir melezdı.

Babası döndü, boğazından boğuk bir ses kaçtı. Aman

Tanrım.

Madinia babasına baktı. Sonra da

eline baktı.

Gözlerinde istifa olabilecek bir şey parıldadı. Elini elbisesine bastırdı.

Büyüyü kendime çektiğimi fark edene kadar zamanı dondurmuştum. Kapıyı çılgınca iterek arkamdan çarptım ve kendimi odanın öbür ucundaki çiçek vazosuna fırlattım.

Dökmeye başladım ama sihrimin ipliğini yeterince yakalayamamıştım. Tamamen korkuyla hareket etmişim.

Zaman yeniden başladı.

Madinia bir çığlık attı. Farrow kükredi.

Çiçekler de dahil olmak üzere tüm vazoyu Madinia'nın elbisesinin üzerine döktüm. Ateş söndü. Gözlerimiz buluştu ve onunkiler kasvetliydi.

İkimizi de öldürmüştüm.

Boğazım düğümlendi. Madinia kendi şartlarıyla yanmaya karar vermişti. Ve ben de tam zamanında onun hayatını kurtarmış ve sonunda babasının ağına düşmüştüm. Bu düşüncesizce karar için üç yüz hayat feda etmiştim.

Dönüp Farrow'a baktım. Nefes nefese kalmıştı, yüzü kıpkırmızıydı.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. "Ölmeden önce kendine gel," diye tersledim.

Bana bön bön baktı, belli ki kimsenin kendisiyle yaltaklanarak saygıdan başka bir şeyle konuşmasına alışık değildi.

"Yozlaşmış," dedi.

"Bu doğru."

Madinia'ya bir bakış attım. Beni daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. Kendini tekrar diri diri yakmak gibi ilginç bir fikre kapılma ihtimaline karşı ona çok dikkat ettim.

Farrow bakışlarını Madinia'ya çevirdi ve bu kez gözleri yaşlarla doldu.

"Nasıl? Tanrılar, nasıl? Böyle bir şeyi nasıl kaçırdım?"

Ona bakakaldım. Bunu ciddi ciddi soruyor muydu? "Belki de kirli olduğunu düşündüğünüz herkesi yok etme kararlılığınız yüzünden."

"Sessizlik," diye hırladı. Madinia'ya sanki onun yasını tutuyormuş gibi baktı. "Ben... anlamıyorum."

Madinia konuşamıyor gibi görüldüğü için başımı salladım. "Çok basit. Sevdiğini iddia ettiğin kadın mı? Madinia'nın annesi mi? Hani şu melezleri yakarken ısrarla adını andığın kadın? *O* da sözde yozlaşmışlardan biriydi."

Madinia kaskatı kesildi, ben de ona başımı salladım. "Mutlaka aklına gelmiştir."

"Ben... Tanrılar..."

"Tanrıların bununla hiçbir ilgisi yok." Gerçeği daha kolay yutulur hale getirmek için zamanım yoktu. "Kral büyüümüzü alıyor çünkü kendisi için istiyor. Ve bunun tüm Fae'leri öldürmesine izin vereceğini düşünüyor."

Madinia babasına bir adım daha yaklaştı. Ve gözleri intikam ateşiyle yandı.

"Bu doğru mu?"

Farrow yutkundu. "Kralın niyeti başlangıçta iyiydi." Demek gerçeği biliyordu. Kötü kötü gülümsedim. "Başlangıçta mı? Dört yüz yıl önce, Fae'lerle savaş başlattığında mı?"

Farrow gözlerini bana dikti. "Peki *bunu* nereden biliyorsun? bilgi, hmm?"

Gücünün ne olduğunu bilmeseydim, gözlerindeki vahşi bakış karşısında zamanı durdurabilirdim. Ama Farrow'un savaş büyüsü yoktu. Hayır, büyüsü ona sıradan bir insandan çok daha iyi strateji kurma imkânı veriyordu. Bu yüzden şehrin surlarındaki muhafızlardan sorumluydu. Ve şehre gizlice girmenin ya da çıkmanın bu kadar zor olmasının nedeni de buydu.

"Kralın ölümsüz olduğunu mu söylüyorsun?" Madinia bana her zamanki kibirli ifadesini verdi. Ben sadece kaşımı kaldırdım.

"Tebaasının gücünü almasının nedenlerinden sadece biri. Kendini hayatta tutmak için." Sesim acıydı.

Madinia bana baktı. Sonra bakışları babasının üzerindeydi. "Bana yalan söylediğini söyle."

Farrow yapamadı.

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordum. Kaç kişinin gerçeğin farkında olduğunu, kralın kaç kişiyi kendisi için yalan söylemeye ikna ettiğini bilmek istiyordum. Kaç kişi sadece tehlikeli değil, aynı zamanda ikiyüzlüydü de.

Sessizdi. Madinia'nın eli bir kez daha ateşle parladı. Gözlerindeki dehşete bakılırsa, bunun olmasını istememişti. Farrow ona baktı, yüz ifadesi gergindi.

"Bana zarar verir misin?"

"*Yandığımı* görecektin," diye tısladı Madinia ve ateş daha da parladı.

Eğer onu burada yakarsa, ikimiz de tutuklanır ve hemen ardından idam ediliriz. "Kendini toplama," diye öğüt verdim ona.

"Sadece kralın yakın çevresi biliyor," dedi Farrow sonunda. "Diğer beş adam."

"Kraliçesi de biliyor mu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum."

Madinia oldu ağlıyor Sessizce, gözyaşları damlama aşağı onu yüz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hâlâ güzel görünüyordu. İlk kez ona acıdım.

"Seni bir şekilde dışarı çıkaracağız," dedi Farrow.

Madinia'nın nefesi kesildi. Bunu beklemiyordu. Ben de beklemiyordum. Ama beklemeliydim.

"Ah," dedim, ağzım kıvrıldı. "Daha dün yozlaşmışlar hakkında ne demiştin ve hepsinin hapsedilip yakıldığını görmek için nasıl sabırsızlandığını anlatmıştın?"

Ağızı buruştu ama sessiz kalacak kadar akıllıydı. Yanımda Madinia'nın sessiz gözyaşları hıçkırıklara dönüştü.

Yardım edemedim ama devam ettim. Bu kraliyet ailesinden ve saray mensuplarından, kötülüklerinden ve ikiyüzlülüklerinden bıkmıştım. "Yine de farklı, değil mi?"

-Kendinize ait olduğunda mı? Sizin gibi insanlar kendi ahlak anlayışlarına göre başkalarının özgürlüklerini, hatta hayatlarını çalmakta çok hızlılar. Ama aynı yasalar sevdiklerinize uygulandığında da fikirlerinizi değiştirmekte çok ama çok hızlısınız. Sizce bu neden böyle?"

"Lütfen," dedi ve kaşlarım kalktı. Hayır, ben de onun yalvarmasını beklemiyordum. "Kraliçeye yakınsın ve seni Gromalian prensiyle konuşurken gördüm. Onu dışarı çıkarabilirsin."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Sana bir hayat borcum var. Ne zaman istersen kullanman için."

Rüya mı görüyordum? Öldürmeyi hayal ettiğim bu adam bana borçlu olacaktı. Belki de Lorian'ın bu kadar çok anlaşma yapmasının nedeni buydu. Bu pazarlıklardan birinde bir kez olsun üstünlük sağlamak baş döndürücüydü.

"Bir şartla."

Gözlerinde umut parladı. Tüm küçümsemesine rağmen hâlâ bir zayıflığı vardı. "Herhangi bir şey."

"Benden sonra tekrar et. Ben zayıfım. Ve aynı zamanda ikiyüzlüyüm." "Yeter, Setella," dedi Madinia.

Bunu görmezden geldim. Farrow yutkundu, yüzüne biraz renk geldi. Ama sözlerimi itaatkâr bir şekilde tekrarlardı.

İçimi korkunç bir memnuniyet kapladı.

"Peki," dedim. "Kızını ve diğer tüm melezleri bu kaleden çıkarmama nasıl yardım edeceğini konuşalım."

İçini çekti ve oturdu, neye ihtiyacımız olduğunu söylemem için elini salladı. Sonuçta yardım edebileceği tek bir yol vardı; tünelden mahkûmları çıkaracaktık ve pazardan şehir dışına nakledilmeleri gerekiyordu. Farrow muhafızlara arabaların, atların ve vagonların şehir kapılarından geçmesine izin vermelerini emredecekti. Ve bu muhafızlar ona sadık olsalar da, en azından bir tanesi emri sorgulamadan önce muhtemelen en fazla birkaç dakikamız olacaktı.

"İrtibatta olacağım." Gözlerim Madinia'nınkilerle buluştu. Bitkin görünüyordu ama ilk kez bana kinle bakmıyordu. "O gün gecekond mahallesinde beni neden takip ettin?"

Gözleri büyüdü. "Ortadan kaybolmana şaşmamalı. Orada olduğumu biliyordun. Geldiğinden beri seni izliyordum. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum."

"Peki bu bilgiyle ne yapmayı planlıyordunuz?"

"Ben yozlaşmış biriyim," dedi kısık sesle. "Eğer bir çıkış yolu bilseydin, beni de çıkarana kadar sana şantaj yapardım."

Onu suçlayamam. Ben de aynı şeyi yapardım. Ayağa kalktım.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Madinia. "Yaptığın plan her neyse ona."

Hayatının tehlikede olduğunu bilsem bile ona hâlâ güvenmiyordum. "Bunu düşüneneceğim."

Lorian'ın kapısının soldan iki aşağıda olduğu ortaya çıktı. Bir an için odasının dışındaki duvara yaslandım. Umutsuzca kaybolmamış olsaydım, Madinia şu anda bir kül yığınının biraz daha fazlası olurdu. Ve Farrow kızını kraldan daha çok sevmeseydi, ikimiz de zindanda yanmayı bekliyor olurduk.

Bu düşünce ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu.

Lorian'ın kapısını çaldım ve o da hemen açtı. Burada olduğumu biliyor muydu?

Kenara çekilerek odasına girmeme izin verdi ve ben de pencereye doğru yürüdüm.

Lorian'ı şimdiki kadar iyi tanımasaydım, bakışlarında bir temkinlilik olduğunu düşünürdüm.

"Ne oldu?" diye sordu, kendine bir içki doldurmak için dönerek.

Ağzımı açtım ve her şey dökülmeye başladı. Terzi - teyzem, Demos ve tabii ki Patrik Farrow'la az önce olan her şey.

"Sihrine ne oldu?"

"Bilmiyorum. Çok hızlı tepki verdim ya da öyle bir şey."

Bana kaşını kaldırdı. "Bu işler böyle yürümüyor."

Her ne yaptıysam, neredeyse kendimi öldürtüyordum. Ürperdim. Neyin yanlış gittiğini bulmam gerekiyordu. Böylece bir daha asla yapmayacaktım.

Lorian içkisine baktı, belli ki ona söylediğim her şeyi kabullenmeye çalışıyordu.

"Dadın."

"Görünüşe göre ona 'teyze' demişiz."

Bunun ne anlama geleceğini düşündüğünü görebiliyordum. Bu konuda net olmam gerektiğini düşünmüyordum ama katil paralı askerler söz konusuysa, tedbirli olmak en iyisiydi. "Onu öldürme."

Lorian gözlerini devirdi. Bu o kadar tuhaf bir hareketti ki neredeyse gülecektim.

Bunun yerine ona en sert bakışlarımı yönelttim. "Söz vermeni istiyorum."

"Sana söz veriyorum, teyzeni öldürmeyeceğim. Tabii yoluma çıkmazsa."

Bunun üzerine ağzımı açtım ama o çoktan bir sonraki konuya geçmişti.

"Kraliçenin hanımı kendini yakmaya mı çalıştı?" "Evet."

İçkisinden bir yudum aldı. Sonra bana düşünceli bir bakış attı. "Korkakların çıkış yolu."

Gözlerimi kııptım. "Kendi şartlarında ölecekti. Ve ölümünün bir gösteri olmasını engelleyecekti."

"Yanmaya gönderilseydi ne yapardınız?" "Onu dışarı çıkarmaya çalışırdım," diye itiraf ettim.

Başını salladı, bakışları benimkinde sabitti. "Ve o bunu bilmiyordu."

"Tabii ki hayır. Tam olarak arkadaş sayılmayız." Bir yerde haklı olduğunu biliyordum ama bunu göremiyordum.

"Kesinlikle. İşler hiç olmadığı kadar umutsuz görüldüğünde bile asla pes etmiyorsun. Ne kadar acı çekiyor olursanız olun. *Hayattaki* şansınızı asla ortadan kaldırmazsınız. Çünkü bir şeylerin ne zaman değişebileceğini asla bilemezsiniz. Hiç beklemediğiniz bir şeyin."

Madinia'nın perişan ifadesi gözlerimin önünde parladı. "Bazen acıyı durdurmak için elinizden geleni yaparsınız."

"Bazen sadece biraz daha dayanmanız gerekir ve acı sona erer. Ve hayatta kalırsın." İçkisini bıraktı ve bir adım daha yaklaştı. "*Sakin* bu seçimi yapma."

"Lorian-"

"Bana söz ver." İfadesi niyetliydi.

Bu onun için önemli görünüyordu. Derin bir nefes aldım. "Söz veriyorum."

Neyse ki konuyu değiştirmeye hazır görünüyordu. Döndü ve adımlarını hızlandırdı. "Farrow'un bize yardım edeceğinden emin misin?"

Biz demesi durum hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Özellikle de dün gecedan sonra.

"Evet. Kızını seviyor. Onu hayatta tutmak için krala ihanet edecek."

Lorian durakladı, seçeneklerimizi düşündüğü belliydi. Sonunda iç çekti.

"Bir muska arıyorum. Gümüşe işlenmiş mavi bir taş.

Arkasına yazı kazınmış. Bu yüzden buradayım." "Kralın odasında olacağını düşünmüştün."

"Evet. Bu kalede bir yerlerde olduğuna eminim. Kütüphaneleri, Sabium'un odalarını ve olduğu söylenen her yeri aradım."

"Kralı neden öldüremiyorsun?"

Tek kaşını kaldırdı. "Kötü bir şey."

Ona kaşlarını çattım ve bakışlarını üzerimde gezdirerek ağzımın üzerinde durdu. "Bu bir hakaret değildi. *Hoşuma* gitti." Midem bulandı ve yüz ifademi sıkılgan tutmaya çalıştım. Neyse ki düşüncesine devam etti. "Kralı henüz öldüremem çünkü başka planlarım var ve eğer erken ölürse görevlerimi tamamlayamam."

"Çünkü bu hiç de gizemli değil. Bana kim olduğunu söyleyecek misin?" O bir prens değildi. Bu kadarını biliyordum. Bilmediğim şey, kraliyet ailesini prens olduğuna nasıl ikna ettiğiydi.

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Evet. Ama bugün değil."

"Neden değil?"

Sessizlik.

İçimi çektim. "Tılsımını aramana yardım edeceğim. Eğer bana mahkûmlar konusunda yardım edersen."

Beni inceledi. "Planın nedir, Prisca?"

"Vicer, mahkûmları zindandaki tünelden çıkarabilirsek, isyancıların bizi pazarda karşılayabileceğini söyledi. Vicer mümkün olan her türlü ulaşım aracını bulmaya çalışıyor, böylece mahkûmları pazardan şehir surlarına götürebiliriz. Farrow kızının hayatını kurtarmak konusunda ciddiye, muhafızlara geri çekilmeleri için emir verilecektir; isyancıların dışarı çıkmasına yetecek kadar bir süre. Farrow'a o kadar saygı duyulur ki dediklerini yaparlar - en azından ihtiyacımız olan birkaç dakika için."

"Melezler avlanacak." İfadesi boştu, bu strateji hakkında ne düşündüğüne dair bana hiçbir ipucu vermiyordu.

"Evet. Ama en azından bir şansları olacak. Zayıf düşmüş durumdalar ama gruplar halinde seyahat edecekler. Uzun bir yolculuk yapamayacak olanlar şehrin çeşitli yerlerine kaçırılacak -Vicer orada yardımcı olacak. Mavi işaretler konusunda yardımcı olabilecek birini bulmayı umuyoruz. Ayrıca, bir kez özgür olduklarında

birkaç günlüğüne, birçoğu güçlerini tekrar kullanabilecek. Özgür kalmak için savaşıacaklar."

"Ya sen?" Sesi daha sessizdi. Neredeyse samimiydi.

Bir sonraki hamlemi henüz düşünmemiştim. "Bilmiyorum. İnsanlara Fae'lerle savaşı başlatanın Sabium olduğunu söylemeliyiz. Ve devam etmesinin sebebinin de o olduğunu."

"Çürütülemez bir kanıtınız olana kadar kimse size inanmayacaktır. O zaman bile pek çok kişi gerçekleri görmezden gelmeyi tercih edecektir."

"Neden?"

Durgun bir omuz silkme. "Ataları oğullarını o savaşa gönderdi. Kardeşlerini. Kuzenlerini. Hepsi de kralın açgözlülüğü uğruna ölmek için. Her şeyin bir hiç uğruna olduğuna inanmak... Çoğu insan gerçeği asla bilmemeyi tercih eder."

Ağızma acı doldu. Çünkü o haklıydı. "Sabium gücü nasıl depoluyor? Gördüğümüz odada, bu krallığın büyüklüğüne kıyasla sadece birkaç taş vardı. Gücü o taşlardan süzüp kendisi kullanmanın bir yolunu bulmuş olmalı."

"Var. Ama bu kalede değil. Köylerden taşındığında bu taşları defalarca takip ettirdik. Her seferinde rahibe farklı yerlerde kayboluyor."

"Gücü taş taş hortumluyor olamaz." Bu çok uzun sürerdi. Burası büyük bir krallıktı.

Lorian başını salladı. "Bir tür büyü obje ya da cihaz kullanıyor."

"Eğer onu yok edersek, güç ait olduğu insanlara geri döner mi?"

"Bilmiyorum." Lorian kaşlarını çatı. "Öyle olduğunu düşünmek isterdim ama güç ona en yakın kişiye gidiyor olabilir."

Bu krallıktaki tüm köylülerin hakları olanı alacağını bilirken, kralın gizli güç deposunu açma hayallerim...

O hayaller toza dönüştü.

Başımı salladım, kapıya doğru ilerledim.

Belli ki dün gece birbirimize söylediğimiz kötü sözler hakkında konuşmayacaktık. Birden kendimi çok yorgun hissettim. Her şeyi kapsayan derin bir yorgunluk.

"Prisca."

Omzumun üzerinden baktım. Lorian koyu yeşil gözleriyle beni izliyordu. Ağızını kapattı.

İç çekerek kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

PRISCA

T Kraliçe öğle yemeğini dışarıda yemek için ısrar etti. Alev gücüne sahip hizmetkârlarından biri olmasaydı donuyor olacaktık. Masamızı çevreleyen büyük ateş topları yaratmak için sihrini kullandı, ısı yayıyor.

Bakışlarımı karşımda oturan, perişan ve solgun Madinia'dan özenle uzak tuttum. Caraceli benim yanıma oturmakta ısrar edince Lisveth onun yanına oturmak zorunda kalmıştı. Dehşet mideme ağır bir taş gibi oturmuştu.

Caraceli bana hakaretler yağdırırken Lisveth bana geniş gözlerle bakmıştı. Kadın her gece daha fazla içmeye başlamıştı, ta ki kraliçe bile fark edene kadar. Bugün Caraceli öğle yemeğinde birkaç kadeh şarap içmişti bile.

Kraliçe Alcandre'ye mırıldanarak sessizce yemeğini yedi. Yemekten birkaç dakika sonra, sandalyesini kenara çekmek için gücünü kullanan hizmetkârı görmezden gelerek ayağa kalktı. "Başım ağrıyor," diye mırıldandı. "Hepinizle bu akşam baloda görüşürüz."

O uzaklaştı ve ben önümdeki güveç, ekmek, meyve ve hamur işlerine odaklandım. Keşke tüm bu yiyecekleri zindanlara taşıyabilseydim.

"Dün gece Katina'dan bir mesaj aldım," diye geveledi Caraceli. "Ne dediğini biliyor musun?"

Masa sessizleşmişti. "Ne söyledi?" Pelopia ilgisiz bir şekilde etini karıştırarak sordu.

"Ailesinde herhangi bir hastalık ya da ölüm olmadığını söyledi. Babası onun eve dönmesini sağlayan mesajı hiç göndermemiş. Yine de el yazısı onunkiyle aynı." Göğsümden soğuk bir şey geçti.

Katina'yı eve çekmek için tam olarak böyle ayarlamıştım.

Vicer'in bunu nasıl yaptığından tam olarak emin değildim - not biz onu yaratmadan önce var olmadığı için kopyalama büyüsünün işe yarayacağını sanmıyordum. Ama Caraceli gerçeğe çok yaklaşıyordu.

"Babası onun göndermediğinden emin mi?" Lisveth'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Evet. Ne düşünüyorum biliyor musun?" Caraceli fincanını kaldırdı, derin derin içti. "Bence birileri *Setella*'ya yer açmak için Katina'yı köyüne geri çekti."

Kaşlarımı kaldırmak için kendimi zorladım, ses tonum hafifçe eğleniyordu. "Kraliçenin hayatını kurtarmak ve günlerimi seninle uğraşarak geçirmek için hiç tanımadığım bir kadını eve çekmeyi bir şekilde ayarladığımı mı düşünüyorsun?"

Alcandre bir kahkaha patlattı. Caraceli kızardı. Bir parçam, sezgilerinin ve kanıtlarının bir araya getirdiklerinden şüphe etmesine neden olduğum için kötü hissediyordu. Ama hayatlar benim tüm kaleye erişime bağlıydı. Caraceli bir tehdit olmaya çok yakındı.

Patrik Farrow ve Madinia ile karşılaşmak bunu kanıtlamıştı. "Sana güvenilemeyeceğini *biliyorum*," diye hırladı Caraceli.

Masanın karşısındaki Madinia alaycı bir kahkaha attı. "Belli ki Katina gittiğinde senin onunla konuşma yeteneğini de götürmüş. Kendini rezil ediyorsun ve kraliçenin bunu fark etmediğini sanma. Eğer dikkatli olmazsan, bir kez daha onun *ateş kızı* olacaksın."

Caraceli bembeyaz kesildi. Madinia başını eğip yemeğine odaklanana kadar bakışlarını ondan ayırmadı. İçimdeki rahatlama endişeyle karıştı. Caraceli'nin şüphelerini başka yerlere çekmesi an meselesiydi.

Yutkundum. Madinia küçük bir baş sallamasıyla gözlerime karşılık verdi. Onunla işbirliği yapmak tuhaftı.

"Balo için hazırlanmamız gerekiyor," dedi Madinia. Kaşlarımı çattım. "Saatler sonra başlayacak."

Bana küçümseyen bir bakış attı. "Kuzey köylerinden birine aitmişsin gibi görüldüğün için sarayın yarısının dedikodusunu yapmak istemiyorsan tabii,

o saatlerin her saniyesine ihtiyacınız olacak."

Kuzey köylerinden birine aittim.

Madinia'nın bakışları omzumun üzerinden kaydı. "Bak, hizmetçilerin seni almaya geldi. Belli ki onlar da aynı şeyi hissediyor." Başını eğen Daselis'e başıyla selam verdi.

Caraceli ile uğraşmaktansa odamda Daselis tarafından emredilmeyi tercih ederdim. Ayağa kalkarak diğerlerine başımı salladım ve Daselis'i odama kadar takip ettim.

Her zamanki gibi sessizdi. Era bana gülümseyerek yatağımın üzerinde duran lavanta rengi elbiseyi işaret etti. "Terzi haklıymış. Riskli bir renk ama dikkat çekecektir."

"Dikkat çekmek istemiyorum." İçinde bulunduğum koşullar kendimi ince bir kristal kadar kırılgan hissettiriyordu. Tek yapmam gereken yanlış kişinin yanlış türden bir dikkatini çekmekti ve o kristal paramparça olacaktı.

"İyi türden bir ilgi," dedi aceleyle. Kendimi bir kedi yavrusunu tekmelemiş gibi hissettim.

"Teşekkür ederim."

"Banyo," dedi Daselis. "Saçını yıkamak için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır. Ben yapabilirim."

İçeri girdim ve yıkamaya başladım. Daselis kafasını içeri soktu ve onun hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmediğimde bana ters ters baktı.

Saçlarımı yıkadıktan sonra küvetten çıktım ve banyo çarşafıyla saçlarımı sıkarak kurulandım. Era bana bir bornoz verdi ve makyaj masasına oturmamı işaret etti. Kafa derimdeki küçük açık renk saç çizgisini fark ettiyse de yorum yapmadı.

O balo hakkında gevezelik ederken ben ara sıra başımı sallıyordum, aklım Thol'daydı. Saçlarımın rengi yavaş yavaş solmaya başladığı için ondan uzak durmaya dikkat ediyordum. Ona göre ben yozlaşmışlardan biriydim. Ve tanıdığı köylü kızını ne kadar sevmiş olursa olsun, artık onun düşmanıyım.

Eğer bir gün evlenmiş olsaydık ve benim yozlaşmış durumum ortaya çıksaydı, Thol bana sırtını döner miydi?

Midem çalkalandı. Bu cevabı biliyordum. Daha da önemlisi, eğer melez çocuklarımız olsaydı, onların şehre götürülmesine izin verir miydi? Yoksa onlar için savaşır mıydı?

Lorian'ın kara kaşları zihnimde gezindi. Paralı asker gereksiz yere işe karışmazdı. Ama şimdi, bunun bir zamanlar sandığım gibi soğuk ve duygusuz olduğu için olmadığından şüpheleniyordum. Şimdi, bunun nedeninin onun

çok fazla hissetti. Bunun nedeni, birisinin koruması altına girdiğinde onun için öleceğini bilmesiydi.

Lorian'ı, ailesinin başına böyle bir şey gelirse, karısını ondan almaya kalkışan her muhafızı katledeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ve kimsenin çocuklarına zarar vermesine *asla* izin vermezdi.

Onun çocuklarla birlikte olması fikri neredeyse eğlenceli olmalıydı ama bunun yerine beni... üzdü. Çünkü Lorian'ın çocukların temsil edeceği zayıflığı kabul etmesi pek olası değildi. Savunmasındaki boşluğu. Bir eşle mesafeli durmak mümkündü ama çocukların insanın kalbine işleyen bir yönü vardı.

"Çok sessizsin," dedi Erea neşeyle.

"Özür dilerim. Sadece düşünüyordum." Kafamı kaldırdığımda saçımın neredeyse bitmiş olduğunu gördüm. Saraylıların erişebildiği pek çok sihirli aletten birini kullanmış, buklelerimi kuruturken şekillerini korumalarını sağlamıştı. Bir kısmını omuzlarıma dökülmesi için serbest bırakmış, geri kalanını yüzümden geriye doğru örmüştü.

Daselis Era'ya başıyla onay verdi. "İyi iş çıkardın. Burada bitireceğim."

Erea iltifat karşısında gülümseyerek kenara çekildi ve yatağın üzerinde duran elbiseye doğru ilerledi.

Daselis, "Gözlerini kapat," diye emretti.

O fırçayı yüzümden gezdirirken ben de onlara uydu ve onları kapalı tuttum. İşini bitirdiğinde neredeyse uykuya dalmıştım.

"İşte," dedi ve sesindeki memnuniyeti duydum.

Gözlerimi açtım. Vay canına.

Omuzlarıma üzerine düşen buklelerimle neredeyse masum görünebilirdim. Ama Daselis kirpiklerimi koyulaştırıp uzatmış, gözlerime gölgeli ve mor bir şey ekleyerek daha büyük görünmelerini sağlamıştı. Yanaklarıma da biraz renk katmıştı ve dudaklarım daha dolgundu, ışıktan parlıyordu.

Şimdiye kadar keşfettiğim farklı versiyonlarımın izini kaybediyordum. Ama artık köyünde sıkışıp kalmış, sorunlarına bir cevap arayan o kız değildim.

Şimdi, o cevapları kendim buldum.

"Teşekkür ederim," dedim. Sadece başını salladı ve Erea'ya elbiseyi bana getirmesini işaret etti.

Ben içine girerken onlar benim için tuttular ve Daselis arkadaki lavanta rengi düğmelerle ilgilendi.

"Çok güzel görünüyorsun," diye iç geçirdi Erea.

"Bu elbiseyi beğenir misin?" Bana bakakaldı. Daselis bile hareketsiz kaldı.

"Ben- Ne-"

"Kraliçenin hanımlarının aynı elbiseyi birden fazla resmi etkinlikte giymemesi gerektiğini söylemişsiniz." *Aptalca bir kural.* "Yani bunu tekrar giymem pek mümkün değil."

"Kraliçeden bir hediye idi."

"Ve şimdi benden bir hediye. Lütfen. Bunu almanız beni mutlu eder."

Erea'nın gözleri benimkilerle buluştu. Gülümserken çarpık dişleri parlıyordu. "Teşekkür ederim, Setella."

Aynada kendime, bu kadınların giymeme yardım ettiği zırha baktım. Sarhoş konuşmalarını dinlerken ve bu insanlara bunu nasıl ödeteceğimi planlarken fark edilmeden geçebilmemi sağlayacak zırha.

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim."

LORIAN

O gece Prisca'nın balo salonuna girişini izlediğimde karanlık bir ruh hali içindeydim. Terzi... teyzesi -ki bu garip bir düşünce değil miydi- ona lavanta rengi bir elbise giydirmişti. Elbise kat kat ayaklarına kadar uzanıyordu, her bir paneli neredeyse yarı saydamdı ve o yürürken katlar ayrıldığında bacaklarının alaycı bakışlarını sunuyordu.

Cesur ve farklıydı, sarayın çoğu koyu renkler ve en iyi mücevherlerini giymişti.

Thol yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izledi. Onu tanıdı mı? Kaşlarını çatarak uzaklara baktı, benzerliği açıkça görmezden geliyordu. Aptal.

Onu bir yemek salonunda tekrar gördüğüm anda tanımış olmam benim hakkımda ne söylüyordu?

Diğer kadınlardan birinin söylediği bir şeye başını salladı ve sonra o lanet sarışın saraylıya döndü. *Peiter*.

Onu kollarının arasına aldı ve kız ona gülümsedi.

Kararmış saçları ve gözleriyle bile çok güzel görünüyordu. Aynı zamanda yorgun, neredeyse kırılğan görünüyordu ve onu omzuma alıp yatağıma atma ve uyumasını emretme isteğimi bastırdım.

Muhtemelen beni deşmeye kalkışacaktı. Ağzım kıvrıldı.

"Düşünüyordum da," dedi Marth.

Prisca'yı öyle bir izliyordu ki boğazını parçalamak istedim. Bir şekilde ona hırlamamayı başardım.

"Düşünüyor muydun?" Ben sordum.

Gözlerimde gördüğü şey karşısında yüzü soldu ama çenesini uzatarak dikkatini tekrar Prisca'ya çevirdi.

"Sanırım korkuyorsun."

İçimden hakaretler geçti ama sesimi nötr tuttum. "Korkuyor musun?"

Cildi artık neredeyse kanksızdı ama konuşmaya devam etti. "O zamandan beri bir şeyler hissettiğin ilk kadın-"

"Dikkatli ol."

Derin bir nefes aldı. "*Ve* o senin ölüme terk ettiğin kadın. Şimdi onu kendinden uzaklaştırıyorsun çünkü içten içe, sonunda senin gerçekte kim olduğunu gördüğünde daha kötü olacağını biliyorsun. Ve senden hâlâ nefret ediyor."

Başımı eğdim. "Şaşırtıcı derecede anlayışlı olmaya başladın Marth."

Titredi ve benden bir adım uzaklaştı.

Küçük vahşi kediden uzak durmaya çalışmamın birçok nedeni vardı. Bunların arasında, bu saray mensuplarından -ve onun köylü çocuğundan- gecenin gündüzden farklı olduğu kadar farklı olduğum gerçeği de vardı. Sevgilerim karanlık, sahiplenici ve her şeyi tüketen cinstendi.

Sabium her zamanki zehrini kusarak konuşmasına başladı. Neyse ki her zamankinden daha kısaydı ve müzik bir kez daha başlarken ben de herkesle birlikte kibarca alkışladım.

Rythos omzumda belirdi. Gözlerden uzak duruyordu ama bana doğru eğildi. "Prisca'da bir sorun var."

Kıpırdamadan durdum. İçimde öfke yükseldi, intikam için uluyan bir canavar.

Dünya daraldı, tek görebildiğim dans pistinde duvara doğru ilerleyen Prisca oldu. Gözlerinde korku titreşti ve tökezledi.

"Lorian," diye tısladı Rythos, ama ben çoktan harekete geçmiştim.

Dizleri neredeyse bükülürken kollarım ona sarıldı. "Çok mu şarap içtin?"

Başını kaldırmayı başaramadan önce cevabı biliyordum, bakışları bulanıktı. "Sen. Seni tanıyorum."

Midemde bir ürperti başladı ve dışarıya doğru yayıldı. "Prisca. Zehirlenmişsin. Söylediklerimi harfiyen yapmanı istiyorum."

Zayıfça elimi çekiştirdi. "Bırak beni."

"Hayır. Şuradaki kapıya doğru yürüyeceksin. Bunu yapabilir misin?"

"Altın kapı."

"Bu doğru. Altın kapı." "Güzel."

Yüzündeki renk solmaya başladığında nabzım hızla atmaya başladı. Tökezledi ve korku, kılıcım kadar keskin bir şekilde göğsüme saplandı. Ona her ne verildiyse hızlı etki ediyordu. Yere yığılmadan önce ona bir şifacı bulmalıydım.

"Prisca, dinle." Titrediğimi fark ettim. Kollarımdaki kadından daha fazla titriyordum. Tüm içgüdülerim onu buradan götürmemi söylüyordu. Ama Sabium çoktan kaşlarını çatmış bana bakıyordu, belli ki benden bu kadar aşağıda bir kadınla dans etmek için neden zaman ayırdığımı merak ediyordu.

Ona hınzır bir gülümseme göndererek, yüzünde bir farkındalık oluşana kadar bekledim. Bırakın kraliçenin kadınlarından biriyle yatmaya karar verdiğimi düşünsün. Açıkça aciz durumda olan bir kadınla.

Kral sırttı, bakışları uzaklaştı ve ben uzun bir nefes verdim. Prisca'nın tek başına yürüebilmesinin imkânı yoktu. Zar zor ayakta durabiliyordu. İkimiz de dedikodularla ve ilgiyle uğraşmak zorunda kalacaktık.

Kolumu omuzlarına dolayarak döndüm ve yüz ifademde sıkılmış bir eğlenceden başka bir şey olmadığından emin olarak ona dans pistinden çıkarken eşlik ettim.

Sarhoş olduğu her halinden belli olan bir kadını balodan uzaklaştırırken ne yaptığımı sormak için önüme çıkan tek bir kişi bile olmadı. Çoğu sırttı, arkadaşlarına fısıldamak için döndü - zaten kısır dedikodular yaratıyorlardı.

Rythos yanıma geldi, ifadesi ciddi, gözleri sertti. Saraylılar onun yüzüne bakıp uzaklaştılar ve birdenbire önümüzde açık bir yol belirdi.

Kapıya.

"Son derece iyi kontrol ediliyorsun," diye mırıldandı.

Ona baktım ve kaskatı kesildi. "Siktir. Başını aşağıda tut." Dikkatimi tekrar Prisca'ya çevirerek Rythos'un yolu göstermesine izin verdim. "Ona ne oldu?" diye sordu kadınsı bir ses.

Bu kadını tanıdım. Bu Farrow'un kızıydı. Şu anda Prisca'ya borçlu olan melez. İlk şansımız.

"Onu odasına götürmeliyiz," dedi Rythos. Bana soğuk bir bakış attı. "Onu ben götürürüm."

Ona dişlerimi gösterdim. Rythos bana dirsek attı.

"Kendisi iyi değil," dedi dikkatle. "Ona eşlik edeceğiz."

"Onu yalnız götürmenize izin vermiyorum."

"Bizimle gel o zaman," diye homurdandı Rythos.

Çoktan dönmüş, Prisca'ya merdivenleri çıkarken rehberlik ediyordum. Tekrar tökezledi, neredeyse düşüyordu ve Rythos diğer kolunu tuttu, neredeyse onu aramızda taşıyana kadar.

Meraklı gözlerden kaçmak için balo salonundan yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Prisca'yı kollarıma aldım ve daha hızlı adımlarla yürüdüm.

"Bir şifacı getir," diye emrettim Rythos'a. "Bizimkilerden birini."

Gözlerimiz buluştu ve başını salladı. Kimi bulacağını çok iyi biliyordu.

"Neden bir şifacıya ihtiyacı olsun ki?" Kadın arkamızdan nefes nefese geldi, kısa bacakları ve ağır elbisesi ona ayak uydurmasını zorlaştırıyordu.

Onu görmezden gelerek koridora baktım. "Hangi oda onun?" Bu kadın hakkında ne kadar çok şey bildiğimi kimse bilemezdi.

"Şuradaki," diye işaret etti kadın. Kapıyı açtı ve ben de içeri girip Prisca'yı yatağa yatırdım. Nefes alış veriş yavaşlamış, teni neredeyse griye dönmüştü. Ara sıra titriyordu ve dudakları çoktan mavi bir renk almıştı. Dehşet damarlarımda genişledi, uzun zamandır hissetmediğim bir tür acımasız çaresizlikle renklendi.

"Artık gidebilirsiniz," dedi kadın.

Bakışlarım onunkilerle buluştu ve gözlerimde gördüğü şey karşısında irkildi. "Ondan uzak dur," diye tısladı.

"Adın ne senin?" "Madinia."

"Madinia, ona bak."

Kadın itaat etti ve gözleri büyüdü. "Zehir."

"Evet. Gitmen gerek."

Hemen başını salladı. "Kraliçeye haber vereceğim."

Hareket ettiğimin farkına varmadan hançerim boğazına dayanmıştı.

"Böyle bir şey söylersen zehir gibi bir ölüm *dilersin*."

Ürperdi ama hakkını yemeyeyim, bakışlarıma karşılık verdi. "Sen prens değilsin. Kimsin sen?"

Sadece gülümsedim. Bana baktı. "Hiçbir şey söylemeyeceğim." "Güzel. Git."

Nefesi kesildi ve sahip olmadığım sabra uzandım. "Kaybolduğunuz fark edilecek. Ona iyi bakacağız."

Kaşlarını çattı. "Lütfen ölmesine izin vermeyin."

Bu düşünce tahammül edilemezdi. Saçmaydı. Prisca ölmeyecekti. Buna izin veremezdim.

Kadın yüzümde ne gördüyse onu ikna etti. Bana başıyla onay verdi. Prisca'ya yaklaşarak elini uzattı ve sıktı. "Dövüş. Lütfen."

Dönerek odadan çıktı.

Rythos hemen oradaydı, kapıyı iterek açtı ve şifacının yatağa yaklaşmasını işaret etti.

İçeri girdi ve karanlık gözlerini kısarak yatağa doğru yürüdü. Melezi yıllardır tanıyordum ama varlığı -ve inanılmaz gücü- öyle bir sırdı ki kimse gerçek adını bilmiyordu. O sadece "şifacı" olarak bilinirdi.

İşine başlamasını bekleyerek onu yakından izledim. Ama Prisca'ya bir kez baktı ve içini çekti. "Viperbane," dedi. "Korkunç bir ölüm."

"Düzelt onu."

Başını öne eğdi. "İmkânsız. Panzehiri olmayan bazı zehirler vardır. Bu da onlardan biri. Çoğu insan yuttuktan sadece birkaç dakika sonra yaşar. Bu noktada yapabileceğiniz tek şey ailesini toplayıp vedalaşmalarını sağlamak."

Sis görüş alanımın kenarlarını doldurdu. Kulaklarımda uğuldayan kanın sesini duyamıyordum. Biri koluma vuruyordu ve yavaşça başımı çevirdim.

"Bırak onu Lorian."

Hırladım. Rythos'un gözleri daha önce hiç görmediğim kadar büyümüştü. "Onu öldürüyorsun Lorian. Ölürse ona yardım edemez."

Yavaşça başımı çevirdiğimde elimi şifacının boğazına dolanmış buldum. Adam yere yığılıp boğulmaya devam edene kadar parmaklarımı yavaşça açmak için tüm gücümü harcadım.

Konuştuğumun ve her kelimenin şifacıyı daha da solgunlaştırdığının belli belirsiz farkındaydım. Rythos başını eğdi ve arkadaşım bile gözlerimin içine bakmayı reddetti.

Şifacı döndü ve aceleyle Prisca'nın yanına gitti. Oda sessizliğe bürünmüştü. "Kardeşini bulun," diye mırıldandım.

PRISCA

Cehennemdeydim. Çaresizce bağırıp durması için yalvarana kadar alevler beni diri diri yaktı.

Birisi, hem kulaklarımı acıtan hem de sesin yaklaşmasını arzulamama neden olan alçak, çakıllı bir mırıltıyla konuşuyordu.

Bu tür bir ıstırap için hiçbir kelime yoktu. Karanlık beni çağırıyordu ve bu acıyla işimin bitmesinden başka bir şey istemiyordum. Hepsinden kurtulmak.

Ses durakladı ve devam etmesi için acı çektim. Bir şekilde gözlerimi aralayarak açmayı başardım. Yatağımdaydım, etrafım insanlarla çevriliydi. Lorian'ın gözleri benimkilerle buluştu.

"Ölmek."

"Ölmüyorsun. Dramatik olma," diye hırladı.

Ama gözlerinin arasındaki derin çizgi bana yalan söylediğini anlatıyordu. Gülümsemeye çalıştım ama gözlerim bir kez daha kapanıyordu.

"Kardeşime söyle... *kardeşlerime*..."

"Onlara hiçbir şey söylemeyeceğim. Burada ölürsen Prisca, kimseye tek bir şey bile söylemem."

Eli alnıma değdiğinde serindi. Ne olmuştu? Bir dakika önce dans ediyordum ve sonra...

"Zehir."

"Evet. Ama bununla
savaşacaksın." "Çok
yorgunum."

"Yorgun olduğunu biliyorum. *Biliyorum*. Ama sana ihtiyaçları var." Ağzı boynuma, kulağımın hemen altına dayanana kadar yaklaştı. "Benim de sana ihtiyacım var."

Sözlerini hayal mi ediyordum? Gözlerim kapalıydı ama Lorian kokusunun bana doğru sürüklenmesine yetecek kadar yakındı ve ben de onun tadını çıkarıyordum.

Başını hafifçe kaldırdı ve ben onun sıcaklığını kaybetmesinin yasını tuttum. "Kralın zindanındaki mahkûmlar mı? Eğer sen ölürsen, onlar da ölür. *Hepsi ölür*. Arkadaşın ve kardeşin de dahil."

Kalbim burkuldu. "Kurtar onları."

"Asla. Beni duyuyor musun? Ya savaşırsın ya da *herkes* ölür." Gözlerim yandı. Yalvarmak, *yakarmak* için ağzımı açtım... Bilinçsizlik beni çağırıyordu.

Demos'un kapısını açtım. Çok gençti, yanakları yuvarlaktı. Gözlerinde muzip bir parıltı vardı ve bana çok yetişkin, kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Ne yapıyorsun?"

"Korkuyorum."

İç çekti. "Buraya gel."

Elini uzattı ve yatağına tırmanmama yardım etti. "Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum." *Her şeyden. Karanlıktan, ağacın dalları pencereme çarptığında çıkardığı sestten korkuyordum. O ağacın yatak odamın duvarına düşürdüğü gölgeden.*

"Sanırım annem ve babam da korkuyor," dedi Demos.

Korkmuş olamazlardı. Onlar büyüktü.

"Fısıldaşıp duruyorlar." Demos kaşlarını çatı. "Ve annem dün ağlıyordu."

"Ağlıyor musun? Gerçekten mi?" Annemin ağladığı düşüncesi karnımı ağrıttı. Bir şey cama vurdu. Ağaç.

Demos kaskatı kesildi. Penceresinin dışında bir ağaç yoktu.

"Nelayra, git babamı getir."

Demos'un sesinde korku duydum. Yere düştüğümde ayaklarım geceliğime dolandı. Kapıya doğru koştum.

Güçlü kollar bana sarıldı. Ailem için, Demos için ağladım. "Şşş, sorun yok küçüğüm. Benimle gel."

Gözlerim Demos'unkilerle buluştu. Duvara büyüünün karanlık iplikleriyle bağlanmıştı. Babamın hizmetkârının da böyle bir büyüü vardı. Bir gün ofisinin yanındaki boşlukta saklanırken onu babama gösterirken görmüştüm.

Demos kükrüyordu ama ağzındaki siyah iplik sesi boğuyordu. Ailemize bağırmak için nefesimi içime çektim ama yüzüme bir şey bastırdı ve birden o kadar uykulu oldum ki...

Gözlerim kayarak kapanıyordu. Demos'a uzandım ama kadın beni pencereye doğru sürüklüyordu.

Gözlerimi bir sonraki açışında tamamen karanlıktaydım. Kumaşı yumruklayarak tekmeledim ve kıvrandım. Altımda bir at kişnedi ve uzaktan annemin cıglıklarını duyabiliyordum.

"O iyi olacak mı?"

Titredim, hâlâ Demos'un beni beklediği rüyamın içindeydim. Korku ve keder bedenimdeki acıyla karıştı ve uluyacak enerjim olmasını diledim.

O Madinia mıydı?

"O güçlü." Bu kesinlikle Tibris'ti. Sesi boğuktu, acıyla doluydu ve gözlerimi açmaya çalıştım ama çok ağırdılar.

"Neden buradasın?" Tibris sordu. "Prisca'nın hayatını cehenneme çevirdin." "Prisca mı? Oh, *bu* onun gerçek adı."

Lorian alçak sesle, uyarıcı bir hırıltı çıkardı. "Duyduğunu bile unut."

"Yoksa" diye bir şey yoktu. Muhtemelen yüzündeki karanlık ifade Madinia'nın ihtiyacı olan tek uyarıydı.

"Kimseye söylemem," diye fısıldadı Madinia.

"Peki sana neden güvenelim?" diye sordu Tibris.

"Ben sizin tarafınızdayım."

"Muhtemelen." Tibris'in sesinden alaycılık damlıyordu.

"Ben... yozlaşmış biriyim."

"Yani sen bir melezsın." "Evet.

O."

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Lorian. "Onu rahatsız ediyorsun." "Tiran," diye mırıldandım.

İri bir el benimkini sıktı. "Sadece hayatta kal."

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

Sevgili L,

*Kaynaklarıma göre, son zamanlarda
varlığınızın felaketi olduğunu iddia ettiğiniz kadın
neredeyse ölmek üzereyken oldukça çıldırmışsınız.
Bir şifacıyı "uzun, dayanılmaz acı dolu bir
ölümle" tehdit ettiğiniz ve onu zehirleyeni bulana
kadar kaledeki herkesi öldüreceğinizi ilan
ettiğiniz söylendi.*

Bu tür bir davranışı kabul etmemiştik.

C

Sevgili C,

Git kendini becer.

L

PRISCA

I gözlerimi açtım. Lorian'ın bakışları benimkilerle buluştu ve sonra yanımda durdu, ben oturana kadar başımın altına yastıklar itti. Gözleri kapalıydı ama bir an için rahatladığını hissettim.

İlişkilendirebilirdim. Yaşıyordum. Vücudum ağrıyordu ama acı, düşünebilmemi sağlayacak kadar hafiflemişti.

Lorian bana bir bardak su uzattı. "İç."

Yutkundum ama elim o kadar şiddetli titredi ki suyu kenara döktüm. Lorian'ın ifadesi karardı ve bardağı benim için tuttu.

"Ne oldu?"

"Zehirlendin."

"O kadarını biliyorum. Ne kadar zamandır..." "Ölümle savaşmak mı? İki gün."

Kanım buza dönüştü. "Bu da demek oluyor ki Tanrılar Günü balosuna sadece dokuz gün kaldı." İki koca günü nasıl kaybetmiş olabilirdim? Her saniyeye ihtiyacım vardı. "Kim-"

"Seni zehirledi mi? Kraliçenin hanımlarından biri. Adı Caraceli."

Gözlerimi kapattım. Lorian elimi tuttu ve onu hissettiğimde irkilerek gözlerimi bir kez daha açtım. "Bir daha uyuma. Henüz değil. Lütfen."

Boğazımda bir yumru oluştu. Karmaşık ilişkimize rağmen, belli ki onu korkutmuştum. Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum.

"Sanırım ilk defa lütfen dediğini duyuyorum. Caraceli olduğunu nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Diğer hanımlardan birine böbürlenecek kadar aptaldı. Kraliçeye kadar ulaşmış."

Sonunda patlamıştı. Beni neredeyse öldürmeseydi kendimi suçlu hissederdim. "Benim hakkımda şüpheleri var. Doğru şüpheler."

"Henüz sorgulanmadı. Ben ilgileneceğim."

"Onun ölmesini istemiyorum."

Elimi bıraktı. "Yumuşak kalbin senin ölümün olacak. Neredeyse oluyordu. Ondan bir fincan aldın mı?"

"Beni zehirleyeceğini düşünmemiştim!"

Sadece başını salladı.

"Her şey bitene kadar onu geçici olarak susturmanın bir yolu olmalı. Lütfen."

İç çekti. "Bunu düşüneceğim."

Elimi çenesine götürdüm, çenesindeki kılları hissetmek istiyordum.

"Bütün zaman boyunca burada mı kaldın?"

Omuz silkti, bakışlarını başka yöne çevirdi. "Ne zaman yapabilirsem. Tüm şato sözde ilişkimiz hakkında dedikodu yapıyor."

Gözlerimi devirdim. "Kraliçenin hanımı ve yakışıklı prens. Tabii ki dedikodu yapıyorlar."

Bakışları tekrar yüzüme döndü. "Görünüşüm hoşuna mı gidiyor?" Gözleri parlıyordu ve vahşi bir an için onları yüzünden çekip almak istedim.

Yanaklarım yandı. "Evet, evet, yüzünüz çok simetrik. İnanılmaz bir başarı."

Bana baktı. Sonra bir kahkaha atarak başını geriye attı. Duyduğum en güzel şeydi.

"O sivri dilinle tanrıları bile köylü olduklarına ikna edebilirsin."

"Onca zaman burada benimle mi kaldın? Peki ya Pelopia?" Bana küstah bir bakış gönderdi. "Ölüyordun."

"Sanırım gururum okşanmalı."

"Oh, beni nasıl yaraladın. Bu mahkemedeki hanımlardan herhangi birine tatlı sözler fısıldamaktansa kafanı bir kovanın üzerinde tutmayı tercih ederim."

Görüntü o kadar iğrençti ki dudağımı kıvırdım. Lorian ve ben birbirimize baktık. Ağzı seğirdi.

Kendimi tutamadım. Kahkahalara boğuldum. Lorian kıkırdadı.

"Bu kadar eğlenmene sevindim," dedi Rythos'un sesi kapı aralığından geldi. Bana sırttı. "İki gece öncesine göre çok daha iyi görünüyorsun."

Memnuniyetle ona sırttım. "Duyduğuma göre, daha kötü görünmek zor olurdu."

"Lorian'ı güldürdün," dedi Rythos. "Bu Viperbane'den kurtulmaktan daha büyük bir mucize."

"Burada ne yapıyorsun?"

Lorian'ın yüzündeki tüm eğlence kaybolmuştu. Uzandım ve elini tuttum. Sertleşti ama buna izin verdi.

"Burada olmamam gerekiyordu, bu yüzden Lorian beni deşmeye hazır gibi görünüyor. Ama iyi olup olmadığını kendim görmek istedim."

"Seni özledim."

Rythos sırıttı. "Seni de özledim, sevgilim."

"Dışarı," diye gürledi Lorian.

Rythos bana göz kırptı ve ortadan kayboldu.

Lorian ve ben birbirimize baktık. Aramızda bir şeyler değişmişti. Ama bu değişimi kelimelere dökemedim.

"Gerçekten ihtiyacım var..."

Tek kaşını kaldırdı, utancımдан memnun olduğu belliydi. "Söyle Prisca. Neye ihtiyacın var?"

"Unut gitsin."

Bacaklarımı yatağın üzerinde salladım ve hemen pişman oldum. Başım patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Dinlenmen gerek." Lorian artık eğleniyor gibi görünmüyordu. Beni yataktan kaldırıp banyo odasına götürdü ve kapının dışında durmam için ısrar etti.

"Hizmetçilerin burada bana yardım ediyor olması gerekmiyor mu?" Beni yatağa geri çektiğinde mırıldandım.

"Onlara kükrediğimde dağıldılar," dedi Lorian. "O zamandan beri geri dönmediler."

İçimi çektim. Madem onu yalnız yakalamıştım ve birkaç dakikamız vardı, belki de havayı yumuşatmak için iyi bir zamandı. "Geçen gece hakkında konuşmalıyız. Thol hakkında."

Yüzü karardı ve beni yatağa yatırdıktan sonra geri çekildi. "Yapma bunu.

Neredeyse ölüyorken yanımda olamazsın ve sonra beni tekrar uzaklaştır."

"Ne olduğunu bilmek ister misin?" Lorian çenemi avucunun içine aldı. "O boktan saray mensubuyla dans ederken çok güzel görünüyordun. Tek yapmak istediğim elbiseni üzerinden yırtmak ve seni en yakın duvara yaslamaktı. Kıskançlığın ne olduğunu bildiğimi sanıyordum ama sonra onu gördün. Her zaman istediğin adamı. Elinde olsa seçeceğin adamı. Ve neredeyse onu orada katlediyordum."

Kalbim göğsümde çırpınmaya başladı ve farkındalık içimde patladı. Lorian'la kıskanç olduğu için alay etmişim ama o burada, gün ışığında bunu itiraf ediyordu.

O kas yanağında tık tak etti. Muhtemelen bir şey söylemeliydim. Ağzımı kapatmayı başardım. "Pelopia'nın saçlarını yolmak istedim," diye itiraf ettim.

Bana yavaşça, kedi gibi sırttı. Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve tüm düşünceler uçup gitti.

"Benim için çılgılık atmanı istiyorum." Ağzı boynumda gezindi ve dişlerinin arasında lobumu yakaladı. "Ama şu anda çok zayıfsın."

"Katılmıyorum."

Geri çekildi ve bana bir bakış attı. "Banyo odasına kendi başına yürüyebildiğin zaman, o zaman konuşuruz. Ama vahşi kedi..." Bir kez daha yakınımaya eğildi. "Sonunda seni yatağıma aldığımda, kendi adını unutana kadar durmayacağım."

O kadar uzun süre suskun kaldım ki ağzı hafif bir gülümsemeye kıvrıldı ve komodininin bir şey almak için arkasını döndü.

Tatlı meyveye bakakaldım. "Beni terk eden *sen miydin* valeo?"

Sert bir şekilde başını salladı. Daha iyi bilmesem Lorian'ın rahatsız görüldüğünü düşünürdüm.

"Ama sen nasıl- Marth."

Başını salladı. Çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Marth muhtemelen avcının eşyaları arasında bulduğum valeo'ya verdiğim tepki hakkında onu bilgilendirmişti. Geçmişime baktığında.

"Lorian. Teşekkür ederim."

Burun delikleri alevlendi ve kahkahalar göğsümde fokurdadı. Bu adam ona tısladığım her hakareti kaldırabilirdi ama minnettarlığımı gösterdiğim anda onu kendi kılıcıyla ezecekmişim gibi baktı.

"Kimse burada ne işim olduğunu sorgulamaya başlamadan önce gitmem gerekiyor." Bakışları ağzıma kaydı. "Biraz dinlen."

Gözlerindeki vaat karşısında içim sıkıştı. Ve sonra gitmişti.

Sevgili L,

Umarım son mektubunuzdan sonra kendinizi daha iyi hissediyorsunuzdur. Lütfen mevcut durum hakkında beni bilgilendirin. Kadının zamanın gücüne sahip olduğu doğru mu?

C

Sevgili C,

Giderken vahşi kediye de yanımda götürüyorum. Bundan memnun olmayacaktır, bu yüzden korkarım onunla en iyi haliyle karşılaşmanız pek olası değil - yine de beni ellerim dolu görmekten her zaman hoşlanmışsınızdır.

Ve hiç şüphem yok ki bana ödeme yap.

/Onun zaman gücü var. Ve hatta beni birkaç dakika dondurdu.

Diğer her şey plana göre gidiyor. Aradığımız şeyi hâlâ bulamamam dışında.

L

PRISCA

Sonraki iki günün çoğunu kendi seçimim olmadan yatakta geçirdim. Tek parlak nokta Tibris'in bana Thol ve babasının kaleden ayrıldığını söylemesiydi. Artık onlardan kaçmaya odaklanmama gerek kalmamıştı. Her gece tökezleyerek mutfağa iniyor, bir çuval dolusu yiyecek yüklüyor ve kolum kanadım titreyerek zindanın merdivenlerinden aşağı taşıyordum. Zehir sadece bedenimi etkilememişti. Aynı zamanda sihrimi kullanmamı da zorlaştırmıştı. Sanki su yerine çamurda yüzyörmüşüm gibi hissediyordum.

Demos nasıl titrediğimi görünce bana ters ters bakmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hepinizin yemek yemesi gerek."

"Nerede... Ah, Tibris'e buraya geleceğini söylemedin, çünkü o sana hayır derdi."

Kaşlarımı çattım. "Tibris burada yetkili değil."

"Ve haklı da olurdu," diye devam etti Demos, beni görmezden gelerek, "çünkü neredeyse ölüyordun."

Bunu duymuş olmasına şaşırmadım.

"Tibris'le sonunda bir konuda anlaştığınızı görmek güzel olsa da, ben iyiyim."

Şimdiye kadar sessiz kalan Asinia'ya döndüm. Kendimi onun hücrelerine bıraktım ve o da kollarını bana doladı. "Ölseydin gerçekten çok sinirlenirdim."

Boğuk bir kahkaha attım.

"Aynen." "Zehir mi?"

"Evet. Bu mahkeme..." Başımı salladım. "Vicer beni uyardı ama sanırım Caraceli Katina'nın yerine geçtiğim fikrini kaldıramadı."

"Sence onlar sevgili mi?"

Omuz silktim. Bu hiç düşünmediğim bir bakış açısydı. "Bilmiyorum. En azından, onlar en iyi arkadaşlar."

Ve bir kadının en iyi arkadaşı için ne kadar mücadele edeceğini biliyordum. "Neden burada değil?"

"Kraliçe onu odasına hapsedtiriyor. Bu da en azından birkaç gün tehdit oluşturmayaacağı anlamına geliyor. Lorian da onu ziyaret etti."

Asinia kaşlarını kaldırdı. İçimi çektim. "Ne yaptığını bilmiyorum. Bana söylemedi. Ama benim hakkımdaki şüphelerinden tek kelime bile bahsetmemesi için onu ikna etti. Kraliçeye Katina'yı özlediği için öfkeli olduğunu söylemiş. Ve zihniyle ilgili bazı sorunları olabileceğini düşünmüş. Kraliçe ceza olarak Tanrılar Günü balosunu kaçıracağını söyledi."

"Neredeyse seni öldürüyordu ve cezası bir *topu* kaçırmak mı?"

"Kraliçe bugün beni odasına çağırdı. Resmi olarak. Caraceli'nin ölümünü isteme hakkım olduğunu ama onu bağışlarsam çok memnun olacağını söyledi."

Oturma odasında durmuş, gümüş aynadaki yansıma bakiyordum. Ve kabul etmiştim. Kraliçe çok sevinmişti. Caraceli'ye inanılmaz derecede düşküdü, ancak onun davranışları karşısında şaşkıdı.

"Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü Caraceli öleceğini bilseydi, kaybedecek bir şeyi olmazdı. İnsanların onun bazı suçlamalarını dinleme ve geçmişime daha fazla dikkat etme ihtimali var. Ve belgelerime. Ayrıca, tüm suçlamaları doğru."

"Bu ona seni zehirleme hakkını vermez!"

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum."

Asinia bıraktı, ona uzattığım ekmeği aldı. Hâlâ zayıftı ama biraz kilo almıştı. Demos da öyle. Tibris'e göre, buradaki mahkûmlara yiyebildikleri kadar çok yemelerini emretmiş, melezleri her gün saatlerce hücrelerinde volta atmaya zorlamıştı.

Mümkün olduğunca çok kişinin yürüyebilmesine ihtiyacımız vardı. Kendimi hücrelerine geri bırakırken

Demos beni inceledi. "Olmalısın-"

"Başka bir erkek bana dinlenmemi söylerse çığlık atarım." Bana hafif bir gülümseme verdi. Yanına oturdum. "Neyin var?"

Bakışlarımız karşılaştı ve gözlerindeki umutsuz öfke karşısında neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Sen ölüyordun ve ben burada sıkışıp kalmıştım. Tibris... bana haber verdi." "Seni endişelendirmemeliydi."

"Ben senin kardeşimim. Bilmeye hakkım var. Bu kadarını hak ediyorum." "Hak ediyorsun. Özür dilerim."

"Seni kaybedebileceğimi bilmek cehennem gibiydi. Seni daha yeni bulmuşken."

Elini tuttum. "Ateşle mücadele ederken bir rüya gördüm. Kaçırıldığım günle ilgiliydi."

Gerildi ve boğazım düğümlendi. "O gün benim için nasıl savaştığını hatırladığımı bilmeni istiyorum. Çok gençtin. Ama eğer yapabilseydin, bana ulaşacağını biliyorum."

Yutkundu ve tekrar konuşabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti. "Seni bizden aldı. Annem dediğin kadın."

"Biliyorum." Ve nedenini anlamakta zorlanıyordum. Onu nasıl affedebileceğimi anlamaya çalışıyordum.

Öz babamın hizmetkârı ona ihanet etmiş ve beni almasına izin vermişti. Demos'u geride tutmak için gücünü kullandı. Ve sonra karanlıkta, kocaman bir çantanın içinde uyandım.

Artık küçük alan korkumun nereden kaynaklandığını biliyordum. "Sana bir sorum var."

"Sor ona."

"Şehre gizlice girdiğimizde gücümü kullandım. Ama donmayan bir adam vardı. Sarı saçlı bir adam. Döndü ve bana baktı... ve göz kırptı."

Demos bir iç çekişle gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. "Bir kuzen. Şimdi *o* aile geçmişine girmenin sırası değil." Elimi sıktı. "Eğer iyileşmezsen hiçbirimize yardım edemezsin. Yatağına git, Prisca. Yakında konuşuruz."

Bana Prisca demek onun için zor olmalı. Ve yine de yaptı. Benim için. Ben de onun elini sıktım. "Kendine iyi bak."

Asinia'ya fısıltıyla "iyi geceler" dedikten sonra Lorian'ı aramaya koyuldum.

Masasında bir şeyler yazıyordu ve beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Ama titreyen bacaklarımı görünce kaşlarını çatı.

"Otur."

Tartışacak gücüm yoktu ve onun koltuğuna yığıldım.

"Tılsımının nerede olduğunu biliyorum."

Lorian o tuhaf hareketiyle başını eğdi ve gözleri yüzümde kısıldı. "Nerede?" Sesinde hiçbir titreşim yoktu. Sanki soğumuş gibiydi. Duygusuzdu.

"Ona ulaşabilirim. Gücümle. Ama karşılığında mahkumların dışarı çıkmasına yardım etmelisin."

Başını iki yana salladı. "Görevim konusunda başkasına güvenebileceğimi düşünüyorsanız, beni hiç tanımıyorsunuz demektir."

Hayal kırıklığı keskin ve hızlı bir şekilde yükseldi. Ondan beklediğim buydu ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım. "Evet, evet, sen her zaman kontrolün kendisinde olması gerektiğine inanan bir zorbasın. Bu tam olarak bir sır değil."

"Bu bilgiyi senden alabilirim," dedi yumuşak bir sesle.

Kalbim göğsümde daha sert çarpmasına rağmen bir kaşımı kaldırdım.

"İşkence tehditlerini geride bıraktığımızı sanıyordum," diye mırıldandım.

Tek bir adım daha yaklaştı ve bana bakışıyla tenim karıncalandı. Karanlık, umutsuzca eğlenen, şehvetle damlayan. "Sana işkence etmeme gerek yok. Yatağında birkaç saat geçirdikten sonra sorduğum her soruya cevap verirsin."

"Böyle bir egonun ağırlığını nasıl taşıyabiliyorsun?" Sadece gülümsedi. "Ego değil. Gerçek."

Hırlama isteğimle savaşıırken bile ayak parmaklarım kıvrıldı. "Asla senin yatağında olamayacağımı garantiledin."

Yumruğumu suratına çarpmak istememe neden olan alçak bir kıkırdama çıkardı. "İkimiz *de bunun* doğru olmadığını biliyoruz."

"Anlaşmayı kabul et Lorian. Bunu birlikte yapabiliriz."

"Gücünle uzun bir yol kat ettin ama aradığım şeyi bulana kadar bu kaleden ayrılmayacağıma yemin ettim."

"Bana güvenebilirsin."

Başını sallamaya başlamıştı bile. Yavaşça nefesimi verdim ve sabırlı olmak için savaştım. "Sana sevdiğim herkesi emanet etmiş olurum Lorian. *Herkesi.*"

"Bunu düşüneceğim."

Bir nefes üfledim. Tek umabildiğim buydu. Ayağa kalkıp ona baktım. O da beni izledi.

"Ne oldu?"

"Zindanlardaydın." Sözlerinden hoşnutsuzluk damlıyordu.

Beni aşırı korumacı erkeklerden koru. "Hastayken bir anım vardı."

Gözlerinde vahşi bir şey titreşti. "Sen *ölürken.*"

"Hâlâ buradayım. Kaçırıldığım zamandan kalma. Annem beni aldığı anda. Gerçek ailemden. Demos'u görmem gerekiyordu. Onu kaybedemem Lorian. Hiçbirini kaybedemem."

Ciğerlerim sıkışmıştı ve uzun bir süre nefes alamadım. Çok fazla insan vardı. Ve eğer yanlış bir hareket yaparsam, hepsi ölecekti.

Lorian elimi tuttu ve beni kendine çekti. "Onları çıkarabilecek biri varsa, o da sensin."

Gözlerimi kırptım. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Kaşını kaldırdı. "Asıl soru şu: Neden yapmıyorsun?" "Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki."

"Onlar için hazırlanacaksınız."

Bazen bana bakışı dizlerimin bağına çözüyordu. Aramızda neler olduğunu hâlâ anlamamıştım. Ondan her zaman nefret edeceğimi düşünmüştüm ama paralı askerin arkasındaki adamı gördükçe daha çok görmek istiyordum.

Acımasızdı, evet. Çoğu soruna bulduğu çözüm cinayetti. Yine de, bariz isteksizliğine rağmen, o gece handa sakallı adamı öldürdüğümde yanımda yatmıştı. Kendimi savunmak için sihrimi kullanana kadar benimle birlikte çalışmıştı ve bunun sadece şehir surlarını geçebilmek için olmadığını biliyordum. Wila öldüğünde benim yanımdaydı. Ve onun hızlı düşünmesi ve çağırdığı şifacı olmasaydı, o zehir yüzünden ölebilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" Sesi alçak ve samimiydi. "Hiçbir şey," dedim, çok hızlı bir şekilde.

Dudakları yavaş bir sırtışla kıvrıldı. "Beni mi düşünüyordun?"

Bu bakış altında kıpırdandım ve duvara doğru geri çekildim. O da beni takip etti, ta ki kocaman vücudu benimkini kafesleyene kadar. Ve bu *hoşuma* gitti.

"Beni istediğini söyle, vahşi kedi."

"Neden? Bunun için benimle alay edebilmek için mi?" "Yapacağımı düşündüğün şey bu mu?"

"Belki."

Daha yakına eğildi. "Beni istediğini söyle ki ben de seni ne kadar çok istediğimi söyleyebileyim." Bakışları ağızma kaydı ve gözleri karardı.

Bu adamla hep güç oyunları oynuyorsun. "Neden önce ben söylemek zorundayım?"

Güldü ve karnım sıkıştı.

"Güzel. Seni o kadar çok istiyorum ki, gecenin bir yarısı uyanıyorum, boşalmama ramak kalmış. Yüzünü hayal ediyorum. Özellikle de ağzını. Tanrım, o akıllı ağız. Ağızla yapmayı hayal ettiğim şeyleri bilmek istemezsin."

Ayak parmaklarım kıvrıldı, dizlerimin bağı çözüldü ve gömleğini avuçlarıma arasına aldım. "Ne tür şeyler?"

Bana kendini beğenmiş, erkekçe bir gülümseme verdi. "Sana dokunmamı istediğin tüm yolları söyle bana Prisca." Gözleri parlıyordu ve beni yatağa götürmesine izin verirsem başka bir erkek için mahvolacağımı biliyordum.

Sorun, muhtemelen buna değecek olmasıydı.

Ona baktım. "Bu tür şeylerde iyi değilimdir."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir şeyde? Erkeklerle ne istediğinizi söylemek mi?"

Yanaklarım kızardı ve yüz ifadesi tuhaf bir şekilde... şefkate dönüştü. "Yanlış adamlarla yatmışsın. O köylü oğlanlar seni asla tatmin edemezdi."

Yüzümü kavradı ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, sırtımı duvara yaslamıştım ve inliyordum, bedenim *daha fazla*, daha fazla, daha fazla diyordu. Diğer elini göğsüme kaydırды, başparmağı meme ucumu okşadı ve kalçalarım sıkıştı.

Ellerim onu tırmalıyor, daha yakına çekiyor, ona daha çok *ihtiyaç duyuyordum*. Ellerini kıcıma doğru kaydırды ve aniden karnıma bastırдыğında çaresiz bir inilti boğazımı terk etti, çok kalın, sert ve uzun.

İçime girdi ve dudakları çıkardığım tüm küçük sesleri yutarken bile ona karşı kıvrandım. Sonra beni kanepeye taşıdı, mindere bastırды ve elbisemi yukarı itti, ta ki gözleri karanlık bir şekilde bana bakana kadar.

"Bunlar... ilginç," diye nefes aldı, bir eli iç çamaşırımın dantel bandına kaydı.

Kızardım, tek kelime edemedim.

"Demek seni böyle susturuyorum." Sırıttı. Ona çıkmak için ağzımı açtım ama çoktan alt dudağımı kemirmeye başlamış, elini iç çamaşırımın altından geçirip dizlerimi titreten o noktaya doğru kaydırдыmıştı.

Bir parmağı içime kayarken dili ağzıma girdi. Etrafında kenetlendim ve tenini hissetmek için çaresizce gömleğini yukarı ittiğimde sert bir inilti çıkardı. Başparmağı klitorisimi okşarken ikinci bir parmak ilkinde katıldı ve zevk içimde dalgalandı. Muhtemelen yarın yanaklarımı ısıtacak bir ses çıkardım.

Başını kaldırdı, gözleri yüzümdeydi. "Bundan hoşlanıyorsun." Sesinden kibir damlıyordu ve ben hırladım.

Parmaklarını tekrar soktu ve bana gülümsedi. "*Senden* hoşlanıyorum," dedi ve sesi neredeyse şaşkınlık gibi bir şekilde doluydu.

Ağzımı açtım ama kısık bir inilti çıktı ve Lorian sesi boğuklaşarak küfretti.

İç çamaşırımı çıkardı ve sonra başını beni gıcırdatacak şekilde indirdi.

Tek bir kara kaşını kaldırarak gözlerime baktı. Bacaklarımın arasında durmuş onu görünce ürperdim.

"I-"

Çoktan bir kez daha eğilmişti ve çıkardığım sesleri bastırmak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Ağzı çok sıcaktı ve yavaşça keşfederken bir hırıltı çıkardı, dili ben nefes nefese kalıp daha fazlası için *yalvarana* kadar alay etti.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben de onun altında kasıldım. Güldü ve sıcak nefesiyle birleşen titreşim beni neredeyse deviriyordu. Kalçalarımı elleriyle yakaladı, beni onun için yerinde tuttu ve boynumu kaldırırken ellerimi saçlarına kaydırdım, çaresizce, kıvranarak...

"Böyle olacağını biliyordum," diye homurdandı. Ağzını bir kez daha indirdi, diliyle klitorisimi fiskelerken parmakları derinlere doğru ilerliyordu. Sonra *emdi*.

Titredim, zevkim bir dalga halinde zirveye ulaştı, nefesim kesilene kadar ve tek yapabildiğim nefes nefese kalmak, serbest bırakılmamla titremek oldu. Lorian benimle oynamaya devam etti, ben kemiksiz kalana kadar o sabit itişini sürdürdü.

"Sen..." Sesim boğuk çıkıyordu.

Bu az önce mi oldu? Lorian'la bu kadar yakın olduğuma inanmak zor olsa da, aynı zamanda garip bir şekilde... kaçınılmaz hissettiriyordu.

Lorian bakışlarımı karşıladı, elmacık kemikleri kızarmıştı. Sonra bakışları benim üzerimde gezindi, vücudum daha fazlasını arzulasa bile onun için yayılmış, gevşek ve tatmin olmuştum.

"Evet," diye mırıldandı. "*Ben*."

Ona doğru uzandım, ama o çoktan elbisemi geri çekmiş, iç çamaşırım cebinde kaybolmuştu.

"Ne-"

"Sana yapmak istediğim şeyler için sağlıklı olmana ihtiyacım var," diye hırladı. "Artık kendimi kontrol edemez hale gelmeden önce git buradan."

Titrek bir nefes aldım. *Lorian*'ın -her zaman kontrolü elinde tutan adamın- şimdi kendini dizginlemek için savaşmak zorunda kalması fikri...

"Kendimi iyi hissediyorum."

"Dışarı," diye homurdandı. Hareket ettiğimi fark etmeden önce ayağa kalkmışım, bana ters ters bakan paralı asker tarafından çeğiştirilerek ayağa kaldırılmışım.

Elimde değildi. Sırıttım.

Keyifli kahkahamı duymazdan gelerek beni odasından dışarı itti.

ALTILI ŞEF

PRISCA

Auria ertesi sabah yatağımın kenarına tüneyerek beni ziyaret etti. "Nasıl hissediyorsun?" Bana gülümsedi, gözleri her zamanki iyi mizahıyla parlıyordu.

"İşe dönmeye hazırım." Bunu söylerken neredeyse irkiliyordum. Auria çamaşırhanede neredeyse belini kırarken, kraliçenin peşinde geçirdiğim günlere *iş* demek hakaret sayılırdı.

"Bence kraliçe muhtemelen senin dinlenmeni istiyor. Özellikle de Tanrılar Günü balosu çok yakın olduğu için."

Sadece günler kaldı. Bu düşünceyle kan kulaklarıma hücum etti. "Setella?"

"Özür dilerim, aklım karıştı." "İyi olmana sevindim."

"Teşekkürler." Beni inceliyordu ve ben de tek kaşımı kaldırdım. "Ne oldu?" "Bütün şato sen ve prens hakkında konuşuyor."

Ben yüzümü buruşturdum, o ise sadece güldü.

"Seni dinlenmen için yalnız bırakayım." Ben cevap veremediğim kapıdan dışarı fırladı.

Günün geri kalanını yatakta geçirdim ve sadece birkaç gün sonra üç yüzden fazla mahkûmu kralın tünelinden çıkaracağımı hayal ettim. O tünel ki

onları öldürmek için yaratıldı. Vücudum soğuk terler döktü ve battaniyemin altında titredim.

Zindana inme riskini göze alabilecek kadar karanlık olduğunda, kendimi daha kendim gibi hissediyordum. Biraz titriyordum ama Tibris'in yiyecek dağıtmasına yardım etmeye hazırdım. Tibris önce Asinia ve Demos'un yaralarını kontrol etmek istediğinden, kafes parmaklıklarının arasından ekmek parçaları, et parçaları ve çalıntı meyveler geçirmeye başladım.

Laurel kendi payı için elini uzattı, başını eğerek izledi Ben.

Benden birkaç yaş küçüktü ve bana şöyle düşündüğünü söylemişti En az altı aydır buradaydı. "Bunu neden yapıyorsun? En azından ben demir delisiyken bunun ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Yapmamamı mı tercih ederdin?"

Gözlerini bana dikti. "Çıkmak istiyorum. Ama..."

Anlamıştım. Artık durumunun gerçekliğini biliyordu. Ve bu çok acımasızdı. Neyi kaçırdığını bilmediğinde, daha fazlasını ummaya cesaret edemiyordu. Demir onu zayıf ve sersem tutmuştu, muhafızlar için idare etmesi kolaydı. Şimdi gözleri intikam ateşiyle yanıyordu.

"Ye," diye mırıldandım. "Ve yürüyebildiğin kadar yürü. Sana güçlü ihtiyacımız var."

Başını salladı ve ben de son yiyecekleri dağıtmayı bitirerek Asinia'ya doğru yol aldım.

"Surat asmayı bitirdin mi?" Tibris sordu.

Adımlarımı yavaşlatarak irkildim. Lorian ya da Demos'la konuşurken en sık kullandığı ses tonuydu bu.

Sanki biri oturuyormuş gibi bir ses duyuldu.

"Benim zihinsel durumum seni ilgilendirmez." Demos'un sesi o kadar soğuktu ki neredeyse titriyordum.

"Senin sorunun ne?"

Tibris hiçbir şeyi kendi haline bırakmayı beceremezdi. Çocukken sinirlendiğimde, ben patlayana kadar beni dörter ve dürtmeye devam ederdi. Sonra da gülerdi. Çoğu zaman, onun gülmesi beni öfkemden sıyıırırdı. Ya da en azından öfkemi ona yöneltmemi sağlardı.

"Benim sorunun mu?" Demos sordu.

"Kız kardeşini bulmuşsun. Bunca yıldan sonra."

"O beni tanımıyor."

"Yani, onunla zaman geçir."

"Senin için söylemesi kolay. Onunla birlikte büyüdün. Onun bir çocuktan bir kadına dönüştüğünü gördün. Onun için orada olabildin. Onu koruyabildin. Onu güvende tutmak için."

Boğazım düğümlendi ve yürümeyi tamamen bıraktım.

"Onu muhafızlardan koruyamadım. Annemiz denedi ve bunun için öldü."

"O kadın-"

"Bu konuda ne hissettiğini biliyorum," dedi Tibris. "Ve nedenini de anlayabiliyorum. Ama Prisca'yı *o kadın* büyüttü. Kâbuslarından sonra gözyaşlarını silen oydu. Ona gücünü saklamayı ve kendini güvende tutmayı öğreten oydu. Annem hikâyemizdeki kötü adam olabilir ama kız kardeşimizi korumak için öldü."

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Sonunda Tibris içini çekti. "Omzunu görmem gerek." Mırıltılı bir ses çıkardı. "İyi görünüyor."

Adımlarıma devam ettim ve Asinia'yı kafesinde ayakta durmuş, bacaklarını uzatırken buldum.

"Seni hareket ederken görmek çok güzel." Hâlâ kilo alması gerekiyordu ama onu burada bulduğumdan beri hiç olmadığı kadar güçlü görünüyordu. Ve resmen kararlılık saçıyordu.

"Gerekirse koşmaya hazır olmalıyım."

Başımı salladım. "Bir sorum var. Senin... gücünle ilgili."

Ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne yapabileceğimi bilmek istiyorsun." Tibris ve Demos bu söz üzerine atışmayı kestiler ve ben de onlara baktım.

Her ikisi de beklentiyle Asinia'ya doğru dönmüştü.

Gözlerini devirdi. "Eğer inanılmaz bir saldırı gücü umuyorsan, ummaya devam edebilirsin. Gücüm hassasiyetimi artırıyor. İnanılmaz derecede düzgün dikişler yapıyorum."

Demos onu izlemeye devam ederken Tibris başıyla onayladı. "Hassasiyet pek çok anlama gelebilir. Hadi eline bir yay verelim ve bakalım o okları uçurabilecek misin?"

Tek kaşını kaldırdı. "Prisca yay kullanmayı öğrendiğinde ben de öğrenmeye çalıştım. Ben de neredeyse onun kadar kötüydüm."

"O sırada gücünü bastırıyordun, değil mi?" Demos sordu.

Bir süre sonra başını salladı.

"Denemeye değer," dedim. "Serbest kalır kalmaz eğitime başlamalı ve bu hassasiyetin nişan almak için kullanılıp kullanılamayacağını görmelisin."

Bana soğuk bir bakış attı ve ben de ona emir verdiğimi fark ettim. "Özür dilerim." Sadece gülümsedi. "Sorun değil. Biliyor musun, bazen seni zar zor tanıyorum."

Yüzümü buruşturdum ve o da parmaklıkların arasından uzanıp elimi tuttu. "İyi anlamda. Bazı insanlar böyle baskı altında kırılır. Sen bunu güçlü olmak için kullanıyorsun."

Lorian'ı ve beni tam olarak bunu yapmam için kışkırttığı tüm yolları düşündüm. "Üzerinde çalışıyorum."

Tibris Demos'un kafesinden dışarı çıktı. "Bir süredir buradayız. Artık gitmeliyiz."

Başımı salladım ve Asinia'nın elini sıktım. "Fazla uzun sürmez."

Tibris'e bakarak beni takip etmesini işaret ettim. Kaşlarını çattı ama itaat etti ve taş merdivene doğru yürüdük. Ellerimi kalçalarımın altına koyup inceledim.

Tibris hemen anladı. "Buranın tünel girişi olduğunu düşünüyorsun."

Fenerimi aramızda tuttum. "Kaynağım öyle olduğunda ısrar ediyor."

Kaynağım karşısında gözlerini devirdi.

Ona kaşlarımı çattım. "Her gece buraya inip bu girişi arıyordum. Lorian'dan istediğin kadar nefret edebilirsin -ve bunun için seni suçlayamam- ama bu konuda bize yardım etti, Tibris."

"Güzel. Sanırım en azından bunun için ona teşekkür edebilirim. Buraya bakmak aklıma gelmezdi."

"Ben de öyle. Bana nasıl çalıştığını bile anlattı."

"Sen aptal değilsin, Pris. O burada kendi oyununu oynuyor. Eğer sana yardım etmek için herhangi bir bilgi verdiyse, bunun nedeni bir şekilde onun işine yarayacak olmasıdır."

"Biliyorum. Ne de olsa onunla senden daha fazla zaman geçirdim. Bu, *onun* peşinde *olduğu* şeyden yararlanamayacağımız anlamına gelmez." Merdivenleri dolaştım ve alttan ikinci basamağın önünde çömeldim. Yakalama yeri çok küçüktü, taştaki başka bir çatlak gibi görünecek şekilde yaratılmıştı. Parmağımı o çatlağa sokarak küçük metal mandala bastırdım.

Tibris beni merdivenlerden çekti ve ikimiz de bir kapının kayarak açılmasını izledik. Tamamen sessiz.

Birbirimize baktık ve tünele adım attık.

PRISCA

Her zamanki gibi zindandan çıktıktan sonra Lorian'ın odasına doğru yol aldım. Bu kez, kendimi coşkulu hissediyordum. Tünel bizi ana pazara kadar götürmüştü. Birkaç gün sonra zindandaki herkes özgür olacaktı.

Ona teşekkür etmek istedim. Tibris'in haklı olduğunu biliyordum. Ama Lorian hâlâ melezlerin hayatını kurtarmamıza yardım ediyordu.

Bu gece gücüm bana kolayca geldi, aklım paralı askerdeydi. Lorian beni hem sakinleştirme hem de çileden çıkarma yeteneğine sahipti. Her iki durumda da, bu yerde tenimin sürekli olarak çok sıkı hissetmesi konusunda dikkatimi dağıtıyordu ve beni tüketen gerginliğin bir kısmını yakmak için koşmayı arzuluyordum.

Lorian kapısını açtığı anda, pis bir ruh hali içinde olduğu belliydi. Hatta bir şekilde daha büyük görünüyordu, sanki saklanmaktan ve prens gibi davranmaktan bıkmış gibiydi. Şu anda odada başka saray mensubu olmaması iyi bir şeydi.

Ağzımı açtım ama o çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Bana tılsımın nerede olduğunu söyle."

Gözlerindeki tehdit karşısında kalbim duracak gibi oldu. Lorian istediğini elde ettiğinde, mahkûmları dışarı çıkarmak için bizimle çalışmak için hiçbir nedeni kalmayacaktı. Ve alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı. Sırtarak kaşımı kaldırmak için kendimi zorladım. "Hiç sanmıyorum."

"Sana söyletebilirim." Bu sefer zevkli bir işkenceden bahsettiğini düşünmüyordum. Ona tehdidin hak ettiği bakışı attım.

"Ve seni her an donmuş halde bırakabilirim," diye hatırlattım ona.

"Şimdilik." Gülümsedi ve ben bir ürpertiye zar zor bastırdım. Korkutucu bir gülümsemeydi.

Lorian az önce tüm şüphelerimi doğrulamıştı. Gücü vardı ama ben onu hiç görmemiştim. Ve bir şekilde, bu güç bulmamı istediği tılsıma bağlıydı. Eğer ona o tılsımı verirsem, hepimizi kaderimize terk edebilirdi.

"Herkesi öldürmeyeceğini nereden bileyim?"

"Ah, Prisca," diye mırıldandı. "*Seni* asla öldürmem."

Beni tedirgin etmeye çalışıyordu. Bu görüşmelerde üstünlüğün kendisinde olmasını sağlamaya çalışıyordu. Ne yazık ki işe yarıyordu.

Birbirimize bakarken kan kulaklarıma hücum etti. Sonunda iç çekti.

"Kan yemini edeceğiz."

Ağzım bir karış açık kaldı ve bakışları dudaklarıma kaydı. "Fae'lerle çok fazla zaman geçiriyorsun."

Durgun bir omuz silkti. "Bana birkaç şey öğrettiler."

Fae kan yeminlerini duymuştum. Onlar hakkındaki söylentiler küçük köylerimize kadar ulaşmıştı. Kan yeminini bozmanın bedeli ölümdü. Eğer yanıyorsam ve tılsım düşündüğüm yerde değilse, çılgılık atarak ölebilir, birinin acıma son vermesi için yalvarabilirdim.

Ama eğer haklıysam.

Lorian'ı tanırdım. Tutsakları şehrin surlarına götürmeyi kabul ederse, yapacağı şey buydu. O ve diğer paralı askerler. Eğer ölürsem, bu tılsımı bulamadığım için olacaktı. Bu da Lorian'ın tılsımın ona vereceği karanlık güce sahip olamayacağı anlamına gelirdi. Sadece Tibris ve Vicer'i bu olasılık hakkında uyarmam gerekecekti, ölüm kısmını onlara söylemeden. Ortaya çıkmazsam, mahkûmların kaçtığından emin olmak isteyeceklerdir.

Benim hayatım, üç yüzden fazla insanın hayatı demek.

İyi bir anlaşma.

"Kararsız görünüyorsun, vahşi kedi."

"Ben değilim. Kan yemini edeceğiz."

Beni inceledi. "Tılsımı alacağın konusunda sana güveniyorum." Kendi sözleri karşısında yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirdi. "Ama eğer bana ihanet edersen..." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar soğuktu. "O tılsımı bana vermezsen tutsaklarından hiçbiri yaşamayacak."

Ona baktım. Bazen onun kim olduğunu unutuyordum, ta ki o bana hatırlatana kadar.

Çenemi avucunun içine aldı. "Bana öyle bakma. *Yaşıyor* bana bağlı."

"Yani üç yüzden fazla masumu tehdit mi ediyorsun?" Daha yakına eğildi. "Bir kalp atışında.

Bir kalp atışında."

"Peki." Yutkundum. "Nerede durduğumuzu bildiğime sevindim. Duyduğuma göre, kan yemini zaten bozulamazmış."

"Yapamazlar. Ama sen sinsisin. Kurnaz. Bana ihanet edebilecek biri varsa, o da sensin."

Bu durumdan memnun mu yoksa endişeli mi hissetmeliydim bilemiyordum. Özellikle de Lorian bu küçük itirafla sarsılmış gibi görüldüğünde ve ifadesi hesapçı bir hal aldığında.

"Kabul ediyorum. Hemen şimdi yemin edeceğiz," diye fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ağzımdan kaçırdım.

Büyüye sahip herkes, doğru adımları ve doğru büyüü öğrendiği sürece bir fae kan yeminini tamamlayabilirdi.

Yutkundum. "Bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyorsun, değil mi?" Lorian sadece iç çekti. "Elini uzat."

Sonunda, hayal ettiğim kadar korkunç değildi. Lorian ikimizin de avuç içlerini kesti, hâlâ acıyan ve yanan ince bir kesikti bu. Ellerimizi birbirine kenetledi, bilmediğim bir dilde birkaç kelime mırıldandı ve sonra bana bu kelimeleri tekrarlamamı söyledi.

"Anlamadığım hiçbir şey için yemin etmiyorum."

Bana yavaşça gülümsedi. "İyi bir seçim."

Titredim. Bana korkunç bir şey için yemin ettirmiş olabilir miydi?

"Seni hayatının sonuna kadar kölem yapabilirdim," diye fısıldadı kulağıma. "Ve bu hoşuna giderdi."

Yutkundum, ağzım kupkuru olmuştu. "Ortak dile geç."

Yaptı ve pazarlığımızı açıklarken her kelimesini analiz ettim. Tutsakları Rythos, Cavis, Galon ve Marth ile birlikte şehir kapılarına götürecekti. Beni orada bekleyeceklerdi ve tılsımı teslim ettiğimde anlaşmamız tamamlanmış olacaktı.

Lorian birkaç garip kelime daha söyledi ve elimden fişkırان acı koluma ve göğsüme yayılırken haykırdım. Elini boynumun arkasına kaydırarak beni yerimde tuttu. Tekrar aşağıya baktığımda, her iki kesik de kapanmış, geride ince bir çizgiden başka bir şey bırakmamıştı.

Geri adım atmak istedim ama beni kolayca yerimde tuttu. Bakışları yüzümü inceledi ve sonra başını eğdi, ağzı benimkini buldu.

Dudaklarına karşı iç çektim ve o da bir hırıltı çıkararak beni duvara doğru itti.

"Ölürken çığlık atmanı izlemek gibi bir arzum yok," diye hırladı. "O yüzden tılsımın nerede olduğu konusunda haklı olsan iyi edersin."

Bunu düşünmek istemedim. Şimdi değil. Tek istediğim Lorian'ın bana unutturmasıydı. Sadece kısa bir süreliğine. Ona baktım ve o da küfretti,

Ağzı benimkini yakaladı. Tanrım, tadı çok güzeldi. Vahşi ve biraz vahşi ve... Ağzına karşı inledim ve o da hırladı.

"Sen beni delirtmek için tasarlandın."

Pozisyonlarımızı değiştirdi ve bu sefer beni oturma odasına, yatağına doğru itiyordu. Tökezledim ve sonra onun kollarındaydım, sırtım yumuşak yatağına çarpıyordu.

"Seni burada görmeyi hayal ediyordum," diye itiraf etti ve dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Hayal edebileceğimden daha iyi. Bana bunu istemediğini söyle, vahşi kedi, ama şimdi söyle."

Ona baktım. Şehvetten yarı deli görünüyordu. Ama şehvetin altında başka bir şey vardı. İkimizin de yokmuş gibi davranmaya çalıştığı bir şey.

"Bunu istiyorum."

"O zaman bunun gitmesi gerekiyor."

Elleri kolyemin tokasını buldu ve yatağımın başucuna yerleştirdi.

Gözlerimiz buluştu -benimkiler artık saklı değildi- ve ağzı benimkilerin üzerine düştü. Elimi göğsünden aşağı kaydırıp pantolonunu çözdüm. Bir an içinde onu okşamaya başladım ve elime doğru eğildi. Onu hissetmek midemi bulandırdı. "Sen... büyüsun."

Dudaklarına karşı gülümsedi. "Beni alabilirsin."

Onu hafifçe sıktım ve sert bir inilti çıkararak beni yatakta dizlerimin üzerine çekti. Beni çevirdi, ensemeye kondurduğu ve daha fazlası için yalvarmak istememe neden olan öpücükler arasında her düğmeyi yavaşça açtı. Elbisemi aşağı çekti, kollarımı iki yanıma sıkıştırdı ve o sıcak, hınzır ağzı kulak mememi hafifçe ısırana kadar boynumun kenarını öptü. Nefesim kesildi.

"Seni böyle seviyorum," diye mırıldandı. "Bana karşı çaresizsin." "Ben asla çaresiz değilim," diye hatırlattım ve güldü.

"Ah vahşi kedi, seni zevkten çıldırtmayı planlıyorum, sihrini nerede bulacağımı bile bilemeyeceksin."

Sesindeki karanlık vaat karşısında tüylerim diken diken oldu. O çok değer verdiği kontrolünü kaybetmiş gibiydi ve elbisem bir anda yok olmuştu - onun zeki ellerinin kurbanı olmuşum. Elbisemin altına giydiğim dantel parçalarına bakarken sert bir inilti çıkardı.

Bu iniltiyi duymanın inanılmaz derecede tahrik edici bir yanı vardı.

Benim için olduğunu bilmekle ilgili.

Beni çevirdi ve dudakları aşağıya, göğüslerimin üzerinde gezindi - iç çamaşırlarımı çıkarırken dikkatimi dağıttı. Ve sonra onun için çıplak kaldım ve bir parmağını meme ucumun tepesinde gezdirirken bakışlarımı tuttu.

"Bunu beğendin mi?" Bana gülümsedi. "Yoksa bunu mu?" Diğer meme ucumu kabaca çimdikledi ve ben boğuk bir inilti çıkardım.

"Ah," dedi. "Zevkin yanında biraz da acı mı?"

Başımı salladım ve o da gülümsedi. Nefesim boğazımda düğümlendi ve elimi kaldırıp yanağını avuçladım. Gülümsemesi çok seyrek ve genellikle alaycı bir ton taşırdı. Ya da birazdan o ağızdan vahşi ve kesici bir şey çıkacağı konusunda beni uyaran vahşi türden gülümsemelerdi. Ama *bu* gülümseme...

Onu mutlu etmişim gibi bana gülümsedi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Mm-hmm. Bakalım o meşgul küçük zihni gerçekten boş bırakabilecek miyim?"

Başını eğdi, bir meme ucunu ağzına aldı, ben başını bana doğru tutup altında kıvrana kadar emdi ve yuvarladı.

"Çok hassas," diye mırıldandı, diğer göğsüme geçti ve aynı ilgiyi ona da gösterdi. Göbeğim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde çaresiz ve *muhtaç* bir şekilde sıkıştı.

"Sana dokunmak istiyorum," diyerek tişörtünü yukarı çektim.

Gömleğini yırtıp çıkardı ve pürüzsüz teni karşısında ağzım sulandı. Ellerimin dolaşmasına izin verdim, o gün onu yıkanırken izlediğim hayalini kurduğum şekilde vücudunu öğreniyordum.

"Bunlar da." Kemerini çekiştirdim. Göğsüme doğru güldü. "Talepkâr yaratık." Ama onları çıkardı ve vücudum ısındı. Tenini tenime değdirdiğinde daha fazla hissediyorum.

Sonunda onu içimde hissetmek için *çaresizce* bacaklarımı ona dolamaya çalıştım. Kendimi onun kalın uzunluğuna sürttüğümde küfretti, bu hareketten en ufak bir utanç bile hissetmeyecek kadar muhtaçtı.

"Hiç sanmıyorum. Seni hazırlamam gerek."

"Zaten *hazırdım*."

Bunu görmezden geldi ve karnımdan aşağıya doğru öpmeye başladı. Başını kalçalarımın arasında görmenin daha önce erotik olduğunu düşünmüştüm ama bu...

Bu...

Çıplak sırtı, benimkine değen sıcak teni, sanki ben *onunmuşum* ve beni en iyi nasıl kullanacağına karar veriyormuş gibi sıcaklığımı incelemesi.

Nefesim kesildi. Yavaşça başını kaldırdı. "Sana henüz dokunmadım, Prisca." "Sana ihtiyacım var." "Biliyorum."

Kendini beğenmiş ses tonuna kaşlarımı çatabilirdim ama bana nasıl dikkatle dokunduğunu görebiliyordum. Parmakları kaygan göbeğimi bulup arzumu daha da artırırken gözlerini kapatışını. Ve daha da yükseğe.

"Lorian."

"Tanrım, yalvardığın zaman. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses. Bunu benim için biraz daha yap, ben de sana istediğini vereyim."

Yanaklarım kızardı ama bakışlarına karşılık verdim. Beni bekledi.

"A r a m ı z d a utanılacak bir şey yok," diye mırıldandı. "Asla. Şimdi bana ne istediğini söyle."

"Seni içimde istiyorum."

Parmağıyla klitorisime dokunarak gülümsedi. Sıkıştım ve gülümsemesi genişledi. Sonra aynı parmak içime kaydı. Tanrım, yalvarmak *istememe* neden oldu.

"Beni burada mı istiyorsun?"

"İstediğimi biliyorsun."

"O zaman beni burada tutacaksın. Ve başka hiçbir erkeğin sana benim hissettirdiğim gibi hissettiremeyeceğini bileceksin."

Dudaklarımız buluşana kadar yavaşça vücudumu öptü. Kendini girişime yerleştirip yavaşça içime sokarken titredim.

Yarısına kadar gelmişti ve ben aniden *çok* doymuştum. Belki de bu kötü bir fikirdi.

"Uh, Lorian."

Sadece başını kaldırdı. O yeşil gözler o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı, göz bebekleri şişmişti. "Al beni, Prisca."

Eli beni okşamak için aşağı kaydı ve ben de ona açıldım, bu ikili his karşısında kıvranıyordum.

"İşte bu, vahşi kedi," diye mırıldandı. Sonra elini çekti ve yavaşça bir kez daha soktu. Leğen kemiği her itişte klitorisime çarptı ve bacaklarımı onun etrafına sardım, zaten kenardaydım.

Tanrım, onu hissetmek. En gizli fantezilerimde bile hayal ettiğimden daha iyiydi ama yine de yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Daha sert," diye talep ettim.

"Benim için yapıldı," diye mırıldandı. Ama o buna uydu, o kadar derine soktu ki yıldızları gördüm. Acı vardı, çünkü çok büyüktü ve çok uzun zaman olmuştu... ama zevk...

Aldığım zevki anlatacak kelime bulamıyordum. Vücudumun şimdiden onun etrafında sıkışması için. Her sinirim daha fazlası için haykırıyor gibiydi. Nefesimin boğazımda düğümlenmesi ve vücudumdaki her kasın inanılmaz bir şeyin eşiğinde kasılması için.

"Benim için gel, vahşi kedi." Lorian eğilip alt dudağımı ısırды. "Ve hissetmeme izin ver."

Başka seçeneğim yoktu. Vücudum çoktan gerilmiş, nefesim kesilmişti. Etrafında kenetlendiğimde küfretti. Doruk noktam içimde kükredi, o kadar güçlüydü ki görüşümün kenarları karardı, tek görebildiğim Lorian ve onun için parçalanmamı izlerken gözlerindeki sahiplenici şehvet oldu.

Ben gevşediğimde hareket etmeye devam etti, gözleri hâlâ o vahşi şehvetle doluydu. "Daha işimiz bitmedi."

O olmayabilir ama ben kesinlikle öyleydim.

Bana yavaşça gülümsedi. Belli ki tam olarak ne düşündüğümü biliyordu, çünkü benden çekildi ve beni dizlerimin üzerine çevirerek bir kez daha içime soktu. Bu pozisyonda daha da büyük hissediyordu ve ben onun etrafında kenetlendim.

"O kadar güzel ki," diye kulağıma hırladı.

Ellerinden birini boğazıma doladı. Sıkıyordu, sadece karanlık bir tehditti. Diğer eli, klitorisimi okşarken o eliyle aynı anda itene kadar aşağı kaymıştı.

Ve aynen böyle, tekrar uçurumun kenarındaydım. "Benim için gel," diye emretti.

Ve yaptım. Öyle pis bir inilti çıkardım ki, güldü. Ama gergin bir kahkahaydı. Sonra içime girmeye başladı, doruk noktamın devam etmesini sağladı, ta ki beni sıkıca tutup titreyerek kendini içime boşaltana kadar.

LORIAN

Burada, düşmanımın kalesinde yatarken, Prisca bir kez daha ona ait olan o gözlerle beni izlerken garip bir şekilde memnundum. Garip renklerini özlediğimi fark ettim ama en azından içlerindeki hesaplama, kılık değiştirmiş olsun ya da olmasın, her zaman aynıydı.

Bakışları niyete dönüştü. "O gün beni neden terk ettin? Nehirde?" Bunu bana daha önce hiç sormamıştı.

Suçluluk ya da pişmanlık gibi duyguları hissetmeye alışık bir adam değildim. Yine de, o nehrin kenarında tek başına ona neler olabileceğini düşündüğümde...

Ona kaçamak bir cevap verme isteğimi bastırdım. O kadar uzun süre sessiz kaldım ki gözlerini kaçırdı. Sonunda içimi çektim.

"Çok uzun zamandır birçok erkeği kıracak türden işler yapıyorum. Böyle bir hayat yaşadığınızda, sonunda bir seçim yapmak zorunda kalırsınız. Yaptıklarının her hareketinde omuzlarına yığılmasına, ağırlığıyla seni sakatlamasına izin vereceksin ya da o parçanı -doğru ve yanlış, iyi ve kötüyü önemseyen parçanı- geri çevireceksin. Seni ilk gördüğümde bir *insan* görmedim. Cevabını bilmediğim bir sorun gördüm. Sonra sen bana baktın ve hayatta kalacağını anladım."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Senden daha yaşlı ve bilge olduğumu unutuyorsun." Bunun üzerine gözlerini devirdi ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. "O gün gözlerindeki sadece korku ve çaresizlik değildi."

Kadın homurdandı. "Bu doğru mu? Bana başka ne gördüğüne inandığını söyle."

Bileğini yakaladım. Elimde çok küçüktü. Çok kırılgandı. Yine de bu kadın krala kendisinden önceki tüm isyancılardan daha fazla yaklaşmıştı.

"Yanan bir öfke gördüm. İçinizde serbest bırakılmayı bekleyen bir öfke ve intikam. İki adam öldürdün."

İrkildi ve elini kurtarmaya çalıştı ama ben onu tuttum. "Hayatta kalmak için savaştın. Beni tekrar bulana kadar o ormanda hayatta kalmayı başardın. Seni ve bize gizlice yaklaşmaya çalıştığını gördüğümde seni o kadar çok istedim ki öfkelen dim. Bu yüzden onu derinlere gömdüm."

harekete geçmeyi düşündüm. Sonra nasıl bir güce sahip olduğunu fark ettim ve bunun için kendimden nefret etsem de rahatladım."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Kelimeleri söylemek zordu ama onları duymayı hak ediyordu. "Çünkü seni bir süreliğine elimde tutacaktım. Ve bunun için benden nefret etsen bile, hayatta kalmanı sağlayacağıma yemin ettim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra eğildi ve bileğine doladığım elime bir öpücük kondurdu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi uykuluydu.

"Evet."

"Hibritlerin ne kadar gücü var?"

"Melezler insanlardan daha güçlüdür. Kral için tehdit olmalarının nedenlerinden biri de bu. Yaralanmalardan ve hastalıklardan daha hızlı kurtulurlar. Eğer insan olsaydın, o zehir yüzünden ölmüş olurdun." Bu düşünceyle damarlarıma buz yayıldı. Melez kanıyla bile ölüme inanılmaz derecede yaklaşmıştı.

Ve sorumlu kadını katletmemek için kendimi kontrol etmem gerekti. İçgüdülerim beni kadının hala oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmaya itiyordu.

"Peki ya Fae'ler? İnsanlardan ve melezlerden ne kadar daha güçlüler?"

"Fae'ler kendi yaratıklarıdır. Ancak o kadar çok farklı türde fae var ki, onları doğru bir şekilde karşılaştırmak zor olacaktır. Bazıları o kadar uzun ömürlüdür ki, insanlarla kıyaslandıklarında neredeyse kadim sayılırlar. İnsanları, bir tehdit haline gelmeden çok önce yok edilmesi gereken zararlılardan biraz daha fazlası olarak görüyorlar. İnsanlardan hoşlanan fae'lerle tanıştım - Sabium'un önerdiği gibi sadece cinsel olarak ya da *yemek* için değil. Ama arkadaş olarak."

Bunu düşündü. "Fae'leri arkadaşın olarak görüyor musun?"

"Bazıları," dedim dürüstçe. "Bazılarından mümkün olduğunca uzak duruyorum. Ama güçlerini sordunuz. Çoğu insanın bir yeteneği vardır. Tek bir yetenek. Melezlerde de aynısı var ama o tek yetenek Fae'lere rakip olabilir."

"Peki ya Fae'ler?"

"Melezlere benzer şekilde tek bir ana yetenekleri var. Ama aynı zamanda çeşitli küçük büyülere de sahipler. İnsanlar için inanılmaz görünen basit şeyler."

Bir süre sessiz kaldı. "Çok bilgilisiniz. Belli ki uzun zamandır seyahat ediyorsun. Nasıl bir şey?"

Paralı asker olmanın nasıl bir şey olduğunu soruyordu. "Özgürlüğün tadını çıkarıyorum. Ama bu... yalnızlık olabilir."

"Marth ve diğerleri sana eşlik ederken bile mi?"

Kıkırdadım. "Çok uzun zamandır birlikteyiz, çoğunlukla birbirimizden bıktık."

Esnedi. "Burada uykuya dalmadan önce odama dönmeliyim."

Anlık inkârımı bastırdım. Bu kadını sahiplenmek hata olurdu. Kokusunu içime çekmek ve onu güvende kalacağı bu yatağa zincirlemek istesem bile.

Bu yüzden giyinmesine yardım ettim, uzun öpücükler ve mırıldandığım telkinlerle dikkatini dağıttım, ta ki gülene, gözleri şehvetle parlayana kadar.

Sonra kalmasını emretmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce onu neredeyse odamdan dışarı ittim.

PRISCA

Sonraki iki gün uçup gitti. Vicer kendi planlarını yapıyordu, ben de kendi planlarımı. Lorian zamanının çoğunu kralla birlikte başka bir av gezisinde geçirdi ve ben de zamanımı zindanda Tibris'e yardım ederek, planımızın her parçasını tekrar tekrar gözden geçirerek geçirdim.

Diğer hanımlarla yemek yemek garip bir hal almıştı. Caraceli'nin her zamanki yeri boştu ama kulağıma tehditler savurabilmek için yanıma oturmayı tercih ettiğinden, buna pek de üzülmedim. Lisveth yerine oturmuştu ama o bile sessizdi.

Pelopia ve Alcandre ara sıra bana temkinli bakışlar gönderiyorlardı. Belli ki Caraceli onları entrikalarım konusunda ikna etmeyi başarmıştı.

Ama onlara neredeyse hiç odaklanamıyordum. Bunun yerine, sürekli olarak Lorian'ın geçen gece beni nasıl götürdüğünü hayal ediyordum. Onun vücuduyla ilgili hayaller kurarken bir konuda haklıydım.

ondan nefret ediyordum. Muhtemelen beni başka bir erkek için mahvetmişti. Yine de içimde pişmanlık duyacak bir şey bulamadım.

Lorian şu anda kralın yanında uzanmış, Farrow'un söylediği bir şeye gülüyordu. Paralı askerlikten prene dönüşme şekli karşısında büyülenmekten kendimi alamadım.

Gözüme takıldı ve gözlerindeki sert parıltı karşısında yutkundum. Bir sorun vardı. Ona ufak bir baş selamı verdim ve yemeğime geri döndüm.

Ama artık yemek yiyemiyordum.

Onunla odasında buluştuğumda ciğerlerim korkudan ağırlaşmıştı.

"Ne oldu?" Kapıyı açtığında sordum.

Yüz ifadesi ciddiydi ve gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. "Sabium'un pazara giden tüneli doldurduğunu yeni öğrendim."

Kulaklarımda donuk bir uğultu yankılandı. Lorian küfretti ve beni odanın daha da içine çekerek kanepeye yatırdı.

"Özür dilerim, Prisca."

"Kral planlarımızı biliyor."

"Eğer yapsaydı, hepimiz yanıyor olurduk. Ama birileri ona tünelin hâlâ orada olduğunu ve kullanılmadığını hatırlatmış olabilir. Belki de bir muhafız girişin yakınında toz olduğunu fark etmiştir. Ya da Sabium her zaman burayı doldurmayı planlamıştı ve bu bir tesadüftü."

"Sen tesadüflere inanmazsın."

Sadece başını salladı. "Neye inandığımı bilsen şaşırırsın. Ama başka bir olasılık daha var."

Başımı salladım. "Sabium zindanına birinin girdiğini biliyor ve bir tür tuzak kuruyor." Yürümek için ayağa kalktım. Tünel tek yol değildi. Olamazdı da. "Başka bir şey bulacağım."

"Prisca."

"Bu son değil."

Lorian elimi tuttu. Gözleri ilk kez kederle kararmıştı. Elim çektim.

"Öyle bakma. Tılsımını bulursam yardım edeceğine söz vermiştin. Sen *yemin etti.*"

Kaşlarını çattı. "Ve yeminimi tamamlayacağım. Ama şu anda bir planın yok."

"Yapacağım." Sesimi sabit tutmaya çalıştım ama Lorian'ın gözlerindeki merhametten başarılı olamadığımı anladım. Ayağa kalktı ve saçımı kulağımın arkasına taradı. Bu şefkat karşısında gözlerim yandı ve şu anda ondan gelen şefkati kaldıramayarak geri çekildim.

"Gitmem
gerek." "Prisca."

Dışarı çıktım. Tünel artık bir seçenek olmadığına göre, mahkûmları nasıl dışarı çıkaracaktım? Tanrılar Günü balosuna sadece dört gün vardı ve kral açıkça dikkatli davranıyordu.

Zihnim olasılıklarla dolup taştı. Hizmetkârların salonları şatonun arka çıkışına bağlıyordu. Ama araziden ayrılan herkes yine de ön kapılardan geçmek zorundaydı. Büyülerimle ne kadar pratik yaparsam yapayım, üç yüzden fazla mahkûmun kapılara giden asfalt yoldan aşağı inmesine yetecek kadar zamanı donduramazdım.

Belki Vicer isyancıların bulabildikleri her türlü nakil aracını çalmalarını ve bizimle kaleye yeterince yakın bir yerde buluşmalarını sağlayabilir, böylece melezleri o araca yükleyebilirdik.

Homurdandım. Bir şekilde herkese yetecek kadar çalabilseler bile, muhafızların kaleye doğru giden yüzlerce atı, arabayı ve at arabasını fark etmeme ihtimali neydi? Muhafızların şehrin çeşitli noktalarına konuşlandığını görmüştüm. Dikkatli tavırlarına ve ısrarla yaptıkları rastgele aramalara dikkat etmiştim. Şehir muhafızları Tanrılar Günü için tetikte olmak zorundaydı, özellikle de şafakta idam edilecek bu kadar çok mahkûm varken.

Mideme boş bir ağrı yerleşti ve kulaklarımdaki çınlamadan hiçbir şey duyamadım. Wila'yı çoktan hayal kırıklığına uğratmıştım. Asinia'nın annesini yüzüstü bırakmıştım. Kendimi yüzüstü bırakmıştım. Başka kimseyi yüzüstü bırakamazdım. Kimsenin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Derin bir nefes aldım ve titreyen ellerimi elbisemin içine gömdüm. Şu anda, kaybolduğumu fark etmeden önce kraliçenin odasına gitmem gerekiyordu. Zehirlenmemden sonra muhtemelen hepimizle daha yakından ilgilenecekti ve ihtiyacım olan son şey onun sorular sormaya başlamasıydı.

Kraliçenin odasına doğru yürürken zihnim hızla çalışıyordu. Mahkûmları serbest bırakmanın bir yolu vardı. Olduğunu biliyordum. Bu olamazdı. Olamazdı.

Kraliçe bugün içine kapanıktı. Hizmetçiler çay ve mükemmel hazırlanmış minik hamur işleri getirdiler ama kraliçe pencereden dışarı bakıyordu.

Bir sürü hayat tehlikedeydi ve ben kraliçenin hayal kurmasını izliyordum.

"Her şey yolunda mı Majesteleri?" Lisveth, bizi görmezden gelirken en az bir saat boyunca yapmacık bir şekilde sohbet ettikten sonra sordu.

Kraliçe Lisveth'e küçük bir gülümseme verdi. Ama hemen kayboldu ve iç çekti. "Kocam son zamanlarda ortalıkta yoktu. Oğlumuzun Tanrılar Günü için eve gelme isteğini reddetti." Başını bir kez daha pencereye çevirdiğinde solgun yüzündeki çiller göze çarpıyordu. Belli ki kraliçe bu kadarını anlatmaya hazırdı. "Bütün gün burada benimle oturmana gerek yok," diye tekrar iç geçirdi. "Pazara giden arabalardan birine binin ya da arazide yürüyüşe çıkın."

Ses tonu neredeyse suçlayıcıydı, sanki varlığımız -onun isteği üzerine- bir dayatmaymış gibi.

Kelimeler ağzından çıkmadan önce ayağa kalkmışım. Tek kaşını kaldırdı ve ben sadece başımı eğdim. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Kraliçenin odasından çıkar çıkmaz Madinia bana yetişti. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Kolumu tuttu, ben de başımı salladım. "Burada olmaz."

Madinia beni kaleden çıkıp araziye kadar takip etti. Her zamankinden daha fazla muhafız konuşlanmıştı. Batımızda, birkaç yüz ayak genişliğindeki çimlerin üzerinde, kraliyet ahırları arabaların depolandığı geniş tuğla binanın yanında yer alıyordu.

"Mahkûmları dışarı çıkarmak için zindanlardaki tüneli kullanamayız."

Bana bakarken Madinia'nın gözlerinde korku belirdi. "Ne yapıyorsun *Yani?* Bu şekilde çıkacağız." "Artık değil."

Kral doldurdu."

"Ne yapacağız?" Hakkını yemeyelim, sözlerinden panik akmıyordu. Gerçek bir soru gibi görünüyordu ve yüzündeki çatık kaş bana seçenekleri konuşmak istediğini söyledi.

"Bilmiyorum." Sesim kesildi. Madinia bana güvenmişken böyle bir şeyi itiraf etmek... *herkes* bana güvenmişken...

"Bir planın var, biliyorum. Prisca, yardım etmek istiyorum."

Sesi her zamanki gibi kibirliydi. Çünkü Madinia bir şey *istemeye* alışık değildi. Kraliçeden bir şey istediğimizde bile, bunu genellikle Lisveth isterdi.

Ona hırlamak için ağızımı açtım ve gözümün ucuyla bir şey hareket etti. Döndüm ve yanımda Madinia'nın da aynı şeyi yaptığını hissettim.

Davis ahırın dışında duruyordu. Elini sallayarak kaldırdı, yüzünde sanki hepimiz iyi arkadaşmışız gibi rahat bir gülümseme vardı. Ona bakarken dudağını kıvrırmamak için kendini zor tutan Madinia'ya baktım.

"Yardım etmek ister misin?"

İç çekti. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?"

ON YEDİ ŞAFTÖR

PRISCA

M Adinia bundan hoşlanmadı. Davis'e el salladıktan birkaç dakika sonra Madinia ve ben onun yanında durmuş yüzlerce atsıza bakıyorduk. arabalar. Bize bir tur teklif etmesi için Madinia'nın önerisinden daha fazlası gerekmemiştir.

"Gördüğünüz gibi onları burada tutuyoruz," diye mırıldandı Madinia'ya gülümseyerek.

Hakkını vermek gerekirse, ona beyinsizce gülümsedi. Davis'in gözleri köşelerinden kırışmadan önce hafifçe genişledi.

Bir zamanlar aynı odayı paylaştığım kadınlardan en az üçüne dehşet saçtığının bilmeseydim, ayaklarını neredeyse utanarak sürüyüşüne inanabilirdim.

Auria'nın bana zehirlendiğim gün -mahkemenin yarısı Lorian'ın sarhoş bir kadını odasına götürdüğünü gördüğünde- Davis'in "prense" göz kırptığını gördüğünü söylemesi de cabası.

Davis'in ölmesini istedim.

Lorian'ın sesi kafamın içinde yankılandı.

"Köyünden sadece birkaç hafta uzaktasın ve şimdiden küçük bir vahşiye dönüşüyorsun."

"Arabalar nasıl kontrol ediliyor?" Madinia mırıldandı. "Gitmelerini istediğiniz yere gitmelerini sağlamak için çok fazla güç gerekiyor olmalı."

Davis'in göğsü kabardı ve ona bir sırtış fırlattı. "Sana göstereceğim."

Memnuniyetim öfkemi yatıştırdı ve onun peşinden devasa alanın derinliklerine doğru ilerledik. Odanın arka tarafında dolap olduğunu tahmin ettiğim bir kapı vardı. Kapıyı açtığında tüm duvarı kaplayacak kadar büyük bir şehir haritası ortaya çıktı.

"Vay canına," dedi Madinia hayretle. Davis beni görmezden geliyordu, ki bu tam da umduğum şeydi. Bir adım daha yaklaşarak olabildiğince çok ayrıntıyı ezberlemeye çalıştım. Nefesim kesildi. Harita inanılmaz derecede ayrıntılıydı, adeta bir sanat eseri gibiydi; şehrin her yerini kapsıyordu. Haritanın üzerinde, şu anda canlıymış gibi hareket eden arabaların küçük kopyaları sabitlenmişti.

Kralın gözdeleri her gün böyle bir sihrin tadını çıkarırken, köyümüzün şifacılarının bile sihirlerinin çoğu ellerinden alındı. Hayat kurtarabilecek sihirler.

Madinia elini Davis'in koluna koyarak ona yaklaştı. "Nasıl çalışıyor?"

Davis bir elini parşömenin üzerinde bir taşın bulunduğu haritanın köşesine koydu. Kıpırdamadım. Bu bir ocartus taşı değildi - donuk sarı bir rengi vardı - ama taş hafifçe parlıyordu ve Davis arkamızda duran küçük arabalardan birine uzandı. Araba kale kapılarının dışına çıkana kadar tek parmağıyla onu itti.

"Benimle gel," dedi.

Arabanın beklediği kapıya kadar onu takip ettik. Parmağının dürtmesi arabayı yerine oturtmuştu.

Ah. Madinia'ya baktım. Neyse ki aptal değildi.

"Anlamadığım bir şey var," diye sordu, sesi hafifti. "Arabalar insanlar, diğer arabalar ve atlar için ne zaman duracaklarını nasıl biliyorlar?"

"Bu babamın sihrinin bir parçası. Arabalara belli bir seviyede duyarlılık verdi. Sadece arabaların içindekilerin korunmasını sağlayacak kadar."

"Ve o vagonlarda çok zaman geçiren biri olarak bunu takdir ediyorum." Madinia'nın kahkahası aynı anda çalan yüzlerce küçük çan gibi geliyordu. "Ama birinin o haritaya gizlice girmesini engelleyen nedir?"

ve bir arabayı istedikleri yere götürmek mi?" Sanki böyle bir ihtimalden gerçekten endişeleniyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," dedi Davis. "Harita sadece kralın en güvendiği muhafızlar tarafından korunmakla kalmıyor, aynı zamanda babam dışında araba rotalarını değiştirebilecek tek kişi benim."

Madinia kolunu onun koluna doladı. "İşte şimdi rahatladım."

Boğazımı temizledim ve Madinia o cansız gülümsemesini bana çevirdi. "Setella'nın şehirde yapması gereken bir işi var," dedi. "Ama beni ağırlayacaksın, değil mi Davis?"

Bazı kadınların erkeklerin aklını başından alacak şekilde mırıldanmayı nasıl başardıklarını hep merak etmişimdir. Eğer önümüzdeki birkaç günü atlatabilsek, belki Madinia'yı bana öğretmesi için ikna edebilirdim.

Davis ona öyle karanlık bir bakış attı ki, Madinia'nın onu tek bir düşünceyle diri diri yakabileceğini bilmesem beni endişelendirirdi.

Aslında belki de asıl endişelenmem gereken şey buydu. Madinia'ya uyarıcı bir bakış attım ve o da bana sırtarak Davis'le birlikte arabalara doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun Setella?" diye seslendi bir ses.

İç çektim. Çok yaklaşmıştım. Döndüğümde Pelopia ve Alcandre'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Markete giderim diye düşünmüştüm," diye yalan söyledim. Umarım benimle gelmek istemezlerdi.

Pelopia ağzını açtı ama omzumun üzerinden bakarken gözleri kızardı. Dönüp baktım. Lorian kaleden çıkıyordu, etrafında Gromalian renklerinde giyinmiş birkaç adam vardı. Marth da onlardan biriydi. Yüz ifadesini bu kadar mesafeli, gözlerini bu kadar sıkılmış görmek garipti. Ben izlerken, Lorian'ın birkaç adım ilerlemesini bekledi ve sonra ona arsızca sırtan hizmetçilerden birine göz kırptı.

Lorian dönüp Marth'a sert bir bakış attı ve ben de kendi sırtışıma zorlukla bastırdım.

"Hastalandığında prensin sana nasıl baktığını duydum Setella," diye mırıldandı Pelopia.

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Herhangi bir inkâr muhtemelen onun merakını daha da körükleyecekti.

"Merak etme," dedi ben cevap vermeyince. "Anlıyorum. Uzun kızıl saçları ve o çapkın sırtışıyla yakışıklı bir şeytan."

Gülümsemem dondu.

Saçları ne kıvılcık ne de uzun olan adama döndüm. Lorian rolünü oynayarak bize göz kırptı.

Kralın neden onun yanına oturmasına izin verdiğini şimdi anlıyordum.

Başka bir adamın yüzünü takıyordu.

Ama nedense sadece Lorian'ı görebiliyordum.

Neden? Üzerindeki cazibe işe yaramadan önce onu tanıdığım için miydi?

Hayır. Tibris ve Vicer hâlâ kara gözlerimi görebiliyorlardı.

Lorian bir melez olduğu için miydi? Tibris'e Gromalian prensine baktığında ne gördüğünü sormam gerekiyordu.

Ona bakıp parçaları yerine oturtmaya çalışırken nabzım hızla atıyordu. İsteddiği yere gidebilmesi ve şatoda istediği her şeyi yapabilmesi için ona böyle güvenilmişti. İsterse *başka* yüzler takabilir miydi?

Tanıdığım yüz gerçek Lorian mıydı?

"Setella?"

Sarsıldım. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum." Önemli değildi. Olamazdı. Önemli olan Lorian'ın kullandığı büyüü görebilmemdi. Eğer göremeseydim, bu kaleye adımını attığı anda kim olduğumu öğrenirdi ve ben de onun kim olduğunu bilemezdim.

Düşündükçe ürperdim.

"Arazide bir yürüyüşe çıkacağız." Alcandre dedi ki. "Pazarda geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim."

Tibris bir şarap kasası taşıyarak yanımdan geçti. Göz göze geldik ve başını sallayarak onu takip etmemi işaret etti. Her zamankinden daha meşguldü; geceleri mahkûmları iyileştiriyor, gündüzleri ise kralın ziyaretçilerinin en sevdikleri şarapları içebilmelerini sağlamak için uzun saatler çalışıyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar kalıcı gibi görünüyordu.

Mahzenin yanında fısıltıyla konuşmamıza yetecek kadar zamanı dondurdum. Yüzünün rengi solmuştu. "Piç herif doldurmuş mu? Ne yapacağız, Pris?"

"Şimdi Vicer'la konuşmaya gidiyorum." "Bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyecek."

"Biliyorum." İkimiz de uzun, sefil bir an boyunca sessiz kaldık. "Başka bir planım var. Her şey yerli yerine oturmaya başladığında sana bir not iletacağım."

Tibris başını salladı. "Ben de biraz düşüneceğim. Bu o değil, Pris. Onları orada bırakmayacağız."

Ne düşündüğünü biliyordum. Melezlerin daha uyanık, daha güçlü, daha sağlıklı olmalarını sağlamış mıydık ki birkaç gün içinde ölüme yürüdüklerinde kendilerine neler olduğunu anlasınlar?

"Hayır, değiliz."

Beni takip eden birileri var mı diye gözümü dört açarak Vicer'in evine doğru yürüdüm; bu da evin önünden birkaç tur atmamı, ara sokaklara girmemi ve kapı eşiklerine saklanmamı gerektirdi.

Sonunda yalnız olduğumdan emin olunca kapıyı çaldım, Vicer hemen kapıyı açıp koluma uzandı ve beni doğruca içeri çekti.

"Sana da merhaba."

Belli ki karanlık bir ruh hali içindeydi. Ben de onu daha karanlık yapmak üzereydim.

Onu üst kattaki ortak odaya kadar takip ettim -ki şaşırtıcı derecede boştu-derin bir nefes aldım.

"Tünel dolduruldu."

Uzaklara baktı ve neredeyse şansımızı hesapladığını görebiliyordum.

Belli ki bu hesaplar iyi değildi, çünkü en az altı farklı dilde küfretmeye başladı, yüzü kızardı, elleri yumruk oldu. Sonunda Margie mutfaktan geldi ve ona sakin olmasını söyledi.

Ben de ona aynısını söylemişim ama beni görmezden gelmişti. Margie ona o sert bakışı attığında, dinledi.

Vicer'den daha önce hiç böyle bir tepki görmemiştim. Ama hepimiz gergindik.

"Bunu hâlâ yapabiliriz," diye ısrar ettim, hemen başını sallamasına aldırmadan. "Margie, bizimle geliyor musun?"

Tereddüt etti. "Şehirde bir yerim var."

"Mahkumların sana ihtiyacı olacak."

Travma geçirmişlerdi, yarı açlardı. Ama daha önemlisi, Margie'nin onlara ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Gözlerinde keder titriyordu ve kızının da o mahkûmlardan biri olmasını dilediğini biliyordum. Rosin sadece birkaç gün sonra tutuklanmış ve son Tanrılar Günü ateşini kaçırmıştı. Kralın zindanında bir yıl geçirebilirdi ama yine de hayatta olurdu.

"Bunu düşüneceğim."

Neyse ki Vicer benimle karargâhta buluşması için Chava'yı ayarlamıştı. Her zamanki gibi sessizdi ama çıkmak saçlarıyla ilgileniyordu.

köklerimde büyümeğe başlamıştı.

Chava sözlerini bitirdiğinde, isyancıların çoğu ortak salonda toplanmıştı ve hepsi de planımızın değeri hakkında çeşitli fikirlere sahipti. Birçoğu, nihayet şehir surlarının dışına çıktıklarında -eğer onları dışarı çıkarmayı başarabilirsek- Vicer'e esirleri taşımada yardım edecekti. Bu yüzden, çoğu bana melezlerin öleceğini söylediğinde bile dinledim. Volta atmaya başladığımda Margie beni kenara çekti.

"Sana bir şey sormama izin ver," diye mırıldandı hafif bir gülümsemeyle. "Vicer melezleri dışarı çıkarmanın çok tehlikeli olduğuna karar verseydi, sen ne yapardın?"

"Onu görmezden gelir ve yine de denerdim."

Bana gülümsedi. "O zaman onun bu konudaki düşüncelerinin bir önemi yok."

Ona tek kaşımı kaldırdım, o da elini salladı. "Vicer'i kendi oğlum gibi severim. Ama bu kadar çok isyancı demek, çok ama çok sayıda fikir demek. Ve eğer başarılı olmak istiyorsan hiç şüphe duymamalısın."

Kendi şüphelerimden bıkmıştım. Ve beni sakat bırakıyorlardı. Margie haklıydı. Eğer bunu yapacaksam, mahkûmları çıkarabileceğime *inanmalıyım*.

"Teşekkür ederim."

Vicer, Ameri ile konuştuğu yerden başını kaldırdı. Ona başımı salladım. Yüzümü inceledi ve uzun bir süre sonra başıyla onayladı.

Tek yapabileceğim planın bana düşen kısmıyla ilgilenmek ve Vicer'in fikrini değiştirmesini ummaktı.

Kaleye geri dönmem iki kat daha uzun sürdü ama Madinia'nın beni takip etmesi bana dikkatli olmayı öğretmişti. Döner dönmez Daselis'e Telean'ın beni ziyaret edip etmeyeceğini sordum. Burnunu çekti ve terzinin son derece meşgul bir kadın olduğunu ama bir mesaj iletilmesini sağlayacağını söyledi.

Eğer ondan haber alamazsam, onunla iletişime geçmek için başka bir yol bulacaktım.

Neyse ki Telean yemekten önce ziyaretime geldi. Gözleri benimkilerle buluştu ve yeni bir kolyem olmasına rağmen, tılsımın altında gözlerimin gerçek rengini -en iyi arkadaşının gözlerini- hatırladığını hissettim. Yatakta yanımdaki yeri okşadım ve fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim.

"Size yardım edeceğim," dedi Telean. "Böyle bir amaç uğruna canımı vermek benim için onurdur."

Ona hayat vermek mi? Ne dediğini anlamam uzun bir süre aldı. Ondan kendini feda etmesini istediğimi düşünüyordu. Ve böyle bir şey yapmaya istekliydi.

"Bizimle geliyorsun."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Beni... ister miydin?"

Gerçekten onu burada ölüme terk edeceğimi mi düşünüyordu? "Sen benim teyzemsin Telean," dedim nazıkçe. "Elbette seni yanımda istiyorum. Aileden olmasaydık bile seni diğerleriyle birlikte dışarı çıkarırdım."

Gülümsemesi çok güzel ve parlak bir şeydi. Ve o zaman hayattan ne kadar az şey beklediğini fark ettim. Etrafındaki insanlardan.

"Bu lanet şatoda çok uzun zamandır kalıyorsun."

Güldü. "Evet."

Elimi sıktı. Ben de sıktım.

Üç yüzden fazla insanı zindandan çıkarıyorduk. Birlikte.

LORIAN

Eğer ağabeyim Prisca'ya çok ihtiyacımız olan tılsım konusunda güvendiğimi bilseydi -bir fae yemini olsa bile- aklını kaçırdı.

"Bundan emin misin?" Marth kendi düşüncelerimi yankılayarak sordu.

Oturma odamda durduk. Durduk, çünkü kapının yanındaki kanepeye Prisca'nın yayıldığını ve benim için inlediğini görmeden bakamıyordum. O küçük vahşi kediyi düşünmek bile dikkatimi dağıtıyordu.

Kararlarımı sorguladığı için Marth'ı suçlayamazdım. O kararları ben de defalarca sorgulamıştım.

Prisca'ya tünelin dolduğunu söyleyeli iki gün olmuştu. Gözlerinden hayatın çekilişini izleyeli iki gün olmuştu. O zamandan beri bana gelmemişti. Ama kalenin etrafında onu gördüğüm her an bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Yüz ifadesi her zaman düşünceli, gözleri uzaktı. Sanki artık gerçekten burada değilmiş gibiydi, zihni sürekli yeni planı üzerinde çalışıyordu.

Plan artık isyancılara bağılı değıldi. Bunun yerine, onun planında *ben* ağır basıyordum, tıpkı onun benimkinde olduğı gibi.

Melezleri kurtarmasına yardım edecektim ve o da tılsımımı bulacaktı. Bana nerede olduğunu söylemeyi reddetmişti ve Prisca'ya yerini söyleyene kadar işkence etmeye kendimi ikna edebilsem bile, böyle bir şeye kalkışırsam muhtemelen zamanı dondurur ve beni hadım ederdi.

Yaban kedisinin planlarımda -ve potansiyel olarak hayatımda- şimdiye kadar karşılaştığım en büyük rahatsızlık olmasına rağmen göğsümde bir gurur dalgası belirdi.

Nihayetinde haklıydı. Eğer ayrılır ve birbirimize yardım edersek, ikimiz de kazanabilirdik.

Riske rağmen, Prisca'nın benimle yaptığı pazarlığın gereğini yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum. Denerken öleceğı anlamına gelse bile.

Bu düşünce bana herhangi bir tatmin hissi vermedi. Hayır, sadece en yakın muhafızın boğazını kesmek istememe neden oldu, böylece yarın avlandığında hayatta kalan bir kişi daha az olacaktı.

"Lorian?"

Kendimi Marth'a odaklanmaya zorladım. "Tılsımı alması için Prisca'ya güveniyorum." Marth'ın kaşları havaya kalktı. "Sen de *kimsin*?"

Dışlerimi sıktım. Ama yaşadığı şok için onu suçlayamazdım. Daha birkaç hafta önce, Galon, Marth, Rythos ya da Cavis dışında birine bu kadar önemli bir konuda güvenebileceğim fikrine güler geçerdim. Ama yine de Prisca'yı *taniyordum*. Altımızdaki zindandaki melezler olmadan buradan ayrılmadan önce bir uzvunu keseceğini biliyordum. Bu da bana güvendiğı anlamına geliyordu.

"Eğer tılsımı bana getirmezse, melezler ölür." Prisca kendisinin de öleceğini biliyordu ama o üç yüz cana kendi canından daha çok değer vereceğini biliyordum. Bu yüzden ona anlaşılmamızın bu ekstra küçük kısmını bildirmiştim.

Söylediklerim karşısında gözleri yaralanmıştı. Ama onun hayal edebileceğinden çok daha fazla risk altındaydım.

Marth'a, "Sadece diğerlerine planı anlat," diye talimat verdim. "Hepimizin istediğimizi elde etmesinin tek yolu bu."

Başını salladı ve ben de kapının çalınmasıyla döndüm. Marth kapıyı açmadan önce bile Prisca'nın orada durduğunu biliyordum.

Prisca ona gülümsedi ve o garip, vahşi kıskançlık içime işledi. Marth bana kaşlarını kaldırdı ve Prisca'ya gülümsedi, ancak bir saniye içinde koridora çıktı.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyor?"

"Seni ilgilendiren hiçbir yer yok," dedim, o kızgınlık hâlâ omurgamı diken diken ediyordu.

Prisca tek kaşını kaldırdı. "Ah. Şimdi biraz kara kara düşünme zamanı. Seni yalnız bırakayım."

Hareket ettiğimin farkına varmadan elini yakalamış ve kapıya sıkıştırmıştım. Kızgınlık öfkeye dönüştü. Bunun asla olmaması gerekiyordu. Bu kadının bana *her şeyi* sorgulatmaması gerekiyordu.

"Neden bu kadar neşelisin?" diye sordum.

Prisca bana gülümsedi. "Vicer yardım etmeyi kabul etti. Asiler geri döndü." "Şimdi başka bir adamın adını söylemenin sırası değil."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Daha sonra gelebilirim..."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Ağzım onunkine çarptı, iniltisini yakaladı, elbisesini yukarı iterken elimi sıcak çekirdeğine kaydırdım.

"Zaten benim için kaygan. Kontrolümü kaybettirmekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bir parmağımı ve ardından diğerini içine soktuğumda bir sonraki kahkahası inlemeye dönüştü. Parmaklarımın etrafında kenetlendi, kalçaları kamburlaştı ve dişlerimi boynuna geçirdim. Tadı tatlı bir zehir gibiydi. İstememem gereken her şey gibiydi... ama yine de sahip olmak için öldürürdüm. Ama bir kez daha inledi -benim onun için olduğum kadar o da benim için çaresizdi. Bu düşünce öfkemi yatıştırdı. En azından bu konuda aynıydık.

Onu biraz daha kızdırmak istedim. Onu yalvartmaktan zevk aldım. Ama onu hissetmeye ihtiyacım vardı. İhtiyaçtan dolayı çaresizdim-

"Şimdi Lorian," diye soludu ve parmaklarımı kurtardım, pantolonumu yeterince gevşetirken neredeyse beceriksizce. Ellerim kıcını buldu ve onu kaldırarak duvara bastırdım. Benim için açıldı ve ben de sonuna kadar içine girdim. Tam buradayken hissettiğim zevki anlatacak kelime yoktu. Onun içindeyken. Prisca o sert iniltilerden birini çıkardı ve ben de ağzımla yakalayıp ondan çaldım.

Onu yerinde tutarak ittim, tek görebildiğim o olana kadar görüşüm daraldı. Benim için kıvrandığında, elleri omuzlarımı, sırtımı bulduğunda, tırnakları beni teşvik etmeye çalışırken kazdığında kendi hırıltımı çıkardım.

"Benim hızım," diye hatırlattım ona ve etrafımda sıkılaştığını hissettim. Gülüşüm daha çok soluksuz bir homurtuydu. Prisca ne yapacağını söyleyemesinden nefret ederdi.

Belki *ben* hariç, tanıdığım herkesten daha fazla. Ve yine de burada, onun içindeyken, benim hakimiyetimi *istiyordu*. Emirlerim onu canlandırıyor.

Ona sertçe vurdum ve nefesi kesildi, kalçalarını bana doğru eğerek beni daha derine çekti. Hızımı artırarak elimi klitorisine doğru kaydardım, iç kaslarının beni sıkma şekliyle gerildim. Etrafımda çırpınmaya başladılar.

Nefesi boğazında düğümlenirken küçük memesini okşayarak içine girdim. Çıkardığı inilti... sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sikimin etrafındaki sıcak baskıyla birleşti...

O kadar sert boşaldım ki, zevkten dişlerimi gıcırdatarak elimi duvara dayayıp kendimi sabitlemek zorunda kaldım. Prisca bana karşı sarsıldı, her lanet günde hissetmek istediğim küçük artçı şoklar.

Yavaşça kendine geldiğini hissettim ve başımı kaldırdım. Gözleri yarı açıktı ve büyüye rağmen kehribar rengi parlıyordu. Ağzını açtı ama dudaklarını tuttum; henüz gerçekliğe dönmeye hazır değildi.

Ona benim olduğunu söylemiştim ama o bunu tam olarak kabul etmemişti. Yakında bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğrenecekti.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

PRISCA

T anrılar Günü balosunun sabahı, Daselis kapımı açtığı anda uyandım. Doğrulduğum, bacaklarımı yatağımın kenarından geçirdim ve fırladım. banyo odası için.

Ben kasılırken Daselis de beni takip etti. "İyi misin?"

Boynuma nemli bir bez koyacak kadar nazikti. Ürperdim ve gözlerimi kapattım.

"Bu... Sen... hamile misin?"

"Ne? Hayır." İçimi öyle bir korku kaplamıştı ki, sanki biri göğsümün üzerine oturmuş bağırsaklarımla oynuyormuş gibi hissediyordum.

Üç yüz dokuz can. Ve bu isyancıları saymıyordu. Vicer planımı kabul ettiğinde, hepsi sıraya girecekti. Eğer başarısız olursam.

Hepimiz ölmüştük.

Eğildim ve tekrar kustum. Daselis elinin tersini alnıma götürdü; yüzünde ilk kez endişeli bir ifade görüyordum. "Ateşin yok."

"Yediğim bir şey," diye çıktım.

"Seninle yatağa dönüyorum. Bu geceki baloyu kaçıramazsın, o yüzden dinlenmen gerek. Kraliçeye söyleyeceğim."

Beni yatağa geri itmesine izin verdim, çünkü diğerleriyle birlikte kahvaltı etme düşüncesi bende bir dolaba saklanma isteği uyandırdı.

Yine de yatakta yatarken yanlış gidebilecek her şeyi düşünmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Öyle ki bir saat sonra Daselis beni kontrol etmek için döndüğünde yataktan kalkmış volta atıyordum.

"Neyin var senin?" Daselis talep etti.

Daselis'in şüphelenmediğinden emin olmalıydım. Ve eğer bütün gün bu odada kalırsam aklımı kaçırdım. "Şimdi daha iyi hissediyorum. Gidip kraliçeyle ilgileneceğim."

"Yalnız kalmak istiyor. Eğer adım atmaya kararlıysanız, dışarıda yürüebilirsiniz."

Kalın yünlü bir elbise giydim ve kaçarak bahçelere doğru yol aldım. Ağaçların birbirine daha yakın olduğu ve mahremiyetten emin olabileceğim bahçelerin eteklerinde kaldım.

Daselis gelip beni gölgeli bir ağacın altında oturup endişelerimle boğuştuğum yerde tekrar bulana kadar günün geri kalanı yavaşça, işkence gibi geçti.

"Vakit geldi."

Ayağa kalktım ve başım bir kez daha döndü. Her şey önümüzdeki birkaç saate bağlıydı.

Daselis yakınına eğildi. "Bugün neden bu kadar sinirlisin bilmiyorum ama bana şunu söyle. Hizmetkârlara bu gece kaleden uzak durmalarını söyleyeyim mi?"

Kalbim duracak gibi oldu, ensemden soğuk terler boşandı. Daselis her zaman kendisine verilenden daha fazlasını görmüştü. Uzun bir süre birbirimize baktık. Yüzünde hiç kin kalmamıştı. Sadece bir tür acımasız bilgi.

"Burada olması gerekmeyen herkes uzak durmalı."

Yüzünün rengi soldu. Pervasızca olabilirdi ama... "Buradan gitmek istiyor musun Daselis?"

Onu ve Erea'yı düşünmeliydim. Gittiğimde cezalandırılacaklar mıydı? Neyin peşinde olduğumu bilmedikleri için mi yoksa Daselis'in durumunda olduğu gibi şüphelerini bildirmedikleri için mi? Mahkûmlara odaklanmakla o kadar meşguldüm ki, bana her gün yardım eden masum kadınları unutmuştum.

Utanç, tekrar kusmamak için savaşmak zorunda kalana kadar vücudumda gezindi.

Daselis derin bir nefes aldı. "Ayrılmak istemiyorum. Ailem şehirde yaşıyor."

"Onları da çıkarabilirim."

Gözleri büyüdü. "Sen de onlardan birisin..."

Az önce her şeyi mahvetmiş miydim? Daselis'i incitmek istemiyordum ama suçlamalarını ben gidene kadar geciktirecekse onu bayıltabilirdim. "Lütfen, Daselis."

"Kahvaltını kusmana şaşmamalı!"

Bir adım geri çekildi. Yüzümdeki kan o kadar hızlı çekiliyordu ki ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Ama o kendini toparlamış gibiydi. "Tek kelime etmeyeceğim. Ama... Benim bir yeğenim var. Adı Hanish. Onu da çıkaracağını söyle."

Dizlerimin bağı çözüldü ve tam bir nefes almayı başardım. "Onun burada olmasını ayarlayabilir misin? Bu gece mi?"

"Evet."

"O zaman evet. Ama bizimle gelmelisin. Lütfen. Ben gidince sorguya çekileceksiniz. Bu özgürlük için tek şansın olabilir. Erea'ya da söyle."

Başını salladı. "Anlıyorum. Bunu düşüneceğim. Ama Hanish burada olacak. Onu çıkarırsan sana hayatımı borçlu

olurum." Başımı salladım. "Tamamdır."

Bana baktı ve gözleri ısındı. "Kraliçenin leydilerinden biri. Ve bunun için sana ne kadar kızmıştım. Sosyal bir tırmanışçı olduğu kesin ama bir sebebi var."

"Evet."

"Ama kim-" Kül rengi oldu ve tam olarak neden kaleye gizlice girmiş olabileceğimi hesapladığını görebiliyordum. "Mahkûmlardan birini dışarı çıkaracaksın. Şafaktan önce."

Söyledikleri o kadar sessizdi ki, nefes alış verişlerimin sesinden onu zar zor duyabiliyordum ama yine de etrafımıza bakındım.

"Tüm mahkumları dışarı çıkarıyorum."

Saçlarını geriye doğru iterken elleri titredi. "Peki o zaman. Eğer kralı küçük düşürecekse, en azından bunu yaparken iyi görünmelisin."

Gülümsedim ve onu kaleye kadar takip ettim.

ŞAFTÖR ON DOKUZ

PRISCA

I aynada kendime baktım. Teyzem kendini aşmıştı.

Elbise koyu, gece yarısı siyahıydı ve ışığı yakalayan gümüş ipliklerle süslenmişti. Elbisenin kolları

Kollarım şeffaf kumaşla kaplıydı ama en önemlisi, eteğin altında bacaklarım baldırlarıma kadar inen dar deri pantolonlarla kaplıydı. Elbisenin ön kısmı, kolyemi ve göğüslerimin üst kısmını gösterecek kadar aşağıya inerken, kumaştaki yırtmaçları gizleyen her iki taraftaki paneller dikkatimi dağıtıyordu. Bu yırtmaçların altında, kalçalarımın her birini saran bir kılıfın içinde bir bıçak vardı.

Erea bu gece saçımı toplamış, yerinde tutmak için uzun gümüş tokalar kullanmıştı. Örgüler karmaşık bir şekilde birbirlerine dolanmıştı ve Daselis odamda volta atarken onu meşgul etmişti.

Erea bizimle gelmeyi henüz kabul etmemişti. Ona söylediğimizde garip bir şekilde ilgisiz görünüyordu ve bu Daselis'i çileden çıkarmıştı.

"Seni öldürecekler," diye tısladı Daselis.

Erea yatağımın kenarına oturdu ve alt dudağını ısırды. "Eminim açıklarsam kral benim hiçbir şeyle ilgim olmadığını anlayacaktır." Bana kabul etmem için yalvaran bir bakış fırlattı. Ama ona yalan söyleyemezdim.

İçimi çektim. "Gerçeği arayanları kullanacak, Erea." Ve Daselis ona durumu açıkladığı için, Erea şimdi hiçbir şey yapmazsa, o da bizim kadar suçlu olacaktı. Ona hiçbir şey söylememeliydim. Burada, hayatından memnun olduğu yerde kalmayı tercih edeceğini bilmeliydim.

"Burada neler olduğunu gördün," dedi Daselis. "Üç yüz hayat için biraz rahatsızlık vermeye değer."

"Seni kullanabilirim," dedim. "Mahkûmlara yardım edecek insanlara ihtiyacımız var. Özellikle de genç olanlar."

Era bunun üzerine aydınlandı. "Gerçekten yardımına ihtiyacın var mı?" "Elbette."

"Bu kadar yeter," diye tersledi Daselis. "Üç seçeneğiniz var. Ya bizimle gel, ya gelme ve gerçeği arayanlar Setella'nın ne yaptığını nasıl bildiğini krala anlattığında yan, ya da krala anlat ve şafakta üç yüz kişinin yanışını izle."

Erea'nın alt dudağı titredi. Ağzımı açtım ama Daselis bana sert bir bakış gönderdi.

Era ayağa kalktı. "Anlıyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum," diye mırıldandım, suçluluk ve rahatlama içimde savaşıyordu. "Teşekkür ederim."

Bunu bir şekilde telafi edecektim. Mahkûmları serbest bırakabileceğime ilk karar verdiğimde, beni her sabah uyandıran kadınları düşünmemiştim bile. Elbiselerimi seçen ve saçımı yapan kadınları. Elbette kralın hedefinde onlar olacaktı. Bu düşünce bir kez daha midemi bulandırdı.

"Sakin buna cüret etme," diye hırladı Daselis bana. "Yüzüne biraz renk gelmesi için seni tokatlamam gerekirse, tokatlarım."

Ona baktım. Ve bir kahkaha patlattım. Dudakları titredi ama onları acımasızca sıkılaştırdı.

"Kraliçeyle tanışma zamanı."

Daselis'i diğer kadınların toplandığı kraliçenin odasına kadar takip ettim. Madinia'nın yüz ifadesi soğuk bir eğlence maskesiydi ve ben geldiğimde yüzünü bana çevirdi. O kadar endişeliydim ki dilim kaşınmaya başlamıştı, oysa o her zamanki gibi sakin, rahat ve mağrur görünüyordu.

"Elbiseni beğendim," dedi. Bana söylediği ilk güzel şeydi bu. Dikkatli olmalıydı, yoksa kraliçenin hanımları sırf bu yüzden bile şüphelenebilirlerdi.

"Teşekkür ederim."

Madinia'nın elbisesi kıpkırmızıydı, omuzlarını açıkta bırakıyordu ve göğüslerinin üst kısmını açıkta bırakacak kadar alçaktı. Tam da görüldüğü gibiydi; kendine güvenen, güzel ve dünyayı umursamayan bir kadın.

Kraliçe beni inceledi. "Çok güzel. Terzim her zaman iyi iş çıkarmıştır ama bu gece bizim için kendini aştı."

Teyzemden o tescilli ses tonuyla bahsettiğini duymak bile onu yumruklamak istememe neden oldu ama kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı öne eğdim.

Kat kat kesilmiş ve aynı renkte mücevherlerle ışıldayan koyu mavi bir elbise giymişti. Dudakları kan rengine boyanmıştı, boynunu ise başındaki taçla uyumlu elmas ve safir bir kolye çevreliyordu.

Hepimiz balo salonuna doğru ilerledik. Kraliçe giriş yapmaktan hoşlandığı için balo çoktan başlamıştı. Mermer zeminler binlerce mumun ışıltısını yansıtarak parlayana kadar cilalanmıştı. Kral bir orman teması seçmişti - muhtemelen fae'lerle ve onların vahşi doğaya olan sevgileriyle alay etmek için. Sarmaşıklar uzun teller halinde çatıdan sarkıyor, üzerlerinden bordo ve altın rengi süsler sarkıyordu. Avizeler cam gibi yüzeylerinden yansıyarak her şeyi sıcak bir ışıqla yıkıyordu. Ellerim karıncalanmaya, kalbim sıkışmaya, ağzım kurumaya başladı. İşte burasıydı.

Müzik durdu ve herkes kraliçenin önünde eğildi. Kraliçe onları bekletti, yüzünde bir gülümsemenin izi vardı. Sonunda başını salladı ve dans yeniden başladı.

Marth sadece birkaç adım ötede bir kuryeyle flört ediyordu. Lorian yanımda durdu ve gözleri benimkilerle buluştu, soğukkanlı ve sabitti. Derin bir nefes aldım ve içimi garip bir sakinlik kapladı.

Bunu yapabiliriz.

"Majesteleri nerede?" Madinia'ya mırıldandım.

"Kraliçe kendini iyi hissetmediğini ve daha sonra burada olacağını söyledi."

İçimi bir endişe ürpertisi kapladı. Döndüğümde kralın değerlendircisinin bizi izlediğini gördüm, yanında da Baş Rahibe vardı. Onlara başımı salladım, mideme soğuk ve yağlı bir şey yerleşirken hızla gözümü kaçırdım. Kral kötüydü, ama değerlendirciler de bir o kadar kötüydü. Ve *bu* değerlendirci-

"İşte Davis," dedi Madinia havalı bir sesle. "Daha sonra ay ışığında yürüyüşe çıkabiliriz."

Ses tonu bununla tam olarak neyi kastettiğini açıkça ortaya koyuyordu. Pelopia ona bir sırıtış gönderdi. "*Ay ışığını* çok seviyorum."

Lorian bize doğru yürüyordu. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz Majesteleri," diye mırıldandı ve kraliçe elini onun elinin içine koydu.

"Siz de öyle Prens Rekja," dedi. "Bu renk size çok yakışıyor."

Kızıl saçlar ve soluk bir ten görmesine rağmen yine de yanılmamıştı. Lorian her zaman siyah giyerdi.

"Çok nazıksınız."

Kraliçe sadece başını salladı, elini onun elinden çekti ve uzaklaştı. Lorian bana döndü.

"Benimle dans eder misin... Setella?"

Başımı salladım, koluna girip beni balo salonunun ortasına götürmesine izin verirken kalbim boğazıma düğümlendi.

"Çok lezzetli görünüyorsun."

"Ciddi misiniz? Biz-"

Elini kaburgalarımın altına doğru kaydırды, başparmağı göğsümün hemen altını okşadı. Titredim ve gözleri ısındı. "Çok duyarlısın," diye mırıldandı. "Ne yapmak üzere olduğumuzu *biliyorum*. Bu, o elbiseyi üzerinden çıkarıp altında ne bulacağımı görmek istediğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Bıçakları bulacaksın," dedim ona gözlerimi kısarak.

Gülümsemesi karanlıktı, neredeyse vahşiydi. "Kötü kadınlar benim zayıflığımdır." Ona sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Diğer elimi hafifçe sıktı ve ifadesi ciddileşti. "Hazır mısınız?"

"Tabii ki."

Balo salonunun karşısında Davis'e nazlı nazlı gülümseyen Madinia'ya baktım. Ona bir şeyler mırıldandı ve Davis de Madinia'nın elini tutarak onu balo salonundan dışarıya, dışarıdaki bahçelere doğru götürdü. Güzel.

Tibris mahzene yakın bir yerde olacaktı. Vicer... Tanrım, umarım içeri sızmayı başarmıştır.

Her şey buna bağlıydı. Her şey zamanı ne kadar durgun tutabileceğime bağlıydı. Ve ne kadar süreyle.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım.

Ve sahip olduğum her şeyle gücümü yakaladım.

Müzik durdu. Herkes dondu kaldı. İçimde bir rahatlama hissettim ama bunu düşünecek zamanımız olmadı.

Odanın öbür ucunda Marth hareket etmeye devam etti, çoktan kapıya doğru yönelmişti. Lorian da aynısını yaptı, beni de yanında sürükledi. Ama önce elini uzattı

ve o hızlı elleriyle kraliçenin kolyesini çıkardı. Hareket ettiğini fark edene kadar kolye kendi boynumdaydı.

"Sanırım sana mücevher borcum vardı," dedi. Ona sadece başımı salladım.

Telean bekliyordu. Bizi gördüğünde omuzları rahatlamış bir şekilde biraz çöktü. Bizi geçip balo salonuna girdi, bilezikleri ve kolyeleri çözmeye hazırdı. Küpeleri çözmeye, taçları ve diademleri çıkarmaya. Bunların hepsi kalın, çalıntı pelerinlerin içine sokulacaktı.

Zindanın girişine vardığımızda, Tibris kapının kilidini çoktan açmış ve gitmişti. Vicer kilitli olmayan kapının yanında durmuş, hücrelerin anahtarlarını dağıtıyordu. Yine şu çoğaltma büyüsü. Lorian ve ben birer tane aldık, Rythos, Cavis ve Galon arkamızda belirdi, yüzleri asık, gözleri parlıyordu. Onları bir arada, melezleri kurtarmaya yardım etmeye hazır görmek... Göğsümde bir şeyler gevşedi. Bunu *yapabilirdik*.

Elbisemi çekiştirdim ve merdivenlerden aşağı indim. Şimdiden, gücüm üzerindeki hakimiyetimin hafifçe gevşediğini hissedebiliyordum. Panikle nefesimi içime çektim ve daha sıkı tuttum. Tekrar tekrar çok sıkı çalışmıştım ama zaman durdurulamazdı. Bunun için bile.

Zindanda mahkûmlar merdivenlerden yukarı çıkabilmek için bizim yolumuzdan çekilmemizi bekliyorlardı. Hepsi günler önce kendilerine verilen yemeği yemeyi bırakmış, onun yerine kaçak yollarla getirmeyi başardığımız yiyecekleri yemişlerdi. Hepsinin sızan, demir enfeksiyonlu yaralarının olduğu yerde iyileşmiş bir yara izi vardı. Birçoğu hücrelerinde aralıklarla volta atıyor, bu tek şans için dayanıklılıklarını artırıyorlardı.

Hâlâ hareket edemeyecek kadar zayıf olanlar taşındı.

Tibris mahkûmlarla birlikte planın üzerinden defalarca geçmişti. Böylece her hücreyi mümkün olan en iyi sırayla açtık ve mahkûmların merdivenleri olabildiğince verimli bir şekilde çıkmalarını sağladık. Tibris artık her birinin adını biliyordu. Kimin diğerlerine yardım edebileceğini biliyordu. Kimin güçlerini kullanarak gruplarına rehberlik edecek bir ışık topu yaratabileceğini ya da kimin yeteneklerini kullanarak arabalarını muhafızlardan koruyabileceğini biliyordu.

Sihrime sıkıca tutundum ama burnumdan kan damlamaya başladı. Bedenim şimdiden isyan etmeye başlamıştı. Boğazım daraldı ama kendimi tutunmaya devam etmeye zorladım. Lorian bunu yapabileceğime, düşündüğümde çok daha fazla sihre sahip olduğuma ikna olmuştu. Ve ben de bu umuda sarıldım.

En fazla on üç yaşında olan genç bir çocuğun kolundan tuttum ve onu benimle birlikte kalan merdivenlerden yukarı çektim.

Daselis merdivenlerin başında duruyordu, yanında da genç bir kız vardı - belli ki yeğeniydi. Teyzeme yardım ediyordu ve birlikte her tutsağa, balo salonundaki soylulardan, şatoda yaşayan saray mensuplarının yatak odalarından ve pelerinlerinin saklandığı odadan çalınmış, cepleri mücevher ve altın paralarla dolu birer pelerin verdiler.

Üzerlerinde paçavradan başka bir şey olmayan mahkûmlara, Telean'ın son iki gününü Daselis'in yardımıyla çalarak geçirdiği elbiseler, gömlekler ve pantolonlar verildi. Kraliçenin terzisi olarak Telean'ın kaledeki her dolaba ve çekmeceye sınırsız erişimi vardı.

Mahkûmların her biri, arabalarına bindiklerinde değiştirmek üzere birer bohça aldı. Ayakkabılar bir sorundu ama bir çözüm bulamamıştık. Buradan uzaklaşır uzaklaşmaz ayakkabı almak için bozuk paralarını kullanmaları gerekecekti.

"Pris." Asinia aniden yanımda belirdi, gözleri parlıyordu. "Keşke bizimle gelebilseydin."

"Ben iyi olacağım. Dikkatli olacağına söz ver." "Söz veriyorum."

Asinia'nın arkasında duran Demos'a baktım, gözlerinde vahşi bir beklenti vardı. "Yakında görüşürüz," dedi.

"Yakında," diye söz verdim, Demos Asinia'nın kolundan tutup onu çekiştirirken kalbim hafıfledi.

Asinia hayatını geri kazanacaktı. Ve Demos... Demos sevdiği bulutlara bakarken çimenleri koklayacaktı. Güneşin batışını birlikte izleyecek ve birbirimizi daha yakından tanıyacaktık. Sadece planımızın bir sonraki bölümünü tamamlamam gerekiyordu.

"Başardın." Dashiell arkamdaki merdivenlerin tepesine ulaştığında elimi tuttu. Ben de onun elini sıktım.

"İlk bölümü ben yaptım. Geri kalanı için birlikte çalışmak hepinize bağlı. o."

Mahkûmlar şimdi koşuyorlardı, bazıları tökezliyor, birkaçı düşüyordu. -Sadece diğerleri tarafından yukarı çekilmek için. Grup olarak hareket ettiler, planladığımız gibi ayrıldılar ve bekleyen arabalara doluştular. Madinia başarmıştı. Davis'i harita odasına girmesi için ikna etmeyi başarmış ve kontrolü ele almıştı. Şimdi bile, onunla birlikte olacaktı. Umarım, Davis

Bilinci yerinde değildi ve bu arabaların şehir surlarına gitmesini çoktan emretmişti.

Eğer baygın olmasaydı.

Hayır. Bunu gerçekleştiğinde anlayacaktım. Şimdilik Madinia'nın üzerine düşeni yaptığına inanmak zorundaydım.

Artık burnumdan kan akıyordu. O kadar çok ki, çökmem an meselesiydi. Eğer bu olursa.

Her şey bitmişti.

Lorian koluma girdi.

"Git," dedim ona. "Onları alıp gitmelisin. Şimdi."

Hiç memnun görünmüyordu. Sert çizgilerle belirlenmiş yüzünde gözleri erimişti. Elimi kaldırdım. "Kan yemini, hatırladın mı?"

Elimi tutup yanağına götürerek küfretti. "Hayatta kal. Sadece hayatta kal, Prisca."

Gülümsemeye çalıştım. "Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Üstesinden gelebileceğini *biliyorum*. Çünkü seni bunun için eğittim. Bu, hâlâ nefes aldığını görene kadar içim içimi yiyerek beklemeyeceğim anlamına gelmiyor." Alnıma bir öpücük kondurdu ve sonra bir kez daha kanayan burnum için bana gömleğinden bir parça uzattı. Ama bu sefer kokusunun beni içine çekmesine içerlemedim. Hayır, bu sefer o tanıdık, vahşi koku beni çok az şeyin yapabileceği şekilde sakinleştirdi.

Daha fazla konuşacak vaktimiz yoktu. Başını sallayarak gitti. Şimdi benim üzerime düşeni yapma zamanım gelmişti. Ama önce...

Balo salonuna geri döndüm. Büyü gücümü bir an önce serbest bırakmalıydım, yoksa zaman benim hiçbir katkım olmadan kaldığı yerden devam edecekti. Ve şatodan çaresizce kaçmak için hiç gücüm kalmayacaktı.

Ama kralın değerlendircisi? Bu *kişiseldi*.

Sadece birkaç adım ötede duruyordu. Gülümsedim, arkasından yaklaştım. Ve sonra onu serbest bıraktım, kurbanlarının hissettiği şaşkınlık ve dehşetin küçük bir ipucunu bilmesine izin verdim.

Sertleşti ama ben bıçağımı savurmaya başlamıştım bile. Bıçağım böğrüne saplandı ve çılgılık attı. "Bu Ardaric için," diye tısladım. "Ve ailesi için." Bıçağı çıkardım ve tekrar sapladım. "Bu Thayer ve

Dashiel."

Dizlerinin üzerine düştü ve ben de onunla birlikte düştüm.

"Peki ya bu? Bu *da öldürdüğün* diğer herkes için." Bıçağımı boğazına sapladım, hırıltılarını duyunca içimde bir şeyler uyandı.

Acımasız ve ölümcül bir şey.
Düşmanlarımın kanını *arzulayan* bir şey.

LORIAN

Prisca bunun için bana borçlu olacaktı. Rythos, Marth, Galon ve Cavis'le birlikte at sırtında olmam bir yana -hepimiz arabaların şehir surlarına ulaşmasını engellemeye çalışan herkesi öldürüyorduk- arkamda Tibris ve Demos, Marth'ın onlar için çaldığı atların üzerinde acımasızca didişiyorlardı. Onları birlikte bir arabaya kilitlemeliydim.

"Cidden Prisca'nın şehirde kalacağını mı düşünüyorsun?" Demos güldü.
"Sanırım onu senden daha iyi tanıyorum," diye atıldı Tibris.
"Kalmayacak.

Git. Yardıma ihtiyacı olan başka melezler varken olmaz."

Demos sessizleşti. "O zaman onu gitmesi için ikna etmelisin. *Güvende* kalmaya ihtiyacı var."

Başımı salladım ve arkamdaki iki aptala Prisca'nın ikisiyle de gitmeyeceğini söylemekten kendimi zor alıkoydum.

Onu da *yanımda* götürüyordum.

"Onu burada güvende tutamayacağımızı sana düşündüren nedir?" Tibris sordu.

Galon'un gözlerini devirdiğini fark ettim. Bu arada Demos sesini alçaltmıştı ama yine de her kelimesini duyabiliyordum.

"Delirdin mi sen? Prisca gece gündüz avlanacak. Neden biliyor musunuz? Çünkü o sadece kralı küçük düşürmeyi başaran tek kişi değil, aynı zamanda melez krallığın varisi."

Ellerim dizginleri sıkıca kavradı ve yüzümü boş tutmak için mücadele ettim. Melez krallığın varisi.

Bilmiyordu.

Ama *kardeşim* biliyor olmalıydı. Onun sihrini öğrenmek için ısrar etmişti.

Bazı büyüler kalıtsaldı.

Biliyordu ama bana söylememiştı.

Tibris tek kelime etmedi. Muhtemelen konuşamayacak kadar sersemlemişti.

Rythos dikkatini ilerideki muhafızlara çevirmeden önce bana bir bakış fırlattı. İçlerinden biri Galon'un atının önüne atladı ve Galon gücünü kullanarak onun ciğerlerini suyla doldurdu. Muhafız dizlerinin üzerine düştü ve ben de atımı vücudunun etrafından dolaştırdım.

Melez krallığın varisi.

Dışlerimi sıktım. Sonuçta, planlarımı değıştirmedı. Ama yeni düşüncelerim olduğu anlamına geliyordu.

Yolumuza çıkan bir sonraki muhafız kılıcımla yok edildi.

Rythos bana bir bakış gönderdi. "Kötü bir ruh hali mi?"

"*Hiçbir* fikrin yok." Kardeşim her zaman bilgiyle uğraşırdı. Ama bu? Bu bir ihanet gibi hissettirdi.

Terzi başını arabasından dışarı çıkardı. Gözlerimi ona diktım. "Peki neden Prisca'ya mirası hakkındaki gerçeği söylemedin?"

Burnunun ucuyla bana baktı, benim yarı boyumda olduğu ve at sırtında olduğum düşünöldüğünde bu etkileyiciydi.

"Bu Prisca'yla özel olarak yapmayı planladığım bir konuşmaydı," dedi ve başını Tibris ile Demos'un arabasının arkasında koşturduğu yere çevirdi. İkisi de sessizliğe gömüldü.

Bunu daha sonra düşünmem gerekecekti. Çünkü şehir surları sadece birkaç yüz adım ötemizdeydi. Ve etrafları kralın muhafızları tarafından çevrilmişti. Muhafızların yanında birkaç taş cadı bekliyordu.

Şansım varken o sürtükleri enkaza çevirmeliydim.

OTUZUNCU BÖLÜM

PRISCA

I ellerimi kulaklarıma kapatıp alt kattan gelen çığlıkları bastırmayı dileyerek hizmetkârların koridorlarını yırtıp geçtim. İlk merdivenlere ulaştığım anda zamanın ipini koparmıştım. I

Soylular, kralın eksperinin cesedinin aniden ortaya çıkmasına değil de mücevherlerinin kaybolmasına feryat etselerdi şaşırılmazlardı.

Kraliçenin odasına yaklaştığımda muhafızlar çoktan yerlerini terk etmiş, muhtemelen kraliçeyi korumak için aşağıya koşmuşlardı.

Kapısını iterek açtım, oturma odasını üç adımda geçtim ve bir koltuğu kraliçenin aynasının yanına sürükledim. Sandalyeye zıplayarak mavi taşı inceledim. Mücevherin ortası o kadar koyu bir maviydi ki neredeyse siyah görünüyordu, dışı ise o kadar açıktı ki aynanın kenarındaki kıvrımlı gümüşün içinde eriyor gibiydi. Onu gümüş muhafazadan dışarı ittim ve kolayca kaydı. Aynanın kenarı taşın üst kısmını ve ona bağlı uzun gümüş zinciri akıllıca gizlemişti. Taş ışıktaki parlıyordu, elimde garip bir şekilde sıcaktı.

"Buraya geleceğini biliyordum."

Sarsıldım, neredeyse sandalyeden düşüyordum.

Auria benimle kapı arasında duruyordu. Masum gülümsemesi gitmiş, yerine gözlerine ulaşmayan geniş bir sırıtış gelmişti.

O... değişmişti. Yüzü, kurnaz olmayan, güler yüzlü ifadesi olmadan neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

Başım döndü. Bu çok ama çok kötüydü. Zaman öldürmem gerekiyordu. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. "Ne demek istiyorsun?" Yavaşça sandalyeden indim.

"Saçlarının diplerinden daha açık bir renk aldığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Ya da kolyeni değiştirmeden önce gözlerinin o tuhaf tona dönüştüğünü?" Bir adım daha yaklaştı. "Ben *her şeyi* fark ederim," diye tısladı. "Kral sadakatim için beni çoktan ödüllendirdi. Ve senin yanışını izlemek için sabırsızlanıyorum."

Panik beni pençeledi. Zamanın iplerini çektim. Ama hiçbir şey olmadı.

Auria gülümsedi. "Yozlaşmış numaralarını mı deniyorsun? Benim üzerimde işe yaramazlar.

Tanrılar tarafından gerçekten kutsandım."

Bir boş. Auria bir sıfırdı. Bu yüzden büyü onun üzerinde işe yaramıyordu. Çünkü kendi gücü her zaman yüzeyin altında fokurduyor, diğer sihirleri canlı bir kalkan gibi itiyordu.

"Seni bekleyen bir hücre var Setella. Wila'nın ölmeden önce oturduğu hücrenin aynısı. Son saatlerinde ona yakın olmanın hoşuna gideceğini düşündüm."

Arkasındaki koridorda bir hareket izi yakaladım. Kalbim kulaklarımda o kadar gürültülüydü ki, sözlerini zar zor duyabiliyordum. Ama bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

Dikkatini dağıt.

"Sen kralın örümceklerinden birisin."

Güldü. "Eski hikayelerdeki gibi mi? Kralın örümcekleri örümcek olduklarını *bilmezler*, aptal. Ve ihtiyaç duyulana kadar yabancı saraylarda konumlandırılırlar. Başından beri ne yaptığımı biliyordum. Çünkü yozlaşmışların günahları için yanmaları gerekir."

Yere yığıldı.

Bıçağımı çektim ama Auria'nın baygın halinin arkasında duran Madinia'ydı, elinde bir vazo vardı.

Bir an için dünyanın kenarları karardı ve duvara yaslandım. Yaşıyordu. Madinia yaşıyordu. Ve az önce hayatımı kurtarmıştı.

Diğerleriyle birlikte arabalardan birine binmiş olması gerekiyordu. Ama onun yerine, yüzü ve boynu kan içinde, morarmış bir gözle önümde duruyordu.

"Ne oldu?"

Madinia Auria'nın üzerine yürüdü. "Davis bir şeyler planladığımı biliyordu. Arabalara yaklaştığımız anda *değişti*." Ürperdi ve bir an için ağlayacağını sandım. Ama onun yerine gözleri kısıldı. "Onu ben öldürdüm." Gözleri ateşlendi ve saf meydan okuma sesini ıslattı.

"Umarım ona acı çektirmişsindir." Tılsımı başımdan geçirdim ve elbisemin içine soktum.

Hıçkırarak güldü. "Tıpkı planladığımız gibi, ondan bana vagonların nasıl çalıştığını göstermesini istedim. Ve harita onun gücüne anahtarlandığında, arabaları istediğim yere gönderebildim. Hatta ahırların yakınındaki arabalardan birinde pratik yapmama bile izin verdi."

"O zaman yırtıcı olduğu kadar aptaldı da." Ve başına geleni hak etmişti.

"Gitmemiz gerek," dedi ve bunun tartışmanın sonu olduğu açıktı. "Melezler çoktan şehir surlarının yarısını geçmiş durumda."

"Biliyorum. Bir dakika." Hızla kraliçenin yatak odasına gittim ve kapısını açtım. Mücevherlerinin çoğu dışarıda sürekli nöbet tutan muhafızların bulunduğu bir odada kilitli tutuluyordu. Ama kraliçe en sevdiği mücevherlerden birkaçının ulaşılabilir bir yerde olmasını isterdi.

Tereddüt ettim.

Ama hafızam bana kraliçenin Wila'nın yüzüne nasıl tokat attığını hatırlattı. Kaza gibi görünen bir şey yüzünden yanmasına nasıl izin verdiğini.

Kraliçenin dolabından bir çanta çıkardım ve elimi şifonyerin üzerinde gezdirdim. Kolyeler, küpeler, bilezikler, ördek yumurtası büyüklüğünde bir yakut, elmas ve safir saç tarakları, zümrüt bir diadem, hatta ağır mücevherli bir taç bile çantanın içine girdi. Onu omzuma çapraz bir şekilde astım ve duvardaki kraliçe portresine sııttım. "İsyan, davamıza yaptığınız bağış için size teşekkür ediyor."

"Acele et, Prisca." Madinia kolumu çekiştirdi. Aşağıda çığlıklar devam ediyordu. Ama muhafızların bir düzen kurmaya çalıştıkları belli olacak kadar değişmişti.

Bu da hareket etmemiz gerektiği anlamına geliyordu. "Hazır mısın?" diye sordum.

Madinia başıyla onayladı. "Atlar eyerlendi." Kapıyı açtı ve ana koridordan aşağı, hizmetkârların odasına doğru hızla ilerledik. Daselis'in temiz olacağından emin olduğu arka merdivenleri kullandık, hizmetkârlar ortalıkta görünmüyordu.

Şimdi.

Gücümün son küçük parçasına uzandım. Sanki kanla kaplanmış gibi kaygandı. Ama onu sıkıca kavradım.

Sadece biraz daha.

Madinia iki atın arka girişin hemen dışında bağlı olduğundan emin olmuştu ve ben de kendimi en yakın kısrağa doğru fırlattım.

Atıma binerken elbisemin siyah panelleri kolayca ayrıldı. Keşke çizmelerimi hatırlasaydım, ama atı kapıya doğru çevirip tutunmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu, görüş alanımın dışı karanlık noktalarla doluydu.

"Eğer ben bu attan düşersem, sen Gromalian prensine ulaşırsın," diye seslendim Madinia'ya.

Bana dehşetle baktı, atı benimkinin yanında dörtmala koşmaya başladı. Ona mücevherlerin bulunduğu çantayı fırlattım ve o da onları yakalayıp kendi pelerinin altına sıkıştırdı. Artık ona yeterince güveniyordum. Eğer ben ölürsem, diğer melezlerin yeni bir hayata başlamasını sağlayacağını biliyordum.

Gücümün o ipliği yine kaydı. Neyse ki kale arazisinden çıkmayı başarmıştık. Ama şehir surlarına ulaşma şansım pek yüksek değildi. Sanki dünyaya binlerce ayak mesafesinden bakıyormuşum gibi hissediyordum. Kulaklarım durmadan çınlıyordu ve nefeslerim sık ve zayıftı.

Mecbur kalırsam burada, şehirde saklanırdım. Dinlenmek için bir ara sokağa girebildiğim sürece, geri dönebilir-

"Gecekondu mahalleleri yanıyor!" Biz sokaklarda ilerlerken çığlıklar yükseliyordu. Biri elinde bir kova suyla önden fırlarken atım şaha kalktı ve havayı pençeledi. Kaydım, neredeyse koltuğumu kaybediyordum. "O taraftan gidemezsin," diye bağırdı. "Birisi bir binayı ateşe vermiş."

"Hangi bina?"

"Eski yetimhane."

Mide bulantısı bir dalga halinde içime yayıldı. Madinia'nın gözleri benimkilerle buluştu. "İsyancılar," dedi. "Bu onların binası, değil mi?"

Evet, öyle. Yanıyor olması da tesadüf değildi. "Oraya gitmeliyiz."

"Artık çok geç. Eğer kral yok edilmesini emrettiyse, çok sıkı korunuyor olacaktır."

"Onları orada öylece bırakamam!" "Dışarı çıkmış olabilirler."

Zihnim bana Margie'nin mutfağında kapana kısıldığını, diğerlerinin de ortak salonlarında yanarak öldüğünü gösteren görüntüler sundu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Geri dönmek zorundaydık.

Biri Madinia'nın dizginlerini tuttu. İkimiz de şık giyinmiştik ve varoşların dış mahallelerinde kralın en iyi atlarına biniyorduk. Bu bizi hedef haline getirdi. Zamanın ipini kendime doğru çektim, eğildim ve dizginleri elinden kopardım.

Ben daha fazlasını yapamadan zaman yeniden başladı.

Adam bir çığlık attı ve kaçmak için döndü. Atın üzerinde bocaladım, tüm sesler kesildi. Sonra bir kez daha hareket ettik. "Dur," diye mırıldandım.

"Bayılmak üzeresin," diye hırladı Madinia. "Sadece dayan."

Dizginlerimi tutmuş, atımı mahmuzluyordu. Madinia kaçışımızı devralırken ellerimi atın yelesine gömdüm ve sıkıca kavradım.

İçimde kötü bir his vardı.

Eğer kral kalede olsaydı, bütün çığlıklar onu çağırırdı.

Bu da onun şehir surlarında olduğu anlamına geliyordu.

Madinia bir ara sokaktan aşağı inerken dönüp durdu, ancak ihtiyacımız olan bir sonraki sokağın kapalı olduğunu gördü. Zamanının çoğunu kalede geçiren biri olarak, şehir surlarına giden pek çok yolu ezberlemeyi başarmıştı. Defalarca tıkalı sokaklara ulaştık ve sonunda şehir kapıları görünene kadar bizi yeni bir yöne götürmeyi başardı. Atım beni cesaretlendirmeden dörtnala koşmaya başladı ve önümüzdeki birkaç dakika boyunca tek ses toynakların taşa vururken çıkardığı tıkırtı oldu. Kendimi eğilmeye zorlayarak bir kez daha sallandım, neredeyse ata sarılacaktım.

Sabium o duvarlarda bekliyor olacaktı. Sevdığım herkesin tek bir yerde toplandığı yerde.

Eyerde çömelmiştim, kalbim kaburgalarımı çatlatacak kadar sert atıyordu.

Kapılardan geçip kaosun içine daldık.

PRISCA

Dünya daraldı ama bir sonraki nefesimde her şeyi gördüm.

Kral, etrafı muhafızlarla çevrili, Farrow ayaklarının dibinde diz çökmüş. Kralın arkasında duran, taştan yapılmış gibi görünen tuhaf, uzun boylu kadınlar. Lorian, elli adım ötede, diğer paralı askerlerle omuz omuza duruyordu. Kardeşlerim, ikisi de Asinia'nın yanında. Arkalarında, arabalarının yanında elleri havada duran üç yüz mahkûm daha.

Aralarında Vicer, Margie ve diğer isyancılardan bazıları da vardı. Dikkatimi tekrar krala çevirdim.

Farrow'un gözleri benimkilerle buluştu ve sonra bakışları Madinia'nınkilere kaydı, geniş ve keder doluydu.

Madinia, "Lütfen," diye mırıldandı ve kral gülümsedi.

Muhafızının kılıcının savrulmasıyla Farrow'un kafası yere yuvarlandı.

Madinia çığlık attı ve çığlık attı.

Enerjim tükenmişti. Büyüm bitmişti. *Her şeyim* tükenmişti. Ama dizginlerimi Madinia'nın elinden kaptım, atımı döndürdüm ve şehrin önündeki geniş alanda dörtnala koştum. Lorian'a doğru.

"Nişan al!" diye bağırdı kral ve yüzlerce okun üzerime çevrildiğini hissettim. Her an ateş edebilirlerdi ve eğer şanslıysam anında ölebilirdim. Eğer şanslı değilsem, delik deşik olacak, son nefeslerimde boğulmak zorunda kalacaktım.

Lorian adımı haykırdı. Ruhundan kopup gelmiş gibi görünen bir sestiydi bu.

Tek görebildiğim onun yüzüydü. Tek hissedebildiğim boynumdan söktüğüm tılsımdı, taş elimde ısınıyordu. Tek duyabildiğim Sabium'un gülüşüydü, her zaman nefret ettiğim o kaba kıkırdaması.

Ama kralın kahkahası Lorian'ın kafamdaki sesiyle bastırıldı. Yeminimiz. *"O tılsımı bana vermezsen tutsaklarından hiçbirini yaşamayacak."*

Elimi kaldırdım. Lorian'ın gözleri benimkilere parladı.

Tılsım ışığı emiyor gibiydi. Arkamda, kralın kahkahası öfkeli bir çığlığa dönüştü.

Tılsımı tüm gücümle Lorian'a doğru fırlattım ve son anlarımı kapsayacağını bildiğim acıya karşı omuzlarımı kamburlaştırdım.

Lorian muskayı eline aldı. Ve güldü; vahşi, coşkulu bir kahkaha.

Dehşet midemde patladı.

Lorian gözlerimin önünde bir şekilde *büyüyordu*. Uzaktan Asinia'nın bir şeyler haykırdığını duyabiliyordum. Ama gök gürültüsünün sesinden ne dediğini anlayamadım.

Şimşek gökyüzünü aydınlattı.

Lorian'ın kulakları uzadı. Daha uzun ve sivri. Gözleri artık o tanıdık orman yeşili değildi. Hayır, zümrüt renginde parlıyorlardı, irisleri gümüş rengindeydi.

Fae.

O bir Fae'ydi.

Onun bir melez olduğunu düşünmüştüm. Benim gibi. Aynı amaç için savaştığımızı sanıyordum.

Göğsümün derinliklerinde bir şey çatladı ve acıyla nefesim kesildi. Lorian'ın gözleri bir kez daha benimkilerle buluştu. Sanki o nefes alışımı bir şekilde duymuştu.

"Fae pisliği," diye kükredi kral. "Aldatmacanız için yanacaksınız!"

Lorian gülümsedi - o yavaş, vahşi *öldürücü* gülümseme. Attan kaydım ve Kral Sabium'a doğru döndüm, dizlerim o kadar güçsüzdü ki tökezledim.

Şimdiye kadar ölmüş olmalıydım. Ama-

Bize doğru uçarken her bir oka isabet eden şimşekler çaktı. Efsaneden başka bir şey olmadığı söylenen türden bir güç.

Bakışlarım diğer paralı askerleri buldu. Ama onlar hiç de paralı asker değildi. Hepsisi daha uzun, daha genişti. Hepsinin sivri kulakları ve parlayan gözleri vardı.

Birden mantıklı gelmeye başladı. Güçleri hakkında neden bu kadar kapalı konuştukları.

Rythos insanların kendisini sevmesini sağlayamazdı. Marth sadece geçmişin görüntülerini görme yeteneğine sahip değildi. Bu adamların tek bir büyümlü yeteneği yoktu.

yetenek. Birçoğu vardı. Ama güçleri bir sebepten dolayı büyük ölçüde azalmıştı. Ve bunu geri istiyorlardı.

Çünkü onlar Fae'ydi. Bu yüzden buradaydılar. Her biri bana sadece ana güçlerinden bahsetmişti. Onlara inanmıştım, çünkü aksini hiç beklemiyordum.

Bir şimşek tacı Lorian'ın başını sardı ve bir kıvılcım topuna dönüşerek muhafızlara bir kez daha ateş etti.

"Bu Kana Susamış Prens!"

İki büklüm oldum, ellerim dizlerimde. Çatlama benim kalbimdi. O kadar şiddetli kırılmıştı ki, kan kaybediyor olduğuma yemin edebilirdim.

Lorian *sadece* bir fae değildi. O, Crawyth'e seviye atlatan Fae prensiydi. Gerçek ailemi öldüren Fae prensi.

İçimdeki boşluk, dolmaya başladığını bile fark etmediğim boşluk... bir kez daha boştu.

"Onu henüz öldüremezsin Lorian!" Galon kükredi.

Muhafızlar hâlâ bize ok atıyordu. Lorian'ın yıldırımlarıyla yok etmeye devam ettiği oklar. Muhafızlar dağılmaya başladı, kralın kükreyen emirlerine rağmen geri çekiliyorlardı.

Taş kadınlar... *patladı*. Küçük taşlar muhafızların üzerine fırladı ve birkaçının dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu.

Lorian yavaşça başını o garip *Fae* tarzıyla çevirdi. Bu farklılıkları fark etmiş ve görmezden gelmişim. Görmezden geldim çünkü görmek istemiyordum. Görmezden geldim çünkü ona aşık olmaya çok yaklaştım.

Hava çatırdadı. Gök gürledi. Lorian bir elini kaldırdı. Ve en yakın muhafızlar, kralı dinleyip kalanlar... Lorian'ın okları onları tek bir darbeye vurdu. Korkunç, ani bir ölüm.

Kral döndü ve atını tekmeleyerek kaçtı. Muhafızlarının çoğu onu takip etti.

Lorian'ın bakışları onların gidişini izlerken neredeyse hüznüydü. Akli muhtemelen bir kez daha cinayetle ilgiliydi. Ama arkasını döndü, atından indi ve bana doğru sinsice yaklaştı. Kendimi, üzerinde saldırmaya hazır bir şahinin dolaştığını hisseden bir tavşan gibi hissettim.

Av.

Etrafımızdaki herkes sessizdi. Kafamın içinde de garip bir sessizlik vardı, sanki düşüncelerim çok uzaklardaydı.

"İyi atıştı," dedi Lorian. Sanki antrenmandaymışız ve bana formumla ilgili tavsiyeler veriyormuş gibi.

İltifatı görmezden geldim. "Neden bana söylemedin?"

Yüz ifadesi gerginleşti. "İstedim. Ama yapamadım. Bu çok önemliydi."

Rythos'a ve şimdi güç saçan diğerlerine eliyle işaret etti.

O tılsımla onlara verdiğim güç.

"Sana bir hediyem var, Prisca." Lorian'ın sesi bile farklıydı.

Her zamankinden daha soğuk.

İçimden bir ses geri çekildi. "Senden hiçbir şey istemiyorum."

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve bir an için Lorian'ıma o kadar benzedi ki göğsüm ağrıdı.

"Sanırım *bunu* istiyorsun."

En yakındaki tutsağa doğru eğildi; korkmuş bir hayvan gibi hareketsiz duran genç bir adamdı. Lorian bir parmağını adamın şakağına koydu ve mavi bir işaret yaktı.

Bir tanesi rahibenin işaretiyle aynı.

Lorian'a baktım. Bu hediye almaktan gurur duymadığım ortaya çıktı.

"Herkes sıraya girsin," diye seslendim mahkûmlara, bakışlarım hâlâ fae'nin üzerindeydi

Prens.

Sonunda Rythos, Marth, Galon ve Cavis de yardım etti. Çaldığımız mücevherler ve şakaklarındaki mavi işaretlerle melezler yeni bir hayata başlayabilirdi.

Tibris yanımda belirdi, yüzü bembeyazdı. "Biliyor muydun?"

"Tabii ki bilmiyordum."

Bakışları yüzümü taradı ve keskin bir şekilde başını salladı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var. Demos'un henüz sana söylemediği bir şey."

Hayatımdaki başka bir adam bana yalan söylüyordu. Ama daha fazla dayanamadım. Sınırıma ulaşmıştım. "Bu bilgiyi şu anda bilmem gerekiyor mu?"

Tibris'in bakışları Lorian'a kaydı ve o da başını

salladı. "Anlat bana."

"Melez krallığının varisi sensin."

Neden bahsediyordu? Sabırsızlık beni pençeledi. Bunun için zamanımız yoktu. "Melez krallığı diye bir şey yok. Artık yok."

Lorian hâlâ o vahşi yeşil gözleriyle beni izliyordu. "Ama yine de vardı. Ailen hükümdardı."

Melez krallık, artık çorak bir kıta olan yerde bulunuyordu.
Sadece...

"O kıta asla çorak değildi. Hayır, melez krallık çok güzeldi. Krallığınız istila edildiğinde, pek çoğu kuzeye, dağlara kaçtı. Bazıları ticaret gemileri ve kanatlı yaratıklarla Uyuyan Deniz'i aşarak Asric Geçidi'nden geçtikleri bu kıtaya vardılar. Binlercesi öldü. Yaşayanlar ise bu kıtadaki şehir ve köylere ulaşmayı başardı. Ve o zamandan beri saklı kaldılar."

Lorian'ın varlığını engellemek için bakışlarımı Tibris'e sabitledim. "Eğer... eğer ailem gerçekten melez krallığın hükümdarları olsaydı, ben varis olamazdım. Demos benden daha yaşlı."

Tibris yutkundu, yüz ifadesi neredeyse özür diler gibiydi. "Onların veraset kuralları sadece zaman büyüüne sahip olanların hüküm sürebileceğini belirtir."

Demos'a gücünü hiç sormamıştım. Sadece benimkiyle aynı olduğunu varsaymıştım.

Dudaklarım uyuştı. Döndüm ve Demos'a baktım.

Ama o çoktan hareket etmiş, Tibris'i bana doğru itiyordu.

İkimiz de yere düşerken Tibris şiddetli bir küfür savurdu. Demos boğuk bir ses çıkardı.

Tibris'i üzerimden ittim. Demos soğuk taşın üzerinde yatıyordu. Göğsünden bir ok fırlamıştı.

Boğazımdan yüksek, iniltili bir ses çıktı ve Demos'a doğru süründüm. Hıçkırarak, *yalvararak*.

"Hayır, hayır, hayır." Ellerimi göğsüne bastırarak kanını vücudunun içinde tutmaya çalıştım.

Onu kaybedemezdim. Bu ihtimali düşünmeyi reddettim. Dünyadan uzakta, donmuş, aç ve acı içinde o kadar çok zaman geçirmişti ki.

Tibris çoktan yanımda dizlerinin üzerine çökmüştü. Elini Demos'un göğsüne dayamıştı, yüzü gerginlikten griye dönmüştü. "Ben yokum. Tanrım, ben yokum."

Tibris mahkûmları iyileştiriyordu. Daha iyi hazırlanmalıydım. Suyunun çekilmediğinden emin olmalıydım.

"Şifacı!" Çığlık attım. "Biri şifacı çağırсын!"

Demos gülümsemeye çalıştı ama acısından dolayı gülümsemesi kırılmıştı. "Sorun yok," diye mırıldandı.

"Konuşmaya çalışma."

Tibris Demos'u izliyordu, yüzü bembeyazdı. "Bunu neden yaptın?"

"Seni seviyor. Sana ihtiyacı var. Onu koru. Benim

için." "Koruyacağımı biliyorsun."

"Ölüm döşeğinde itiraf yok," diye tısladım. "Anlaşma yok. İyi olacaksın."

Demos sanki yüzümü ezberliyormuş gibi bana baktı. "Şimdiden çok gurur duyuyorum."

Başımı boynuna gömdüm, gözyaşlarım tenine damlıyordu. "Lütfen."

Bulutları görmesi gerekiyordu. Çimenleri koklayacaktı. Gün batımını izlemesi. *Yaşamayı* gerekiyordu.

"Lütfen," diye tekrar yalvardım.

Bir el omzuma indi ve Kana Susamış Prens'e baktım. Lorian elini rahatça kaldırdı ve şimşegini bir anda ortaya çıkan, arabalardan birinin arkasındaki gölgelerde çömelmiş olan muhafıza doğrulttu.

Muhafız ölürken çığlık attı.

Lorian'ın ifadesi boştu ama bu bakışı daha önce de görmüştüm ve benim için hiçbir zaman iyiye işaret olmamıştı.

"Bir şifacım var," dedi.

Umut göğsümde patladı. "Nereye?"

Eliyle işaret etti ve bir adam öne çıktı. Onu tanıdım. Beni zehirden kurtaran şifacı.

Demos'un göğsündeki yaradan daha fazla kan akarken, "İyileştir onu," diye yalvardım. Kardeşimin gözleri sanki onları açık tutmak çok zormuş gibi titriyordu.

"Henüz değil," dedi Fae prensi. Bu ses tonunu biliyordum. Pazarlık yapmak istiyordu.

Demos garip bir ses çıkardı ve ben hıçkırıklara boğuldum. "Ne istiyorsun?"

Ne olursa. Ona her şeyi verirdim.

Lorian'ın gözlerindeki ışıltıdan bunu çok iyi bildiği anlaşılıyordu.

"Kardeşini iyileştireceğim. Karşılığında, benimle birlikte krallık."

Anlık inkâr duygusu içimde parladı. Bu adamdan nasıl da *nefret ediyordum*.

"Hayır." İki ses aynı anda söyledi. Kardeşlerim. Çok farklılar ama pek çok yönden birbirlerine benziyorlar. Ama Demos'un sesi sadece bir çağılıydı ve dudaklarından kan süzülüyordu.

"Evet," dedim ikisini de görmezden gelerek. "İyileştir onu."

Lorian'ın gözleri hafifçe büyüdü. Gerçekten de kardeşim kendi kanında boğulurken onunla pazarlık yapmamı mı bekliyordu?

Lorian beni uzaklaştırdı, böylece şifacı işe koyulabildi. Kolumu onun elinden kurtardım. Demos'un göğsünden ok çıkarılırken attığı çığlıklardan daha kötü bir ses olamazdı. Ama sonra sustu. Ve bu daha kötüydü.

Yara yavaş yavaş kapanıyordu. Kan artık altında birikmiyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve tökezledim. Lorian bir kez daha kolumu yakaladı.

"Şehir surlarında ayrıldığımızda ne dediğini hatırlıyor musun?"

Neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. "*Başka bir hayatta.*"

Sanki göğsüme uzanmış, kalbimi sıkıştırmış ve sıkmış gibiydi. "Bu başka bir hayat değil! Bu *aynı* hayat."

"Gerçekten mi? Çünkü sen o gün nehirde tanıştığım kadın değilsin."

"Benimle tanışmadın. Galon tanıştı."

"Bunu hayatımın sonuna kadar yüzüme mi vuracaksın?"

Onunla bu şekilde atışmak acı veriyordu. Çünkü hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyordum. Gerçekte ise her şey değişmişti.

"Evet. Her gün. Bu yüzden gitmeme izin vermelisin." "Bir anlaşma yaptık."

Birlikte yaptığımız pazarlıkların sayısından bile onun bir Fae olduğunu anlamalıydım. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyordum. Lorian melez varis olduğumu bildiğine göre, beni krala karşı kullanmak istiyordu.

"Sabium'u neden öldürmedin?"

O kas yanağında tık tak etti. "Henüz ölme vakti gelmedi."

"Neden olmasın? Yaptığı onca şeyden sonra..."

Gülümsedi. "İşte benim küçük kötü vahşim."

Sadece onu bekledim. Başını eğdi. "İhtiyacım olan her şeyi elde edene kadar kral ölmeyecek."

"Bu gerçek bir cevap değil."

Durgun bir omuz silkti. O tuhaf gümüş yeşili gözler beni izledi. "Bunu nasıl yaptın? Kendini nasıl sakladın?"

Yanağıma dokunmak için elini kaldırdı ve ben kaskatı kesildim. Elini bıraktı, parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "Kelimeyi bile söyleyemiyorsun. Fae olduğum gerçeği gerçekten bu kadar korkunç mu?"

"Bu yanıtı beklemiyor olsaydınız bana daha önce söylerdiniz."

"Haklısın." Yüz ifadesi değişti. "Böyle tepki vereceğini biliyordum."

Bu ne cüret? Sanki ben yobazmışım

gibi. "Sen ailemi öldürdün."

Şaşkınlık yüzünü kapladı ve bir adım geri çekildim. Her zamanki gibi beni takip etti.

"Crawyth," diye tısladım. "Sadece üç kış yaşarken Crawyth'te yaşadım."

İfadesi dikkatle nötr bir hal aldı ve ben de içimde kükreyen tiksintiyle başımı salladım. "Gerçek formunu nasıl sakladın?"

Yüzümü inceledi. "Gromalian sınırından aldığımız şişe. Gromalian prensinin kanıydı. Güçlü fae'ler görünüşümüzü bastırmak için cazibe takabilirler." Keskin bir gülümseme dudaklarını gerdi. "Bu krallıkta bizden Sabium'un hayal edebileceğinden çok daha fazla var. Ama başka birinin glamour'unu takmak? Bunun için kan gerekir."

"Gerçek Gromalian prensi hâlâ hayatta mı?"

"Evet."

"Şehrin surlarını aşmak için neden bana ihtiyacınız vardı?"

"Büyüleyici insan formum bile ne aradıklarını bilenler tarafından tanınabilir. Sabium'dan özel talimat almış olanlar. Bir plan yapabiliirdik ama bu riskli olurdu. Sen bunu çok ama çok daha kolay hale getirdin."

Lorian'la gidersem melezlere yardım etmem engellenecekti. Arkadaşlarım ve ailemle bir hayat kurmamı. İsyana katılmamı.

Onu her gün görmek de işkence olurdu. "Lütfen

beni seninle gelmeye zorlama."

Yüz ifadesi sertleşti. "Bir anlaşma yaptık."

"Bunun nedeni insanların benim melez varis olduğuma inanması, değil mi? Sen ve kardeşin... Fae *kralı*..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. "Beni bir şekilde kullanmak istiyorsun."

Sadece beni izledi. "Beni rüyalarında gördüğünü söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Eğer bunu düşünseydim, kendimi küçük düşürür ve tam burada gözyaşlarına boğulurdum. "Hayır."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yalancı." Elini uzattı. "Gel, Prisca. Kardeşin yaşıyor. Şimdi anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirme zamanı."

Etrafımdaki kargaşayı görmezden gelmek için kendimi zorladım. Demos'un küfürlerini, Tibris'in çılgınca inkârlarını, Asinia'nın ağlamalarını duymamak için kendimi zorladım.

Bakışlarımı Lorian'ın yüzünde tutarak, beni dinlemekte olan tanrılara sessiz bir yemin ettim. Kana Susamış Prens'e yalanlarının bedelini ödetecektim. Aileme ve halkıma yaptığı her şeyin bedelini.

Derin, sakın bir nefes aldım. Ve elimi onunkine koydum.

Son

Zalim ve Güzel Bir Saray'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir! Macera ikinci kitapta devam ediyor: **[Bir Krallık Bu Kadar](#)**

[Lanetli ve Boş.](#)

Ayrıca Lorian'ın Prisca ile nehir kenarında buluşmasını POV olarak gösteren *ücretsiz bir bonus sahnem* var.

Lorian okuyucuların bilmesini istemediğim bilgileri daha sonraya bırakmadığı için sonunda Prisca'nın anlatımına geçtim ;)

[Ücretsiz bonus sahnenizi buradan indirin.](#)

TEŞEKKÜRLER

Anne: Desteğiniz olmadan bugün bulunduğum yerde olamayacağımı söylemeye gerek yok... ancak bu sefer gerçekten söylüyorum.

En büyük başarımlar Güneydoğu Asya'da gezip tozmakken benimle gurur duyduğunuz için teşekkür ederim.

Hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yokken üniversiteye gitmem için ısrar etmediğiniz ve bunun yerine bana bunu çözmem için zaman ve alan (yani yirmili yaşlarımda tamamı) verdiğiniz için teşekkür ederim.

Küçükken bana çok şey okuduğunuz ve hayat boyu sürececek bir kelime sevgisini teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim.

Ve bekar bir anne olarak kışını yırttığın ve bana bir kadının doğru şekilde motive edildiğinde kendi başına neler başarabileceğine dair bir ipucu gösterdiğin için teşekkür ederim.

Editörlerim Dawn, Fay, Lisa ve Kristen'a - bu süreç boyunca akıllıca, dürüst ve yararlı geri bildirimleriniz için çok teşekkür ederim.

Bu kariyerde beni ilk günden beri destekleyen ve binlerce kilometre öteden bile beni neşelendirmeye devam eden Petra'ya, bu yolculuğa sensiz başladığımı hayal bile edemiyorum.

Deb ve Angela: tüm sıkı çalışmalarınız, girişimleriniz ve yazarken düşürdüğüm topları yakalamaya çalışırken bir dizi umutsuz e-postayı takip eden kalitesiz iletişime katlandığınız için teşekkür ederim. İkiniz de harikasınız ve siz olmasanız ne yapardım şimdiden hiçbir fikrim yok.

Elli: Beyin fırtınası seanslarımız ve sarsılmaz desteğiniz için çok teşekkür ederim. Ve bir serinin ilk kitabını yazmaya devam ederken yan kitaplar planladığımda beni uyardığın için.

Lou'ya: Muhteşem biçimlendirmeniz için bir kez daha teşekkür ederim.

Inkarnate'teki haritamın coğrafî ve jeolojik olarak yanlış versiyonunu bir şekilde alıp dünyamı hayata geçiren Sarah'ya teşekkür ederim.

Moonpress Covers'tan Bianca'ya muhteşem kapağım için teşekkür ederim. Hala takıntılıyım.

Son olarak, inanılmaz okuyucularıma: Her gün bunu yapabildiğim ve sizlerin dünyalarımı ve karakterlerimi benim kadar sevdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu ifade etmeye kelimeler yetmez. Zor günlerde bile yazmaya devam etmemi sağlıyorsunuz. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.